

УЧИТЕЛЪТЪ

НАСТАНАЛО Е
ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

УПРАВЛЕНИЕ

НАСТАВНИК

НАСТАВНИК

УЧИТЕЛЪТЪ

НАСТАНАЛО Е
ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

НЕДЪЛНИ БЕСЪДИ
СИЛА И ЖИВОТЪ
СЕДМА СЕРИЯ

19.10.1924 год. - 08.02.1925 год.

ТОМ ПЪРВИ

ВТОРО ИЗДАНИЕ

НАРЯДИ И УПЪЖТВАНИЯ

ГР. ТЪРНОВО

ЛЪТОТО 1925 ГОД.

Г. С. Г.

АНТЕВЕРП

НАСТАВА

ТАБОТО БОЖНЕ

ИЗДАНИЕ

ЧАСТ КНИЖКА

СЕРИЈА СЕРИЈА

1924 ГОД - 08.05.1922 ГОД

ТОМ ПРВИ

БРОЈ ИЗДАНИЕ

НАСТАВА И НАСТАВНИЦИ

ИЗДАНИЕ

1924 ГОД

7.00

Настанало е царството Божие.

“Но ако азъ, чрѣзь Духа Божия изгонвамъ бѣсовѣтъ, то е настигнало на васъ царството Божие¹”.

На съврѣменнитѣ хора трѣбва една права философия, едно право вѣрую, единъ правъ животъ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че живѣе добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че мисли добръ. Когото и да запитате, всѣки твърди, че постъпва добръ. Въпрѣки всичко това, ние виждаме, че цѣлиятъ свѣтъ е потъналъ въ безправие, животътъ е потъналъ въ болѣсти и мисълта е обградена само съ глупости. Колцина сж онѣзи въ сегашния вѣкъ, които иматъ ясна прѣдстава за живота? Колцина отъ тѣхъ знаятъ отъ гдѣ, какъ и отъ кое мѣсто сж дошли на земята? Тия хора твърдятъ, че науката казва, какво човѣкътъ е произлѣзълъ отъ една малка животинка и тѣй се развилъ на земното кълбо. Току речи, изникналъ като нѣкоя гжба. Една турска пословица казва: “И да е тѣй, пакъ не вѣрвайте”. Човѣшкиятъ умъ е способенъ на всички възможности. Човѣкъ въ ума си може да допусне всичко. Тамъ всичко е възможно. Въ ума си правото можешъ да направишъ криво, и кривото можешъ да направишъ право; голѣмото можешъ да направишъ малко, и малкото можешъ да направишъ голѣмо; силното можешъ да направишъ слабо, и слабото можешъ да направишъ силно. Въ ума се живѣе въ 1001 ноцъ. Така, запримеръ, младитѣ хвъркатъ, мислятъ, че всичко, което лети се яде. Като четатъ нѣкой романъ, вѣрватъ на този романъ. Тѣ мислятъ, че онзи, който е писалъ този романъ, знае цѣлата истина, и затова нѣкой пжтъ вѣрватъ по стъпките на героя въ този романъ, играятъ роль, а слѣдъ туй мязатъ на Донъ Кихотъ и Санчо Панса. Ако дойдемъ до онова възвишеното - какъ трѣбва да се служи на Бога - до какви ли не противорѣчия ще дойдемъ. Какви богослови, философи сж платили съ своя

¹ Матей 12:28

животъ! Горко имъ, ако не вървятъ по отъпкания пжтъ. Христа приковаха на кръста, защото не вървѣше по стъпките на Мойсея. “Ти”, казваха Му евреитѣ, “трѣбва да знаешъ, че Богъ говори на Мойсея и трѣбва да постъпвашъ като Мойсея, нищо повече!” Христосъ имъ казваше, че въ врѣмето на Мойсея Господъ, наистина, говори на Мойсея, но споредъ неговото развитие, а сега Господъ говори на мене, споредъ моето развитие. Азъ нося друга свѣтлина. “Какъ, ти по-голяма свѣтлина ли имашъ отъ Мойсея?” - Разбира се по-голяма! Хубаво, това сж твърдения обаче твърденията нищо не показватъ. Всѣко дърво се познава не отъ своитѣ листа, не отъ своитѣ корени, не и отъ своитѣ клонища. Върху една ябълка ние можемъ да споримъ, да доказваме научно съ часове, дали е ябълка или не, обаче азъ казвамъ: ще отидемъ при ябълката, ще вкусимъ отъ нея, ще опитаме плода и, и нищо повече. Ето защо нѣкой пжтъ ние разглеждаме нѣкое безплодно учение и споримъ върху него, но всѣко учение върху което може да споримъ е безплодно учение, а всѣко учение, върху което нѣма никакъвъ споръ е плодно учение. Ако тази ябълка е сладка, въпросътъ е свършенъ; ако тази ябълка е кисела, въпросътъ е свършенъ.

И Христосъ казва: “Но, ако азъ чрѣзь Духа Божий изгонвамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие”.

Сега, ще се подигне въпроса, има ли бѣсове въ свѣта или нѣма и ще спорятъ, че има, че нѣма и т. н. Ние, като математицитѣ, за да докажемъ нѣкои нѣща, допусчаме ги, че сж върни и така ги доказваме. Въ логиката, въ математиката има редъ проблеми, които се разрѣшаватъ чрѣзь допусчане. Ще допуснемъ, или ще отречемъ, и въпросътъ е свършенъ. Съврѣмнатата наука ни иде на помощъ. Запримѣрь, въ живота се срѣщатъ редъ болести, и то отъ най-ужаснитѣ, най-разрушителнитѣ, които се дължатъ на тия малки сжщества, наречени микроби. Такава е, напимѣрь, холерата, чумата и др. Така, една малка животинка, единъ микробъ, който едва можешъ да видишъ съ микроскопъ, въ него има сила да умори най-големия юнакъ. Когато този микробъ влѣзе вътрѣ въ кръвта, и най-големиятъ

юнакъ почва да отслабва, почва да прави извъстни конвулсии, да се гърчи. Тогава, лѣкаритѣ, които разбиратѣ законитѣ, правятѣ инъекции, и чрѣзъ тѣхъ изпжждатѣ дявола навънъ. И Христосъ казва: “Ако азъ мога чрѣзъ този серумъ да изпжжда микробитѣ навънъ, значи настанало е здравето у васъ”. Слѣдователно, ако едно учение, може, като този серумъ, да внесе въ вашия умъ, който се гърчи, яснота и прѣсноста и го освободи, изпжди отъ него всички заблуждения, ако може да подобри вашия животъ, питамъ: не е ли изпждило онѣзи бѣсове? - Разбира се, че ги е изпждило.

Въ съврѣмения животъ, между хората, има редъ разсжждения, редъ погрѣшки, защото сж изобщо заинтересувани. Запримѣрь, нѣкои казватъ: ако видите, че нѣкой носи звѣзда, той е отъ дявола, а онзи, който носи кръстъ е отъ Христа. Добрѣ, азъ приемамъ туй твѣрждение, и ще видимъ математически, до колко то е вѣрно. Когато Богъ изпрати Христа на земята, кръстъ ли се яви на небето или звѣзда светна? - Звѣздата светна, тя се появи и показа, че се е родилъ Спасителътъ на свѣта, а като разгнаха Христа, тогава Му туриха единъ кръстъ. Питамъ: кое е по-хубаво сега да се яви, звѣздата ли или кръста? Ние, съврѣменнитѣ християни, страдаме все отъ кръстове, звѣзди нѣма. Навсѣкждѣ виждаме все кръстове, кръстове, но гдѣ сж сега онѣзи животѣ звѣзди, които показватъ, че се е родилъ Христосъ? Ако кръстътъ е емблема на страдания, разбирамъ тогава. То значи, че той е сила въ свѣта, начинъ, законъ, методъ, чрѣзъ който човѣкъ може да прѣодолѣе страданията. Но, когато човѣкъ иска да изучава другитѣ методи, великитѣ закони на царството Божие, той трѣбва да избира звѣздитѣ. “И ако азъ”, казва Христосъ, “чрѣзъ разумното, чрѣзъ Великото въ свѣта, чрѣзъ Неговата сила, изпжжда бѣсоветѣ, които се вмъкнали въ васъ, всички глупави заблуждения, настанало е царството Божие”. Казва се въ Писанието: “Търсете първо царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи”. Въ какво седи тази Правда? Правдата Божия седи въ това: всѣки човѣкъ да вземе

туй, което му се пада, а не да чака да му го дадатъ. Запримѣрь, седите нѣколко души на масата, прѣдъ васъ сложени панички съ ядене. Всѣки ще вземе своята, нѣма да чака да му я донасятъ, но отъ чуждата нѣма да вземе. Това го изисква справедливостта.

Сега, нѣкои хора въ своитѣ сжждения сж малко странни. Запримѣрь, има нѣща, за които всички ние еднакво можемъ да се радваме, но има нѣща, за които всички ние еднакво не можемъ да се радваме. Да ви приведа единъ простъ примѣрь. Идва при мене нѣкой си и ми казва: “моятъ чичо въ Америка умрѣлъ и ми оставя 10,000,000 долари наслѣдство”. Той се радва, но мене нѣщо ме стѣга и си казвамъ: защо да нѣмамъ и азъ единъ такъвъ чичо, че и на менъ да остави 10,000,000 долари? Азъ не мога да се радвамъ, че чичо му умрѣлъ, мене не ми е драго това и си казвамъ: Все едно, моятъ чичо не е умрѣлъ, а какво ме ползува, че твоятъ чичо умрѣлъ? Но, казвамъ така: слънцето изгрѣ! - Значи всички можемъ да се радваме на туй слънце. Пролѣтъта дойде! - Всички можемъ да се радваме на тази пролѣтъ. Когато ние се приближаваме къмъ единъ изворъ, пакъ всички еднакво можемъ да се радваме. Туй, което всички еднакво можемъ да употребимъ, на него всички еднакво можемъ да се радваме. По нѣкой пжтъ вие ставате тжжни, скърбни. Защо? Въ свѣта има една скърбъ, която се ражда естествено. Тя е Божествена скърбъ, а именно: когато човѣкъ скърби, че нѣкоя добродѣтель не се е развила у него, тази скърбъ е на мѣсто, разбирамъ я, но има глупава скърбъ. Нѣкой човѣкъ скърби, че не е станалъ министъръ въ България, че дѣдо му, като умрѣлъ, не му оставилъ пари, че баща му не билъ богатъ, че майка му не била отъ благородно произхождение, че приятелитѣ му не го заобикаляли, че нѣмалъ общество и т. н. Обществото сжществува въ свѣта. Отъ хиляди години коткитѣ живѣятъ въ общество съ хората; кучетата сжщо живѣятъ въ общество съ хората; воловетѣ, конете сжщо живѣятъ въ общество съ хората, но отъ хиляди години коткитѣ сж си все котки, кучетата - все кучета, конетѣ - все коне и т. н. Нима тѣ не живѣятъ близо до най-благородното общество? - Живѣятъ, но кучетата,

конетъ и воловетъ научиха най-лошото отъ човѣка. Ще ви приведа една басня за лисицата и пѣтела. Единъ красивъ пѣтель намѣрилъ едно парче сирене и се качилъ на единъ клонъ да си го изяде. По това врѣме минава една лисица и вижда, че той гържи сирене въ устата си и като по-умна отъ него, му казва: “Искамъ да се поразговоря малко съ тебе, дай ми отъ твоеото внимание. Ти си отлична, красива птица, имашъ ангелски гласъ, попѣй ми малко!” Пѣтельтъ, безъ да му мисли много, отворилъ си устата, изкукуригалъ. Сиренето му паднало отъ устата, и лисицата го изяла. Сега, другата частъ на баснята азъ ще я продължа. Слѣдъ като заминала лисицата, пѣтельтъ си казалъ: “Азъ пѣхъ много хубаво, но сиренето ми отиде”. На другата година пѣтельтъ пакъ ималъ сирене, качилъ се на единъ клонъ да го изяде. Минава пакъ лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали, какъвъ добъръ пѣвецъ е, иска да му попѣе, но той мълчалъ. Защо мълчишъ? Той изялъ сиренето и послѣ казалъ: “Миналата година пѣхъ прѣди да изямъ сиренето и го изгубихъ, но сега ще изямъ сиренето и послѣ ще пѣя”. Та, нѣкой пжтъ хората пѣятъ прѣди да развиятъ своитѣ добродѣтели и ги изгубватъ, а нѣкой пжтъ ги развиятъ и слѣдъ това пѣятъ.

Христось казва: “Ако азъ чрѣзь Духа Божий изгонвамъ бѣсоветъ, настанало е на васъ царството Божие”.

Ние се спираме върху факта, че Христось изпжждалъ бѣсоветъ. Туй учение има ли приложение въ живота, е ли то единъ методъ, по който ние чрѣзь сжщия Духъ можемъ да изпждимъ отъ себе си бѣсоветъ? Не е въпросътъ да изпждимъ бѣсоветъ отъ обществото, защото ние виждаме какви резултати даватъ всичкитѣ методи, които обществото прилага за изправяне. Нека историята говори за това. Азъ наричамъ тия усилия палеативни, но има едно срѣдство, единъ начинъ, чрѣзь който човѣкъ може да приложи туй учение. За да се приложи туй учение, човѣкъ трѣбва да има всичката чистота на своя умъ. Той не трѣбва да бжде откровенъ, но трѣбва да бжде искренъ и правдивъ въ себе си. Когато разсжждава, той не трѣбва да разсжждава за никакви интереси. Запримѣрь,

съвременните хора се учат, за да осигурят живота си. Такова учение не може да принесе полза. Всички училища се създават, за да осигурят живота. Всъщност се учи, но защо? - За да осигури живота си. Науката не е едно благо, тя е една професия. Всичките изкуства, всичките занятия, даже и най-благородните сж впрегнати съществува само за материални блага. Питамъ: при такова схващане на живота, мислите ли, че той ще се уреди правилно? - Нѣма да се уреди. И всички онѣзи, които твърдятъ, че тѣхните възгледи за живота сж вѣрни, нека ни дадатъ единъ малкъ опитъ. И тѣ трѣбва да ни дадатъ! Тѣй като всѣко едно дърво дава единъ малкъ опитъ за своя произходъ, така и всѣко едно учение, всѣко едно вѣрую, каквото и да е то, по сжщия законъ, трѣбва да покаже единъ малкъ опитъ. И ние, които вѣрваме въ това учение, трѣбва да дадемъ единъ опитъ за себе си. Ако ние вѣрваме въ нѣщо, трѣбва да знаемъ положително, туй реално ли е, така ли е. Запримѣрь, вземете въпроса: въ какво седи сжщността на Бога? - Че Богъ е Любовь въ свѣта. Ние не трѣбва да проучаваме сжщността на Бога, като едно сжщество извънъ насъ: не сжщността на Бога както ние Го знаемъ е, че Той е Любовь, отъ Него излиза животътъ. Сжщността на живота пѣкъ дава възможностъ да се прояви разумното, а въ разумното се проявява човѣшката свобода. Сега, ние не можемъ да отдѣлимъ любовта отъ живота, не можемъ да кажемъ, че любовта е глупава, както казватъ нѣкои. Не, не смѣсвайте любовта съ глупостта. Любовьта е най-разумниятъ актъ въ свѣта, а това, че ние вършимъ нѣкакви глупости, то е другъ въпросъ. И защо да казваме, че любовта е глупостъ? Коя майка би обѣсила дѣтето си, или би го разпнала на кръстъ? Ние всѣкога извършваме извѣстни прѣстѣпления само отъ безлюбие. Има една частична любовь, която сжществува между животните, но тя не е истинската любовь. Вълкътъ има една частична любовь къмъ овцетъ, къмъ агънцата, но това не е любовь. Ние знаемъ неговата любовь. Следователно, вашата любовь не разрешава въпроситъ. Само Божествената Любовь, която обхваща всички сжщества въ

себе си и имъ дава условия да живѣятъ, е истинска. И човѣкътъ не е това, за което казватъ, че като умрѣ, съ него всичко се свършва. Ако това е така, тогава да прѣстанемъ да философствуваме и да търсимъ нѣкаква свобода. Въ такъвъ смисълъ, за мене човѣкътъ става една вещь, единъ предметъ, единъ фонографъ, единъ автоматъ, който утрѣ ще умре, но ние не говоримъ за умрѣли хора. Това, че човѣкъ ще умрѣ и ще изчезне, е първата лъжа, която е вмѣкната въ свѣта. Човѣкъ е една жива душа, която има възможность да живѣе и да чувствува вѣчния животъ, да придобие туй, което иска - разумния и щастливия животъ. Тази душа има всичкитѣ методи вложени вътрѣ въ себе си - въ своя мозъкъ, въ своето тѣло.

Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да направи единъ анализъ вътрѣ въ себе си, да види, кои чувства прѣобладаватъ въ него. Въ човѣка има такива чувства, които ние наричаме животински. Тѣ сж общи съ тия на животнитѣ. Въ човѣка още има обществени, лични, индивидуални и морални чувства. Нѣкой казва: е, все сж чувства! Не, важно е за всѣки едного отъ васъ да знае, въ дадения моментъ, какви чувства прѣобладаватъ въ него. Ако азъ, за своитѣ животински чувства, пожертвувамъ своитѣ лични, обществени и морални чувства, значи животинскитѣ чувства сж по-силно развити въ мене, тѣ прѣобладаватъ. Азъ искамъ само да ямъ и да пия. Туй е по важно за мене - нищо повече. Нѣкой българинъ ужъ не пие, но отиде нѣкждѣ, нагостятъ го съ печена кокошка, дадатъ му килце винце, той изяде кокошката и си пийне. Той жертвува своя дългъ. И тогава ние казваме: у този човѣкъ животинското е силно развито, на него ние не можемъ да разчитаме. Ако единъ човѣкъ за своитѣ лични чувства пожертвува своитѣ обществени и морални, у него сж силно развити личнитѣ чувства. Ако единъ човѣкъ жертвува своитѣ животински, лични и обществени чувства заради моралнитѣ, този човѣкъ е човѣкъ. Всички тия чувства съставляватъ една йерархия, въ която нисшето се подчинява на висшето. Всѣки день вие ще трѣбва да се опитвате. Ще се запитате: въ кого вѣрвамъ? - Азъ вѣрвамъ, въ Господа, който е Любовь. Но,

ако за една обидна дума, която ви каже някой, вие кипнете и кажете: защо е така? - У васъ изпъкватъ личнитъ чувства. Вие жертвувате моралнитъ, и всичко отива. Другъ ви каже някоя обидна дума, и вие казвате: господине, знаете ли, че вие обиждате моя личенъ престижъ! - И веднага го гадете подъ сждъ. Значи, вие жертвувате моралнитъ чувства за личното, за човѣшкото достойнство, и искате да реабилитирате вашата честъ чрѣзъ сждъ. Споредъ великия моралъ на свѣта, честъта на човѣка отвѣнъ не може да се възстанови. Никакъвъ сждъ, никакво общество, никаква религия не е въ състояние да възстанови честъта на човѣка, освѣнъ той самиятъ. Ако азъ живѣя споредъ тази Божествена Любовь, и съзнавамъ реда на нѣщата, никога не ще жертвувамъ Божественото, великото въ мене. Когато изпъкне някое изкушение, азъ ще си кажа: за нищо въ свѣта, вжтрѣ въ тази велика Любовь, която обгрѣща всичко въ себе си, нѣма да жертвувамъ туй великото въ мене, споредъ което сж живѣли и дѣйствували всички висши, разумни сжщества прѣди мене и сж добили своята сила. Този великъ законъ за нищо нѣма да го прѣстѣпя, но ще подчиня всичко нисше на Него и ще изпълня волята Божия. Ще каже някой: ти слушашъ ли Господа? Не, ти не можешъ да слушашъ Господа. Какъ ще Го слушашъ? Слушането въ насъ трѣбва да седи въ изпълнението волята Божия. Азъ ще кажа: Господи, Ти ме слушай, а азъ ще изпълня Твоята воля! Когато изпитватъ единъ ученикъ, учителятъ ли слуша или ученикътъ. - Ученикътъ говори, а учителятъ слуша и го поправя. Казва му: на еди-кое си мѣсто туй ще поправишъ. Той се поправя и почва отново да работи. Дойде другъ ученикъ. Учителятъ го слуша и му казва: еди-къдѣ си ще изправишъ грѣшкитъ си. Слѣдователно, ние ще се молимъ на Бога да ни прислушва, защото велика привилегия е Господъ да те прислуша веднѣжъ, да отбѣлѣжи всичкитъ твои погрѣшки въ живота, за да знаешъ, какъ да ги изправишъ!

Сега, някой отъ васъ ще каже: докажи ми, дали има Господъ или не. Тази логика е отживѣла врѣмето си. Ние не доказваме нищо въ свѣта. Азъ казвамъ: сто ябълката, вземи и

яжъ. Ако ти харесва - добръ, ако не ти харесва - остави я, но никакъвъ споръ не приемамъ. Нѣкой дойде при мене, дамъ му единъ наполеонъ, но той ми казва: докажи ми, че е истински, че върви. На, вземи го, иди при бакалина и вижъ, ще го приеме, или не. Иначе, нѣма какво да споримъ. Ако азъ те убѣждавамъ че е истински, че върви, ще кажешъ: а, ти само тъй говоришъ. Не, нѣма какво да споримъ на улицата, но го вземи, занеси го на бакалина, той нѣма да го разрѣши въ мой интересъ. Бакалитъ ще разрѣшатъ всички философски въпроси. Философитъ никога нѣма да ги разрѣшатъ. За тѣхъ е по-добръ да оставятъ бакалитъ да разрѣшатъ философскитъ въпроси. Тогава философитъ ще кажатъ: ето ви нашата философия, нѣма какво да споримъ. Идете при бакалина и вижте, ако върви, приемете я, ако не върви, отхвърлете я. То значи: вложете нашитъ теории въ живота си, и ако дадатъ плодове, прави сж, ако не, бакалитъ сж прави, дѣто казватъ, че нищо не струватъ.

Ние не сме отъ онѣзи, които събиратъ останкитъ на миналото. Нѣма какво да говоримъ за нашето минало. Не е свѣтло то. Нашето минало е толкова порочно! Нѣкой казва: е, какъвъ бѣше дѣдо ми! Слушай, да не говоримъ вече за нашитъ дѣди и прадѣди, ние ги знаемъ. Имаме дѣди и бащи въ бждеще, за тѣхъ да говоримъ, тѣ ще ни спасятъ. Не трѣбва да върваме и въ Христа, който се родилъ прѣди 2,000 години. Ако върваме въ единъ Христосъ на миналото, ние не сме на правата страна. Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитъ философи: въ миналото ли живѣе Христосъ? Въ миналото живѣятъ само умрѣлитъ хора, въ настоящето живѣятъ хората, които може да живѣятъ, може и да умратъ, а въ бждещето живѣятъ безсмъртнитъ. А сега хората какво правятъ? - Отварятъ една война, да дѣлятъ нѣкаква земя. Въ кой кодексъ, въ коя Божествена книга е писано, че хората трѣбва да дѣлятъ земята, да се биятъ за нея и да я владатъ? Кой баща е написалъ, че слѣдъ смъртта му синоветъ трѣбва да дигнатъ дърво, да се изпобиятъ, да си счупятъ главитъ и, който е по-силенъ, да вземе повече. Ако бащата е уменъ, той е разпрѣдѣлилъ всичко казалъ е въ завѣщанието си:

на голѣмия синѣ оставямъ това, на срѣдния - това, на другитѣ - това и т. н. И ако синоветѣ обичатъ баща си, трѣбва да постѣпятъ съобразно завѣщанието му. Е, мислите ли, че ние имаме единъ Господъ, който е умрѣлъ и оставилъ своето наследство да го дѣлимъ? Не, това е едно учение на бѣсоветѣ, дяволско учение. Не е така. Богъ, въ когото вѣрваме който ни люби, и когото любимъ, вѣчно живѣе. Той вѣчно прѣбждва. Този Богъ сега се проявява въ хората.

Съврѣменнитѣ хора искатъ еднообразие въ живота. Питамъ ви: когато отидете при единъ изворъ, мислите ли, че този изворъ е сжщиятъ, какъвто бѣше прѣди хиляда години? Не, не е сжщиятъ. Тази вода, която е текла прѣди хиляди години, сжщата ли е, какъвто тече и днесъ? Не е сжщата. Казватъ: Господъ турилъ живота въ хората още отъ начало. Не, този животъ отиде вече. Сегашниятъ, новиятъ животъ, който иде, той важи. Азъ ви казвамъ, че сегашната вода е по-добра, отколкото старата. Да ви докажа това. Прѣдставете си, че нѣкъдѣ отъ изворитѣ на Мусала една голѣма канализация докарва вода въ София. Мислите ли, че първата вода, която дойде ще бжде чиста? Не. До като се изчистятъ кюнцитѣ, прѣзъ които ще мине, тя ще има единъ дѣхъ, но слѣдъ 20-30 години ще бжде по-хубава отъ старата. Та, казвамъ: сегашниятъ животъ е по-хубавъ отъ стария. Сега ни казватъ: е, едно врѣме какъ е било! Дѣйствително, едно врѣме е имало красиви работи, но сегашниятъ животъ, който иде, ще бжде хиляди пѣти по-красивъ, отколкото едноврѣмешниятъ. Ако четете притчи Соломонови, и той казва: "Не казвайте, че миналото е било по-хубаво, защото всѣки единъ Божественъ актъ, който послѣдва е по-великъ отколкото прѣдшествуваниятъ. Туй и въ природата е единъ законъ. Вземете слънчевитѣ лжчи, когато се пукне зората, и ги сравнете съ обѣднитѣ. Сжщитѣ ли сж? Най-първо сж по-слаби, колкото по-вече свѣтлината се усилва, тѣ ставатъ все по-силни и по-силни. Въ туй отношение най-свѣтли сж лжчитѣ на обѣдъ. Сега нѣкой иска да ме убѣждава, че сутринъ било по-хубаво. Е, хубаво, ние

дватама ще учимъ уроцитъ си. Ти ще учишъ сутринь, при пукване на зората, азъ - на обѣдъ, та да видимъ кой по-добрѣ ще научи уроцитъ си. Резултатитъ може да сж едни и сжщи, но важното е, кой ще вложи по-вече свѣтлина.

Христосъ казва: “Ако азъ чрѣзь Духа Божий изпжждамъ бѣсоветъ, настанало е на васъ царството Божие”. При това положение може ли да има между хората разногласие? Това, което съмъ разбралъ, то е, че всички спорове между хората произлизатъ отъ нѣкакъвъ недоумѣкъ вжтрѣ въ тѣхъ. Прѣдъ една малка чешма всѣкога ще има караница и бой. Азъ съмъ виждалъ тѣрновци, какъ седятъ до посрѣдъ ноцъ прѣдъ чешмитъ, разговарятъ се, чакатъ редъ. Нѣкой пжтъ и стомнитъ се счупватъ. Защо? - Скарали се, че нѣкой нѣкого-си прѣредилъ: Какво има? - Прѣредиха ме. Хубаво е Тѣрново, но вода малко има! Но, ако отидатъ при единъ голѣмъ изворъ, гѣто има много вода, гѣто и 10 камъка може да се каратъ, питамъ тѣрновци: биха ли счупвали стомнитъ си? Не, никога! И тогава, какво искатъ отъ насъ? Турили сж ни извѣстни философски теории, турили сж ни прѣдъ извѣстни мазгали. Азъ прѣдпочитамъ да живѣя въ най-простата колиба, отколкото въ единъ замѣкъ съ мазгали. Прѣдпочитамъ една проста колиба, но да излизамъ свободно отъ тази колиба, да се разхождамъ свободно на слънцето. А сега, създадатъ ни една хубава теория, турятъ ни прѣдъ мазгалитъ и всички се мушкаме. Не, не, всички трѣбва да излѣзете отъ тѣзи мазгали, но трѣбва да разбирате какъ. Ето защо трѣбва да изпитате това нѣщо въ живота си. Запримѣрь, прѣдприемете една работа, но изгубите много пари въ нея. Тукъ сж ангажирани вашитъ лични чувства и обществени интереси. Изведнѣжъ вие почвате да набѣдявате този-онзи, че тѣ сж виновни за тази загуба. Не, вие не сте човѣкъ, който може да се добере до истинския животъ. Вие сте слабъ човѣкъ. Въ този случай, когато паритъ ви се изгубятъ, вие трѣбва да постжпите тѣй, както постжпили онѣзи руски князь и англичанинъ. Срѣщатъ се двамата въ една много тѣсна улица въ Лондонъ съ своитъ кабриолети, и за да се разминатъ, трѣбвало единиятъ

да отстъпни, но никои не искалъ. Руснакътъ изважда тогава вѣстникъ “Таймсъ” и започва да чете. Англичанинътъ изпраца слугата си при руснака съ поръчка: “Господарьтъ моли, като свършите вѣсника, да го дадете и нему”. Тъй трѣбва да бждете и вие, като-че нищо не се е случило, като-че бѣла не ви е ухапала. А ти, изгубишъ пари, изведнѣжъ лицето ти се измѣни, казвашъ: какво ще правятъ дѣцата ми? Гдѣ ти е вѣрата, гдѣ ти е волята, гдѣ ти е душата? Ти въ нищо не вѣрвашъ, но въ паритѣ само вѣрвашъ. Гледамъ, върви нѣкой професоръ, разправя за философията на Канта, но едната си ржка държи въ джоба, пази се и разказва: има Господъ въ свѣта, науката доказва това. Но тъй, както се увлѣкълъ въ разговора, изважда ржката си отъ джоба да жестикулира, да доказва нѣщо, и както свѣтътъ е пѣленъ съ апаши, нѣкой бръква въ джеба, взима паритѣ му. Изведнѣжъ той забѣлѣзва, спира се: чакайте, чакайте, обраха ме! Отиде Господъ! Докато бѣха паритѣ, имаше Господъ. Изгубиха се паритѣ, изгуби се и Господъ. Така и турцитѣ вѣрватъ въ тази философия: “Дѣто има пари, и въ джендема отивамъ!” Питамъ сега: при такъвъ единъ моралъ, при такова едно обществено схващане, каква религия може да има? Ние се смѣемъ на турцитѣ, но такива сж и нашитѣ схващания. Имаме Богъ, който се лесно руши. Всѣки си има по единъ идеалъ, но всѣки день иделитѣ ни се рушатъ. Този Господъ, който се руши, не е този живиятъ Господъ, за когото говоримъ.

Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бжде толкова глупавъ. Нима като крадешъ, си много уменъ? Ако разумността седи въ краденето, тогава маймунитѣ сж много умни. Въ Африка има плантатори, които насаждатъ цѣли бостани съ дини и ги обработватъ. Много маймуни се събератъ заедно нѣкоя нощъ и отидатъ, та нападатъ бостана и въ единъ часъ прѣнесатъ всичкитѣ дини. Питамъ: тѣзи маймуни не сж ли умни? - Умни сж, защото като дойде плантаторътъ, нищо не намира, всичкитѣ дини сж изчезнали. Казвате: трѣбва да бждемъ умни хора, да се осигуримъ. Казвамъ: и маймунитѣ сж умни. Плантаторътъ насадилъ, а тѣ прѣнасятъ всичко. Да, но втори пжтъ,

като насади, той дойде съ пушката си, а тѣ всички бѣгатъ. И пѣтельтъ втори пѣтъ вече не кукурига, докато не изяде сиренето.

Та, сега азъ говоря за онѣзи, у които се е пробудило Божественото съзнание. Нѣкои казватъ: е, така му скимнало, така говори. Не, ние не говоримъ така. Има единъ великъ законъ вътрѣ въ насъ, който опрѣдѣля нашитѣ мисли, нашитѣ чувства и нашитѣ дѣйствиа. И когато ние постѣпваме споредъ този законъ, виждаме, че има нѣщо, което ни ръководи. Туй, което ни говори е толкова красиво! И когато заговори то на единъ човѣкъ, въ каквото положение и да е, където и да е, той нѣма да изгуби присѣствието на духа си.

“И ако”, казва Христосъ, “чрѣзь Духа Божий изпжждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие”. Питамъ сега: Христосъ, или пѣкъ вие, изпждили ли сте всички бѣсове отъ васъ? Съврѣменната медицина подържа, че въ човѣка има много зародиши, които седятъ, чакатъ благоприятни условия, за да се развиятъ. Дойдатъ ли благоприятните условия и тѣ почватъ да се развиватъ. Запримѣръ, ти мислишъ, че си много честенъ човѣкъ, казвашъ: какъ, азъ съмъ честенъ човѣкъ. Моята майка, моятъ баща, дѣдо бѣха честни хора! Случва се, обаче, единъ день Провидѣнието те изпитва. Ти изгубвашъ всичкото си състояние, дѣцата, жената ти гладни седятъ. Служишъ при своя господарь, но единъ день гледашъ касата му пълна съ злато, седи отворена прѣдъ тебе. Казвашъ: е, моятъ господарь е богатъ. Вземешъ, напълнишъ си торбата. Питамъ: гдѣ е твоята честностъ? Гдѣ става прѣстѣплението? - Прѣдъ пълната каса. Прѣдъ празната каса нѣма честностъ, нѣма прѣстѣпление. Може ли човѣкъ да обере една празна каса? - Не може. Сега се явяватъ и други пороци. Виждашъ ти единъ добъръ човѣкъ и искашъ да го спънешъ. Има такива хора, които искатъ да спънатъ нѣкого. И мъже, и жени има такива, и слуги и господари има такива. Въ трена, въ едно купе пътуватъ двама души. Единиятъ държи една чанта и къмъ една близка станция казва на другия: господине, моля ти се, азъ ще слѣза за малко,

имама да си свърша една важна работа, затова ще оставя да ми подържите тази чанта, въ която имама нѣкои скжпоцѣности. Но, този господинъ билъ апашъ. Той открадналъ отъ нѣкждѣ чантата и като разбралъ, че го прѣслѣдватъ дедективи, слиза на станцията и имъ казва: "Моля ви се, господа, азъ ще ви кажа кой е открадналъ чантата". Питамъ: какъ ще докажешъ, че не си ти? Тази постжпка честна ли е? Не е честна. Често има такива хора, които оставятъ своята чанта на прѣстжпления да я държатъ нѣкои добри, благородни хора. Туй Божествено ли е? Не е. Защо въ този господинъ да нѣма доблѣстѣта да каже: господа, тази чанта азъ я взехъ. Прѣстжплението е мое, и споредъ закона приемама всичко. Ето ме! Защо да не се изкаже, а туря другитѣ въ прѣстжплението? Туй е хитростъ. Всичко това, което изнасяма е лошо, но въ всѣкидневния ви животъ това е една малка язва, азъ я виждама. Гледама, нѣкой дойде при мене, почва да се върти насамъ-натама, шава. Казвамъ му: чакай, не бързай да ми говоришъ, защото ако бързашъ, ще кажешъ нѣкоя лъжа. Питамъ ви: гдѣ е вашиятъ Господъ? Идешъ нѣкждѣ, нѣкой ти каже: хайде да се махнешъ отъ дома ми! Нѣкой ми каже: да се махнешъ отъ земята! Казвамъ: тази земя отъ баща ти ли е? Ако трѣбва да ме изпждятъ, ще ме изпждятъ отгорѣ, отъ небето. Както сж ме изпратили, така и ще ме извикатъ. Никой не може да ме изпжди, освѣнъ онзи, който ме изпратилъ. Въ единъ пансионъ живѣятъ все сирачета и ставатъ граждани на този пансионъ. Идва едно ново сираче между тѣхъ, а другитѣ пансионери казватъ: Ихъ, този готованко! - Недоволни сж отъ него. Той билъ готованко, а другитѣ не сж готованци! Азъ гледама, и вие тукъ постжпвате по сжщия начинъ. Дошла нѣкоя нова сестра, казватъ: готованка! Че гдѣ е вашиятъ моралъ? Туй не е философия, не е разсжждение. Нека и тя присжтствува тѣй, както и ние. Азъ говоря прѣдъ Бога. Азъ не говоря за човѣшкитѣ общества, но когато дойде да разсжждаваме по Бога, когато прилагама закона на Любовта, трѣбва да кажемъ: Волята Божия е да участвуваме всички на трапезата на Любовта. И този, който

е дошъл пръв, и този който е дошъл послѣденъ, всички трѣбва да седнемъ на тази трапеза. За всѣки има отредено мѣсто да седне.

Казва Христосъ: “Ако чрѣзъ Духа Божий изпжждамъ този бѣсъ, настанало е на васъ царството Божие”. И сега, Христосъ казва на всички: “Въ мое име изпъдете всичкитѣ бѣсове”. Кажете: “Въ името на Любовта Божия ние ви заповѣдваме сега, или да я възприемете, или да си вървите - нищо повече! Ако не можете да възприемете тази Любовь, вие не можете да служите на Бога. Заповѣдваме ви въ името на тази Любовь да си вървите въ вашето царство, отгдѣто сте дошли”. Има ли нѣщо лошо въ това? - Нѣма нищо лошо.

Та, казвамъ: отъ духовнитѣ хора се изисква една правилна философия. Нѣкой казва: азъ изгубихъ вѣра въ хората. Не, ти си изгубилъ вѣра въ себе си. Азъ не съмъ срѣщналъ до сега въ България нито единъ святъ човѣкъ, а се изискватъ свети, свети хора. Изискватъ се хора, които слѣдъ като изгубятъ паритѣ си, слѣдъ като изгубятъ всичко въ живота, да иматъ радостъ въ душата си, че сж извършили волята Божия и да върватъ, че никога нѣма да осиромашеятъ. Всичко, което може да се вземе отъ единъ човѣкъ, е външно. Да се служи на Бога, това е единъ великъ актъ, едно велико разбиране! Нѣкой казва: човѣкъ не трѣбва да бжде мекушавъ, а трѣбва да носи ножъ. Е, хубаво, страхливко, не си ли ти, който носишъ ножъ, който проповѣдвашъ насието? Отивашъ при бакалина, искашъ 2 кгр. захаръ на вересия, той казва: на вересия не давамъ. Покажешъ му револверъ, гаде ти захаръ. Покажешъ му единъ наполеонъ, гаде ти захаръ. Силата ти вжтрѣ въ тебе ли е? - Не е въ тебе. Силата ти е въ револвера, силата ти е въ наполеона. Така всѣки може да бжде силенъ. Не, азъ бихъ желалъ да те видя юнакъ безъ кобуръ, юнакъ безъ пари, юначеството ти да седи въ твоя умъ, въ твоео сърце, въ твоята свещена воля, въ твоята велика и благородна душа, въ твоя мощенъ и силенъ духъ. Това е човѣкътъ, отъ който съ изпждени всички бѣсове, и който изпълнява волята Божия. Отъ това се нуждаятъ и млади, и

стари.

Ако не приложите туй учение, всичката наука, която изучавате, ще бжде една лъжа, но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогията, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията, всички тѣзи науки ще се осмислятъ и ще ви дадатъ единъ великъ потокъ да изучавате живота. Но, трѣбва да се приложи туй учение, а да не казвате, че за въ бждеще ще се приложи. Не, отъ днесъ казва Христосъ: “Въ името на моята Любовь ще изпждя всички бѣсове отъ васъ”. Този Христосъ не е вънъ отъ васъ, азъ Го виждамъ, че Той говори вътрѣ въ васъ. Ще каже нѣкой: ама безъ пари може ли да се живѣе, безъ кобури може ли да се ходи? Хубаво, то е тѣй, паритѣ сж едно удобство, но ако е права тази философия, че безъ пари не може да се живѣе, питамъ: птицитѣ съ пари ли живѣятъ, пчелитѣ въ кошеритѣ съ пари ли живѣятъ, ангелитѣ съ пари ли живѣятъ, Господъ съ пари ли живѣе? Казвате: простаци сж тия хора, които могатъ безъ пари да живѣятъ. Може, може, парата е само символъ на Мждростъта. Мждростъта трѣбва да употреби тѣзи пари. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе и безъ пари. Разумността е неговото богатство.

Христосъ казва: “Ако азъ чрѣзь Духа Божий изпжждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие”. Азъ не ви говоря за вашитѣ пари, но изобщо паритѣ сж идолопоклонство. “Щомъ имате моята Любовь”, казва Христосъ, “моитѣ съкровища ще бждатъ отворени заради васъ. Ако азъ имамъ тази свещена Любовь къмъ васъ, вашиятъ домъ ще бжде отворенъ заради мене”. Туй може да го провѣрите. Имате ли тази свещена Любовь, навсѣкждѣ пжтътъ ви ще бжде отворенъ. Вие имате една велика наука и трѣбва да вървате, разумни трѣбва да бждете, и воля трѣбва да имате.

Значи, най-първото нѣщо: ще се научите да мислите право и да постжпвате право въ живота си. Всѣка постжпка на човѣка трѣбва да бжде любовна, въ него трѣбва всѣкога да изпжква Божественото. Така Господъ иска, така е казалъ Господъ,

такава е Неговата воля. Туй е жертвата. Ако ония свѣтски хора отиватъ да жертвуватъ живота си за своето отечество, защо азъ да не жертвувамъ живота си за онова великото въ свѣта, за Бога и да кажа при всички случаи въ живота си: такава е волята Божия! Слѣдователно, ако ние разрѣшимъ онзи великъ въпросъ на жертвата, царството Божие ще бжде въ насъ.

Казвамъ ви сега: направете опити! Имате болести, имате безпаричие, имате нѣкакъвъ споръ, недоразумѣния, имате неприятности съ синове и дъщери, ето ви хиляди начини да опитате волята си. Сегашниятъ свѣтъ е толкова богатъ на опити! Само разумнитѣ хора трѣбва да правятъ опити. И, ако въ насъ живѣе Божествената Любовь, ще провѣримъ, че този законъ работи, но трѣбва правилно да постъпваме.

Казва Христосъ: “Ако азъ чрѣзь Духа Божий изпжждамъ бѣсоветѣ, настанало е на васъ царството Божие”.

Сега азъ желая и за васъ да настане това царство Божие и да бждете свободни граждани на това царство.

Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 19 октомври,
1924 г. въ гр. София.

Раздай всичко!

И нѣкой си голѣмецъ Го попита и рече:
“Учителю благу, що да сторя, за да наслѣдвамъ
животъ вѣченъ¹?”

Ето едно умно запитване. Самото запитване показва, че този богатъ и младъ човѣкъ е билъ уменъ. Той не задава на Христа въпроси, какъ може да бжде ученъ, какъ може да бжде силенъ, но Му задава въпроса, какъ може да наслѣди вѣчния животъ.

Вие пъкъ сега може да си зададете въпроса: защо този богатиятъ човѣкъ е запиталъ Христа именно това? - Интересувалъ се е. За да се зададе единъ въпросъ, може да има нѣколко побудителни причини, най-малко три побудителни причини. Нѣкои казватъ: попитай ме нѣщо, за да те позная, какъвъ си. Всѣкога, когато запитваме нѣщо, този, който запитва, по запитването се познава какъвъ е; и този, който отговаря, се познава по отговора, какъвъ е.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ всички нѣща въ свѣта тѣй, като че нѣматъ никаква връзка помежду си, а тѣ не знаятъ, че постоянно запитватъ. Запримѣрь, тѣ запитватъ: защо азъ страдамъ, азъ ли съмъ най-голѣмиятъ грѣшникъ, защо тази сиромашия върви по стѣпките ми, защо боледувамъ, защо въ това сполучвамъ, въ онова не сполучвамъ? И слѣдъ всичко това питамъ: защо този богатиятъ момъкъ запитва така Христа? Питамъ ви азъ, кой въпросъ е по-важенъ, вашиятъ, или неговиятъ? - Неговиятъ, разбира се. Е, защо страгате. Ако сте при турцитѣ и ги запитате защо страгате, тѣ ще ви кажатъ: страдашъ, защото си серсеминъ и будала. Обаче, ако запитатъ насъ, културнитѣ хора, защо страгате, ние нѣма да отговоримъ така. Ние ще отговоримъ: понеже не сме спазили законитѣ на природата, понеже сме направили нѣкакви опущения,

благодарение на тия опущения страдаме. Слѣдователно, като изправимъ тия опущения, като загладимъ грѣшкитѣ си нѣма да страдаме. Но, източнитѣ народи сж особени въ своитѣ схващания. Прѣди нѣколко врѣме единъ приятель ми разправяше единъ арабски анекдотъ. Той е слѣдующиятъ. Когато Господь създахъ свѣта и всички животни, опрѣдѣлихъ на всѣко животно да живѣе по 30 години: на човѣка опрѣдѣлихъ 30 години, на магарето - 30 години, на кучето - 30 години и на маймуната пакъ 30 години. Единъ день Господь повикахъ магарето и го запиталъ: “Ти благодарно ли си отъ 30 тѣ години?” - “Е, Господи, не искамъ да живѣя 30 години, много ми сж! Този бой, тѣзи подигравки, които се сипятъ върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко - поне наполовина. Вземи 15 години”. Понеже човѣкътъ билъ царь, живѣлъ добръ, казалъ: “Господи, азъ съмъ царь, ще управлявамъ дълго врѣме, дай на мене тѣзи 15 години”. Той ималъ 30 години, и като взелъ 15 години отъ магарето, станали му 45 години. Послѣ Господь извикахъ кучето и го потиталъ: “Ти доволно ли си отъ твоитѣ 30 години?” - Много ми сж тия 30 години, да ходя да се скитамъ натукъ-натамъ, да зѣзня на студа, посъкрати ги малко”. Съгласилъ се Господь, взелъ 15 години отъ живота на кучето и пакъ ги далъ на човѣка, та му станали 60 години. Най-послѣ Господь извиква и маймуната: “Ти благодарна ли си, че ще живѣешъ 30 години?” - Не, не искамъ, Господи, да бжда подигравка на свѣта, да ме каратъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлинитѣ, много ми сж тия години, посъкрати ги малко. И отъ нея взелъ Господь 15 години, та ги далъ на човѣка. Затуй животътъ на човѣка се продължилъ по-вече, отколжото на другитѣ животни. Питамъ сега: какво искалъ да каже този, който е създахъ анекдота, каква идея е скрилъ въ него? Ако питате турцитѣ, защо страдатъ хората, тѣ казватъ, че хората страдатъ, защото сж серсеми. Отъ този анекдотъ, споредъ арабитѣ, до 30 годишната си възраст човѣкъ живѣе добръ човѣшки животъ; отъ 30 годишната си възраст нататкъ, до 45 години живѣе магарешки животъ; отъ 45-60 годишната си възраст живѣе кучешки

животъ, а отъ насетнѣ - маймунски. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които е взелъ назаемъ отъ магарето, казватъ: е, отъ магарето си взелъ. Като дойдатъ въ живота на човѣка много страдания, казватъ: е, отъ кучешкия животъ си взелъ, нищо, ще теглишъ. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които взелъ отъ маймуната, казватъ: е, отъ маймуната си взелъ, ще се подиграватъ всички хора съ тебе, но и това ще прѣтърпишъ. Истинската философия на живота седи въ това: ако постъпваме споредъ ума на магарето, ще носимъ послѣдствията на магарешкия животъ; ако постъпваме споредъ ума на кучето; ще носимъ послѣдствията на кучешкия животъ, ако постъпваме споредъ ума на маймуната, ще носимъ послѣдствията на маймунския животъ. Значи, всѣки единъ животъ се обуславя отъ степенъта на вътрѣшната интелигентностъ, т. е. отъ съзнанието, което човѣкъ има. Магарето е магаре, понеже се спрѣло на този уровень на развитие. Най-напрѣдъ Господъ го направилъ съ много малкъ рѣстъ и било смирено, но послѣ то поискало да не остава тѣй незабѣлѣзано, поискало да има голѣма форма, да бжде гласовито, и да разрѣшава важни философски въпроси. И дѣйствително, то разрѣшило всички въпроси, понеже днесъ все за него се говори. Дѣто и да отидешъ, все за него са разправятъ. Да, но то е станало магаре, понеже е измѣнило Божественния планъ.

Този голѣмецъ идва при Христа и Му казва: “Учителю благи!” Христосъ го пита: “Защо ме наричашъ благъ? Благъ е само единъ Богъ”. Христосъ му показва пътя, за да наслѣди вѣчния животъ. За да наслѣдимъ вѣчния животъ трѣбва да се освободимъ отъ всички онѣзи спънки за постигане на този животъ, т. е. до тогава, докато човѣкъ е свързанъ съ хората и чака тѣ да му покажатъ пътя, тѣ да му покажатъ това-онова, тѣ да го подигнатъ, той не може на намѣри вѣчния животъ. Значи, докато си свързанъ съ хората, не можешъ да намѣришъ пътя. Ти, като този богатиятъ, ще отидешъ при Христа и ще Го питашъ, какъ да наслѣдишъ вѣчния животъ. Този богатиятъ се приближава до Христа по човѣшки и Му казва:

“Учителю благу!” “Защо ме наричашь благу? Само Богъ е благу”. Важенъ е този принципъ, който трѣбва да залегне въ нашитѣ души, че само Богъ е благу. Ако ние признаваме само Бога за благу, тогава ще настъпи вѣчния животъ, но понеже ние сравняваме хората, кой е по-вече, и кой по-малко благу, ние се заблуждаваме. Ако искаме да разрешимъ въпроситѣ въ свѣта, тѣ тѣй палеативно не се разрешаватъ. Има извѣстни погрѣшки въ свѣта, които се поправятъ постепенно, но има погрѣшки които се поправятъ изведнѣжъ. Запримѣрь, има нѣкой, който пуши тютюнъ, и постепенно, всѣки день съкращава цигаритѣ, докато най-послѣ се откаже съвсѣмъ. Нѣкой пъкъ каже, и изведнѣжъ свърши, отсѣче - прѣстава да пуши. Вие казвате не, постепенно ще намаляваме цигаритѣ, човѣкъ не може изведнѣжъ да се поправи, постепенно трѣбва. Да, това е единиятъ методъ.

Христосъ се обръща къмъ богатия и му казва: “Добрѣ, ти знаешъ заповѣдитѣ, но на четири нѣща трѣбва да обърнешъ внимание - да не прѣлюбодѣйствуваешъ, да не убивашъ, да не крадешъ, да не лъжесвидѣтелствуваешъ. Прѣлюбодѣянieto е нечистота, то е единъ грѣхъ по отношение самого себе, по отношение своята душа. Щомъ прѣлюбодѣйствуваешъ, ставашъ нечистъ, а при нечистия животъ вѣчниятъ животъ не може да дойде. Вториятъ грѣхъ е да не убивашъ. Убийството е нѣщо външно, то значи да махнешъ противника си. Третиятъ грѣхъ е да не крадешъ. Да крадешъ, това е желанието у човѣка да взима чуждото, да го внесе въ себе си. Да не лъжесвидѣтелствуваешъ, то значи да не се стремишъ да закриешъ всички свои грѣхове. При тия грѣхове ти опетнявашъ себе си. Всички грѣхове започватъ почти отъ тия четири основни грѣшки. Този голѣмецъ казва на Христа: “Всичко това съмъ спазилъ отъ млади, какво още да сторя?” Христосъ му отговорилъ: “Още едно ти не достига. Иди, продай всичкото си имане, и го раздай на сиромаситѣ”. То значи: ти си се научилъ до сега само да взимашъ, а законътъ е, че трѣбва и да давашъ.

Сега, този въпросъ - какво трѣбва да направя, за да наслѣдя животъ вѣченъ - всѣки единъ отъ васъ трѣбва да си го

загаде. Онѣзи пѣкъ отъ васъ, които иматъ вѣчния животъ, трѣбва да си зададатъ въпроса: какво трѣбва да правя, за да запазя вѣчния животъ? Но, слѣдъ това има и трети въпросъ: какъ човѣкъ да използва този животъ въ онзи Божественъ смисълъ, който е скритъ вътрѣ въ него, защото за това е дошълъ на земята. За да могатъ тия въпроси да се разрѣшатъ правилно, човѣкъ трѣбва да проучи своето съзнание. Вие може да попитате съврѣменнитѣ хора за едно тѣхно състояние, за едно тѣхно дѣйствиe, за едно тѣхно чувство, или за една тѣхна постѣпка, дали сж прави или криви, тѣ не могатъ да ги опрѣдѣлятъ. Нѣщата, обаче, вътрѣ въ нашето съзнание, сж точно опрѣдѣлени. Човѣкъ никога не може да направи една постѣпка, каквато и да е тя, и да не му се каже, дали тя е права, или не. Той въ себе си знае, дали стѣпката, която е извършилъ е права или крива. Онѣзи които наблюдаватъ отвънъ, може да иматъ криви понятия за насъ, но ние самитѣ никога не можемъ да имаме криво понятие. Опасността въ съврѣменния животъ е тамъ, че ние нѣкой пѣтъ подцѣняваме своитѣ лоши постѣпки, а нѣкой пѣтъ подцѣняваме своите добри постѣпки. Това сж дѣвъ опасности, защото лошата постѣпка сама по себе си трѣбва да се изправи, а цѣната на добрата постѣпка никога не трѣбва да се понижи. Всѣко нѣщо си има своята цѣна. Една постѣпка е дадена сила въ свѣта, и отъ нея ти не можешъ да извадишъ нѣщо повече отъ това, което тя съдържа въ дадения случай.

Вѣчниятъ животъ, това сж извѣстни условия, при които човѣшкиятъ духъ може да се развива. При обикновения животъ всичко оноа, което имате, ще го изгубите, ще го изиграете, а при вѣчния животъ всичко оноа, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитватъ: ние не трѣбва ли да живѣемъ? Да, съгласенъ съмъ, че трѣбва да живѣемъ, но какъ трѣбва да живѣемъ, въ какво сеци истинскиятъ животъ? Вземете, за примѣръ, какви трѣбва да бждатъ отношенията между дѣвама приятели? Всѣки отъ васъ знае, какви трѣбва да бждатъ

отношенията между двама приятели, какви трѣбва да бждатъ отношенията между господарь и слуга, какви трѣбва да бждатъ отношенията между учителъ и ученикъ. Отношенията между господарь и слуга не сж само отношения на заповѣди и изпълнение. Между господарь и слуга пакъ има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не сж само прѣподаване и учене на уроци. Това сж само пътици, които свързватъ двѣ души, дошли на земята. Нѣкой пжтъ ние казваме, че ученикътъ може да стане учителъ, и учителътъ може да стане ученикъ. Това е право, може така, но има единъ законъ, който опрѣдѣля нѣщата по слѣдния начинъ: висшето никога не може да стане ученикъ на нисшето, и нисшето никога не може да стане учителъ на висшето - нищо по-вече! Туй е строго опрѣдѣлено, и вие никога не можете да измѣните тия нѣща. Отъ грѣха човѣкъ може да се учи, но отъ грѣха човѣкъ да стане учителъ е невъзможно. Ние казваме за нѣкого: той е лошъ човѣкъ, но единъ денъ той може да стане даже и светия, Учителъ на свѣта. Не, той никога не може да стане светия, да стане Учителъ на свѣта. Ако по този законъ единъ лошъ човѣкъ може да стане добъръ, то, казано е още въ старо врѣме, може ли отъ онзи изворъ, отъ който изтича мжтна вода, едновременно да изтича и бистра вода? Ние знаемъ, че всички онѣзи извори, отъ които изтича мжтна вода сж плитки, а всички онѣзи извори, отъ които изтича бистра вода, сж дълбоки. Слѣдователно, по сжщия законъ ние опрѣдѣляме: всички хора, които грѣшатъ, изтичатъ отъ плитко, тѣ сж вплетени въ материята, или, казано друго яче, тѣ разсжждаватъ по човѣшки върху нѣщата. Тѣхното съзнание не е пробудено, тѣ не живѣятъ Божественъ животъ.

Този богатиятъ човѣкъ билъ уменъ, той задалъ единъ въпросъ на Христа, но слѣдъ това си отива тжженъ. Казва си: трудна задача е тази! Казва Христосъ: “Колко трудно ще се спасятъ богатитѣ хора!” Защо ще се спасятъ трудно? - Понеже не сж готови да направятъ жертва, която изисква Вѣчниятъ животъ.

Тогава Христосъ казва: “Невъзможното за човѣка, за

Бога е възможно”. Този богатият човък не бѣше въ едно безнадежно състояние, за да не може да изпълни това, което Христосъ му каза. Той наричаше Христа “Учителю благи” и казваше, че изпълнилъ четиритѣ положения на Мойсеевия законъ, т. е. навилъ на всички слабости въ човѣшкия животъ, но когато Христосъ му казва, че въ него има възможность да побѣди и туй послѣдното, въ него се забѣлѣза една неготовность.

Всички съврѣменни християни сте именно въ тази послѣдна стадия. Вие знаете, че Христосъ е благъ, четиритѣ заповѣди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до послѣдната, че трѣбва да ликвидирате, спирате се и казвате: мога ли да раздамъ всичкото си имане, мога ли да бѣжа толкова серсеминъ, че да ми се смѣятъ хората? Затуй отъ всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вътрѣшна философия на живота. Туй, което ни спѣва сега, то е, че ние повече се занимаваме съ своитѣ наследствени чѣрти, мислимъ за баща си, за майка си, за дѣда си, за баба си: какви въпроси сж разрѣшили, но точно за себе си не мислимъ. Когато дойде да разрѣшаваме нѣщо за себе си, ние минаваме бѣгло, не се спираме върху своя духъ, върху своята душа, върху своя умъ и върху своето сърдце, и ако даже се спремъ, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Запримѣрь, нѣкой иска да стане прѣвъ министъръ въ България. Това е единъ вътрѣшенъ стремежъ, но повърхостенъ. Нѣкой иска да стане ученъ човъкъ. Това е единъ вътрѣшенъ стремежъ но повърхостенъ. Не, въ човѣшката душа има вложено нѣщо по-дълбоко отъ това, което ти искашъ: да станешъ прѣвъ министъръ.

И тѣй, основниятъ въпросъ, първиятъ въпросъ, който още не сте разрѣшили, то е, че вие още не сте познали, кой е благъ въ свѣта, т. е. нѣмате още онази мѣрка, съ която можете да мѣрите човѣшкитѣ отношения. Воземете, за примѣрь, двѣ окултни общества, или едно спиритическо и едно теософско общество, по какво се различаватъ тѣ, иматъ ли нѣкакво сжществено различие? Единъ спиритистъ има душа, и единъ

теософъ има душа, единъ спиритистъ има духъ, и единъ теософъ има духъ; единъ спиритистъ има умъ, и единъ теософъ има умъ; единъ спиритистъ има сърдце, и единъ теософъ има сърдце; единъ спиритистъ има воля, и единъ теософъ има воля. Има ли нѣкакво сжщественно различие между тѣхъ? Вие лесно можете да направите единъ теософъ спиритистъ, и единъ спиритистъ теософъ. Азъ наричамъ това “законъ на боядисване”. Азъ мога да направя когото и да е отъ васъ, какъвто искамъ: синъ, зеленъ, червенъ - мога да му дамъ каквато краска искамъ. Ами когато нѣкой стане или сждия, или правникъ, или учителъ, или професоръ, или какъвъ и да е, по какво се различаватъ тѣ? - По нищо. Това е само една боя, единъ етикетъ, който като се смѣни, нищо не остава отъ него. Слѣдователно, когато започнете да разрѣшавате истински въпроситѣ, вие ще снемете всички етикети. Вие ще се поставитѣ въ онова първоначално състояние, въ което се намира вашия духъ, вашата душа, вашия умъ и вашето сърдце. Вие ще отстраните всички онѣзи отношения, които сжществуваатъ между хората и васъ. Тѣ сж лъжливи. Нима азъ ще се занимавамъ съ това, кой какво пише въ вѣстницитѣ: че ме хвалили, че ме корили? Това сж празни работи! Това, че ме хвалили, азъ го наричамъ граматическо подигане. Запримѣрь, пишатъ на дъската: Иванъ е добъръ. Може ли Иванъ на дъската да стане добъръ? Дойде прѣди нѣколко дни при мене единъ приятелъ и ми разправяше, че единъ ученикъ написалъ на дъската прѣдъ своя учителъ слѣдното изречение: черната дъска е комета. Да, като изречение, граматически то е право, но логически е безсмислено. Слѣдователно, нѣщата граматически сж прави, но логически не сж прави. То значи, че по форма тѣзи нѣща иматъ връзка, думитѣ въ тѣхъ граматически сж наредени правилно. Та, ние, съврѣменнитѣ хора, разсжждаваме все граматически. Туй наричамъ “буквата на закона”. Казватъ: тия думи сж наредени граматически правилно. Да, но не всѣкога граматически нареденитѣ думи сж правилни. Когато пишатъ на дъската, че нѣкой е добъръ, въ дѣйствителностъ той не е всѣкога добъръ.

Доброто никога не може да се напише на черната дъска. Казваме: бѣлиятъ платъ. Да, но бѣлиятъ платъ не може да се напише на дъската. Слѣдователно, онова, което въ нашия животъ е сжщинско, не може да се изкаже. Ако вие ме запитате, обичашъ ли ме, или не, граматически мога да ви кажа: обичамъ ви. Това е едно правилно граматическо изречение, но обичьта съ думи не се изказва. Какво разбирате вие подъ думата “обичь”. Единъ разбира едно, другъ - друго. Казва нѣкой: обичашъ ли ме? - Обичамъ те. Е, тогава погледни ме малко. Дѣтето казва на майка си: мамо, обичашъ ли ме? - Обичамъ те. Е, ако ме обичашъ, дай ми крушки. Дѣщерята пита баща си: татко, обичашъ ли ме? - Обичамъ те. Купи ми тогава шапчица, обуца или нѣкоя книжка. Въ какво седи обичьта: въ книжчицата ли, въ шапчицата ли, въ грехитъ ли, или въ това-онова? Попитайте едно дѣте, въ какво седи обичьта? И то ще ви каже нѣщо, но философското разрѣшение не е тамъ. Кажете ми вие, какво е философското разрѣшение на обичьта? Е, казватъ, при обичьта имало нѣкакви вибрации на сърдцето. Добръ, тѣзи вибрации ти опиталъ ли си ги, виждалъ ли си ги? Гдѣ сж инструментитъ, съ които си ги опиталъ? Колко трѣптения прави сърдцето ти при тази обичь? Ама тази дума “обичь” имала съдържание. Хубаво, гдѣ е нейното съдържание? Азъ не виждамъ никакво съдържание. Това сж символи, съ които ние си служимъ. Въ дадения случай, когато азъ произнасямъ думата “обичь” тя заради мене има толкова съдържание, колкото е опрѣдѣлена въ моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледамъ, нѣкой бѣденъ човѣкъ зъзне прѣдъ мене. Азъ веднага произнеса въ себе си думата “обичь” и му дамъ грехи, обуца, шапка. Това значи обичь. Нѣкой пита: обичашъ ли ме? Азъ нѣма да говоря, но ще направя нѣщата. Въ духовния свѣтъ е прѣстъпление да кажешъ нѣщо, което не си направилъ. Ти ще направишъ нѣщата, и тогава ще говоришъ за тѣхъ.

Христосъ запита този младия човѣкъ: ти обичашъ ли своя Учитель? Готовъ ли си да извършишъ всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричашъ Учителя си

благъ, трѣбва да бждешъ готовъ да извършишъ всичко заради Него. Христосъ го изпита отдалечъ. Този младиятъ бѣше ученъ човѣкъ, и той отговори на Христа: “Заради Него всичко мога да направя”. Да, но той лъжеше, той не бѣше готовъ. Чистъ съмъ, казваше той, но чистотата се познава. Има нѣщо въ свѣта, което не лъже. Когато ти си чистъ, и очитѣ ти ще бждатъ чисти, нѣма да сж размжтени. Когато ти си чистъ, и лицето ти ще бжде чисто, свѣтло, нѣма да има единъ цвѣтъ като на керемида, или единъ тъменъ цвѣтъ, като на негъръ. Лицето ти трѣбва да бжде свѣтло, отъ него да излиза свѣтлина. Когато си чистъ, очитѣ ти не трѣбва да светятъ като на котка, но да иматъ мека свѣтлина, ясенъ погледъ, отъ тѣхъ да диша туй любовно чувство, че кой какъ те види, да има довѣрие въ тебе. У кучето, запримѣрь, има туй съзнание, че като види нѣкого, маха съ опашката си, радва му се, а като види друго, свива си опашката и се отдалечава. Защо при първия човѣкъ се радва, маха съ опашката, а при втория си свива опашката? - Защото очитѣ на втория сж страшни.

Та, Христосъ изпитваше този младия човѣкъ и му казваше: “Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситѣ и ела, та ме послѣдвай! Нали ме наричашъ “Учителю благи, нали искашъ вѣчния животъ?” Той не бѣше готовъ, обаче. За да се придобие вѣчния животъ, изискватъ се най-големитѣ жертви. Сега, нѣкои хора разглеждатъ този въпросъ и го прилагатъ до всички. Не, разрѣшението на този въпросъ не се отнася до всички, а само до онѣзи, които искатъ да добиятъ вѣчния животъ. Отидешъ въ нѣкой магазинъ, искашъ да вземешъ нѣкоя хубава дреха, питашъ: господине, колко струва тази дреха? - 10,000 лв. По-долу не може ли? - Не може, цѣната е опрѣдѣлена. Е, щомъ искашъ хубава дреха, скжпо ще платишъ.

Този младиятъ човѣкъ пита Христа: “Що да сторя, за да наслѣдвамъ живатъ вѣченъ?” - Ще разпродадешъ всичко и ще го раздадешъ на бѣднитѣ. Това не се отнася до глупавитѣ хора. То се отнася само до онзи ученикъ, който иска да се домогне до вѣчния животъ. Ами възможно ли е? - То е другъ въпросъ. За

нѣкои не е възможно, а за тия, които сж готови, е възможно.

Да допуснемъ сега, че нѣкои иматъ вѣчния животъ. Тѣ трѣбва да си зададатъ втория въпросъ: какво трѣбва да направимъ, за да не го изгубимъ? Тогава Богъ казва така: “Въ който день сгрѣшишъ, ще изгубишъ живота си”. Значи, въ първата фаза на своя животъ човѣкъ е изучавалъ законитѣ за придобиването на вѣчния животъ. Въ първата глава на Битието се казва, че Богъ създалъ човѣка по образъ и подобие свое. Нѣкои сж изучили законитѣ за придобиване на вѣчния животъ и сж минали напредъ, а Адамъ, който билъ направенъ отъ калъ, пропадналъ на този първи изпитъ. Сега, при втория изпитъ всички хора изучаватъ условията, законитѣ за спазване на вѣчния животъ. Въ вѣчния животъ вие не можете да рѣжете съ езика си, както искате, не можете да говорите, каквото искате. Нѣкой казва: азъ не съмъ ли свободенъ да говоря, каквото искамъ? - Ако правишъ, каквото искашъ, ти ще имашъ опашка, ще имашъ и рога. Когато Господъ създалъ воловетѣ, създалъ ги безъ рога, за да не ги впрѣга човѣкътъ. Такова било желанието на Бога. Единъ день дошелъ дяволътъ при вола и му казва: Гледамъ те, ти си безъ оржжие, не можешъ да се бранишъ. Азъ ще ти дамъ едно оржжие, рога, но нѣма да мушкашъ съ тѣхъ. Тѣй, по нѣкога само ще си махашъ главата на лѣво, на дѣсно. Волътъ се намѣрилъ въ едно затруднение, но най-послѣ се съгласилъ, направилъ договоръ съ дявола, и той му далъ рогата. Отъ тогава волътъ взелъ да мисли само за рогата си. Слѣдъ това дяволътъ отива при човѣка и му казва: “Слушай, азъ създадохъ въ съзнанието на вола мисълта за рогата, а ти използвай момента, да го впрегнешъ на работа”. Затуй волътъ сега го впрѣгатъ на нивата и го бодатъ отзадъ съ остень - защото натукъ- натамъ главата си маха и все за рогата си мисли. Но, човѣкътъ го впрегналъ. Дяволътъ му далъ оржжие да се брани отъ враговетѣ си, но по-голямъ врагъ отъ човѣка има ли? Когато паднатъ рогата на единъ волъ, той си охлузва главата отъ хомота и не може да оре, не може да го впрѣгатъ. Дяволътъ направилъ и съ човѣка единъ договоръ. Казва му: “Азъ ще ти дамъ това изкуство, да

впрѣгашъ вола, но съ едно условие: слѣдъ като волътъ оре дълго врѣме нивата ти, ще го заколишъ и пастърма отъ месото ще направшъ, а отъ кожата му - царвули". Съ това дошли грѣхове-тъ за човѣка.

Слѣдъ това дяволътъ отива при коня, който до това врѣме билъ свободенъ, не знаялъ да рита, и му казва: "Ти си изложенъ на голѣми опасности, нѣмашъ оржжие да се бранишъ, искашъ ли да ти дамъ такава?" Коньтъ знаялъ, какъ пострадалъ волътъ и му казалъ: "Не, рога не искамъ". "Не, не, казва дяволътъ, волътъ бѣше серсеминъ малко, затуй му дадохъ рога, но на тебъ, ще дамъ друго оржжие. Ще ти дамъ изкуството да риташъ съ заднитѣ си крака". До тогава коньтъ ималъ петъ прѣста. "Не, съ петъ прѣста не е хубаво, азъ ще прѣвърна краката ти въ юмрукъ, та да риташъ съ тѣхъ и така да се бранишъ". Може ли така? - Може. И тѣй, създавъ той това нѣщо, приспособилъ коня къмъ ритане. Отъ тогава коньтъ взелъ да мисли все за заднитѣ си крака. Отива дяволътъ при човѣка и му казва: "Азъ създадохъ у коня условия да рита, да мисли все назадъ. Иди му тури отпрѣдъ гемъ и юларъ". Тѣй ли? Ето защо коньтъ все назадъ рита, а главата му все гемъ и самари носи.

Та, и ние, съврѣменнитѣ хора, бодемъ като воловетѣ съ роги, но ни турятъ хомотъ, и ритаме като конетѣ, но носимъ юзди и самари. Зная, казва нѣкой, да бога. Да, ще бодешъ, но като воловетѣ ще орешъ на нивата. Зная да ритамъ. Да, ще риташъ, но като коня ще носишъ юларъ и самаръ. Питамъ, обаче: туй положение въ свѣта освобождава ли ни отъ всички нѣща, въ които сега се намираме? Въ сегашния си животъ ние трѣбва да разрѣшимъ единъ важенъ въпросъ - трѣбва да извоюваме своята свобода. Не е въпросъ за страданията, но въпросъ е, азъ свободенъ ли съмъ? Първото нѣщо, ние трѣбва да извоюваме свободата на нашия умъ. Вие си седите, а нѣкоя мисль ходи изъ вашия умъ, и постоянно ви безпокои. Гдѣ е вашата философия, гдѣ е вашиятъ законъ, гдѣ е вашиятъ Богъ? Мислите ли, че Богъ, който е толкова уменъ, който е създавъ свѣта, че не ви е далъ възможности да прѣвъзможнете една ваша

слабост? - Вложилъ е. Нѣкой иска да прѣвъзмогне нѣкоя своя слабостъ и вземе да чете Библията, или книгата на нѣкой моралистъ, да види какво се казва тамъ, а забравя да се справи съ Божественото въ себе си и да види, какъ трѣбва да постъпи въ дадения случай. Тъй че, ако искаме да разрѣшимъ нѣкой важенъ въпросъ, трѣбва да се справимъ съ Божественото въ себе си. Питамъ: животнитъ, които нѣматъ никаква книжина, какъ се справятъ съ своитъ въпроси? Когато една котка, или друго нѣкое животно заболѣе, то веднага отваря своята вътрѣшна книга, и тамъ намира нѣкои трѣви, съ които се лѣкува. Тъ сами се справятъ. Така можете и вие сами да се справяте.

И тъй, първата работа въ живота ни е да се справимъ съ Божественото въ себе си. Ние сме дошли до тази фаза. Всичко външно, което имаме, е единъ потокъ. То ни най-малко не уронва престижа на сегашнитъ учени хора. Първо ние трѣбва да направимъ една справка съ себе си, и слѣдъ това да се справимъ съ опитноститъ на другитъ хора. Това, което сж казали нѣкои философи, моралисти, то е само едно допълнение на туй, което ние знаемъ.

Вѣчниятъ животъ ще внесе една красота въ насъ. Мнозина казватъ, че иматъ вѣчния животъ въ себе си. Щомъ имате вѣчния животъ, трѣбва да имате разбирателство помежду си. Тия хора, които иматъ вѣчния животъ, сж еднородни. Само еднороднитъ нѣща се привличатъ, а разнороднитъ се отблъскватъ. Два еднородни ума се привличатъ, два разнородни ума се отблъскватъ. Двѣ еднородни души се привличатъ, двѣ разнородни души се отблъскватъ. Ако двама души се отблъскватъ, значи тѣ сж разнородни. Следователно, ако сте разнородни и се отблъсквате, трѣбва да знаете, какво е разнородно у васъ, дали сърцата ви, дали умоветъ ви, дали душитъ ви, или духоветъ ви. Трѣбва да знаете, въ какво седи причината на туй разнородство. Нечуждитъ на хората, до известна степенъ, се дължатъ на разнородството на желанията въ тѣхнитъ сърца. Еднородни трѣбва да бъдете! Въ еднородността седи закона на Любовта. Тя прави нѣщата

еднородни. Тогава какъ ще се поправи свѣтътъ? - Когато хората станатъ еднородни. Златото и желѣзото еднородни ли сж? - Разнородни. Обаче сегашнитѣ химици и старитѣ алхимици твърдятъ, че желѣзото може да стане еднородно съ златото, т. е. неговитѣ вибрации могатъ да се трансформиратъ. За това трансформиране има начини въ самата природа. Наистина, не всичкото желѣзо, но частъ отъ енергията на желѣзото може да се трансформира въ енергия отъ златото и да влѣзе въ него.

По какво се отличава желѣзото? - То се отличава по двѣ нѣща: по своята твърдостъ (коравина) и по това, че рѣждясва. То е силно, но сжщеврѣменно и слабо, защото рѣждата го разяжда и руши. Нѣкой казва: не, азъ трѣбва да бжда силенъ човѣкъ! Да, но силнитѣ хора рѣжда ги разяжда. Азъ ще ви докажа, че всички силни и мощни хора въ свѣта все рѣжда ги разяжда. Слѣдователно, нашето спасение не е въ силата. Силата носи въ себе си рѣжда. И тѣй, на всинца трѣбва еднородство! Въ този законъ на еднородството ние трѣбва да схванемъ отношенията си къмъ Бога. Този е великиятъ законъ, а не да питаме, дали Богъ ни обича. Този въпросъ, дали Богъ ни обича, тази Любовь на Бога ни е извратила. Това е много казано, нали? Богъ, който е създалъ свѣта, който тѣй щедро ни е далъ блага, всичко това ни изврати. Всичко това, съ което Богъ ни е надарилъ, нашитѣ умъ, сърдце и воля, съ всичко това ние злоупотре-трѣбихме - извратихме се и взехме да се нагрубяваме единъ другъ. Слѣдователно, като не разбрахме Божията Любовь, ние си създадохме най-голъмото зло. Но, сега настава другъ единъ законъ: Богъ е влѣзълъ въ насъ, наблюдава всичко, учи ни, какъ да Го възлюбимъ. И когато ние възлюбимъ Господа, Той ще урегулира нашитѣ чувства. Защо трѣбва да възлюбя Господа? - Защото трѣбва да има нѣкой, който да регулира моитѣ чувства. Моитѣ чувства ще се регулиратъ само тогава, когато азъ обикна Господа. Туй е вѣчниятъ животъ. Вѣчниятъ животъ седи въ любовта ни къмъ Бога. Ние ще станемъ безсмъртни, не защото Богъ ни възлюби, а когато ние възлюбимъ Бога. Нѣкои питатъ: възможно ли е да станемъ

безсмъртни? - Възможно е. Туй е възможност, туй е една привилегия на човъка, да възлюби Бога. Азъ нѣма да ви казвамъ, какъ трѣбва да възлюбите Бога. Любовта ви къмъ Бога не трѣбва да бжде като любовта на възлюбения къмъ възлюбената, нито като любовта на майката къмъ дѣтето, нито като любовта на господаря къмъ слугата, нито като любовта на учителя къмъ ученика - любовта къмъ Бога се отличава съ едно качество: абсолютно довѣрие. Дойдемъ ли до любовта къмъ Бога, обикнемъ ли Го, всѣко съмнѣние трѣбва да се изхвърли. Дойдемъ ли до любовта къмъ Бога, никакви философски разсжждения не ни трѣбватъ, защото философскитѣ разсжждения се отнасятъ къмъ единъ по нисшъ свѣтъ, къмъ земята. Между ангелитѣ нѣма философски разсжждения. Е, какви философски разсжждения трѣбватъ, за да ви докажа, че съмъ силенъ? Ще почна съ редъ статистически факти да ви доказвамъ, че още отъ прѣди четири поколѣния прагѣдо ми, гѣдо ми сж били пехливани, слѣдователно, и азъ съмъ пехливанинъ. Хубаво, не е ли по-добрь, безъ да взимамъ прагѣдо си, гѣдо си, азъ самъ да ви покажа, пехливанинъ ли съмъ. Ще кажа още сега: елате четири души тукъ при мене. Ако ги хвана и ги издигна горѣ въ въздуха и ги държа прави като свѣци, доказвамъ ли, че съмъ пехливанинъ? Прѣди да ги дигна, питамъ ги: познавате ли ме? - Не те познаваме. Дигна ги, държа ги въ въздуха познавате ли ме? - Познаваме те. Така, нѣкой казва, че е добрь човѣкъ. Казвамъ му: докажи още сега, че си добрь човѣкъ. Ние имаме единъ, братъ, той е голѣмъ икономистъ, пословиченъ е съ икономията си. Той казва: споредъ мене, не е въ многото даване, въ малкото, но отъ сърдце. Да дадешъ 10-15-20 стотинки, но отъ сърдце. Че кой не дава 5-10 стотинки отъ сърдце? Петъ, десетъ стотинки, това било даване! Ами защо да не дамъ всичкото, и пакъ отъ сърдце? Щомъ възлюбя Господа, азъ ще дамъ всичкото си имане и то пакъ отъ сърдце. Това е любовъ! Това е законъ. Господъ нѣма да каже: дай всичко! Но щомъ азъ възлюбя Господа, самъ ще раздамъ всичкото си имане. Че туй е единъ законъ, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момъкъ

и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичко, което имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господарь обича слугата си - приписва му всичко. Някой цар обича някого, приписва му всичко. А вие сега философствувате: азъ мога ли да дамъ всичко? - Мога, защо не! Свѣтскитѣ хора го правятъ, а азъ ще взема да разсжждавамъ, дали мога да дамъ. Азъ не умаловажавамъ философията, но има единъ по-ефикасенъ методъ за разсжждение. Въ даденъ случай, когато единъ ученикъ иска да разрѣши единъ въпросъ за себе си, той трѣбва да прояви своята любовъ къмъ Бога, трѣбва да прояви Божиата Любовъ вътрѣ въ себе си. Той трѣбва да бжде мълчаливъ, но вътрѣ въ себе си, въ сърдцето си трѣбва да направи всички жертви. Но, казва той: какъ мога да направя това, азъ имамъ дѣца, жена? Ами че щомъ имашъ дѣца, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ имашъ жена, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвамъ: щомъ имашъ една жена, която ти турила гемъ, хомотъ, ти не можешъ да бждешъ ученикъ. Щомъ една жена ти турила гемъ, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трѣбва да каже: ти си свободенъ безъ гемъ, безъ хомотъ. Щомъ държи остена, щомъ ти държи юздитѣ, тя не ти е жена, а ти не си свободенъ, ти ученикъ не можеш да бждешъ. Христосъ тогава ще ти каже тъй: "Когато свършишъ училището при жена си, щомъ тя единъ день те изтика и останешъ свободенъ, ела при менъ". А, ще ме изтика. Да, ще те изтика и вънъ ще отидешъ. Въ този свѣтъ нѣма вѣрностъ. Туй е една истина. Има изключения, но гдѣ сж тѣзи изключения. Кой мъжъ не е изтикалъ жена си, и коя жена не е изтикала мъжа си? При по-красивата жена, жената изтиква мъжа, при по-красивия мъжъ, мъжътъ изтиква жената. Не е ли така? Така е, има изключения, но изключенията сж само при Божествената Любовъ. Щомъ една жена не изтиква своя мъжъ, въ нейното съзнание има нѣщо по-високо. Ако въ една жена нѣма туй съзнание, колкото и да се кълне, не и вѣрвай, тя ще изтика своя мъжъ. Турцитѣ казватъ: и да го чуешъ, пакъ не вѣрвай. Колко мъже и жени сж казвали: азъ те обичамъ, до гроба ще ти бжда

Върень! И дѣйствително той и е върень до кога? - Докато жената е красива, докато има парици. Щомъ изгуби красотата, щомъ изгуби парицитъ, изтиква я навънъ. Докато си ученъ, докато си красивъ, всѣки ще те търпи, всѣки ще те уважава, но то не е за тебе, то е за твоитъ парици, за твоя умъ за твоята красота. Утрѣ изгубишъ ума си, всички казватъ: този будала тамъ, хайде дайте му пжтя! За такъвъ човѣкъ вече настава особено положение. Сжщото нѣщо става съ мжжа, съ жената, съ господаря, съ слугата, съ всички въ свѣта. Слѣдователно, всичко, което ние можемъ да изгубимъ, не съставлява нѣщо сжщественно.

Христось се обръща къмъ този младия, богатия и учения човѣкъ и му казва: "Иди, продай всичкото си имане и всичко, що имашъ въ съкровището си, раздай го на сиромаситъ и ела, таме послѣдвай! Тогава на небето горѣ ще иматъ добро понятие за тебе, а ти ще научишъ великия законъ". Разправя се за нѣкой си графъ Берози, който отивалъ въ Индия на посвещение, да се запознае съ окултнитъ методи на йогитъ. Той ималъ една възлюбена англичанка, която го придружавала навсѣкждѣ. Тя не знаела, въ какво седи силата на графъ Берози. Той се прѣдставилъ прѣдъ нея много скромень, обаче, единъ день, като минавали прѣзъ гориститъ мѣста на Индия, той се отдалечилъ за малко, но скоро чува голѣмъ викъ. Отправя се къмъ това мѣсто и вижда, че една голѣма боа се обвила около тѣлото на неговата възлюбена, само главата и свободна, иска да я прѣмаже. Още малко оставало, за да прѣмаже ребрата на неговата възлюбена. Ако вие бѣхте на мѣстото на графъ Берози, какво щѣхте да направите? Графътъ се затичва къмъ своята възлюбена, но боата тѣй ловко се извила, като че искала да каже: и за тебе имамъ мѣсто въ своитъ гънки. Обаче той тѣй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. Съ това той показва, че ималъ сила въ ржката си. Питамъ: кой отъ васъ не е опасанъ съ една такава боа? Азъ виждамъ всички хора опасани съ по една боа. Гдѣ е вашия възлюбень, който може да я хване за врата? Изисква се срѣчностъ, изисква се геройство. Туй

наричаме законъ на себеотричане и онзи, който не знае, какъ да се бори, той ще плати съ живота си. Туй наричаме любовъ, туй наричаме безстрашие. Въ този случай графътъ показа своя умъ, своята сила, разумность, и своето благородство. Той казва на своята възлюбена: когато си слаба, сама не ходи. Слабитъ хора въ опасни мѣста нѣматъ право сами да ходятъ.

Та, казвамъ: ние трѣбва да разрѣшимъ важния въпросъ въ насъ. Кой е този въпросъ? Въ човѣшката душа има много пороци, много недоразумѣния се явяватъ вътрѣ въ насъ. Тѣ сж тия животни, тия змии, и ние трѣбва да имаме силата на графъ Берози, неговата вътрѣшна смѣлость, за да ги отстранимъ отъ себе си. Това, че единъ вълкъ е въ насъ, не значи, че той е нѣщо сраснато съ насъ, той е нѣщо външно. Вие трѣбва да опитате силата Божия. Какъ? - Или вие сами, или този, който ви обича, трѣбва да ви освободи отъ боата. Когато вие ходите съ Бога, и тази змия се обвие около васъ, вие ще видите ржката на вашия Учитель, и змията, подъ силата на неговата ржка ще отпусне тѣлото ви и вие ще бждете свободни. Тази свобода вие ще я почувствувате съ наставане на единъ вътрѣшенъ миръ. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това въ свѣта, да знае човѣкъ, че той ходи съ Бога. Тѣй както до сега сжществуваме въ свѣта, Богъ само отчасти се проявява въ нашето естество, и то не всѣкога. Богъ се проявява само въ ония добри моменти на нашето съзнание. Отворишъ сърдцето си, ставашъ благъ, и Богъ се проявява. Затворишъ сърдцето си, ставашъ жестокъ, нѣма Го Богъ. Та, трѣбва да знаемъ, че въ всички моменти на благородни пориви и постжпки Богъ е, който дѣйствиува върху насъ, и Неговата ржка ни освобождава. Въ моменти на алчность, грубость, човѣкъ държи тия животни въ себе си, и тогава Богъ не се проявява. Ние каваме: Господи, ние сме готови да изпълнимъ Твоята воля. Тѣй казва Господнята молитва. Но, дойде онзи гласъ отвѣтрѣ, каже ти тѣй: "Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромаситъ, ела та ме послѣдвай!" Нѣкои хора, като се молятъ, най-напрѣдъ си държатъ главата нагорѣ, казватъ: Господи, Господи! Но, като чуятъ този гласъ, наве-

датъ си главата надолу. Колко вѣрно е туй положение и въ живота! Седи възлюбениятъ момѣкъ прѣдъ своята възлюбена, която съ трепетъ очаква да и направи прѣдложение, та да се оженятъ. Майката и бащата стоятъ въ другата стая, а момата очаква съ благоговѣние, кога възлюбениятъ ще и прѣдложи. Той мълчи, мисли и най-послѣ казва: не мога да се оженя заради васъ, защото условията сж такива - и наведе глава. Сжщото е и съ васъ. Когато нѣкой се моли Богу, Господь му казва: "Иди, продай всичкото си имане и ела, та ме послѣдвай!" Той, като не може да стори това, наведе главата си надолу. Не, не, ще държишъ главата си нагорѣ и ще кажешъ: Господи, ще бжде тѣй, както си казалъ. Това е геройство, което всѣки трѣбва да покаже. Всички онѣзи разисквания ние можемъ да оставимъ послѣ. Ние благодаримъ на философитѣ за всички философски системи, съ които сж ни занимавали до сега. Ние благодаримъ на всички театри, концерти, които сж ни занимавали до сега, но ние разрешаваме сега единъ важенъ въпросъ. Кой въпросъ? - Въпросътъ на този младия момѣкъ. На земята момата лесно рѣшава въпроса. Тя пита: ще ме вземешъ ли? Момѣкътъ пита: ще дойдешъ ли слѣдъ мене! Момата очаква, но момѣкътъ казва, че не се рѣшава - и си наведе главата. Господь сега ви запитва: ще дадешъ ли всичко? - И чака за отговоръ. Ако си наведешъ главата, нищо нѣма да дадешъ. Ако разрѣшишъ въпроса правилно, главата ще си държишъ нагорѣ. Вѣрно е, че пълнитѣ класове все надолу гледатъ, но и счупенитѣ класове все надолу гледатъ. Има ли грѣхъ въ това, ако празниятъ класъ, който билъ първо пълень, слѣдъ като се изпразни се вдигне на горѣ? Той казва: азъ бѣхъ богатъ, раздадохъ всичко на сиромаситѣ, и сега мога да си вирна главата нагорѣ. Какво означава вирването на главата? Това значи: Господи, азъ давамъ всичко на твое разположение, и съмъ готовъ да изпълня Твоята воля. И тѣй, отъ всинца ви се изисква онази вътрѣшна абсолютна готовность. Тази готовность, да слѣдвате или не Христа, е по една вътрѣшна свобода, никой не може да ви насили. Кажете ли: какво трѣбва

да направя, за да наслѣдя вѣчния животъ? - Веднага въ съзнанието ви ще изпъкне отговорътъ: иди, продай всичкото си имане на бѣднитѣ, ела и ме послѣдвай! Този въпросъ у насъ ние бихме го разрѣшили много лесно. Какъ? - Ако имашъ една жена, която много обичашъ, и Господъ ти каже тъй: “Иди, продай всичкото си имане и паритѣ дай на жена си, а слѣдъ това ела и ме послѣдвай”. Какво ще каже жена ти? Ако направишъ така, тя ще те вземе за светия. Ако постъпишъ съ приятеля си така, и той ще те вземе сжщо за много добъръ човѣкъ. Но, ако Господъ ти каже да продадешъ имането си и паритѣ да раздадешъ на онѣзи, съ които връзкитѣ ти сж съвсѣмъ други, какъ би разрѣшилъ въпроса? Господъ ще ти каже тъй: “За да видишъ колко те обичатъ жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, иди, продай всичкото си имане и раздай паритѣ на сиромаситѣ!” Ако жена ти, дъщеря ти, синъ ти, приятельтъ ти, удобрятъ твоята постъпка, знай, че всички те обичатъ, но ако възстанатъ противъ тебе, знай, че не те обичатъ и че съ тебе не могатъ да разрѣшатъ никакъвъ въпросъ. Единъ денъ жената казва на мъжа си: азъ те много обичамъ, не мога да живѣя безъ тебе. Той и казва: Господъ ми каза да продамъ всичко, паритѣ да раздамъ на бѣднитѣ, и азъ го направихъ. Ако тя свие вѣждитѣ си недоволно, значи не го обича. Но, ако му каже: туй, което си направилъ, е много хубаво, то е по моето сърдце, тя го обича. Ако синътъ ти каже: много добре си направилъ, това е по моето сърдце - това е твоятъ синъ. Ако дъщеря ти каже: много добръ си направилъ - това е твоята дъщеря. Ако приятельтъ ти каже: много добръ си направилъ - това е твоятъ приятель. И ако азъ направя една добра постъпка, и моето сърдце се свие, значи азъ не се обичамъ. Усѣтя ли въ такъвъ случай едно стѣгане на сърдцето си, значи азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. Нѣкой пътъ и азъ не съмъ съгласенъ съ себе си. При всѣка една добра постъпка, азъ трѣбва да видя, дали се разширява или стѣга душата ми. Ето единъ въпросъ, който трѣбва да се разрѣши по естество. Тукъ се изисква вече не най-малката, но най-голъмата разумностъ, най-голъмата любовъ, съ която може да дѣйстви-

вате въ гадения случай. Дѣйствиувайте ли по този начинъ, разрѣшавате ли въпроса така, вашето лице ще светне, и въ замѣна на това, Господь ще ви даде други сили. Дѣйствиувайте ли така, тогава ще напуснете копитата си, рогата си. Напуснете ли копитата, ще се освободите отъ юздитѣ си. Напуснете ли рогата, ще бждете свободни отъ нивитѣ си. Всички вие имате хомоти и казвате: тежъкъ е този яремъ!

Азъ говоря за ученицитѣ. И тъй, смѣлостъ се изисква! Въ истинския животъ нѣма какво да се осжждаме. Грѣхъ е това! Отъ становището на Любовьта, никой ученикъ нѣма право да сжди когото и да е. Азъ имамъ право да сжда себе си, и като осжда себе си, трѣбва да дамъ единъ великъ примѣръ. Като раздамъ своето имане на бѣднитѣ, азъ ще дамъ единъ добъръ примѣръ. Това е право. За всичко оноа, което ученикътъ е направилъ, трѣбва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направилъ; мълчи ли за оноа сжщинското, вжтрѣшното, което е направилъ, то е нѣщо. За хубавото, за великото, което си направилъ, трѣбва да мълчишъ. Азъ не мога да отворя своя мозъкъ да разкрия всички клѣтки въ него, за да докажа, че азъ съмъ ученъ човѣкъ, че баща ми, че дѣдо ми сж били учени хора. Ако азъ взема да доказвамъ това нѣщо съ отварянето на моя мозъкъ, какво ще стане съ мене? Ако азъ отворя моето сърдце, да покажа, колко гънки има въ него, какво ще стане съ мене? Не, нито мозъкътъ си ще отварямъ, нито сърдцето си ще отварямъ. Ако нѣкой иска да види, какво става вжтрѣ въ менъ, нека сжди по моитѣ постжпки.

И тъй, най-първо между насъ трѣбва да се образуватъ правилни отношения: да бждемъ тихи и спокойни. Усѣщали ли сте Божествената тишина? Били ли сте при нѣкое сжщество, на което, сърдцето, умътъ, душата и духътъ сж свързани съ Бога? Били ли сте вие при такъвъ човѣкъ, да почувствуваме, каква тишина, каква радостъ има вжтрѣ въ него? Азъ не зная, на какво друго може да се уподоби единъ такъвъ човѣкъ, освѣнъ на онази първа пролѣтна утринъ, когато птичкитѣ пѣятъ, цвѣтята цвѣтятъ и навсѣкждѣ лѣха чистъ, свѣжъ, ароматенъ

въздухъ. Такова е състоянието на човѣка, когато сърдцето, умътъ, душата и духътъ му сж въ хармония. Такъвъ човѣкъ е разрѣшилъ всичкитѣ задачи въ свѣта, той е готовъ на всѣка жертва.

Ето единъ идеалъ за стари, и за млади. Старитѣ като постъпватъ тѣй, ще се подмладятъ, и младитѣ, като постъпватъ тѣй, силни ще станатъ. Ето пжтьтъ на вѣчния животъ - една задача, която имате да разрѣшите. Това е само една скица, която ви обрисовахъ. Този въпросъ вече е загаденъ. Вие трѣбва да го разрѣшите въ три направления. Ако сте го разрѣшили въ първото направление, т. е. намѣрили сте вѣчния животъ, азъ ви се радвамъ. Ако сте го разрѣшили въ второто и третото направление, т. е. ако сте го запазили, и ако сте използвали условията на този животъ, тогава казвамъ: този е Божественитѣ пжть, чрѣзъ който вие можете да донесете благо на човѣчеството.

“Учителю благи, какво да направя, за да наследвамъ животъ вѣченъ”?

Ние разрѣшихме въпроса така: “Възлюбете Господа съзнателно съ всичкото си сърдце!” Тази любовъ да бжде толкова голѣма, че да бждешъ въ състояние да жертвувашъ всичко, и душата ти да се разтвори повече.

Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 26 октомври,
1924 г.

Роденитъ.

“Които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се родиха¹”.

Въ начало бѣ Слово; и Слово бѣ у Бога; и Слово бѣ Богъ. (2) То въ начало бѣ у Бога. (3) Всичко чрѣзь него стана; и което е станало, нищо безъ него не стана. (4) Въ него бѣ животъ, и животътъ бѣ видѣлината на чловѣцитъ. (5) И видѣлината свѣти въ тъмнината; и тъмнината я не обзе.

(6) Имаше чловѣкъ провоненъ отъ Бога, името му Иоанъ. (7) Той дойде въ свидѣтелство да свидѣтелствува заради видѣлината, за да повѣрватъ всички чрѣзь него. (8) Не бѣ той видѣлината, но да свидѣтелствува за видѣлината. (9) Той бѣше истината видѣлина която освѣтлява всѣкого чловѣка що иде на свѣта. (10) Въ свѣта бѣ; и свѣтътъ чрѣзь него стана; и свѣтътъ го не позна. (11) Въ своитъ си дойде, и своитъ му го не приеха; (12) а които го приеха, даде имъ власть да бждатъ чада Божии, *сирѣчь*, на тѣзи които вѣрватъ въ неговото име; (13) които не отъ кръвь, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се родиха.

(14) И Слово стана плътъ и всели се между насъ, (и видѣхме славата негова, слава като на единороднаго отъ Отца,) пълень съ благодать и истина.

(15) Иоанъ свидѣтелствува за него, и извика та казваше: Този е за когото рекохъ: Който иде слѣдъ мене прѣденъ ми биде, защото отъ мене по-напрѣдъ бѣ. (16) И всинца ние отъ неговата пълнота приехме, и благодать за благодать; (17) защото законътъ чрѣзь Мойсея бѣ даденъ, а благодатьта и истината чрѣзь Исуса Христа биде. (18) Никой никога не е видѣлъ Бога: единородниятъ Синъ който е въ пазухата на Отца, той го изяви. (19) И това е Иоановото свидѣтелство когато провониха Юдеитъ

¹ Иоана 1:13

отъ Ерусалимъ свещеници и Левити да го попитатъ: Ти кой си? (20) И изповѣда, и не се отрече; и изповѣда: Не съмъ азъ Христосъ. (21) И попитаха го: А що си? Илия ли си ти? И казва: Не съмъ. Пророкъ ли си ти? И отговори: Не. (22) И рекоха му: Кой си? за да дадемъ отвѣтъ на онѣзи които сж ни проводили. Що казвашъ за себе си? (23) Рече: Азъ съмъ “гласъ на едного който вика въ пустинята: Оправете пътя Господень,” както рече пророкъ Исаия. (24) А проводенитѣ бѣха отъ фарисеитѣ. (25) И попитаха го и рекоха му: А защо кръщавашъ ако не си Христосъ нито Илия нито пророкъ? (26) Отговори имъ Иоанъ и рече: Азъ кръщавамъ съ вода, а посрѣдъ васъ стои единъ когото вие не знаете. (27) Той е който иде слѣдъ мене, който прѣдъ менъ ми биде, комуто азъ не съмъ достоенъ да развържа ремика на обуцата му. (28) Това стана въ Витавара отвъдъ Иорданъ, гдѣто бѣше Иоанъ и кръщаваше.

(29) На утринята гледа Иоанъ Исуса че иде при него, и казва: Ето Агнеца Божий който взема грѣховетѣ на свѣта. (30) Този е за когото азъ рекохъ: Слѣдъ мене иде чловѣкъ който биде прѣди мене, защото бѣше по-напрѣдъ отъ мене. (31) И азъ го не знаехъ; но за да се яви на Израиля, за това дойдохъ азъ и кръщавамъ съ вода. (32) И свидѣтельствува Иоанъ и рече: Видѣхъ Духа който слѣзваше като гълъбъ отъ небето и остана на него. (33) И азъ го не знаехъ; но този който ме проводи да кръщавамъ съ вода, той ми рече: На когото видишь че слѣзва Духътъ и остава на него, той е който кръщава с Духа Светаго. (34) И азъ видѣхъ и свидѣствувамъ че този е синъ Божий.

(35) На утринята пакъ стоеше Иоанъ, и двама отъ ученицитѣ негови. (36) И като съгледа Исусъ че минува, казва: Ето Агнеца Божий. (37) И чуха го двамата ученици да говори така, и отидоха слѣдъ Исуса. (38) И като се обърна Исусъ и ги видѣ че идатъ подирѣ му, казва имъ: Що търсите? А тѣ му рекоха: Раби, (което тълкувано ще рече, Учителю,) гдѣ живѣешъ? (39) Казва имъ: Елате и вижте. Дойдоха и видѣха гдѣ живѣе, и останаха при него прѣзъ този день; а часътъ бѣше около десетъ. (40) Единътъ отъ тѣзи двамата които чуха отъ Иоана за него

и го послѣдѣваха бѣше Андрей, братътъ на Симона Петра. (41) Той първъ намѣрва брата си Симона и казва му: Намѣрихме Месия, което се тълкува Христосъ. (42) И заведе го при Исуса. И като погледна Исусъ на него рече: Ти си Симонъ синъ Ионинъ: ти ще се наречешъ Кифа (което се тълкува Петъръ, камикъ).

(43) На утринъта поиска Исусъ да излѣзе въ Галилея; и намѣрва Филипа и казва му: Ела подирѣ ми. (44) А Филипъ бѣше отъ Витсауда отъ града Андреевъ и Петровъ. (45) Намѣрва Филипъ Натанаила и казва му: За когото писа Мойсей въ закона и пророцитѣ, намѣрихмѣ Исуса сина Иосифова, който е отъ Назаретъ. (46) И рече му Натанаилъ: Отъ Назаретъ може ли да произлѣзе нѣщо добро? Казва му Филипъ: Ела и вижъ. (47) Видѣ Исуса Натанаила че иде къмъ него, и казва за него: Ето истиненъ Израелянинъ въ когото лукавщина нѣма. (48) Казва му Натанаилъ: Отъ гдѣ ме познавашъ? Отговори Исусъ и рече му: Прѣди Филипъ да те повика видѣхъ те като бѣше подъ смоковницата. (49) Отговори Натанаилъ и казва му: Учителю, ти си Синъ Божий: ти си царъ Израилевъ. (50) Отговори Исусъ и рече му: Понеже ти рекохъ: Видѣхъ те подъ смоковницата, вървашъ ли? По-голъми отъ тия нѣща ще видишъ. (51) И казва му: Истина, истина ви говоря: Отъ нинѣ ще видите небето отворено, и ангелитѣ Божии да възлѣзватъ и слѣзватъ надъ Сина Человѣческаго.

Ние ще вземемъ тия думи въ съврѣмения културенъ животъ въ широкъ смисълъ - ще ги разгледаме като едно усилие на човѣшкия духъ, да изведе човѣшката душа къмъ нѣщо по-добро, по красиво, по-възвишено. Съврѣмнената култура, при всички свои усилия, не е дала това, което човѣкъ желае. Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ се възхищава отъ съврѣмнената култура. Има нѣщо хубаво въ тази култура, ние не отричаме това. Тази култура, съ своята наука, съ своето изкуство, съ своята музика, съ своитѣ изобрѣтения, е допринесла нѣщо, но не това, което човѣкъ желае.

Сега, ние ще разсжждаваме разумно, да видимъ, отъ какво произтичатъ противорѣчията въ живота. Противорѣ-

чията въ живота произтичатъ ту отъ онова граматическо построяване на нашата рѣчь, ту отъ онова логическо схващане на нашия умъ, ту отъ онѣзи етически мѣрки, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогически правила, съ които си служимъ въ живота. Всички тѣзи нѣща ни водятъ къмъ погрѣш-ни изводи. Отъ гледището на сегашния животъ, съврѣменната култура е извършила много нѣщо, но въ сжщностъ, ако се запитаме, какво добро е допринесла културата, какво ще отго-воримъ?

Азъ ще направя едно малко сравнение за това, какво прѣдставлява съврѣменната култура и какво е допринесла тя за човѣчеството. Когато културниятъ баща донесе едно хубаво конче на своя синъ, и той се забавлява съ него, или една хубава, голѣма кукла на своята малка дѣщеря, и тя се забавлява съ нея, питамъ: какво сж допринесли кончето на малкото момченце, и куклата на малкото момиченце? Допринесли сж нѣщо, разбира се - занимавали сж тѣхнитъ умове. Е, прѣдставете си, че това малко момиченце, което се занимава съ куклата, има свои схващания за живота, какво ще прави съ нея? - Най-първо ще я кръсти, ще и даде едно име, съ което ще я нарича; слѣдъ това ще и говори логически, ще разсжждава съ нея, ще я запитва, откъдъ е дошла, отгдъ е родомъ и т. н. Послѣ ще и каже: тѣй, както се грижа азъ за тебе, както те кжня, обличамъ, обичашъ ли ме? На всички тия въпроси куклата ще отговори мълчаливо, като нѣкой философъ. Малкото момиченце казва: много умна е моята кукла, мълчи. Най-послѣ малкото момиченце ще и даде всички педагогически правила, наставления, като и каже: слушай, азъ ще отида малко да си гледамъ работата, а ти ще ме слушашъ, нѣма да излизашъ никждъ. Отдалечишъ ли се малко, не зная какво ще правя съ тебе. Прѣдставете си, че азъ съмъ единъ старъ философъ, дойда и счупя краката на тази кукла. Какво понятие ще си състави туй момиченце за мене? - Ще каже, че съмъ безсърдеченъ човѣкъ. Но, когато туй момиченце стане мома на 21 години, какво ще каже тя сама за своитѣ педагогически правила, за своитѣ морални кодекси - тѣй ги нари-

чамъ азъ - ще иматъ ли валидность за живота и? Разбира се, ние не оправдаваме този философъ. Ако той бѣше уменъ, нѣмаше защо да троши краката на тази кукла; ако пъкъ по невнимание е направилъ това ние ще кажемъ: нѣма нищо; обаче, и въ единия и въ другия случай той е нарушилъ спокойствието на туй малко момиченце. Тукъ, обаче нѣма никакво морално нарушение. Питамъ: ние, съврѣменнитѣ културни хора, тѣй, както живѣемъ, не мязаме ли на туй малко момиченце, което се занимава съ своята кукла, и на туй малко момиченце, което се занимава съ своето конче? Всѣки единъ отъ васъ ще каже: какъ тѣй, азъ зная това! Азъ зная, какво нѣщо е животътъ, разбирамъ отъ него, зная и да свиря и да пѣя. Знаешъ, но това азъ не наричамъ знание. Често, ние се намираме въ положението на онзи турчинъ, който като дошълъ въ България, постоянно се хвалилъ, че като билъ въ Багдадъ, могълъ да прѣскача трапове отъ по 10 м. широчина. Единъ денъ, единъ старъ турчинъ му казва: щомъ си могълъ въ Багдадъ да прѣскачашъ такива трапове, и ние тукъ имаме такива, прѣскочи нѣкой пжтъ. - Не, тукъ не мога да прѣскачамъ такива трапове, защото климатътъ тукъ не е такъвъ, какъвто бѣше въ Багдадъ, тукъ е съвсѣмъ другъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ 13-ти стихъ отъ прочетената глава: “Който не отъ кръвъ, нито отъ похоть плътска, нито отъ похоть мжжка, но отъ Бога се родиха”. Законъ е: ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка маймуна, тя нѣма да роди единъ гений. Или, ако вложите единъ човѣшки зародишъ въ утробата на една майка мечка, или на една майка вълчица, тѣ нѣма да дадатъ качества на този зародишъ. Какво ще се роди? Какво значи “похоть плътска”? Това значи: нисшъ животъ, неразуменъ животъ. “И отъ похоть мжжка” - значи отъ този нисшия умъ.

Ние казваме: е, азъ вѣрвамъ въ Бога. Тази вѣра е една отъ обикновеннитѣ вѣри. Че кой не вѣрва въ Бога? Кой не живѣе въ свѣта? Ние, разумнитѣ хора, които искаме да осигуримъ живота си, въ какво седи това осигуряване? Вземете, запри-

мъръ, където и да отидете, между съвременния християнски святъ, въ Англия, въ Америка, навсѣкъдѣ ще срещнете кръстове. По стѣнитѣ на всички църкви все кръстове ще видите. Хиляди томове има написани все за кръста: какъ Христосъ страдалъ, какъ училъ това-онова. Много работи има писани върху кръста, но сжщественото, което означава той, нито единъ авторъ не се е спрѣлъ върху него. Никой авторъ не е обяснилъ неговото практическо приложение. Златни кръстове има, кръстове съ диаманти има, разни почетни кръстове има, кръстове на разни легиони, но какво означава кръстътъ? Кръстътъ е една посока, която въ даденъ случай при извѣстно безизходно положение, въ което се намира човѣкъ, му показва, какъ трѣбва да постъпни. Когато се намирашъ въ едно безизходно положение, когато твоятъ животъ виси на косъмъ, кръстътъ ще ти покаже, какъ трѣбва да постъпишъ. Въ най-опаснитѣ моменти на живота си, когато не знаешъ какъ да постъпишъ, кръстътъ се явява прѣдъ тебе на помощъ. Той е единствената права мѣрка. Нѣкой ще каже: каква права мѣрка е кръстътъ? Кръстъ - страдание! Дотегна ми на душата да нося тѣзи кръстове! Ще бжде смѣшно, ако онзи български абаджия носи постоянно съ себе си аршина и ножицитѣ, безъ да ги употребява. Ако ги носи, и никъдѣ не ги употребява, тѣ нѣматъ смисълъ. Навсѣкъдѣ трѣбва да ги употребява! Този аршинъ му трѣбва за мѣрене платове, а ножицитѣ - за кроене. Отвѣстната линия на кръста показва, че имаме едно козмическо течение въ свѣта, което иде отгорѣ-надолу, по инволюционенъ пътъ. То е една сила, която повлича всичко въ свѣта, унищожава всичко, безъ да иска да знае, защото тя си има свой опрѣдѣленъ пътъ. Хоризонталната линия на кръста означава слѣдното: когато виждашъ, че тази козмическа сила слиза прѣдъ тебе, когато виждашъ, че животътъ ти се намира въ опасностъ, нѣма да бѣгашъ прѣдъ нея, т.е. въ посоката, въ която отива тази козмическа сила, нито срѣщу нея, защото и въ двата случая ще изгубишъ живота си, а ще бѣгашъ или въ лѣво, или въ дѣсно - тамъ е твоего спасение. То значи: ще бѣгашъ или

въ свѣта, или при Бога. Трѣбва да се занимавашъ съ нѣщо, за да избѣгнешъ туй противорѣчие. Това сжществува и въ свѣта. Ще ви дамъ едно разяснение. Да допуснемъ, че имаме единъ човѣкъ, който е въ безработица, но пѣленъ съ енергия, съ здраво тѣло, съ здравъ умъ, съ здраво сърдце. Тази козмическа вълна иде, той седи на пжтя и. Какво трѣбва да направи, за да не го завлѣче? - Два пжтя има: или да влѣзе въ духовния свѣтъ, т. е. да вземе посоката на дѣсно, къмъ нѣщо благородно и възвишено - и тамъ да работи, или да влезе въ свѣта да работи. И дѣвѣтъ посоки сж възвишени и благородни. Или въ свѣта, на лѣво - не е лошо и това, или къмъ Бога - на дѣсно! Но, и въ единия и въ другия случай трѣбва да се работи! Хората, които организиратъ свѣта, които работятъ чрѣзъ кръста сж разумни, а онѣзи хора, които не работятъ чрѣзъ кръста, сж хора, които обичатъ промѣнитѣ. Е, прѣдставете си, че единъ търговецъ си отворилъ дюкянъ тамъ въ нѣкоя улица, но не му върви и си казва: чакай, въ този дюкянъ не ми върви, улицата не е хубава, той не е хубавъ, ще се прѣмѣстя. Хваща другъ дюкянъ, на друга улица - не му върви и тамъ. Промѣни 10-20 дюкяни, все не му върви. Питамъ: дюкянитѣ ли сж, които правятъ търговеца? - Не, търговецътъ трѣбва да има умѣние. Училището ли е, което прави учителя, или учителя прави училището? - Не е училището, което прави учителя, но учителя прави училището.

Питамъ: въ какво седи сжщинското наше вѣрую? До сега всички говоримъ за Любовта, всички говоримъ за Мждростта, за Истината, за Правдата, но гдѣ е приложението на тази Любовъ, на тази Мждростъ, на тази Истина, на тази Правда? - Тамъ е всичката философия на живота. Ние вървимъ по улицата и виждаме, че нѣкой господинъ изтезава друго бие го. Веднага се спираме и си казваме: този човѣкъ постжпва много жестоко, неговата постжпка е безобразна. Много хубаво разсжждава този човѣкъ. Но, той се връща въ кжщи, жена му не успѣла да сготви на врѣме, и той веднага се нахвърля върху и, набие я, безъ да му дойде на умъ, че постжпва точно тѣй, както онзи, когото осжди на улицата. Това, което ти видѣ на улицата,

бѣше кръстѣтъ, който се яви прѣдъ тебе и те прѣдупрѣждаваше: ти ще се върнешъ въ кѣщи, но жена ти, поради нѣкакво неразположение не е успѣла да сготви, и ти веднага ще се нахвърляшъ върху нея да я биешъ. За да избѣгнешъ туй противорѣчие, вземи посока или на лѣво или на дѣсно.

Въ какво седи боятъ? Допуснете сега дѣвѣ нѣща. Азъ мога направо да ударя нѣкому дѣвѣ плѣсници, но може и да се случи така, че нѣкой другъ да ме блѣсне въ васъ, та и вашата глава да се прѣсне, и моята да се прѣсне. Въ първия случай вие считате мене виновникъ, че съмъ ударилъ дѣвѣ плѣсници, а въ втория случай считате виновникъ този, който ме блѣсналъ, и ще се оплачите противъ него. Но, ако азъ не бѣхъ между него и васъ, вашата глава щѣше да бѣде здрава. Значи, вие не хвърляте обвинението си върху мене, а върху друга причина. И тѣй, у насъ има една причина, която тласка ума, сърцето и волята ни въ извѣстни посоки. Трѣбва да видимъ, разумна ли е тази причина.

Казва Писанието: “Който не отъ кръвъ, нито отъ похоть плѣтска, нито отъ похоть мѣжжа, но отъ Бога се родиха”. Или, казано на простъ езикъ: тия думи се отнасятъ до ония хора, у които прѣобладава животинския животъ и животинския умъ. Нима мислите, че вълкѣтъ нѣма умъ? Има, какъ не! Какъвъ е умѣтъ на вълка? - Той е еднообразенъ. Всичкиѣ вълци, колкото и да сѣж културни, иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който ядатъ овци. Специаленъ начинъ си иматъ тѣ. Лисицитѣ сѣщо иматъ единъ опрѣдѣленъ начинъ, по който започватъ да ядатъ кокошкитѣ. Тѣ сѣж доста благородни, хубаво оскубватъ кокошкитѣ, и слѣдъ това започватъ да ги ядатъ. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да снима козината и. Вземете човѣкѣтъ, когато ще яде нѣкоя кокошка, или нѣкое прасенце, и той е, като лисицата уменъ, оскубва перата на кокошката и козината на прасенцето. Казваме, че човѣкѣтъ е културенъ, защото оскубва перата и козината на животнитѣ, които ще яде. Ако е за култура, по сѣщия начинъ и лисицата е културна! Културата не седи въ външнитѣ прояви. Това сѣж живи, разумни принципи, които дѣй-

ствуватъ въ насъ.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: въ какво съврѣменната култура седи по-високо отъ миналата? Въ римско врѣме, римлянитѣ имаха носилки, и съ тѣхъ четирма души носѣха едного на ржцѣ. А ние днесъ съ конь се движимъ. Казваме: разумнитѣ хора трѣбва сами да носятъ товара си. Туй, което вършеха римлянитѣ, показваше, че физическото бѣше надъ разумното, то потискаше разумното у човѣка. Това, че днесъ се язди на конь, показва, че разумното е отгорѣ, то потисква физическото. Значи, има единъ малъкъ успѣхъ. Въ общественя животъ това сж методи, начини, чрѣзъ които ние живѣемъ.

Въ този стихъ се казва, че само родениятъ отъ Бога може да разбере нѣщата. Тѣй че, имаме една мѣрка. Богъ е единствената мѣрка, съ която ние можемъ да разрѣшаваме всички важни въпроси. Единъ видень агентъ отъ древността отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Срѣдниятъ чучуръ билъ най-голямъ, послѣ дѣсниятъ и най-послѣ лѣвиятъ. Чешмата му проговорила: “Срѣдниятъ чучуръ е най-хубавъ, а лѣвиятъ и дѣсниятъ не сж толкова хубави”. Че какъ? “Да, ти ще забѣлѣжишъ, че когато идвашъ тукъ, прѣзъ разнитѣ врѣмена на годината, срѣдниятъ чучуръ всѣкога се остава еднакъвъ, а другитѣ два прѣтърпяватъ нѣкаква промѣна. Срѣдниятъ чучуръ прѣдставлява Любовьта на Бога, а лѣвиятъ и дѣсниятъ прѣдставляватъ любовьта на индивида и любовьта на обществото. Когато любимъ себе си, и когато любимъ обществото, въ тази любовь всѣкога има една промѣна. Слѣдователно, до сега ние сме боравили съ двѣ величини, и съ тѣхъ сме искали да разрѣшимъ една отъ най-труднитѣ задачи. Само Любовьта е единствениятъ стимулъ, който може да даде насока на всѣка една култура, тукъ на земята, или въ коя и да е слънчева система. Когато обичашъ нѣкого, законътъ е такъвъ: ти въ него не можешъ да се съмнѣвашъ, имашъ всичкото разположение да му послужишъ тѣй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнѣва въ тебе, и е готовъ да ти послужи тѣй, както и на себе си. Слѣдователно, никога не може да изпжкне

противорѣчие между хора, които се обичатъ. Изпжкне ли въ ума ти нѣкакво противорѣчие, усъмнишъ ли се въ най-малкото нѣщо, ако всичко това е вѣрно, ти си намѣрилъ една истина, ти се спасявашъ. Но, ако ти си намѣрилъ една мисълъ, която не е вѣрна, ако ти създадешъ едно противорѣчие, което те спѣва, ти се опорочавашъ. Ако спасявашъ себе си и мислишъ, че това, което си намѣрилъ е една истина, азъ се радвамъ, но ако забѣлжишъ, че това не е право, ти се опорочавашъ. Слѣдователно, нѣма да мислимъ тѣй, както искаме, а ще мислимъ тѣй, както не искаме. И азъ съмъ ви казвалъ много пжти, че въ Божественія свѣтъ всѣка една мисълъ, всѣко едно чувство, всѣко едно желание на човѣка, е точно прѣтеглено, всичко това сж опрѣдѣлени величини. Та, казвамъ: щомъ дойдемъ до Божествената Любовь, трѣбва да знаемъ, че всичко въ нея е точно опрѣдѣлено. Казватъ: ами каква ще бжде тази Божествена Любовь? - Любовь, която не търпи никакви промѣни въ себе си.

Питамъ едного: какво нѣщо е човѣшката душа? - Тя мяза на въздухъ. Казвамъ: не, азъ по отрицателенъ пжтъ ще ви опрѣдѣля, какво нѣщо е човѣшката душа. Душата въздухъ не е, но съдържа въздуха въ себе си. Душата вода не е, но съдържа водата въ себе си. Душата земя не е, но съдържа земята въ себе си. Душата свѣтлина не е, но съдържа свѣтлината въ себе си. Душата етеръ не е, но съдържа етера въ себе си. Тя съдържа всичко въ себе си, и сама по себе си е една неопрѣдѣлена величина. Само неопрѣдѣленитѣ величини сж истинскитѣ величини. Всички Божествени нѣща сж неопрѣдѣлени. Нѣкой казва: е, опрѣдѣли се! Добрѣ опрѣдѣлямъ се. Какъ? - Като онзи, който иска пари на заемъ. Дойда при тебе, искамъ ти пари на заемъ и ти казвамъ: колко ще ми дадешъ? - Ти кажи колко искашъ? Е, дай ми 100,000 лв. - Не, много искашъ, не мога да ти дамъ толкова. Опрѣдѣли се! Е, хубаво, 50,000 лв. тогава. - Много искашъ. Е, два пжти не мога да се опрѣдѣлямъ. Хайде тогава 10,000 лв. - Не, и това е много, и толкова не мога да ти дамъ. Вижъ 1,000 лв. мога да ти дамъ. Съгласявашъ ли се най-послѣ! - Съгласявамъ се. Опрѣдѣление ли е това? Опрѣдѣляшъ се като 100,000, опрѣдѣляшъ се

като 50,000, опрѣдѣляшъ се като 10,000 и най-послѣ се опрѣдѣляшъ като 1,000. Спираме се на хилядата, тамъ се опрѣдѣляме, но това не е никакво философско опрѣдѣление.

Такъвъ е нашиятъ съврѣмененъ моралъ, - много широкъ. Ако нѣкой открадне единъ хлѣбъ отъ фурната, може да го турятъ за 4-5 мѣсеца въ затвора; ако пъкъ нѣкой убие нѣкого за благо на отечеството, може да му турятъ единъ кръстъ на гърдитъ. Нима едно отечество може да се крѣпи върху убийството и кръвта на хората? Я ми кажете, кой народъ е прокопсалъ съ убийствата? За тия убийства много народи сж изчезнали отъ лицето на земята. Богъ изисква народи, които не сж опетнени съ никаква кръвъ. Азъ казвамъ на съврѣменнитѣ народи, че тѣ ще отговарятъ за тази кръвъ. Ржцѣтѣ имъ сж опетнени само съ братска кръвъ, съ сестринска кръвъ, съ майчина кръвъ, съ кръвта на множество дѣца, съ кръвта на слуги и т. н. И сега, много свещеници казватъ: убийството може да се приложи, но за благо на отечеството. Не, какъ вие мислите, то е другъ въпросъ, обаче въ Божественія свѣтъ казватъ: ржцѣтѣ ти ще бждатъ абсолютно чисти! - Нищо повече. Ако ти си роденъ отъ кръвъ, отъ похоть плътска и отъ мжжки умъ, ти ще убивашъ. Ще бжде смѣшно да кажа на вълка: ти нѣма да давишъ овцитѣ. Той ще каже: хубаво, нѣма да ги давя, но какъ ще се храня? Какъвто кодексъ и каквито морални правила да дамъ на вълка, мислите ли, че той ще ме слуша? Не, вълкътъ пакъ ще си върши своята работа. Мислите ли, че ако дамъ на паяка нѣкои морални правила, че той ще ме слуша? Той ще каже: хубаво, азъ риби нѣма да хващамъ въ мрѣжата си, не съмъ толкова лакомъ; послѣ, и овци нѣма да хващамъ, не искамъ и тѣхъ, и птици нѣма да хващамъ, азъ съмъ благороденъ. Защо не ги хваща? - Защото е страхливъ и малъкъ. Ако бѣше по-голямъ, той и овци щѣше да хваща, и птици щѣше да хваща. А сега казва: азъ хващамъ само тия малкитѣ мушици. Да знаете, че благородство има у менъ! Казвамъ: да, много голѣмо благородство има въ тебе! А тия милионитѣ мушици ми казватъ: изпоядоха ни!

Иоанъ казва: “Само тия, които се родиха отъ Бога, ще разбератъ онѣзи велики истини”.

Ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ. Нѣкой си римлянинъ, наречень Теофилъ, се влюбва въ една благородна римлянка. По нѣкакво нещастие, той изневѣрва на своята възлюблена, и тя изчезва, отдалечава се. Въ него започва гризене на съвѣстѣта. За успокоение на своята съвѣстъ, той възприема християнството, отива да живѣе 20 години въ пустинята, като си дава обѣтъ, че отъ този моментъ нататкъ ще ходи все съ затворени очи и никого нѣма да поглежда, за да се избави отъ грѣховетъ си. Той се прочуль подъ името “пустинникътъ съ затворенитъ очи”. Викали го да изповѣдва хората. И мъже, и жени изповѣдвалъ, но все съ затворени очи. Единъ день дошла да се изповѣдва и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чуль гласа и, той веднага си отворилъ очитъ. Всички наоколо му, като видѣли това, казали си: каква бѣше тази чудотворна жена, та отвори очитъ на нашия изповѣдникъ!

Ние, съврѣменнитъ хора, мислимъ съ затворени очи. И съ отворени очи, и съ затворени очи, все сме сжщитъ. Ние мислимъ, че като затворимъ очитъ си, по-добрѣ ще бжде за насъ. Затова, затворимъ очитъ си и казваме: азъ не искамъ да гледамъ този свѣтъ, не искамъ да гледамъ тия хора, тия слуги, този мъжъ, тия дѣца, нищо не искамъ - тѣй, съ затворени очи ще изповѣдвамъ. Казватъ на нѣкоя жена: знаешъ ли, че твоятъ мъжъ взелъ една много хубава мебелирана кжца? Тѣй ли? - Веднага си отвори очитъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ обществено положение, това-онова. Кажатъ му: назначиха те професоръ въ България. Какъ? - Веднага си отвори очитъ. Та, като дойде онова, което ни допада, - красивото и хубавото въ живота - ние си отваряме очитъ. Щомъ не ни харесва нѣщо - затваряме си очитъ, и тогава минаваме за философи, за светии. Не е лошо да бждемъ съ затворени очи. Затварянето на очитъ е една почивка, отварянето на очитъ е активностъ, дѣятелностъ. Затварянето на очитъ става, когато искашъ да си прѣгледашъ смѣткитъ, да си починешъ, а отварянето на очитъ означава,

че трѣбва да извършишъ най-хубавитѣ нѣща. И тъй, затварянето на очитѣ е почивка, отварянето на очитѣ е работа.

Сега, да се повърнемъ къмъ Божията Любовь! Туй великото, священото име на Бога трѣбва да Го намѣримъ вътрѣ въ нашата душа. Туй име, тази дума не се произнася. Тя е единствената, мощна, всесилна дума въ свѣта, въ която цѣлото Битие, цѣлото създание, всички най-велики същества, които сж завършили своята еволюция, я пазятъ. Всички пазятъ туй священото име, и който се домогне само да Го прочете, неговата душа се въздига. Въ Писанието се казва: “Да не произнасяшъ името на Господа-Бога твоего напразно!” Ние не подразбираме туй обикновеното Божие име, къмъ което се отправяме въ молитвитѣ си: “Господи, Боже нашъ, не ме ли чувашъ?” Не, въ Писанието се говори за това священото име на Бога. Защо не ни чува Господъ? До тогава, докато ние говоримъ въ този свѣтъ, до тогава, докато ние шаваме, ние сме далечъ отъ Бога, и Той не ни чува. Идете научете онзи истинския начинъ, какъ се вади нѣкой отъ водата. Онзи, който се дави, шава, движи се, а онзи, който го спасява, седи настрана и си казва: чакай, нека изгуби съзнание че тогава. Защо? Тогава трѣбва да го извади, защото иначе давящиятъ ще завлѣче и този, който го спасява. Когато нѣкой лѣкаръ иска да направи една сериозна операция на нѣкой боленъ, той казва: нека болниятъ изгуби съзнанието си, тогава ще го оперирамъ. Ето защо, при сериозни операции ги упояватъ. Този законъ е вѣренъ навсѣкждѣ. Любовта изисква абсолютно, пълно спокойствие. Когато Богъ те люби, ти ще бждешъ напълно спокоенъ, докато той си свърши работата, а когато си свърши работата, Божията Любовь ще се изяви въ тебе като мощенъ, силенъ животъ, и слѣдъ туй ти ще почнешъ да живѣешъ истински. Когато ти свършишъ всичката работа, Богъ ще дойде да работи пакъ въ тебе, но като Любовь, като Мъдростъ, ще внесе въ тебе, свѣтлина и знание, а ти ще бждешъ тихъ и спокоенъ. Ти ще почнешъ да работишъ като човѣкъ, който обича науката и се учи. Като се свърши този периодъ,

тогава Богъ ще дойде да работи въ тебе като Истина; ти ще обикнешъ Истината, свободата, и въ тебе ще се яви желание да работишъ въ свѣта, да бждешъ филантропъ, да направлявашъ хората въ правия пжть.

Сега, гдѣ седи спасението ни - въ лѣво, или въ дѣсно. Разумниятъ човѣкъ може да бжде въ лѣво, може да бжде и въ дѣсно - нѣма никакъвъ грѣхъ въ това. Казватъ за нѣкого: той отива на лѣво. Какво отъ това? Тукъ нѣма никаква философия. Ако по тази права, отвѣсна линия на кръста отгорѣ слиза едно козмическо течение и клони да ме завлѣче, какъвъ грѣхъ има въ това, ако азъ вървя на лѣво, послѣ на дѣсно, пакъ на лѣво, пакъ на дѣсно, и най-послѣ нагорѣ? - Никакъвъ грѣхъ нѣма въ това. Туй е законъ! Не е важно, дали е въ посока на лѣво, или на дѣсно, но все нагорѣ къмъ Бога! Защото, на лѣво, на дѣсно, има и обратна посока - надолу, къмъ центъра на земята. Това води къмъ грѣха, къмъ прѣстѣпленieto, и тогава, нито посоката на лѣво, нито посоката на дѣсно ме спасява. Тогава, дълбоко въ нашето съзнание трѣбва да има една единствена мисль: да служимъ само на Бога! Ти, като дойдешъ при мене, азъ трѣбва да зная, че си една душа излѣзла отъ Бога, и да съмъ готовъ да направя за тебе това, което свещеното Божие име изисква отъ мене. Всѣки единъ отъ васъ живѣе за себе си, но толкова живѣе и за другитѣ. Ако ние живѣемъ за себе си, за своето обикновено себе, и умираме - и въ това животътъ се проявилъ. Ако ние се отказваме да живѣемъ за себе си и умираме, и това пакъ е проявление на живота, обаче истинскиятъ животъ не се самоопредѣля въ тѣзи двѣ проявления. Ако живѣемъ за своето висше азъ, за своята Божествена душа, само така животътъ ни се разширява. Този животъ включва живота на всички наши ближни. Слѣдователно, нашето благо е тѣхно благо, и тѣхното благо е и наше благо.

Въ Любовта, въ Божествения свѣтъ има три методи. Първиятъ методъ азъ наричамъ "методъ на въздуха, или въздухообразенъ", вториятъ методъ е "методъ на водата, или воденъ", и третиятъ е твърдиятъ методъ. При всѣки единъ ме-

тогъ трѣбва да разбирашъ законитѣ. При въздухообразниятъ методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на въздуха, какъ да сгъстявашъ газоветѣ. Напр., трѣбва да знаешъ, какъ да сгъстявашъ воднитѣ пари въ вода. При водния методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на течността - да знаешъ да прѣвръщашъ, напр., водата въ твърдо вещество. При третия методъ трѣбва да разбирашъ законитѣ на твърдитѣ вещества, да знаешъ, какъ да ги прѣвръщашъ въ течни, и отъ течни въ въздухообразни. Слѣдователно, нужна ни е една по-рѣдка срѣда, и затова трѣбва да знаемъ законитѣ за прѣвръщането на материята.

Често, мнозина отъ вѣрующитѣ се спиратъ върху нѣкои специфични факти. Не се заблуждавайте отъ външната обстановка, отъ постъпкитѣ на хората. Знайте, че има единъ мораленъ законъ въ свѣта, споредъ който, когато азъ направя една погрѣшка, каквато и да е, колкото малка и невидима да е, азъ я чувствувамъ въ себе си. Има единъ вътрѣшенъ гласъ, който прѣтегля всичко и ми казва: толкова липсва на твоята постъпка. Азъ зная всѣка своя грѣшка. Човѣкъ никога не трѣбва да се оправдава за грѣшкитѣ си, а трѣбва да се осъжда. Една крива постъпка изнесена прѣдъ самия себе си, е равносилно на това, че прѣдъ Бога се сждишъ, а не прѣдъ хората. Сега, нѣкой дойде при тебе, пита те: ти мислишъ ли, че азъ постъпихъ право? Нѣма какво да се турятъ хората за сѣдии. Трѣбва да намѣримъ сѣдията вътрѣ въ себе си, въ своята душа, и тамъ се сѣдимъ - прѣдъ Бога. Когато дойде нѣкой и ми каже, че съмъ постъпилъ много злѣ, ще му кажа: въ мене има единъ сѣдия, много подобъръ, отколкото си ти. Въ какво седи моята погрѣшка? Той казва: снощи дойде въ дома ти единъ братъ, и ти не го прие. Да, ако не съмъ постъпилъ добрѣ, този вътрѣшенъ гласъ ще ми каже: снощи единъ братъ дойде при тебе, и ти не се отнесе съ него тъй, както трѣбваше. Този вътрѣшенъ гласъ, туй Божественото постоянно говори въ насъ. Не съмъ го приелъ, това е едната страна; но, ако този братъ, който идва отвънъ, постоянно хлопа по прозорцитѣ, и иска да му отворятъ, мисли-

те ли, че той е отъ онѣзи Божествени братя, които сж пратени отъ Бога? Ами, ако дойде единъ братъ въ името на Христа, вземе ключа, отвори касата и постоянно бърка въ нея, той отъ Бога ли е пратень? Че кой апашъ днесъ не дохожда, не отваря касата и не бърка въ нея? Не, за всѣки пжтникъ има единъ законъ. Той е слѣдниятъ: на пжтника е позволено да тропне само три пжти на прозореца, и като потропа четвъртия пжть - нѣма право повече. Сега, за свое оправдание, вие може да кажете: ама ние може да не сме чули този пжтникъ, може да сме били на гости. Е, азъ взимамъ факта тѣй, че сте били въ кжци. Че сте били на гости, това е изключение. Вие сте свободни да приемете този пжтникъ, или не, а на пжтника е позволено да хлопне 3 пжти по 3, значи 9 пжти, и още единъ пжть, но пакъ по 3 удара, значи всичко 12 пжти. Числото 12 е цѣлиятъ кръгъ на човѣшкия животъ. Този братъ, когото не сж приели въ този домъ, ще тръгне отъ кжца въ кжца по цѣлото братство и ще разправя: прѣдставете си, снощи ходихъ при еди-кой си братъ, похлопахъ, но не ме приеха. И сега, всичкитѣ сестри и братя, отъ своя страна, тръгватъ и разправятъ: прѣдставете си, този братъ не го приеха! Други: прѣдставете си! - Е, прѣдставете си! И всички: прѣдставете си, прѣдставете си! Е, прѣдставихме си, че какво? Но, прѣдставете си сега, че този братъ хлопа на единъ отъ тия, които казватъ "прѣдставете си". И всички, все на "прѣдставете си" оставятъ. Всичкитѣ сждятъ много добръ, но като дойде до приложение на закона въ тѣхъ, нѣма ги. И казва тогава нѣкой: азъ искамъ 100,000 лв. - Не мога толкова, опрѣдѣли се! Добръ, искамъ 50,000 лв. - Не мога и толкова, опрѣдѣли се! Искамъ 10,000 лв. - Опрѣдѣли се! Е, хайде тогава 1,000 лв. - Много хубаво! Ние сме все отъ хилядата лева. Азъ не казвамъ, че вие не сте добри. Много по-добри сте отколкото въ миналото, но това е една фаза. Нима ние трѣбва да се спремъ? Не, животътъ отъ сега започва. Нима онова малкото растение, което е израсло само четири прѣста надъ земята, трѣбва да спре и да каже: азъ израснахъ вече четири прѣста. Не, то може да израсне и 10, и 15 прѣста. Много

Възможности за растене има въ човѣшката душа! “Ама ние сме по-добри отъ свѣта!” Не се сравнявайте съ свѣта! Сравнявайте се съ Божествената Любовь, която трѣбва да се изяви въ своята пълнота. Ама ще кажете: невъзможно е при сегашнитѣ условия. Не, при сегашнитѣ условия именно може да приложите този законъ. Този законъ не седи въ това, да си продадешъ кжщата, да си разгадешъ паритѣ. Този законъ се разбира друго яче. Ако дойде при мене единъ братъ странникъ, ще го оставя да поседи като гостъ три дни и слѣдъ туй ще му кажа: братко, ти си здравъ, като мене, ще ти дамъ една мотика, и ще отидемъ двамата заедно на лозето - хемъ ще се разговаряме сладко, хемъ ще го прѣкопаемъ. Върнемъ се вечеръта, и той печели, и азъ печеля. Ще си легнемъ заедно на едно легло, и на другия день пакъ ще вземемъ мотиката, ще се разговаряме за философия, за слънцето, за звѣздитѣ но и ще работимъ. Обаче, ако той седи 5-6 мѣсеца въ кжщата ми и казва: азъ съмъ завършилъ своята еволюция, затова ще си почивамъ, а ти ще работишъ заради мене - това не е разбиране на живота на Божественото въ насъ. Не, този пжтникъ трѣбва да каже: братко дай и на мене мотика, азъ обичамъ да работя. Ако той ме обича, трѣбва да дойде да работи заедно съ мене; не дойде ли, азъ зная, че той нѣма никаква любовь. Това е едно правило. Нѣкой казва, че обича Бога. Ако не отидемъ да работимъ заедно съ Бога, ние не Го обичаме. Гдѣ е Богъ? - Никой не знае. Богъ е на едно свещено мѣсто, Богъ е мѣсто на работа. Богъ работи тамъ, гдѣто се изразява Божията Любовь. Тамъ е Неговото мѣсто. При Него постоянно носятъ умрѣли, и Той пита: “Този защо умрѣ!” - Отъ бездѣлие, не работи. “Тъй ли? Турете го на страна” - казва Господь. Доносятъ другъ умрѣлъ: “Ами тозъ защо умрѣ? - Отъ прѣяждане. “Турете го на страна!” Доносятъ трети: “Този защо умрѣ?” - Отъ прѣсилване. Той носѣше много имане на гърба си, много ниви, много кжщи имаше, та му бѣше тежко. “Турете го на страна!”

Сега, всички работятъ, работятъ, но всички сж осакатѣли. Не, това не е работа. Ние, които вървимъ по този Божественъ пжтъ, ние, които имаме Божественото въ насъ,

търбва да работимъ съ Бога заедно. Тази великата, мощната сила въ насъ търбва да я проявимъ, и туй свещено име на Бога търбва да Го намѣримъ. Ще ви дамъ едно правило: за своята любовъ не говорете никога нищо! Когато човѣкъ говори за любовта си, той се поставя на неправилна основа. Сега, ще дойдете до другото правило: ти ще изявявашъ любовта си тѣй, както Богъ изявява своята Любовъ. Какъ изявява Богъ Любовта си? - Богъ е създалъ цѣлия свѣтъ, съ това изявява Любовта си, но Той самъ седи на заденъ планъ. Нѣкой пита: какво нѣщо е Божията Любовъ? - Животътъ, който имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовъ; умътъ, който носишъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовъ; сърцето, което имашъ, въ него Богъ е изявилъ своята Любовъ. Волята, която имашъ, въ нея Богъ е изявилъ своята Любовъ. Какво има да питашъ още? Употрѣби своя животъ, употреби своя умъ, употреби своето сърце, употреби своята воля, и ти ще намѣришъ, какво Богъ е казалъ вътрѣ въ тѣхъ!

Сега, за какво търбва да мислимъ? Вие, като станете сутринъ, колко минути мислите за Бога, я ми кажете? Станете сутринъ, набързо си измиете лицето, а нѣкои, изкаратъ набързо, за петъ минути "Отче нашъ" и свършена работа! Тевтери, пари, каси и всичко друго е въ вашитѣ умове, но това, което ще внесе спокойствие, сила и мощъ за нашитѣ души, оставяме го на страна. Ние мислимъ за женитѣ си, за мъжетѣ си, за дѣцата си, за всичко, но не и за Бога. Ние ли търбва да мислимъ за всичко това? До момента, когато Богъ мисли за насъ, ние живѣемъ, но въ момента, когато Богъ прѣстане да мисли за насъ, ние изчезваме отъ свѣта. До тогава, докато Богъ мисли за тебе, ти живѣешъ; до тогава, докато Богъ те обича, ти живѣешъ, но денятъ, въ който ти прѣстѣпишъ онова свещено име на Бога, тази Божия Любовъ се отегля отъ тебе и ти прѣставашъ да живѣешъ, и Богъ ще ти покаже, че си злоупотребилъ съ Неговата Любовъ. Твоятъ мъжъ ще бжде живъ, само ако Богъ го обича. Твоятъ мъжъ може да мисли, само ако Богъ мисли заради него, ако Той го държи въ съзнанието си. Затова, всинца

ние трѣбва да се стремимъ чрѣзъ своя животъ да изявимъ Божиата Любовь. Всички искатъ Господь да мисли заради тѣхъ. Азъ казвамъ: какво сме извършили за великото дѣло въ свѣта. Кой отъ васъ до сега е обърналъ една душа къмъ Бога и е внесълъ този вжтрѣшенъ миръ на спокойствие, но не привидно, защото азъ мога да внеса въ васъ туй привидно спокойствие, като ви дамъ 1,000-2,000 лв. Не по този начинъ трѣбва да се внесе въ човѣка спокойствие. Има друга една добродѣтель въ свѣта, която седи въ това да покажемъ на хората, какъ трѣбва да се родятъ отъ Бога. Това нѣщо се постига чрѣзъ онова висше съзнание въ насъ, което ще се прояви, когато се свържемъ съ Бога. Тогава само ние ще почувствуваме този вжтрѣшенъ миръ, който никога нѣма да ни напусне.

Сега, ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо сж постояннитѣ идеи у човѣка. Единъ старъ изповѣдникъ ми разправяше слѣдния фактъ изъ българския животъ въ турско време. Единъ день, идва при него една старица, на около 90 години и казва: "Отче, искамъ да ти изповѣдамъ единъ грѣхъ, не зная дали Господь ще ми прости, но много голѣмъ грѣхъ е. Не мога да се освободя отъ този грѣхъ: и мислила съмъ върху него и молила съмъ се прѣдъ Бога, дано ми прости, но той е по-голѣмъ, отколкото мога да си го прѣдставя. Това се случи въ Варненско, въ с. Хадърджа или Николаевка, прѣди 60 години. Бѣхъ млада, красива, хубава мома и се влюбихъ въ най-красивия момъкъ, когото толкова обичахъ, че не можехъ да живѣя безъ него. Обаче, моитѣ майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за другъ единъ, отъ когото имахъ петъ сина и двѣ дѣщери. Тѣзи дѣца, които родихъ отъ него, ги мразя, и мжжътъ си мразя, не искахъ да живѣя съ него, но какво можехъ да направя? - Нищо, не можахъ да се освободя отъ него. Голѣмъ грѣхъ имамъ споредъ това! Ето на, снощи сънувахъ дори, че ядемъ заедно съ своя възлюбенъ. Това сж идеи, както ги наричамъ азъ. Тази старуха, и до 90-годишната си възраст, не можа да забрави своя възлюбенъ. Обаче, кой извърши грѣха, тя или родителитѣ и? Тя казва: и синоветѣ, и дѣщеритѣ, и мжжътъ си мразя! Голѣмъ грѣхъ е този,

не искамъ да ги мразя, искамъ да живѣя съ тѣхъ по Бога. Тукъ, въ нея се борятъ двѣ противоположни чувства. Ние много пжти ще народимъ петъ сина и двѣ дъщери и ще ги мразимъ. Защо? - Това е раждане по плътъ. Но, въ насъ винаги ще остане онзи вътрѣшенъ, душевенъ копнежъ за нѣщо велико, за нѣщо идеално. Другитѣ ще кажатъ какъ не я е срамъ тази старица, да мисли за единъ момъкъ. Грѣхъ е това! Защо за една стара жена да е грѣшно, че мисли за единъ момъкъ, а да не е грѣшно, когато нѣкоя мома мисли за нѣкой момъкъ? Ако е грѣшно за старата, то е грѣшно и за младата. Какъвъ е този моралъ? При тия съврѣмени разбирания, тази баба се намира въ едно противорѣчие. Въ такива противорѣчия и ние се намираме. Нашиятъ животъ е тѣй прѣплетенъ, че нѣкой пжтъ става раздвояване на нашето съзнание, и ние не знаемъ, какво трѣбва да правимъ.

Какво трѣбва да правимъ? Човѣкъ, при сегашнитѣ условия, трѣбва да бжде твърдъ въ съзнанието си и щомъ дойде да изпълни волята Божия, той трѣбва или да живѣе, или да умрѣ - едно отъ двѣтѣ. Когато искатъ нѣкому да прѣкъснатъ пжтя къмъ онзи Божественъ животъ, той трѣбва да прѣдпочете смъртта прѣдъ живота. Онзи момъкъ, който обичалъ тази старица, разбиралъ този законъ. Той не се оженилъ, не влѣзълъ въ свѣта да живѣе, да народи като нея петъ сина и двѣ дъщери, а умира, жертвува живота си заради нея, но той остава въ нейния умъ. Този младъ момъкъ, ни най-малко нѣмалъ нѣкаква умраза срѣщу нейния мжжъ, но си казалъ: такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любовъ е истинска любовъ. Този законъ е еднакъвъ, и за мжже, и за жени.

Та, казвамъ: щомъ се прояви Божественото въ насъ, ние трѣбва да го приемемъ, но щомъ срещнемъ противорѣчие, трѣбва да дадемъ извѣстна жертва въ свѣта. Сега ние искаме да примиримъ Божественото въ свѣта. Не, свѣтътъ и Божественото не могатъ да се примирятъ. За да живѣемъ ние, за да се издигнемъ, хиляди сжщества трѣбва да умратъ заради насъ. Слѣдователно, позволено ли е на насъ, разумнитѣ сжщества, при тази Любовь, която се жертвува заради насъ, да грѣшимъ?

- Не, не е позволено. Азъ нѣма да грѣша. Защо? - Понеже тамъ нѣкждѣ, като блѣятъ онѣзи овци, агънца, като квичатъ онѣзи прасенца, то е, защото ги колятъ. И азъ трѣбва да се спра съ единъ свещенъ трепетъ и да си кажа: заради мене ги колятъ. Тѣ се жертвуватъ заради мене, азъ трѣбва ли да грѣша, моето сърдце трѣбва ли да е жестоко? Тѣзи животни умираатъ заради мене, азъ трѣбва да живѣя, но не трѣбва да грѣша! Туй прасе, което квичи заради тебе умира. Ще се спрешъ, ще се обърнешъ къмъ Бога и ще се помолшъ съ най-усърдната молитва. Когато онова агне блѣе, ще се молишъ съ най-усърдната молитва, въ която ще вземе участие умътъ, сърдцето и душата ти. Само така то ще бжде изплатено! Ще кажешъ: Господи, то заради мене се жертвува! Туй прави човѣкътъ, у когото е събудено висшето съзнание, туй прави човѣкътъ, който е роденъ отъ Бога. Туй е и въ живота. Туй е дълбока философия. Когато единъ човѣкъ работи въ науката и жертвува своя животъ, ти трѣбва да кажешъ: този човѣкъ жертвува живота си заради мене, да добия знания. Туй е единъ свещенъ трепетъ на душата. Всѣки единъ човѣкъ, който жертвува живота си, за да даде потикъ на човѣчеството, кждѣто и да е той, било въ религията, било въ науката, било въ сѣмейството си, като майка, или баща, като синъ, или дъщеря, това сж онѣзи братя, онѣзи агънца или прасенца, които сж подигнали човѣчеството.

И туй, казвамъ: при сегашния животъ, нека вашето сърдце бжде толкова нѣжно, толкова деликатно, че като чуете едно агънце да блѣе, да се изпълни съ единъ свещенъ трепетъ, да се върнете дома си съ нажалени очи и да кажете: трѣбва да се родимъ отъ Бога, за да заживѣемъ въ Неговата Любовь. Когато у всинца ни проникне тази Любовь, тя ще бжде единственото нѣщо, прѣдъ което всички тия войни, всички тия раздори, които сега сжществуватъ, ще се стопятъ туй, както ледътъ. Е, казватъ, възможно ли е? - За насъ е възможно вече. За насъ, първитѣ вжглени, които сме запалени, е възможно. И за васъ е възможно. Тѣзи, които сж послѣдни, които сж на периферията, и за тѣзи вжглени ще дойде день, когато ще се запа-

лять. Азъ се радвамъ на всички тия вжглени. Въ тѣхъ има сила, само ги запали. Нѣкои казватъ: е, черенъ вжгленъ е той! Не, азъ познавамъ този братъ. Днесъ той е черенъ, но той може да гори, въ него има такава енергия, че единъ день, като се запали, чудо ще направи. Та, сега всички сме вжглени. Това е само фигура на рѣчта. Единъ день, като се запалятъ тия вжглени, тѣ ще дагатъ онази Божествена топлина, и тогава ние ще започнемъ да чувствуваме блѣненето на тия агънца. То ще произведе най-свещения трепетъ у насъ, и като се върнемъ, ще има миръ, радостъ, молитви и славословия, че Богъ е толкова великъ къмъ насъ да излива и Живота, и Святостъта си, и Милостъта си, и всичко, което има въ Себе си.

Ние трѣбва да се родимъ изново! Туй е, което наричатъ “новораждане”, раждане въ Бога, но не само веднѣжъ да се родишъ и да кажешъ: родихъ се! Туй е единъ актъ на постоянство - постоянно трѣбва да живѣемъ въ Бога и да бъдемъ изпълнени съ Неговата мисль, съ Неговото сърдце и чувство и съ Неговото дѣйствие. Туй е великото, мощното въ свѣта, което ще ни подигне като хора. Нищо друго не е тъй велико, тъй мощно въ свѣта, както идеята за Бога и за Неговата мощностъ, за Неговата Любовь, за Неговата Мъдростъ и за Неговата Истина въ свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 2 ноември,
1924 г. въ гр. София.

Блаженъ този рабъ!

“Блаженъ този рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така¹”.

Има истини въ свѣта, които сж недостъпни за човѣшкото съзнание. Тѣ сж недостъпни не поради нѣкаква вътрѣшна причина, като една невъзможностъ, но тѣ сж недостъпни по причина на разположението на нашия умъ. Ако вие, които сте били свободни като птички и сте възприемали слънчевата свѣтлина на всѣко врѣме, но като човѣкъ си направите единъ замъкъ и затворите всичкитѣ прозорци и влѣзете въ този замъкъ, та се лишите отъ слънчевата свѣтлина, питамъ: кой е причината на това лишение? Причината въ самото слънце ли е, или въ самитѣ васъ. Всѣки човѣкъ съзнава своитѣ страдания, своитѣ несгоди въ свѣта, но малцина сж онѣзи, които може да си дадатъ отчетъ, защо страдатъ. Всѣки човѣкъ срѣща голѣми противорѣчия въ живота си и си ги обяснява по своему - по единъ, или по другъ начинъ. Вие може да си обяснявате нѣщата по начинъ, какъвто си искате, но тѣ иматъ само едно правилно разрѣшение и обяснение. Казва се въ Писанието: “Никой не живѣе само за себе си, а и за другитѣ”. Развитието е нѣщо колективно. Развитието не е само въ сегашната форма. Нѣкой човѣкъ може да каже: азъ трѣбва да живѣя. Кой ти? Ти като Иванъ, като Петко, като Драганъ, като Стоянъ ли? Така може да каже и една птичка, така може да каже и една муха. Нѣкои казватъ, че въ мухата нѣмало “азъ”. Не, има и въ нея.

Слѣдователно, ние, съзнателнитѣ хора, които живѣемъ съ онази дълбока философия, трѣбва да схващаме, че въ свѣта има само едно съзнание, то е Божественото съзнание, което прониква всички същества. И до колкото нашиятъ животъ, нашиятъ умъ е въ съгласие съ тѣзи велики правила и закони на туй съзнание, до колкото сме въ изправностъ съ тѣхъ, до колко-

¹ Лука 12:43

то ги изпълняваме, до толкова и тѣ сж оживѣли въ нашия животъ. Има много философски задачи и въпроси, които трѣбва да разрѣшимъ. Нѣкои казватъ: пари не ни трѣбватъ въ живота. Други казватъ: пари, пари ни трѣбватъ въ живота. И едното положение е вѣрно, и другото положение е вѣрно. Ако си на сухо, пари ти трѣбватъ, но ако си като риба въ водата какви пари ти трѣбватъ? Ако си на сухо, безъ пари не можешъ, но ако си въ водата, безъ пари можешъ. Какъ ще можемъ? Ще ви докажа. Ако си една риба и живѣешъ въ водата, я ми кажи, какъ ще носишъ торбата съ паритѣ си, гдѣ ще я окачишъ? Това е едно противорѣчие, нали? Нѣкой казва: безъ пари може. Да, като риба, но не и като човѣкъ.

Друго положение. Нѣкоя жена казва: азъ обичамъ мжжъ съ малко умъ, съ много пари. Какво иска да каже съ това? Мислите ли, че нѣкоя жена, на която мжжътъ е съ малко умъ, но съ много пари, ще бжде щастлива? Не, задъ това нейно изречение се крие единъ немораленъ принципъ. Тази жена прѣдполага да има другъ мжжъ, нищо повече. Тѣй седи Истината. Има извѣстни аксиоми, които не търпятъ противорѣчия, а ние може да ги извиняваме по единъ, или по другъ начинъ.

Слѣдователно, ако вие се стремите да разрѣшавате задачитѣ въ живота заради вашето благо, заради вашето добро, вие сте на крива посока. Затова, казвам: ние ще възприемемъ въ себе си онази велика Божия Любовь, която включва благо, интереситѣ на всички сжщества. Нѣкой ще каже: ама азъ мога ли да разрѣшавамъ всички въпроси? - Можешъ. Обаче, ние трѣбва да дадемъ ходъ на Божественото съзнание въ себе си и да знаемъ, че ако азъ отъ свое, индивидуално гледище разглеждамъ страданията въ живота, ако отъ свое гледище разрѣшавамъ всички задачи, никога нѣма да ги разрѣша правилно. Запримѣрь, откъснато ми е ухото, извадено ми е око, какъ ще разрѣша тѣзи противорѣчия? Единъ американски прѣдприемачъ майсторъ, като давалъ заповѣдь на своитѣ майстори-зидари, какъ да дигнатъ единъ голѣмъ камъкъ, камъкътъ падналъ върху ржката му и му откъснать двата прѣста. Той веднага си от-

теглил ржката и казал: благодаря ти, Господи! Защо благодари? Той благодари, че не му се откъснала цълата ржка. Това е добрата страна на работата, но туй благодарение може ли да навакса загубата на двата пръста? Като човѣкъ - не може, защото той изгубил туй изкуство, но като морска звѣзда, би могъл да ги навакса. Следователно, отъ тукъ изпъква туй противорѣчие.

Често, ние питаме: защо страдамъ азъ? Не питайте, защо страдате, но питайте защо е страданието въ свѣта, защо е страданието въ цълата природа. Едновременно когато вие страдате, хиляди други сщщества даватъ живота си. Въ този моментъ, когато отъ вашата глава се взима само единъ косъмъ и вие усѣщате болка, може отъ други да се взима цѣлъ животъ. А вие питате: защо ми взимате този косъмъ, какво право имате да ми взимате косъма? Този, който взима главата на хората, ще те пита ли да вземе косъмъ отъ главата ти? Ти питашъ: защо взимашъ косъмъ отъ главата ми? - То е моя работа. Мене ми трѣбва косъмъ отъ главата ти, нищо повече, нѣма защо да разсжждавашъ. Ние, сегашнитѣ хора, за себе си разсжждаваме много добръ, но щомъ дойде до другитѣ, че тѣ страдали, че това-онова, казвате: нѣма защо да разсжждаваме за тѣхъ. Ако разсжждате така, ще мязате на онзи негъръ, американски проповѣдникъ, който развивалъ прѣдъ слушателитѣ си въпроса, какъ Богъ създалъ човѣка. Той разказвалъ, че Господъ направилъ човѣка отъ хубава калъ и го турилъ на плета да съхне. Единъ отъ слушателитѣ го запитва: ами плетътъ кой създаде? - То не е ваша работа, за васъ това не е важно. За мене е важно да изсуша човѣка на плета, и като го изсуша, ще дигна плета.

Изобщо, такава е и нашата философия. Всички ние, и свѣтски, и религиозни хора, се стремимъ да разрѣшимъ въпроситѣ частично. Никога не можете да разрѣшите живота частично. Животътъ частично е неразрѣшимъ. Кое число е цѣло? Цѣло число е това, което съдържа всички части въ себе си. Ако въ извѣстенъ случай въ живота сте въ дисхармония, т.

е. съ една частъ на цѣлото, защо ще се карате съ тази частъ? Не сте вие, които може да изправите тази грѣшка. Напримѣръ, ние виждаме, какъвъ е този законъ в природата, какъ дѣйствива тамъ. Ако имате извѣстна рана въ нѣкой органъ на тѣлото си, вие ще чувствувате болка. Вашата рѣка може да се помъчи да помогне на тѣлото ви, но не ще може. Има една сила въ организма ви, която може да прѣмахне тази болка. Вие трѣбва да апелирате къмъ тази сила и когато тя дойде, ще прѣмахне тази болка въ организма ви. Вие имате извѣстни несгоди въ живота си - ще апелирате къмъ тази вътрѣшна сила въ природата. Тя ще оправя вашитѣ части, но затова вие не трѣбва да бързате. Нѣкой казва: ама азъ искамъ да прѣстане тази болка, да се прѣмахнатъ тия несгоди. Нѣма да бързате! Тази болка ще прѣстане, тия несгоди ще се прѣмахнатъ, не когато вие искате, а когато тя намѣри, че трѣбва. Нѣкой иска да стане чудо, изведнѣжъ да прѣстане извѣстна болка. Това не е чудо. Всѣки лѣкаръ може да намаже болното мѣсто съ кокаинъ, и болката да изчезне, но тя изчезва врѣменно, не напълно. За да изчезне извѣстна болка, за да стане човѣкъ едно разумно сщество, изисква се врѣме и пространство. Азъ взимамъ тѣзи дѣв думи не въ обикновенъ смисълъ, не тѣй, както обикновено се разбиратъ. Подъ тия думи азъ разбирамъ едно непрѣривно разширение на човѣшката душа, защото всичко зависи отъ безграничното. Щомъ единъ човѣкъ е безграниченъ, той може да се разширява, колкото иска. Ние страдаме, защото нѣмаме врѣме, ограничени сме. Ако дадете на единъ човѣкъ дълъгъ срокъ, той всичко може да направи. И когато се уреждатъ падежитѣ на нѣкоя полица, всѣки изисква по-дълго врѣме, по-дълъкъ срокъ. Онзи, който има да взима, казва: падежътъ на полицата ще бжде за три мѣсеца. Онзи, който има да дава, казва: не за три мѣсеца, но поне за година, дѣв, три, най-много до десетъ години. Колкото падежътъ е по-кратъкъ, толкова сърдцето ти се повече стѣга. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора, имаме полици съ краткосрочни падежи, та сърдцето ни се стѣга. Донесатъ нѣкоя полица, кажатъ ни: изплати тази полица. Пъкъ

азъ ви казвамъ: вземете тази полица съ дългосроченъ падежъ.

Христовото учение е едно Божествено учение, което разрѣшава живота въ неговата вътрѣшна пълнота. Ние, съврѣменнитѣ хора, се заблуждаваме, мислимъ, че материалнитѣ блага сж една необходимостъ. Материалнитѣ блага сж послѣдствие на онзи вътрѣшенъ духовенъ животъ. Слѣдователно, щомъ сме разумни, материалнитѣ блага ще дойдатъ. Ние за тѣхъ не трѣбва да мислимъ, а трѣбва да мислимъ, какъ да станемъ разумни. Щомъ си разуменъ, може да имашъ една кжца, направена само отъ стѣкла, и свѣтлината ще иде отвсѣкждѣ. Щомъ си разуменъ, може да имашъ най-хубавитѣ градини, най-модернитѣ срѣдства за съобщения: файтони, автомобили и др. Слѣдователно, не е въпросъ, дали имашъ градини, или не, важно е, че разумниятъ животъ създава всички блага. Ние не можемъ да кажемъ, че онѣзи, които сж живѣли прѣди насъ, не сж били разумни. Не, редътъ и порядъкътъ, който сега сжществува, се дължи на разумни сжщества, но ако този порядъкъ днесъ не е хубавъ, ако не задоволява хората, той се дължи на онѣзи неразумни сжщества, които сж го развалили. Ще кажете: какъ е възможно това? Ако си направите една хубава кжца, съ всички модерни приспособления и я дадете подъ наемъ, но като се върнете да живѣете отново въ нея, намирате всичко разрушено, разнебитено, питамъ: кой ще е причината за това? - Онѣзи, които сж живѣли тамъ. Така и ние днесъ тѣй сме развалили съврѣмения редъ и порядъкъ. Всички водопроводи, канализации, всичко сме развалили и отгорѣ на това питаме: защо свѣтътъ не върви. Че какъ ще върви? Не, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онѣзи закони и правила, които регулиратъ живота. Мислите ли, че онази мома, която била на балъ и се въртѣла съ този, съ онзи момъкъ цѣла нощъ като въртоглава, та е придобила нѣщо? Мислите ли, че слѣдъ като се въртѣла съ нѣкой момъкъ, като нѣкой дервишъ, слѣдъ като се нагълтала съ праха въ това здание и се върне въ кжци уморена, запотена, та е придобила нѣщо? Слѣдъ нѣколко дни отъ този балъ тя си спечелва една сериозна пневмония, легне болна

и казва: урочасаха ме нѣщо. Съ други думи казано: нѣма защо да се ходи на балъ, да се бутаме въ това затворено здание тамъ, да дишаме прашния въздухъ. Нейниятъ възлюбенъ - духътъ, казва: нѣма какво да се въртишъ на бала, а като птичкитъ, ще отидемъ въ гората да подишаме чистия въздухъ.

Та, ние, съврѣменнитъ хора, си създаваме извѣстни забавления, но нѣкои отъ тѣхъ не мязатъ на дѣтинскитъ забавления. Азъ не зная, на какво мязатъ тѣ. Ако река да ги уподобя на нѣщо, онѣзи, които ходятъ на балъ ще кажатъ: а, той е противъ бала. Азъ не съмъ противъ игритъ, но тѣ трѣбва да бждатъ разумни. Азъ не съмъ противъ яденето, но то трѣбва да бжде разумно. Азъ не съмъ противъ това, да имате кжци, но трѣбва да ги използвате разумно. Защо ти е да направишъ една кжца, която струва 5-6 милиона лв., и да задлъжнеешъ толкова много, че цѣлъ животъ да мислишъ за полици? Направи си една малка кжцица, че и ти, и жена ти, и дѣцата ти да сж доволни. Не казвай, че условията на живота сж такива. Да, условията на живота сж такива, но съврѣменното общество трѣбва да почне да мисли.

Казва Писанието: “Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така”. Онѣзи държавници, които сж поставени на власть изпълниха ли туй правило? Българскитъ народъ може ли да каже за своитъ управници: “Блаженъ онзи рабъ, когото би намѣрилъ господарьтъ му, кога си дойде, че прави така”? Защо? Единъ държавникъ въ нѣкоя държава не идва да урежда своитъ работи. Ами че ако той е бѣденъ, и като дойде на власть поиска първо да уреди своитъ лични интереси, а послѣ тѣзи на своя народъ, какво показва това. Това е неразбиране интереситъ на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интереситъ на своя народъ. Той трѣбва да положи своя умъ, своето сърдце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно въ него за своя народъ. Той трѣбва да е абсолютно честенъ! Прѣди нѣколко дни, единъ господинъ ми разправяше слѣдното нѣщо: отъ освобождението насамъ, ние, българитъ въ търговско отношение,

сполучихме да имаме двойни фактури, съ всички държави, Германия, Австрия, Русия, съ изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойност на стоката, а другата - фиктивната. Англичанитѣ казватъ: ние не можемъ да дадемъ двойна фактура, ние сме честенъ, благороденъ народъ! Това е една добра черта у тѣхъ. Ако вие имате въ живота си двѣ фактури, това честно ли е? Разглеждайте разумно въпроса! Ако давате двойна фактура, мязате на Германия, на Австрия, на Русия; ако давате една фактура, мязате на Англия. Азъ похвалявамъ англичанитѣ. Всички народи трѣбва да бждатъ честни! Най-послѣ питамъ: защо сж на българскитѣ търговци двѣ фактури? Ще кажатъ: е, да си уредимъ работитѣ. Уредихте ли си работитѣ съ двѣ фактури? Ето на, 50 години вече откакъ българитѣ се освободиха, и повече забатачиха. Какво трѣбва на българитѣ? Честностъ имъ трѣбва! И какво още трѣбва на българитѣ? - Справедливостъ. На всички славянски народи трѣбва справедливостъ. Българитѣ не сж приложили още справедливостта. На българитѣ трѣбва и любовъ, но не тази обикновената любовъ.

Съ всичко това азъ не искамъ напразно да критикувамъ свѣта, но принципиално разглеждамъ работитѣ и казвамъ, че липсва нѣщо на свѣта. "Блаженъ е", казва Писанието, "онзи рабъ". Кога е блаженъ? - Само при слѣдното условие: когато той разбира този вжтрѣшенъ, Божественъ животъ. Вие трѣбва да разбирате не само интереситѣ на българския народъ, но дошло е врѣме, когато всички духовни хора трѣбва да разбиратъ интереситѣ на цѣлото човѣчество. Ние трѣбва да разбираме не само интереситѣ на цѣлото човѣчество, но трѣбва да включваме и интереситѣ на ангелитѣ, защото имаме отношения съ тѣхъ. По отношение на ангелитѣ, по отношение на висшитѣ сжщества, ние сме корени, а тѣ, по отношение на насъ, сж клонищата. Дали за насъ тѣ сжществуватъ, или не, т. е. дали ги признаваме, или не, то е другъ въпросъ, но ангелитѣ сж клонища за насъ, а ние за тѣхъ корени. Има по-висши сжщества отъ ангелитѣ, които съставляватъ цвѣтове и

плодове на този животъ. Значи, надъ насъ има другъ единъ, повисшъ животъ, който регулира нашия животъ, нашитѣ отношения. Слѣдователно, ако моитѣ отношения, като корень долу въ почвата, сж прави, то и отношенията на другъ единъ животъ, на клонищата, ще бждатъ спрѣмо мене прави, нормални.

И тъй, ние разрѣшаваме една велика задача въ свѣта. Кои ние? - Тия, у които съзнанието се пробудило. Като корень, вие ще разрѣшите този въпросъ по единъ начинъ; като клонъ - по другъ начинъ. Но, като човѣкъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ! А всѣки човѣкъ трѣбва да разрѣши въпроса като гений. Ама ще може ли? Ще можешъ ли, то е другъ въпросъ. Всѣко дѣте като трѣзва на училище, пита: мога ли да изуча азбуката? - Можешъ. Майката казва: "Можешъ, Иванчо, можешъ". И туй дѣте трѣзва на училището съ своята торбичка. Слѣдъ една година то знае азбуката, знае слоговетѣ и по малко да чете. На втората година знае повече, на третата - още повече, и слѣдъ 12-15 години учене минава за единъ добъръ държавникъ. Питамъ: този Иванчо, този Стоянчо роди ли се като ученъ, като великъ човѣкъ? Не, въ този Стоянчо имаше възможности само, които той можеше да развие. Този човѣкъ е блаженъ. Защо? - Защото разви своитѣ способности, своитѣ дарби и ги употреби за благо на своитѣ ближни.

Сега, азъ засѣгамъ единъ въпросъ, който е толкова интересенъ за васъ: за вашето щастие, за вашия умъ, за вашето сърдце, за вашата душа. Този въпросъ има други граници, тъй, както България си има свои опрѣдѣлени граници, Англия си има свои опрѣдѣлени граници, Франция си има свои опрѣдѣлени граници. Русия си има свои опрѣдѣлени граници и т. н. Като влѣзете въ коя и да е отъ тѣзи държави, вие ще почувствувате границитѣ на тѣзи държави. Слѣдъ като влѣзете въ България, запримеръ, най-първо ще ви посрещне единъ български стражаръ и ще ви запита: знаете ли български? - Не зная. Като отидете въ Англия, въ Америка, ще ви попитатъ: знаете ли английски? Ако не знаете, ще ви намѣрятъ единъ прѣводчикъ, но тогава

Вие нѣма да се считате като гражданинѣ на тази дѣржава, а като чужденецѣ. Вѣнѣ отѣ тѣзи граници сжществува друга - една дѣржава съ широки граници. Ние сме навлѣзли вече въ тѣзи граници. Както ви питатѣ въ Англия, знаете ли английски езикѣ, така ще ви питатѣ и като влѣзете въ тѣзи по-широки граници - знаете ли нашия езикѣ? Какѣвъ е езикѣтъ на тази дѣржава? - Любовьта. И Павелѣ казва: "Ако говоря съ чловѣчески и ангел-ски езици, а любовь нѣмамѣ, гражданинѣ на тази дѣржава не мога дѣ бжда". Сега, всѣки ще каже: азѣ съмѣ опиталѣ любовьта. Да опиташѣ любовьта, и да имашѣ любовьта, това сж дѣвъ различни понятия. Да опиташѣ любовьта, да имашѣ любовьта, и да живѣешѣ съ любовьта, това сж също различни понятия. Да опиташѣ любовьта, да имашѣ любовьта, да живѣешѣ съ любовьта, и да си едно съ нея, това е още повече. Въ любовьта има различни състояния. Нѣкой казва: азѣ съмѣ опиталѣ любовьта. Имашѣ ли я? - Имамѣ я. Живѣешѣ ли съ нея? - Живѣя. Едно ли си съ нея? - Едно съмѣ.

И тѣй, щомѣ имашѣ любовьта, на права посока си. Върви съ нея по този пѣтъ, догѣ дойдешѣ въ единство съ този животѣ. Сега, защо ставатѣ всички тия войни въ свѣта? Защо се явяватѣ тия недоразумения между хората? Това сж задачи, които трѣбва да се разрѣшатѣ. Питамѣ: защо ви сж тия съврѣменни велики теории, които сжществуваатѣ? Да допуснемѣ, че имате такава сила въ ржката си, че можете да дигнете земята. За какво може да използвате тази ваша сила? Ако трѣгнете по свѣта и започнете съ ржката си да дигате всички планети отѣ тѣхния пѣтъ, мислите ли, че онѣзи по-велики сжщества отѣ васѣ ще ви оставятѣ така да използвате силата си, да си играете? Какво правятѣ тукѣ гражданинѣ, като видятѣ, че нѣкои дѣца хвърлятѣ камъни по улицата, играятѣ си и ударятѣ по главата нѣкой минувачѣ? - Повикватѣ нѣкой стражарѣ, прѣдаватѣ нему дѣцата, да ги накаже - и си заминаватѣ.

Сега, ние, съврѣменнитѣ хора, не мязаме ли съ нашитѣ

мисли на тия дѣца? Всѣки прави прѣстрѣлки. Всички питатъ: защо Господь е направилъ свѣта така, защо азъ съмь нещастень, защо азъ съмь куць, защо азъ съмь слѣпъ, защо майка ми, баща ми, жена ми умрѣха? Казватъ: нѣмаме ли право да питаеме? - Имашъ право да питашъ. Тогава азъ отговарямъ: Богъ, като ти даде крака, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдзначени? Нека видимъ какви сж послѣдствията отъ всичко, което не е употребено, както трѣбва. Господь, като ти даде ржцѣ, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдзначени? За какво сж създадени ржцѣтъ? - За да вършатъ Божията Правда. Господь, като ти даде очи, ти употреби ли ги за каквото бѣха прѣдзнача-чени? Господь, като ти даде умъ, употреби ли го за каквото бѣше прѣдзначень? Краката сж създадени за да вършишъ добро съ тѣхъ. Ржцѣтъ - за да изявишъ Божията Правда. Очитѣ - за да изразишъ Божията Истина. Ушитѣ - за да придобиешъ знание и да го прѣдадешъ.

Това сж само частични схващания. Казвамъ: ние колективно трѣбва да схванемъ туй развитие, и ако ти си слабъ въ едно отношение, ще намѣришъ нѣкой, който върви по този пжтъ, и той ще ти помогне. Нѣкой казва: азъ съмь грѣшенъ, падналъ човѣкъ. Не мисли така! Ще отправишъ ума си къмъ всички добри, висши сжщества въ Англия, въ Америка и другагѣ, ще поискашъ тѣхното съдѣйствие, и тѣ ще ти го дадатъ. Азъ ще ви обясня този законъ, като се обърна къмъ човѣшкия организъмъ. Когато единъ удъ отъ тѣлото е болно, тогава той апелира къмъ всички други органи, да му дойдатъ на помощ и да му съдѣйствуватъ. Въ такъвъ случай организмътъ изпраца всички жизнени енергии къмъ този удъ, за да възстанови състоянието му.

И тѣй, ние съврѣменнитѣ хора, трѣбва да имаме една правилна философия, едно друго схващане за Бога, а не да Го схващаме като една сила вънъ отъ природата, и тамъ да Го търсимъ, като дѣцата. Богъ трѣбва да схванемъ като една любовна сила, която прониква навсѣкждѣ въ пространството,

и която може да оправя нашия животъ, нашитѣ отношения. Запримѣрь, работитѣ на нѣкой търговецъ сж объркани. Защо? - Той не продавалъ честно, не издавалъ честно полицитѣ си. Този търговецъ до 10 пжти може да е фалирвалъ. Защо трѣбва да богатѣете по нечестенъ начинъ? Жената, дѣцата на този търговецъ боледуватъ, случватъ му се редъ нещастия. Той ме пита, защо е толкова нещастенъ? - Защото изяге паритѣ на толкова хора, защото опропасти домоветѣ на толкова бѣдни сѣмейства! Тия нещастия се върнаха и на тебе. Ама азъ имахъ нужда. - И тия хора имаха нужда. Благородство е човѣкъ да носи страданията за общото, за колективното. Прѣдпочитамъ азъ, единъ човѣкъ, да гладувамъ, отколкото да накажа 100 души да гладуватъ. И тѣй, за всички тия нещастия, които ни идватъ, едно отъ дѣлтѣ трѣбва да знаемъ, или че сме изяли паритѣ на толкова хора, или че сме фалирвали по 10 пжти. Казвате: не искамъ да бжда такъвъ човѣкъ! Добрѣ, тогава мисли другояче! Ако ти мислишъ, че тази неправда е вжтрѣ въ Бога, вжтрѣ въ нѣщата, а ти си най-умниятъ човѣкъ, тогава азъ съмъ първиятъ, който ще дойда при тебе да ми кажешъ: отгдѣ си дошълъ, какво е твоео прѣдначение; какво бѣше състоянието на нашата земя прѣди 500 милиона години; какво е състоянието на слънцето, има ли жители тамъ, или не; какво е състоянието на млѣчния пжтъ, има ли животъ тамъ, или не. Учениятъ човѣкъ, който пита, защо Господъ създаде така свѣта, а не по другъ начинъ, трѣбва да знае повече отъ Него. А той, като му задавамъ всички въпроси, казва: ами не зная! Като не знаешъ, трѣбва да мълчишъ и да слушашъ. Малкиятъ човѣкъ ще слуша Учителя си, а Учителътъ ще му прѣдава. Това не е лошо. Благородство е да слушашъ, да внимавашъ когато единъ ученъ човѣкъ ти разправя законитѣ въ свѣта. Сега нѣма да ви казвамъ, че сте невѣжи, защото въпросътъ не е въ невѣжеството, но въпросътъ е въ нашитѣ отношения да станатъ правилни, любовни отношения. Като ме срещнешъ въ гората, да не ме срещнешъ като нѣкой мечка, та да ми трепне сърдцето. Нито пъкъ азъ като те срещна, да бжда мечка за тебе, да ти трепне

сърдцето. Какво правите като срѣщнете нѣкоя мечка? Като ви срещне една мечка въ гората, сърдцето ви почва да тупа, а тя, като нѣкой философъ, съ малкитѣ си очики, върви прѣспокойно, не се бои отъ васъ. Нѣкой пжтъ мечкитѣ сж много благородни. Пакъ ще ви приведа примѣра за мечката и онзи каракачанинъ въ гората. Единъ каракачанинъ живѣлъ въ Стара-Планина, дѣто отъ редъ години пасѣлъ стадата си. Никога не му се случвало нѣкакво нещастие. Единъ день, обаче, като минавалъ прѣзъ една тѣсна пжтека, гледа, насрѣща му една мечка. Тя върви нагорѣ, той - надолу, срѣщатъ се. Втасахме я сега, казва си на ума каракачанинътъ. Намира се той прѣдъ една неразрѣшена задача и си мисли, какъ да я разрѣши. Вижда се, добъръ човѣкъ билъ той, по Бога живѣялъ, затова, забѣлѣзва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала изправя се, отваря му пжтъ да мине и като че му казва съ погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увѣри, дали тя нѣма прѣдъ видъ нѣкаква особена стратегия, но вижда, че мечката дѣйствително му отворила пжтъ и го чака да отmine. Той трѣгва, върви, но се обръща назадъ, да види, какво прави мечката. Тя си продължава пжтя, но отъ врѣме на врѣме се обръща назадъ и казва "сбогомъ". Ще кажете, че това е само единъ разказъ. Не, има много мечки благородни и съ съзнание. Ако една мечка може да направи това, колко повече единъ разуменъ човѣкъ може да го направи!

Всички ние имаме погрѣшки, нѣма да разправямъ за какво и защо, но всички трѣбва да изправимъ своитѣ погрѣшки и да живѣемъ по новия начинъ. Ще схванемъ тѣзи нѣща колективно. Нѣкой ще каже: азъ ще живѣя само за жена си и за дѣцата си - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за народа си. - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за човѣчеството. - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ама азъ ще живѣя за ангелитѣ - Ако живѣешъ така, ще умрешъ. Ами за кого да живѣя? - Ако живѣешъ за Бога, ще имашъ всичкия животъ въ себе си, ще бждешъ всекога живъ. За Бога ще живѣемъ! Тѣй казва и Писанието: "Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе

Единнаго Истиннаго Бога!” Ако живѣемъ за Бога, ние ще имаме условията на този безграниченъ и безпрѣдѣленъ животъ. Защо е така? Защото отношенията на тѣзи малки коренчета се опрѣдѣлятъ отъ отношенията ни къмъ Бога. Прави ли сж моитѣ отношения къмъ Бога, въ каквото и да е направление, азъ ще бжда живъ. Ако моитѣ отношения и къмъ най-малкото коренче сж любовни, ще имамъ всичкото съдѣйствие на Бога. Ако ти, като нѣкой търговецъ, като нѣкой земледѣлецъ, или като нѣкой учитель душата ти е пълна съ онази Божествена Любовь и се разширява, животътъ ти ще се осмисли. Но, ако ти си царъ даже, а нѣмашъ тази Любовь короната на главата ти ще бжде тежка. Нѣкой казва: азъ ще се откажа отъ това учение, азъ ще се откажа отъ Любовта, Мждростта, и Истината. Да се откажешъ отъ Любовта, значи да се откажешъ отъ живота. Да се откажешъ отъ Мждростта, значи да изпаднешъ въ робство, въ безумие. Да се откажешъ отъ Истината, значи да влѣзешъ въ ада. Да възприемешъ Любовта, това е животъ. Да възприемешъ Мждростта, това е свѣтлина. Да възприемешъ Истината, това е свобода, широкъ замахъ. Тѣзи нѣща трѣбва да ги схванемъ колективно и общо да разрѣшимъ този въпросъ. Не е въпросътъ да направимъ щастливъ само единъ човѣкъ.

Казва се въ Писанието: “Блаженъ онзи рабъ”. Кой рабъ? Сега, всички ние, и тукъ, и въ Америка, и въ Англия, и въ Франция, и по-нисшитѣ, и по-висшитѣ отъ насъ сжщества, всички служатъ на единъ господарь, когото наричатъ Господь. Господь е проявление на онази велика Любовь, въ която нѣма никакава промѣна. Любовта на Бога е еднаква къмъ всички сжщества. Подъ думата Господь, ангелитѣ разбиратъ туй сжщество, което има еднакви любовни отношения къмъ всички сжщества. Туй сжщество се отзовава на помощъ еднакво къмъ всички сжщества, отъ най-малкото, до най-голѣмото, и то споредъ нуждитѣ му. Туй сжщество еднакво урежда отношенията на всички сжщества. Азъ често съмъ правилъ опити и съмъ намѣрилъ, че нѣкои паяци сж много благородни и могатъ

да схванатъ човѣшката мисълъ, а нѣкои паяци сж неразумни. Гледамъ, нѣкой паякъ хваналъ една муха. Казвамъ му: пусни тази муха! Той не ме слуша, казва ми: Влиза ли ти това въ работата? Я си върви! Казвамъ: тѣй ли? Въ мое присжствие не ти позволявамъ да изядешъ мухата. Ако не бѣхъ те видѣлъ, друго нѣщо, но сега - ще я пуснешъ. Взема бастуна си и посегна да му разваля паяжината. Веднага той избѣга, и мухата избѣга, освободи се. Другъ пжтъ, гледамъ нѣкой благороденъ паякъ уловилъ една муха, и азъ му кажа да я пусне. Той току поседи-поседи, послѣ, гледамъ го, отиде го мръжата, раскжса концитъ, съ които е направена, освободи мухата, като и казва: хайде сега си върви, понеже ми е казано да те пусна. Казвамъ му слѣдъ това: азъ те похвалявамъ, че постжпи благородно. - Е, другъ пжтъ нѣма да те слушамъ, но сега така направихъ. Има благородни паяци, но не всѣкога. Нѣкой пжтъ съзнаватъ, че трѣбва да постжпятъ благородно, а нѣкой пжтъ не съзнаватъ. Питамъ: защо този паякъ кжса нишката? Защото, ако той самъ не я скжса, азъ ще го накарамъ да я скжса и да освободи мухата. Мислите ли, че ако вие сте хванали една муха и не я пущате, а азъ ви кажа да я пуснете, та моятъ бастунъ нѣма да играе по главата ви? И послѣ казвате: каква катастрофа е станала! Ще пометатъ тази паяжина, че чудо ще стане! Бастунъ има, разбирате ли? И тояжка има.

“Блаженъ онзи рабъ, който върши това, което Господъ иска”. Разбирате ли сега, какво подразбирамъ подъ думата Господъ? Подъ Господъ разбирамъ оно̀ва сжщество, отношени-ята на което сж еднакви спрѣмо всички сжщества, безъ разлика. Слѣдователно, Богъ е най-възвишеното, най-благородното, най-разумното сжщество, за което трѣбва всѣки моментъ да сме готови да вършимъ волята Му, при каквито условия и да се намираме. И можемъ да я вършимъ! Туѣй подразбира Христосъ въ дадения стихъ: “Блаженъ онзи рабъ, който върши волята Божия”. Нѣкои казватъ: ама така се заблуждаватъ хората. Да, ако не изпълнимъ нѣщата отъ това високо становище, всѣкога ще се заблуждаваме. Не мислете, че така лесно ще се

постигне това нѣщо. Намъ прѣдстои не само единъ животъ усиленна работа, но ни трѣбватъ хиляди години усиленъ трудъ, усиленна работа, за да внесемъ ония елементи, които сж необходими за подобрене на човѣчеството. Не ние, а туй велико Божествено съзнание ще изгради цѣлото човѣчество. И вие, които ме слушате, ако изпълните този законъ, вашитѣ тѣла ще се измѣнятъ, ще имате тѣло съ по-благородна, по фина материя, вашето съзнание сжщо ще се измѣни, ще се разшири, и още въ туй сжществуване ще ви се отвори миналото, ще ви се отвори и бждещето.

Сега, запитватъ нѣкои: ти откъдѣ идешъ? - Не зная. Ами отъ какво произхождение си? - Не зная. Има ли другъ свѣтъ? - Не зная. Азъ съмъ срѣщалъ важни богослови, които почватъ да ме убѣждаватъ и да ми казватъ: и да нѣма другъ животъ, ако живѣя добръ или злъ, губя ли нѣщо съ това? Разбира се, че губишъ, губишъ живота си. Смъртъта е една загуба. Дошълъ той да ми разправя, има ли Господъ, нѣма ли, има ли другъ свѣтъ, нѣма ли. Азъ оттамъ идвамъ, а той сега отива, и ще ми разправя, какво има тамъ, и какво нѣма. Казвамъ: оттамъ идвамъ, и послѣднитѣ новини зная. Нѣкои казватъ: много е казано. Кое е многото? Азъ показвамъ естественото положение. Ти още не си излѣзълъ навънъ, не си се облѣкълъ, не си се измилъ, а азъ станахъ въ 4 ч. с., ходихъ на полето, чухъ какъ пѣятъ птичкитѣ, видѣхъ какъ слънцето изгрѣ. Какъ, слънцето не е изгрѣло, азъ не го виждамъ! Че какъ ще го видишъ? Ти още не си станалъ, въ кревата си, а азъ оттамъ идвамъ. Ти ще станешъ, ще се облѣчешъ и ще излѣзешъ. Отъ къщи нѣма да видишъ слънцето. Ако ти станешъ като мене въ 4 ч., условията тогава ще бждатъ едни и сжщи, и за мене, и за тебе. Ако спишъ, нищо нѣма да видишъ. За всинца ви се изискватъ едни и сжщи условия. Никому не се дава по благодатъ. Нѣкои хора по благодатъ разбиратъ тѣй: дѣдо имъ да умре, че да имъ остави наследство. Това не е благодатъ. Индуситѣ иматъ думитѣ "карма и дихарма". Карма подразбира сждба, лоши послѣдствия, т. е. туй, което си правилъ, ще ти го правятъ, а дихарма

погразбира най-хубавитѣ условия, които Богъ е далъ на разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодать. Всички хора наоколо те обичатъ, всички ти треперятъ и сж готови да изпълнятъ всѣко твое желание. Това наричатъ въ християнския свѣтъ благодать и казватъ, че благодатьта освобождава човѣка отъ всичко. Не, благодатьта показва, че туй сжщество е живѣло въ съгласие съ Божиитѣ закони, затова има тази благодать. А за онѣзи сжщества, които не сж живѣли въ съгласие съ Божиитѣ закони, нѣма благодать - за тѣхъ има карма.

“Блаженъ онзи рабъ”, казва Писанието. Кой рабъ? - Който върши тѣй, както господарьтъ му иска. А какво иска нашиятъ господарь? - Да извършимъ туй, което Той е поставилъ въ живота ни като задача, т. е. да употребишъ разумно своя животъ. Ти можешъ да употребишъ живота си, както искашъ, но едно е вѣрно, че послѣдствията нѣма да бждатъ такива, каквито искашъ. Слѣдователно, ако искашъ послѣдствията да бждатъ такива, каквито тебе сж угодни, ще приложишъ този любовенъ животъ въ свѣта, т. е. ще бждешъ въ съгласие съ Божията Любовь, а любовта е, която ражда живота.

И всѣкога, когато ние сме тжжни, скръбни, това произтича отъ факта, че ние сме изгубили любовта на нѣкое висше сжщество. Нѣкой пжтъ чувствувашъ, като че свѣтътъ подъ тебе се руши, изпитвашъ голѣма скръбъ, страдания. Защо? - Изгубилъ си любовта. Нѣкой пжтъ се чувствувашъ радостенъ. Защо? - Придобилъ си любовта: тя е потекла къмъ тебе, душата ти се разтворила и ти мислишъ, разсжждавашъ правилно. Та, казвамъ: когато ние придобиемъ Божията Любовь, ние придобиваме вѣчния животъ. Какво по-хубаво отъ това, да проникнешъ въ Божията Любовь, да бждешъ въ съгласие съ нея? И тогава, не трѣбва азъ да ви доказвамъ, има ли Господь, или не, но това да бжде за васъ една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ тази Любовь, къмъ Бога.

И тѣй, всички ние се стремимъ да живѣемъ единъ коллек-

тивенъ животъ и да чувствуваме живота на цѣлото създание въ себе си. Това е духовниятъ животъ. Ако искате да живѣете като българинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако искате да живѣете като англичанинъ, вие не можете да бждете християнинъ; ако живѣете като французинъ; или американецъ, или германецъ, вие не можете да бждете християнинъ. Даже и ако живѣете като ангелъ, пакъ не можете да имате разположението на Бога. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ами какъ може да живѣемъ? - Ще живѣете по закона на великата Божия Любовь! Нѣкои отъ васъ казватъ: ние се мжчимъ да живѣемъ. Азъ не вѣрвамъ въ това. Нѣма защо да се мжчите да живѣете. Това не се изисква отъ васъ. Богъ те е пратилъ на земята да изпълнишъ Неговата воля, и ти трѣбва да живѣешъ! Животътъ е едно благо, той не е мжчение. Ако ние се мжчимъ, то е, защото не разбираме условията на Божията благодать, която ни води къмъ общата любовь. Вие искате да обичате нѣкого въ свѣта и той да ви обича, да имате едно вѣрно лице. Азъ питамъ всѣки едного отъ васъ: намѣрилъ ли е туй вѣрното лице? Азъ наричамъ вѣрно лице туй, което не умира. Ако той умира и послѣ трѣбва да търсишъ друго нѣкое, значи то не е било вѣрното лице. Туй лице не трѣбва да умира, трѣбва да бжде безсмъртно. Човѣкъ, който умира, той е сжщество, у което нѣма любовь. Това значи вѣченъ животъ, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога!" Ако ти живѣешъ въ Бога, смъртта е изключена за тебе.

И тѣй, този колективенъ животъ е необходимъ за вашитъ нови схващания. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите онѣзи дълбоки противорѣчия, които сега срѣщате въ живота си. За въ бждеще ще се родятъ още по-голъми противорѣчия. Вие имате синове и дъщери, но идватъ старини, а вашиятъ синъ се оженилъ, има си своя възлюбена; и дъщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбенъ. Вие оставате самъ, и всички наоколо започватъ да си мислятъ: нека си замине този стариятъ. Вие чувствуваме тѣзи тѣхни мисли, чувствуваме, че ви negliжиратъ, че никой не се интересува отъ васъ. Знаете ли колко е тежко това състояние на единъ баща тѣй изоста-

венъ? Защо сж ви напуснали вашитѣ синове и дѣщери? - Понеже нѣмате любовь къмъ Бога. Ако живѣете тѣй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашитѣ синове и дѣщери, то ще се разшири, и тогава любовта и къмъ майката, и къмъ бащата, и къмъ приятеля ще има своето мѣсто. Въ нашата душа има мѣсто за всички. За всѣко живо същество има по едно свещено мѣсто въ нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме въ нашата градина, ще и дадемъ мѣсто, ще я помилваме и ще и кажемъ: ето моята градина, може да си хвъркашъ, колкото искашъ. Тѣй прави Господь, по сжщия начинъ ще правимъ и ние. Азъ гледамъ какво правятъ въ България малкитѣ дѣца съ тия хубави пеперудки. Тази малка пеперудка си кацнала нѣкъдѣ, а малкитѣ дѣца я дебнатъ и полека съ прѣститѣ си я хванатъ за крилцата. Нѣкой пжтъ тя излѣзе по-умна - хвъркне си. Майкитѣ не обръщатъ внимание на това. - Тѣ трѣбва да кажатъ на дѣцата си: дѣца, не хващайте пеперудкитѣ за крилцата, ще имъ изтриете прашеца и слѣдъ това не ще могатъ да хвъркатъ. Ние трѣбва да прѣстанемъ да хващаме тия пеперудки за крилцата! Азъ като видя нѣкоя пеперудка, нѣма да я хващамъ за крилцата, да изтривамъ прашеца и, да развалямъ хубавата и грешка, но ще и кажа: кацни на ржката ми да се поразговоримъ малко. Тя ще походи малко по ржката ми, а азъ ще я питамъ: ти доволна ли си отъ живота си? Тя ще ми отговори, че е доволна, и азъ ще я оставя да си хвъркне. “Блаженъ онзи рабъ, когото господарьтъ му намѣри кога си дойде, че прави така”.

Сега, Господь иде въ този свѣтъ! Казва се тамъ въ Евангелието, че слънцето ще потъмнѣе, луната нѣма да дава свѣтлината си, звѣздитѣ ще паднатъ. Какви ли не тълкувания е дала църквата на тия изрѣчения! Азъ давамъ друго едно обяснение и то много просто. “Слънцето ще потъмнѣе” - това значи, че малко любовь ще има въ църквата. “Мѣсечината нѣма да дава свѣтлината си” - това значи, че църквата ще се обезвѣри, малко вѣра ще остане въ нея. “Звѣздитѣ ще паднатъ” - това значи, че много малко знание ще остане въ църквата и невѣжеството

ще дойде. Щомъ дойде Господъ въ свѣта, ще дойде и нова свѣтлина, която ще даде новъ потокъ на човѣчеството. Ако не дойде Господъ, ще стане голѣма катастрофа въ свѣта.

Господъ сега иде! Защо? - Защото Любовта се намалила и всички замръзватъ. Пъкъ и вѣрата се загубила. Днесъ цѣли томове има написани върху това, дали има вѣра, или не. А колкото се отнася до знанието, цѣли теории има написани по всички въпроси. Лѣкаритѣ лѣкуватъ единъ човѣкъ, и като не могатъ да го излѣкуватъ изпращатъ го на "Орландовци". Къдѣ отиде еди-кой си? - Въ Орландовци. Срѣщатъ нѣкого, питатъ го: къдѣ е баща ти? - Е, Господъ да го прости отиде въ "Орландовци". Не казва, че баща му е на небето, ами на Орландовци билъ. Какво схващане! Баща ти не може да отиде на Орландовци, той е на онзи свѣтъ, а на Орландовци си е оставилъ само дрехитѣ. Азъ го виждамъ, говоря съ него. Като казвамъ, че говоримъ съ нашитѣ близки, чудно ни се вижда това. Прѣди години една учителка я нарекли полудѣла само за това, че казала: елате да видете, че дѣцата, които уча, се посѣщаватъ отъ моитѣ заминали роднини. Азъ ги виждамъ. Питамъ: тази учителка съ ума си ли е била, или безъ ума си? Споредъ хората на свѣта, тя е безъ ума си, но споредъ онова дълбоко схващане на живота, тя е съ ума си. Слѣдователно, ние можемъ да извадимъ единъ човѣкъ отъ ума си. Какъ? - Щомъ оставимъ въ ума му едно противорѣчие, което той не може да разрѣши, веднага може да полудѣе. Ето защо, когато човѣкъ спи, не трѣбва изведнѣжъ да го разбудиме. Ние не можемъ да поставяме човѣка на голѣми, силни противорѣчия. Противорѣчията сж за силнитѣ натури, а за слабитѣ натури - никакво противорѣчие, съ тѣхъ нѣжно трѣбва да се обхождаме.

И тѣй, всички трѣбва да имате туй вътрѣшно, дълбоко схващане. Колективно трѣбва да схващате живота. Трѣбва да се молите на Господа, да ви помогне да разрѣшите задачата на живота. Трѣбва да обичате себе си, ближнитѣ си и своитѣ врагове, и така ще разрѣшите живота. Мнозина отъ васъ сж разрѣшили този въпросъ, а други още го разрѣшаватъ.

И тъй, Египетъ пропадна. Защо? - Защото изгуби своята любовъ, своята вѣра, своето знание. Асирия пропадна. Кога? - Когато изгуби своята любовъ, своята вѣра и своето знание. Вавилонъ пропадна. Кога? - Когато изгуби своята любовъ, своята вѣра, своето знание. Римската империя пропадна. Защо? - По сжщата причина. И ако съврѣменнитѣ християнски народи изгубятъ своята любовъ, своята вѣра и своето знание, други народи ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. За всички народи законътъ е неумолимъ. Нѣкой казва: сърдцето ми е празно. Защо? - Защото ти не разрѣшавашъ общо въпроса, да имашъ интересъ къмъ всички създания. Вие ще се свържете съ всички добри хора по лицето на земята, безъ разлика на вѣра, на народностъ; ще се свържете съ всички добри мушици, съ всички хубави растения, съ всички чисти извори, съ всичко онова, което е велико, възвишено и въ душата ти ще протече онази велика Божия Любовъ, щѣ почувствувашъ онзи великъ Божественъ потокъ, който ще я подигне. Богъ е онзи, който ще подигне душата ти. Той е който прониква навсѣкждѣ. Ако ние гледаме така на въпроса, ако сме носители на Божията любовъ, Мждростъ и Истина, и ако сме изпълнители на Неговата воля, Той всѣкога ще гледа къмъ насъ съ благоволение и ще ни помага да разрѣшимъ всички въпроси. Ние ще ги разрѣшаваме съ Него. Днесъ, въ България казватъ тъй: все трѣбва да имашъ нѣкой дѣдо владица, т. е. все трѣбва да имашъ нѣкой Господъ, нѣкой голѣмецъ. Казвамъ: ако е въпросътъ за голѣмецъ, по-голѣмъ голѣмецъ отъ Бога има ли? Нѣма. Азъ прѣдпочитамъ да върша Неговата воля, а всичко друго послѣ ще дойде. Първо, ние трѣбва да се стремимъ, нашитѣ отношения къмъ Бога да бждатъ правилни.

“Блаженъ онзи рабъ, когото господарътъ му би намѣрилъ, кога си дойде, че прави така”.

И азъ казвамъ: въ тѣзи послѣднитѣ врѣмена вече Господъ иде! Блажени сте, като ви намѣри, че вършите

Неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на богатството, на вѣчния животъ. Всички съвременни нещастия, които ви обграждатъ, ще се стопятъ.

Така вие ще се намѣрите въ единъ новъ животъ, съ нови приятели, съ нови майки и бащи - то значи, че отношенията на хората спрямо васъ ще се измѣнятъ.

Бесѣда, гържана отъ Учителътъ, на 9 ноември, 1924 г.
въ гр. София.

Градоветъ Содомски и Гоморски

“И осжди на разорение градоветъ Содомски и Гоморски и направи ги на пепель, та ги постави примѣръ на онѣзи които послѣ щѣха да нечествуватъ¹”.

Това послание е писано повече отъ прѣди 19 вѣка. То е писано отъ човѣкъ, който билъ запознатъ съ Христовото учение. Той билъ единъ отъ виднитѣ Христови ученици. Туй послание може да се изтълкува въ двоякъ смисълъ: въ букваленъ и въ прѣносенъ смисълъ. Извѣстни коментатори тълкуватъ 1-то и 2-то Петрово послание въ букваленъ смисълъ, като изваждатъ отъ тѣхъ единъ общъ изводъ. И едниѣ, и другитѣ си иматъ доводи, иматъ си, въжтрѣшни съображения и правила, по които тълкуватъ Писанието. Но ние имаме единъ фактъ, изложенъ въ това послание, че тия градове сж разрушени. Тѣ, се намирали тамъ, дѣто днесъ е Мъртвото море, въ Палестиня. Казва се, че разрушението е дадено за примѣръ. Питаме ние: откакъ тия два града сж разрушени, човѣчеството взело ли е примѣръ отъ това разрушение? За всѣко едно събитие, което става има причини, има и послѣдствия. Събитията, тѣй да се каже, едноврѣменно ставатъ на двѣ мѣста. Послѣдствията сж на земята, а причинитѣ - въ духовния свѣтъ. Запримѣръ, разрушението на градоветъ Содомъ и Гоморъ е послѣдствие. Значи, работитѣ най-първо ставатъ въ духовния свѣтъ, а послѣ се явяватъ въ материалния, въ физическия свѣтъ. Ако нѣкой човѣкъ заболѣе, има причини за това заболѣване. Той дълго врѣме е водилъ единъ безпорядъченъ животъ, и като послѣдствие на това идватъ болеститѣ. Ако нѣкой човѣкъ дълго врѣме е живѣлъ въ разкошъ, изгубва най-послѣ своето богатство. Значи, послѣдствията идватъ отпослѣ.

Но какво е цѣлилъ апостолътъ, като е цитиралъ този

¹ Вм. Пет. Посл. 2:6

стихъ? Често проповѣдниците взиматъ този и нему подобни стихове, за да посплашатъ малко хората. Тъ ги посплашватъ тъй, както онзи стражаръ ги посплашва съ тояжката си, както онзи войникъ съ пушката си, както онзи законникъ съ законитѣ си, както онзи сждия съ властта си. Всѣки човѣкъ все ще апелира къмъ нѣкаква сила.

Сега, важното е, отгдѣ е дошло злото въ свѣта, какъ се е вмѣкнало то, защо човѣкъ е склоненъ и къмъ злото и къмъ доброто? Често, вие се поставяте на пътя на злото, изпитвате неговото влияние, усѣщате неговитѣ послѣдствия, но да ви попитатъ, какво нѣщо е само по себе си злото, нищо не можете да кажете. Когато злото дойде да дѣйствува въ свѣта, човѣкъ се намира въ положението на едно живо агне, което не закалатъ изведнѣжъ, а бавно го пекатъ на шишъ. Попекатъ, попекатъ го малко на огъня, слѣдъ това го извадятъ отъ шиша, отръжатъ едно парче отъ бута му и го оставятъ да зарасне малко. Слѣдъ като позарастне, пакъ го взематъ, пакъ го попекатъ малко, отръжатъ едно парче отъ него и слѣдъ това пакъ го оставятъ да зараства. Дълго време го пекатъ - рѣжатъ, пекатъ - рѣжатъ и не умира. Такова нѣщо е животътъ! Питамъ: кои сж тѣзи, които пекатъ човѣка?

Сега, мнозина казватъ: всичко е отъ Бога. Е, какво всичко е отъ Бога? Кривитѣ заключения седятъ въ слѣдующето. Запримѣръ, Иванъ Драгановъ казва, че си направилъ една петъ етажна кжща. Вѣрно ли е това твърдение? Буквално, какво означава това нѣщо? То значи, че Иванъ Драгановъ прѣнесълъ камънитѣ, гредитѣ, изобщо самъ той направилъ цѣлата кжща. Въ сжщностъ, възможно ли е Иванъ Драгановъ да е направилъ цѣлата кжща, когато той самъ нѣма понятие отъ правене на кжщи? И когато казватъ, че всичко е отъ Господа, то е толкова вѣрно, колкото и това, че Иванъ Драгановъ самъ е направилъ кжщата си. Лошитѣ нѣща сж толкова отъ Господа, колкото и кжщата е направена отъ Ивана Драгановъ.

И тъй, злото сжществува като една сила въ свѣта. То е послѣствие въ живота. Съврѣменнитѣ войни, съврѣменнитѣ

икономически борби съществуватъ навсѣкждѣ въ обществото, навсѣкждѣ въ домоветѣ. Тази вътрѣшна борба съществува и между двама души, и въ самия човѣкъ - тя ражда раздвояването. Злото е проникнало навсѣкждѣ. Нѣма кѣтче въ човѣшката душа, дѣто да не е проникнало то. Нѣма човѣкъ, въ сърдцето, въ ума и въ волята на когото да не е станало раздвояване. Какъ ще си обясните слѣдния фактъ? Имате една дѣщеря, която до извѣст-но врѣме е вървѣла много добръ, но послѣ започва да не ви слуша. Тя казва: и азъ имамъ свой миръ, и азъ трѣбва да живѣя! Имате единъ слуга. Той до извѣстно врѣме живѣлъ единъ честенъ жи-вотъ, но отпослѣ започва да бърка въ касата, и току вижъ, днесъ липсватъ 1,000 лева, утрѣ липсватъ 10,000 лева. Имате синъ, честенъ е, добръ е, но утрѣ, гледашъ, че се изгубило нѣщо отъ кѣщата ти. Имате дѣщеря - сѣщо така, добра е, честна е, но забѣлѣзвашъ, че отъ кѣщата ти се изгубва туй-онуй. Нѣкои казватъ: е, ще търпишъ, ще търпишъ и сина си, и дѣщеря си, ще имъ дойде ума въ главата. Нима синътъ ти като изнесе всичкото твое имане, та умътъ му ще дойде въ главата?

И тѣй, трѣбва ви едно правилно разбиране на онѣзи сили въ живота природа, които произвеждатъ страданията, разрушенията въ живота. Казва Петъръ въ тази глава, че Господь изхвърлилъ въ прѣизподнята ангелитѣ, които съгрѣши-ли и вързалъ нозѣтъ имъ съ вериги. Хубаво, какъ си прѣдставяте ангелитѣ? Вие мислите, че тѣ нѣматъ човѣшко тѣло, че сѣ нѣщо безформено. Вие си ги прѣдставяте като духове, нѣщо като вѣ-търъ. Какъ е възможно, туй, което е като вѣтъръ, като духъ, да бжде вързано съ вериги? Нѣкои казватъ, че ангелътъ е нѣщо като сѣнка. Какъ е възможно, туй, което е сѣнка да бжде вързано и да бжде хвърлено въ бездната? Какъ ще примиримъ туй проти-ворѣчие, че ангелитѣ били вързани съ вериги? Значи, за да бждатъ вързани съ вериги, да могатъ да се задържатъ тия вериги, прѣдполага се, че ангелитѣ иматъ крака, и то по-дебели отъ тия на хората. Или, ако вземемъ тия думи въ прѣносенъ смисълъ, ние можемъ да изтълкуваме друго-яче тия вериги. Но, по какъвто начинъ и да изтълкуваме тия вериги, тѣ сѣ едно огра-

ничество. Тия сжщества сж хвърлени въ бездната, ограничени сж заради тѣхнитѣ грѣхове. Значи, най-първо тия грѣхове, тия прѣстѣпления сж станали горѣ, тамъ сж причинитѣ, а послѣдствията сж станали въ Содомъ и Гоморъ. Тѣй че двата града Содомъ и Гоморъ отговарятъ на падналитѣ ангели. Защо сж пропаднали тия градове? Защото въ тѣзи градове е сжществувалъ нечуванъ, небивалъ развратъ. Отворете Библията да видите, какъ се явяватъ при Аврама трима ангели. Той ги посрѣща много любезно, покланя имъ се до земята и казва на жена си, да замѣси три мѣри брашно и да направи една голѣма погача. Една мѣра брашно се равнява на 7 кгр. брашно, значи погачата ще бжде отъ 21 кгр. Слѣдъ това Аврамъ се завтича, отива да избере едно отъ най-хубавитѣ, млади телета, закалва го, за да имъ даде угощение. Подиръ това угощение тѣ си трѣгватъ, като му казватъ, че отиватъ да погубятъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ. Вие не можете да си прѣдставите какъвъ рѣстъ сж имали тия хора. Тѣ не сж били тѣй хилави, като сегашнитѣ хора. Вие още не сте виждали, какво нѣщо е ангелътъ. Азъ нѣма да ви го описвамъ, понеже това не съставлява прѣдметъ на тази ми бесѣда. Единиятъ отъ тия ангели се връща горѣ на небето, а другитѣ двама отиватъ въ Содомъ и Гоморъ на гости на Лота. Едва стигнали при Лота, и новината, че двама странници дошли въ дома му, се разнесла изъ града, както сега се разнасятъ новинитѣ. Нѣкои отъ гражданитѣ отишли веднага при Лота и му казватъ: ние искаме да познаемъ тия странници - т. е. да се подиграятъ съ тѣхъ. Лотъ имъ казва: “Не правете туй прѣстѣпление, тия хора ми сж гости, азъ не позволявамъ да се подигравате съ тѣхъ. Ето, имамъ дѣщери, правете съ тѣхъ, каквото искате”. Какъ, ти ли ще ни заповѣдвашъ! Ние искаме тия хора! Но, понеже ангелитѣ разполагатъ съ силитѣ на природата, то съ своята тояжка докарали всички тия хора въ положение да ослѣпѣятъ. И слѣдъ това тѣ казватъ на Лота: “Бѣгайте отъ дома си, ние ще почакаме докато се отдалечите и слѣдъ това ще погубимъ градоветѣ Содомъ и Гоморъ”.

Съвременните философи, съвременните вѣрующа вѣрватъ въ една противоположна посока. Тѣ, като искатъ да насърчатъ хората, извиняватъ погрѣшките имъ. Съвременното християнство извинява погрѣшките на хората, като казва: е, Господъ ще имъ прости грѣховете. Да, туй е вѣрно, Господъ ще прости грѣховете, но на коу? Ние виждаме, че съвременните държави, които сж обосновани на единъ законъ на природата, и тѣ не прощаватъ. Когато нѣкой извърши каквото и да е прѣстѣпление, веднага го хващатъ и затварятъ. Държавите си иматъ свои закони споредъ които опрѣдѣлятъ, кой по колко време трѣбва да седи въ затвора. Указва се, обаче, че тази сждба въ свѣта не е толкова правилна, и затуй че ето хората апелиратъ къмъ Бога, казватъ: има Единъ въ свѣта, има една Правда! Когато отидемъ въ онзи свѣтъ, Той ще даде права сждба за погрѣшките ни. Питамъ: защо ние всѣкога апелираме къмъ тази висша Правда въ свѣта? Защото, съ появяването на живота, злото и доброто се явяватъ като негови съжителни. Тѣ винаги придружаватъ съзнателния животъ. Всѣки човѣкъ, който прави прѣстѣпление, схваща благо само отъ свое, отъ индивидуално гледище. Вълкътъ, който хваща една овца, има за цѣль само да се нахрани. Основата на всички прѣстѣпления въ свѣта е тази, че човѣкъ иска да задоволи своите нужди. Когато запитватъ вълка, защо прави така, той казва: "Нѣма да умра гладенъ, я!" Нѣкой убива нѣкого. Запитватъ го: защо направи това? Той казва: азъ нѣма да мрам гладенъ! За да живѣя азъ, той трѣбва да се пожертвува за мене. Той е проявление на злото въ вашата душа.

Проявлението на доброто въ свѣта е точно обратенъ процесъ. Ти правишъ добро. Защо? Защото искашъ и другите да живѣятъ като тебе добри, да благуватъ. Но, доброто и злото сж съзнателни сили въ природата, не сж механически сили. Тогава, азъ задавамъ въпроса: ако влѣзете въ една фабрика, дѣто има хиляди колелета, тѣ знаятъ ли кой имъ е господарьтъ? Не, тѣзи колелета не се интересуватъ отъ това. Тия колелета интересуватъ ли се отъ това, дали твоята ржка е здрава или

отсѣчена? Не, тѣ и това не искатъ да знаятъ. Но и въ туй разумно сжщество, което стои задъ тия колелета и ги управлява, може да има едно изопачено съзнание. Запримѣрь, туй сжщество спре колелетата, постави подъ тѣхъ ржката си и послѣ бутне бутончето. Колелото се завъртва и отрѣзва ржката му. Кой е виновенъ сега, колелото, или туй разумно сжщество? - Разумното сжщество, разбира се. Питамъ сега съврѣменнитѣ хора, които боравятъ съ тия парабели, съ тия пушки кремачари, съ тия евзалии чифтета, с тия манлихери, съ тия английски пушки думъ-думъ и т. н., кой е виновенъ за всички лоши послѣдствия, които тѣ създаватъ? Тия крушуми "думъ-думъ" сж опасни въ отношение, че правятъ взривъ вътрѣ въ тѣлото, та разкъсватъ мускулитѣ, разтрошаватъ коститѣ. Защо хората измислиха тия оръжия? - Да се бранятъ. Отъ кого? Най-напрѣдъ хората изобрѣтиха тия оръжия, за да се бранятъ отъ звѣроветѣ, отъ мечкитѣ, отъ вълцитѣ, но сега виждаме, че тѣ не ги употребяватъ за звѣроветѣ, а за хората. Тия 40-сантиметрови топове и гранати, тия задушливи газове за кого се употребяватъ? За звѣроветѣ ли? Не, виждаме, че всички тия нови изобрѣтения се употребяватъ все за хората. Хората ги употребяватъ единъ противъ другъ. Народитѣ се раздѣлили, обявили се единъ срѣщу другъ и при това искатъ да се подигнатъ. Значи, всѣки народъ е дошълъ до едно индивидуално схващане на нѣщата и по този начинъ върви въ пжтя на злото. Народитѣ днесъ не сж дошли до онова положение да схванатъ, че всеки народъ може да се подигне само тогава, когато даде свобода и на другитѣ народи. Тѣзи градове, Содомъ и Гоморъ, сж схващали живота по сжщия начинъ. И тѣ сж имали своитѣ индивидуални разбираня. Между тѣхъ е имало такъвъ развратъ, такова нечувано насилие, за което, именно, сж били погубени. Изводътъ отъ всичко това е слѣдниятъ: съврѣменната цивилизация, която върви по пжтя на индивидуалнитѣ схващания, ще има сжщитѣ послѣдствия.

Днесъ Господъ е при Авраама на угощение. Правятъ Му погача отъ три мѣри брашно, колятъ Му най-младото теле,

но сжщеврѣменно Той иде да накаже свѣта.

Сега, щомъ се слуша една такава бесѣда, всѣки казва: ами защо трѣбва да се заплашватъ хората така, защо трѣбва да се наказватъ? Добрѣ, тогава азъ питамъ: на какво основание отгорѣ хората трѣбва да се въоръжаватъ, да се биятъ съ пушките си и да се убиватъ? На основание на кой Божественъ законъ постъпватъ така? При това, защо е намѣсена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И надъ всичко отгорѣ, всички желаятъ да оправятъ свѣта! Питамъ: този ли е пътътъ, по който може да се оправи свѣта? Ако единъ хирургъ направи една операция на нѣкой боленъ и подобри състоянието му, това разбирамъ, но ако неговото усилие е днесъ да отрѣже крака му, утрѣ ржката му, това не е лѣкуване. И послѣ казватъ: усложнения станали, нѣкакво отравяне се явило. И всички си измиватъ ржцѣтъ отъ отговорностъ. Какъ е станало усложнението? - Лѣкарътъ клѣцналъ невнимателно нѣкждѣ съ ножа си, прѣрѣзалъ нѣкоя артерия, потекло кръвъ, станало инфекция - и ето, явило се усложнението. И другитѣ хора, като направятъ едно прѣгрѣшение, и тѣ, като лѣкаритѣ си измиватъ ржцѣтъ и казватъ: такава била волята Божия усложнение станало! И окулиститѣ, като направятъ едно прѣгрѣшение, казватъ: кармата е такава. Хубаво, вѣрвамъ въ това че станало усложнение: вѣрвамъ и въ другото положение, че волята Божия била такава; вѣрвамъ и въ това, че кармата била такава. Сега, дойдатъ едни, казватъ, че станали усложнения; дойдатъ други, казватъ, че такава била волята Божия; дойдатъ трети, казватъ, че такава била кармата на човѣка. Хубаво, приемамъ и тритѣ положения, но въпроситѣ пакъ оставатъ неразрѣшени. Вие завеждате своя синъ при нѣкой лѣкаръ да му прави операция и ме питате: какъвъ ще бжде резултатътъ? Казвамъ: усложнение ще стане. Дойдатъ нѣкой, питатъ ме: ами този защо умрѣ? - Такава е волята Божия. Дойде трети, не му вѣрви въ свѣта. Защо не ми вѣрви въ свѣта? - Кармата ти е такава. Той казва: добрѣ, братко, азъ вѣрвамъ въ това, че ставатъ усложнения, вѣрвамъ въ това, че волята Божия е такава, вѣрвамъ и въ това,

че кармата ми е такава, но нѣма ли нѣкакъвъ пжтъ, по който да се излѣзе отъ това положение? Турцитѣ казватъ: нѣма ли нѣкакво чааре? То значи: кой е пжтътъ, по който може да се излѣзе отъ това положение? Ако питашъ икономиститѣ, защо става всичко това въ свѣта, тѣ казватъ, че икономическитѣ условия въ живота раздѣляли богатия отъ бѣдния. Тѣ подържатъ това, че Господарьтъ билъ по-богатъ, по-силенъ, че ималъ нужда отъ повече пари, защото трѣбвало по-добрѣ да живѣе; че слугата пъкъ билъ по-слабъ, затова трѣбвало да живѣе единъ по-скромненъ животъ. И борятъ се тия господари и слуги, и казватъ, че икономическитѣ условия били такива. Да, и въ това вѣрвамъ, но явява се криза, и тогава, и единиятъ умира, и другиятъ умира. Азъ казвамъ: усложнение е станало! Послѣ, работникътъ убилъ господаря си, или господарьтъ убилъ работника. Казвамъ: такава е волята Божия. Имало финансова криза. Защо? Казвамъ: кармата на този народъ е такава. И най-послѣ казватъ: е, добъръ е Господъ, слѣдъ нѣколко хиляди години, като се завърти земята още нѣколко пжти около слънцето, хората ще се подобрятъ. Българитѣ казватъ: добрѣ, братко, като се завърти земята слѣдъ нѣколко хиляди години, добрѣ ще бжде за тия, които тогава ще живѣятъ, ами за насъ нѣма ли нѣкакво чааре, не може ли земята да се завърти друго-яче? - Може да се завърти.

Сега, азъ ще отклоня малко мисълта си, за да дамъ отдохъ на напрѣзнатата мисълъ. Защо мисълта е напрѣзната? Защото, като говоря за доброто и за злото, това сж опасни сили. Като говоря за злото, виждамъ, какъ тия сили сж вече на щрекъ и казватъ: еди-къдѣ си въ София говорятъ за насъ, идете да видите, какво се говори тамъ! Ако се говори нѣщо лошо, вземете мѣрки, ако ли не, нѣма нужда да противодѣйствувате. Силитѣ на злото си иматъ свои агенти въ невидимия миръ и ги изпращатъ да слѣдятъ. Отъ друга страна, и силитѣ на доброто изпращатъ своитѣ агенти и казватъ: идете въ София, да чуете, какво се говори за насъ. Ако говорятъ добро, не противодѣйствувайте, но ако се говори нѣщо лошо, тогава вземете мѣрки.

Та, сега азъ съмъ въ опасно положение, между два огъня. И вие сжщо така сте между два огъня. Като говоримъ за доброто и за злото, ние прѣдизвикваме тия сили да дѣйствуватъ върху насъ. Когато се говори за злото и за доброто, човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Ще кажатъ: е, усложнение се явило, или такава е била волята Божия, или такава ти е кармата. Не, така може да говори само единъ профанъ, но разумниятъ ученикъ, разумниятъ човѣкъ, който иска да даде смисълъ на своя животъ, не може да разсжждава така. За да измѣнимъ своя животъ, ние трѣбва да му дадемъ ново направление. Настоящиятъ порядъкъ ние не можемъ да го измѣнимъ тѣй, както си искаме, или тѣй както си мислимъ. За да може човѣкъ разумно да измѣни съврѣмения порядъкъ, който сжществува отъ хиляди години, трѣбва да разполага съ разумни сили. Мислите ли, че вие ще можете изведнѣжъ да развиете онова вжже, което е направено отъ хиляди нишки? Дълго врѣме ще ви трѣбва. Законътъ е слѣдниятъ: за да развиете вжжето, трѣбва да започнете да го развивате по обратния пжтъ, по който е завито. Тези нишки сж въ нашия умъ, въ нашитѣ схващания.

Днесъ ние разискваме за злото. Ще кажете: какъ да познаваме злото? Всѣки единъ отъ васъ може да познае, дали дадена негова постжпка е лоша, или добра. Прѣдставете си, че азъ нося една торба съ звонкови монети и влѣза да се храня въ нѣкоя гостилница, а торбата съ паритѣ оставямъ навънъ. Вие, които сте ме слушали да говоря за мораль, вземете та задигнете тази торба. Питамъ: гдѣ е вашиятъ мораль? Вие ще ми кажете: както ти имашъ право да носишъ тази торба съ паритѣ, така имамъ право и азъ да я нося. Казвамъ: правъ си, братко, азъ те похвалявамъ, ако искашъ да я носишъ тѣй, както и азъ я нося, но ако искашъ да разполагашъ съ тия пари, опасно е това ти желание. Тогава, вие ще мязате на онзи манафинъ турчинъ. Отишълъ единъ лѣкаръ въ анадолско да лѣкува болни и носилъ съ себе си шишенце съ азотна киселина. Този манафинъ, като видѣлъ шишенцето, полюбопитствувалъ, отворилъ тапата му, опиталъ какво има въ него, и хопъ на

земята. Не, приятелю, азотна киселина е това, тя не се опитва по този начинъ. Вие ще вземете моята торба, но ще останете на земята. Азъ ви казвамъ: тия пари, които ще опитате, това е азотната киселина, и всѣки, който я вкуси, смъртъ го очаква. А, смъртъ! - А бе ти не чакай да направишъ опита, че тогава да видишъ защото ще вземешъ да риташъ на земята. Този манафинъ опитва, и свършва. Питамъ: като направимъ този опитъ, какво сме добили? - Нищо. Ние сме живѣли и по единия, и по другия начинъ, и ако до сега животътъ е вървѣлъ добръ, то е благодарение на невидимия свѣтъ, който работи надъ насъ; то е благодарение на онѣзи разумни същества, на ангелитъ, които сж тѣсно свързани съ насъ и работятъ, грижатъ се за насъ. Тѣхното желание е човѣчеството да добие онѣзи свѣтли идеи, онѣзи велики закони, споредъ които тѣ живѣятъ. Най-разумнитъ закони въ свѣта се употребяватъ отъ тѣхъ. Най-чистиятъ, най-благородниятъ животъ се прилага отъ тѣхъ. Животъ на самоотверженостъ ще се види само отъ тѣхъ. Често тѣ изпращатъ свои посланици на земята, въ една или въ друга форма. Нѣкой пжтъ и тѣ сами посѣщаватъ земята, въ човѣшка форма. И ангелитъ се раздѣлятъ на двѣ възвишени царства. Тия отъ най-възвишеното царство рѣдко слизатъ на земята, а тия отъ по-долното - слизатъ често, за да подигнатъ човѣчеството. Да оставимъ сега този въпросъ, защото той смущава хората.

И тѣй, нѣкои мислятъ, че ангелитъ сж нѣщо въздухообразно, като нѣкакъвъ газъ. Единъ ангелъ може да дойде въ къщата ти и да се разговаря съ тебе, като нѣкой обикновенъ човѣкъ, но ще ти говори на такъвъ чистъ български езикъ на какъвто никой не може да ти говори. Единъ ангелъ може да дойде въ къщата ти и ще ти говори и на английски езикъ, но на такъвъ чистъ английски езикъ, на какъвто никой не може да ти говори. Ако сте въ Франция, въ Германия, или където и да е, и срещнете единъ ангелъ, той ще ви говори на такъвъ чистъ френски, или нѣмски езикъ, на какъвто никой французинъ или германецъ не може да ви говори. Като говоришъ съ този ангелъ,

ще си кажеш: какъвъ разуменъ човѣкъ е този! Ти ще усѣтишъ да лѣха отъ този човѣкъ една приятна топлинка, и сегисъ-тогисъ ще видишъ отъ него една особена свѣтлина. Ти ще почувствуваши прѣдъ този човѣкъ едно такова разположение, прѣдъ което всѣкакво користолѹбие въ тебе ще се загуби, и въ душата ти ще се породи непрѣодолимо желание да живѣешъ единъ малко по-другъ животъ. Тази опитность сж имали и други хора прѣди васъ въ миналото, и вие ще я имате.

Сега, ще ви разправя за единъ великъ Учитель отъ древността, нареченъ Ешавора, който направилъ единъ опитъ съ единъ отъ своитѣ обични ученици, нареченъ Бенамъ. Слѣдъ като му прѣдавалъ дълги години окултното знание, знанието на добродѣтелитѣ и на злото, т. е. какъ трѣбва да живѣе човѣкъ, за да влѣзе въ царството Божие, да стане гражданинъ на небето, и слѣдъ като му прѣдалъ всичкитѣ правила, всичкитѣ закони, най-послѣ трѣбвало да постави този свой ученикъ на единъ изпитъ. Ешавора ималъ единъ мечъ, остъръ и отъ двѣтѣ страни, и накждѣто посочвалъ съ този мечъ, всичко се разрушавало: камънитѣ се разчупвали, водитѣ се раздѣляли, звѣроветѣ се умъртвявали. Единъ день Ешавора казва на ученика си: искамъ да те опитамъ, дали въ тебе има добродѣтели. Той туря най-силната отрова на върха на този ножъ и казва на ученика си: ти ще знаешъ, че ако въ твоя животъ нѣкждѣ има скрита най-малката лоша мисълъ, ти ще изгубишъ този си животъ и ще започнешъ наново живота си. Ако пѣкъ нѣмашъ скрита нито една лоша мисълъ, съ твоя животъ ще стане нѣкакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученикъ. Ешавора го запитва: кажи ми сега, чистъ ли си? - Чистъ съмъ. Добъръ ли си? - Добъръ съмъ. Пълно ли е сърдцето ти съ Любовь? - Пълно е. Уменъ ли си? - Уменъ съмъ. Изпълнилъ ли си всичко, каквото съмъ ти казалъ? - Изпълнилъ съмъ. Обичашъ ли Истината? - Обичамъ я повече отъ всичко. Добръ, ще извадя сега ножа и ще опитамъ. Ако ти умрешъ подъ моя ножъ, това показва, че говоришъ лѣжа, но ако останешъ живъ подъ моя ножъ, значи говоришъ Истината.

Сега, всички вие, които живѣте на земята, искате единъ животъ безъ изпити, искате тѣй, много лесно да свършите и гимназия, и университетъ. Но, други сж Божиитѣ закони, не зависи нито отъ мене, нито отъ васъ.

Този Учитель Ешавора изважда своя мечъ, насочва го къмъ ученика си и го допират до тѣлото му. Този ножъ веднага се прѣвърналъ въ най-хубавата свѣтлина, и ученика останалъ живъ.

По-нататкъ вие сами може да си правите заключенията. Какво означава този ножъ? - Този ножъ е Божественото Слово, което влиза въ човѣка. Ако това Божествено Слово влѣзе въ твоя умъ и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоео сърдце и се прѣвърне на свѣтлина; ако това Божествено Слово влѣзе въ твоята душа и се прѣвърне на свѣтлина, ти ще останешъ живъ и ще покажешъ, че твоео сърдце е пълно съ Любовь, твоятъ умъ е пълень съ Мждростъ и твоята душа е пълна съ Истина.

Та, онѣзи отъ васъ, които вървите въ този пжтъ, трѣбва да издържате на всички изпитания. Ако вие, при сегашнитѣ условия не можете да издържите едно страдание, едно изпитание, какъ ще се оправя свѣтътъ? Свѣтътъ изисква герои! Вие сте изгубили понятието си за Бога, и мислите, че Богъ е нѣщо отвлѣчено. Не е така. Има философи, които казватъ, че Богъ нѣма никаква форма. Не е така. Тѣ казватъ, че не знаятъ, гдѣ е мѣстото на Бога, обаче ние знаемъ гдѣ е мѣстото на Бога. Азъ мога да ви кажа гдѣ е то, но нѣма да Го намѣрите. Тамъ, гдѣто е Любовьта, тамъ, гдѣто е Мждростъта, тамъ, гдѣто е Истината, тамъ живѣе и Богъ. Съврѣменнитѣ хора съ своето безвѣрие сж изгубили Бога отъ ума си и казватъ, че нѣма Господъ. Тѣ се хвалятъ съ това си безвѣрие. Хубаво, ако тѣ взиматъ това безвѣрие като едно атавистическо чувство, или като една непотрѣбна вѣщъ, вѣнъ отъ тѣхъ, разбирамъ, но ако тѣ изгубятъ Бога отъ душата си като Любовь, като Мждростъ и като Истина, тогава не е добръ за тѣхъ. Питамъ: такъвъ единъ народъ, такова едно общество или такъвъ единъ индивидъ може ли да живѣе? - Не. Народътъ го очаква смъртъ, общество-

то го очаква смърт, индивидът го очаква смърт. Дѣто бутне този ножъ на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? - За да покаже, че има една лъжа, въ която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, въ която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемѣрие, което никого не е облѣкло. Лицемѣрието е една греха, но никой не може да живѣе съ тази греха.

И сега, всички хора се спиратъ и казватъ: тежъкъ е животътъ! Непоносимъ е животътъ! Защо е тежъкъ животътъ? - Усложнения има. Защо е непоносимъ животътъ? - Е, такава е волята Божия. Не ни се живѣе. Да умремъ, да си заминемъ! Защо? - Е, карма е това. И всички искатъ да умратъ, да си заминатъ, но нищо не даватъ. Сегашнитѣ хора сж толкова лоши, че и като умираатъ, нищо не даватъ за беднитѣ, нѣма да ви привеждамъ толкова факти изъ България, дѣто се случва да умира нѣкой богаташъ и едва ще остави нѣколко хиляди лева за бѣднитѣ, а милионитѣ не дава никому. Отива въ другия свѣтъ да го сждятъ, а за кого задържа милионитѣ? - Ималъ синове, та тѣ да ги ядатъ. Не, умирашъ ли, ще разгадешъ паритѣ си на бѣднитѣ и ще кажешъ: Господи, всичко, каквото ми даде, разгадохъ го, за да изпълня Твоята воля! А сега питатъ: Господь спи ли, та не вижда всичко това, което става? Ако има нѣкой, който вижда всичко, това е Богъ. Той не спи, Той всичко вижда. Ако има нѣкой, отъ чието око нищо да не е избѣгнало, това е Богъ. Казватъ: докажи! Всичко се доказва. Страданията, които идватъ, какво показватъ? Болеститѣ, които сжществуваатъ, какво показватъ? Неразположенията които се явяватъ, какво показватъ? Имате ли едно обяснение за всичко това? Кой отъ васъ се радва на своитѣ смущения? Кой отъ васъ се радва на своитѣ страдания? Азъ не съмъ ималъ случай до сега още, да дойде нѣкой при мене съ своето страдание, съ своята болка и да каже: Учителю, азъ се много радвамъ. Защо? - Имамъ си една малка болка, едно малко страдание. Всѣки, кой-какъ дойде, казва: Учителю, азъ искамъ да ми вземешъ тази скръбъ. Чудни сж тия хора! Какъ е възможно да

нѣма карамболъ? Всички тия хора седятъ на кувертата на единъ параходъ, който се люлѣе всрѣдъ развълнуваното море. Параходътъ се люлѣе, какъ е възможно ти да се държишъ? Ама направи така, да не се люлѣе. - Нѣма какво, параходътъ се люлѣе, и ти ще се люлѣешъ. Азъ ако искамъ да направя нѣщо, нѣма да заповѣдамъ на парахода, ще заповѣдамъ на морето. Пъкъ и на морето нѣма да заповѣдамъ, но ще заповѣдамъ на въздуха горѣ. Пъкъ и на въздуха нѣма да заповѣдамъ, но ще заповѣдамъ на ония горѣ, които регулиратъ живота. Ще имъ кажа: затворете прозорцитѣ, спрете онѣзи вентилации! Е, казватъ, това е научно обяснение! Прозорци нѣма на небето. Е, добръ, ще ви дамъ друго научно обяснение: срещнали се едно топло, и едно студено въздушни течения, та образували вѣтъра. Какъ дойдоха туй топло, и туй студено течение? Какъ така, едниѣ елементи да станатъ студени, а другитѣ топли? Това сж все сили въ природата. Чудни сж хората! Дойде нѣкой пжтъ нѣкоя муха около мене, и азъ правя своитѣ опити съ нея. Духна полека върху нея. Тя седи на ржката ми, не бѣга и си обяснява, какво става. Казва си: дойде едно топло течение. Азъ духна по-силно. Сега тя избѣга, и си казва: това е едно студено течение. Отгѣ дойде това течение? - Отъ мене иде. Тя отива при другитѣ мухи и имъ казва: днесъ имаше едно силно течение. Силно течение имало! Това е една подигравка. Такива съ нашитѣ дѣтински схващания. Сегашнитѣ ни схващания, и въ науката сж такива. Хубави сж тия наши схващания, тѣ служатъ за размисления, но казвамъ, че ние още не сме дошли до самата истина, чрѣзъ която да си разяснимъ нѣщата, да урегулируме отношенията си. И сега, за да не се люлѣятъ хората толкова много, азъ мога да кажа на тия разумни сжщества да спратъ туй течение. Ще имъ кажа: моля, спрете туй течение, понеже параходътъ се много люлѣе. И тѣ ще го спратъ. И сега, тази муха, ако би ми се помолила, ако би ми казала: моля ти се, спри това течение, защото отъ тебе идва то! - Азъ бихъ я подухалъ по-леко. Туй ще бжде единъ лѣхъ, една приятна топлинка отгорѣ и, и тя ще се зарадва.

Сега, ние, отричаме разумнитѣ нѣща. Казваме: нѣма Господь. Това е едно вѣрую загнѣздено не само въ българитѣ, но и въ всички други народи. Навсѣкждѣ има невѣрници, но има и набожни хора. Набожни хора наричамъ тия, които като погледна, въ очитѣ имъ се чете, че тѣ иматъ едно вѣрую, което почива на една вжтрѣшна опитностъ, а не на нѣкакви философски твърдения. Хубави сж тия открития на философитѣ, но трѣбва да имате една опитностъ като на Суиденборга. Трѣбва да имате една такава опитностъ, че като поставите върху нея своето вѣрую, да не се разклати ни най-малко. Туй ще бжде една положителна, обективна наука, както е положително изгрѣването и залѣзването на слънцето, както е положително и изгрѣването на звѣздитѣ; тази наука ще бжде тѣй положителна, както е положително всичко на земята, защото вие считате всичко на земята за реално, за положително. Ако имаме едно вѣрую, то трѣбва да бжде като Истината. Истината засѣга еднакво всички хора, тя еднакво дава свобода на всички, споредъ степенята на тѣхното развитие. На всѣко сжщество трѣбва да се дадатъ условия свободно да се развива. И дѣйствително, Богъ е далъ на всички сжщества грамадни граници да се развиватъ свободно. Между земята и мѣсечината има грамадно пространство, въ което земята свободно се разхожда. Между слънцето и земята сжщо така има грамадно пространство. Злото е тамъ, че ние често правимъ неестествени връзки. Често хвърляме мостъ между себе си и другъ нѣкой човѣкъ, и като се сприятелимъ, скарваме се. Ако се скарвашъ, по-добрѣ не се сприятелявай! Ако се скарвашъ, приятелството нѣма смисълъ. Приятелството трѣбва да е поставено върху едни здрави връзки. Нѣкои казватъ: хайде да оженимъ този! Добрѣ да го оженимъ, но ако тази женитба стане причина тия хора да се каратъ, тя нѣма смисълъ. Прѣдзначението на женитбата е съвсѣмъ друго. Ако вие се жените, за да народите дѣца и да се карате, какъвъ смисълъ има това женене? Всичкитѣ нѣща трѣбва да бждатъ разумни. Дѣтето трѣбва да бжде разумно, да обича майка си и да пази свещено нейната ограда. Дѣте,

което не обича майка си и не пази свещено нейната ограда, не е разумно дѣте. Ако единъ учителъ образува единъ класъ, въ който да ставатъ скандали, какъвъ смисълъ има този класъ? Ако се образува една държава, която да ограничава своитѣ поданици, да ги затваря и убива, какъвъ смисълъ има тази държава? Не, членоветѣ на тази държава трѣбва да живѣятъ въ миръ, да има любовъ между управляващи и управляеми. Ако нѣма любовъ, какъвъ смисълъ има тази държава? Казватъ: да се защитава. Да, но въ ангелския свѣтъ, въ Божественния свѣтъ, между управляващитѣ и управляемитѣ на една държава има любовъ. Когато любовта се тури като база въ една държава, тогава всички нейни поданици ще могатъ да живѣятъ единъ щастливъ и прѣкрасенъ животъ. Ако ние приемемъ едно религиозно вѣрую, и си търсимъ недостатѣцитѣ, какъвъ смисълъ има то? Ако туй вѣрую ни събира съ цѣль да се сближимъ, да станемъ разумни и да се свържемъ съ Бога - разбирамъ, има смисълъ тогава!

И тѣй, злото у насъ е осждено на разрушение. То прѣдставлява онази неорганизирана, изостанала материя отъ миналитѣ сществування, която се разлага. Тази материя не влиза въ състава на единъ духовенъ човѣкъ. Злото прѣдставлява сили, които иматъ противоположно дѣйствие въ човѣшкото развитие. Ако вие се съмнѣвате, направете единъ малкъ психологически опитъ. Като направите този опитъ, ще видите, че въ свѣта има извѣстни сили, които дѣйствуватъ въ едно направление, и други сили, които дѣйствуватъ въ обратно направление. Запримѣръ, вие сте неразположени, крайно недоволни сте отъ живота си. Намѣрете тогава единъ много добъръ човѣкъ, пѣленъ съ любовъ. Концентрирайте ума си къмъ него и вижте, каква промѣна ще стане у васъ. Щомъ почнете да мислите за него, не е важно, дали той знае това, или не, веднага вашето недоволство ще почне да се топи, вашиятъ умъ ще се просвѣтли, и вие ще кажете: сега разбрахъ че животътъ има смисълъ. Защо става това? Понеже въ този добъръ човѣкъ има други сили, противоположни на вашитѣ, та като се докоснете до него, той измѣня направлението на вашитѣ сили къмъ добро.

Послѣ, направете и другъ опитъ. Нѣкой пжтъ сте разположени много, радостни сте. Веднага концентрирайте ума си къмъ единъ лошъ човѣкъ и ще видите, че нѣма да се мине е половинъ часъ, и ще ви обхване голѣма тжга, голѣма мъжа, която ще измѣни настроението ви. Слѣдователно, и вие, като индивидъ, така влияете на хората. Ако сте добри, всѣки, който се докосне до васъ, ще му влияете въ добра насока. Като казвамъ добри, разбирамъ вътрѣшното състояние на душата. Ако сте лоши, който се допре до васъ, веднага ще промѣни своето състояние въ лошо. Нѣкой пжтъ казвате: да бждемъ добри! Добъръ човѣкъ е онзи, у когото Божията Любовь се влива постоянно. Това се казва "втичане". Сжщо така добъръ е онзи човѣкъ, у когото се втича Божествената Мждростъ и Божествената Истина.

И тѣй, нѣкой пита: какъ да познаваме Божествената Любовь, какъ да познаваме, че ни е посѣтила? - Щомъ отправишъ ума си къмъ Бога, Божествената Любовь ще се влѣе въ тебе, и ти ще усѣтишъ, че сърцето ти се отваря. Ако си богатъ човѣкъ, сърцето ти ще се отвори, и ти ще разгадешъ 100-150-200 хиляди лева на този - на онзи; ако си земледѣлецъ, ще дадешъ отъ имането си на бѣдни, трудолюбиви хора; ако си ученъ и уменъ човѣкъ, ще отворишъ училище за бѣдни, да се учатъ. Туй прави Божествената Любовь, като дойде. Тя дава свобода на всички хора. Щомъ дойде онази егоистичната любовь, ти като видишъ, че нѣкой има пари, започвашъ да правишъ съ него гешефти, туй онуй, докато му вземешъ всичкитѣ пари, и той остане послѣденъ просякъ. Защо се свърши работата така? Казвашъ: е, усложнение е станало. Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ въ едно религиозно общество, гѣто се говори за Бога, и поиска нѣкаква помощъ, но тѣ го изпждятъ и си казватъ: е, такава е волята Божия. Трети нѣкой пѣкъ, като не може да живѣе по Бога, тръгне на широко изъ пжтя и си казва: е, такава ми е карма. Други нѣкой отъ външния свѣтъ, като не може правилно да си постави живота, казва: е, такива сж икономическитѣ условия. Единъ ще каже едно, другъ - друго, и считатъ, че въпроситѣ сж разрѣшени. Не е така, братко. Икономическитѣ

условия ни най-малко не сж тия, които ни спъватъ. Икономическитѣ условия трѣбваше ли да спратъ пробиването на онзи тунелъ между Швейцария и Италия? Буритѣ на моретата можаха ли да спратъ англичанитѣ да си правятъ тѣзи великани параходи? Какво не направиха хората! Вътърътъ спрѣ ли ги? Не, като излѣзе вътърътъ, тѣ му се опрѣха. Вътърътъ казва: опрѣха ми се тия хора. Взеха всичко въ съображение и разумно работяха. Мислите ли, че ако ние служимъ така разумно на Божественото въ себе си, че нашитѣ кораби ще потънатъ? Не, тѣ ще устоятъ на туй море. Но, ако не служимъ разумно на Божественото въ себе си, тия малки наши кораби ще потънатъ въ морето. Тия малки кораби, това сж тия ангели, които Богъ изхвърли отъ небето, т. е. прати ги на земята да се учатъ. Той ги тури въ материята, дѣто и до сега работятъ. Ако тѣзи градове за сега сж разрушени, има и добри причини за това разрушение. Нали така постъпватъ и сегашнитѣ лѣкари? Като се явятъ нѣкои заразени мѣста, или като се яви нѣкоя инфекция по тѣлото, тѣ си служатъ съ лѣкарства, които изгарятъ инфектираната частъ. И вие ще употребявате принципа на Любовта като една положителна сила навсѣкждѣ въ живота си. Употрѣбите ли тази сила, каквото и колкото неблагоприятно положение или условие да срещнете, тя всѣкога ще укаже едно смекчающе дѣйствиe и ще облекчи положението ви. Най-първо тя ще произведе една промѣна въ ума, въ сърдцето и въ волята ви, а послѣ ще произведе една смекчающа атмосфера и наоколо ви. Хората, които сж около васъ ще омекнатъ, и животътъ ви ще стане по-сносенъ. Азъ не ви говоря за Любовта, като една мека сила. Не, не, вие съзнателно трѣбва да опитате, какъ дѣйствува Божията Любовь въ васъ.

Та, казвамъ сега на всинца ви: Вложете въ сърдцата си Божията Любовь и не чакайте да дойде тя слѣдъ хиляди години! На онѣзи пѣкъ, които сж я вложили, казвамъ: разширете вашата канализация: Любовта е една велика сила и вие можете да я опитате. Вие още не сте опитвали величието на Божията Любовь, въ която има едно голѣмо разнообразие. Вие още не

сте опитвали красивото, хубавото. Ще го опитате въ туй разнообразие. А като носите страданията, тия страдания ще укрѣпятъ коренитѣ на вашия животъ, да станатъ по-силни. Върху тѣзи корени ще се появятъ клонищата, а клонищата ще произведатъ радоститѣ. Скрѣбътъ е послѣдствие отъ злото, а радостта е послѣдствие отъ доброто. Слѣдователно, злото образува коренитѣ на човѣшкия животъ, а доброто образува клонищата. Тѣй е създалъ Господь - злото да работи вътрѣ въ почвата. Затуй казва пословицата: "Коренитѣ на знанието сж горчиви, а плодетѣ - сладки". Туй е вѣрно. Не се старайте да направите тѣзи корени сладки! Не се старайте да дадете обратно направление на коренитѣ, нагорѣ, защото тѣ ще изсъхнатъ. Коренитѣ трѣбва да иматъ направление къмъ центъра на земята. Безъ зло, вие не можете да живѣете. Оставете коренитѣ въ по-гжстата материя, въ почвата, а клонищата нека останатъ въ по-рѣдката материя, въ въздуха. Послѣ, не разрѣшавайте въпроситѣ така бързо, да казвате, че нѣкои хора сж материалисти. Оставете тия хора! Тѣ работятъ долу въ почвата, трѣбватъ ни насъ. Масъ трѣбва за колелетата, за да върти машината.

И тѣй, ако разгледаме съврѣменното общество съ всички тия прояви въ него, ние не трѣбва да роптаемъ противъ тѣхъ, но трѣбва да гледаме разумно да ги поправимъ. Въ съврѣменнитѣ училища при възпитанието на младитѣ ние трѣбва да дадемъ една съвършено нова насока, нови методи. Разбира се, тия методи не могатъ да се дадатъ тѣй, както въ тази моя бесѣда, но казвамъ, че има методи, чрезъ които човѣчеството може коренно да се измѣни. Азъ не съмъ за тия залъгвания, за тия палеативни срѣдства, но трѣбва едно коренно измѣнение на човѣчеството. Отъ всичкото това старо трѣбва изцѣло, коренно да се освободимъ. Друго-яче не може! Има биологически закони, които видоизмѣнятъ старото. Ако онова дѣте, което до деветия мѣсець живѣе въ утробата на майка си, излѣзе прѣди този срокъ навънъ, то съ своето тѣло не ще може да живѣе - ще умре. Но, докато е въ утробата на майка си, между неговото

тѣло и това на майка му има ембриологически връзки, посредствомъ които то живѣе. Въ човѣка сега се гради едно тѣло по-хубаво, по-красиво, по-издържливо отъ сегашното, и между него и новото тѣло пакъ има една такава нишка. Като се освободимъ и отъ това тѣло, ще се създаде друго тѣло, и тогава ние ще започнемъ единъ съзнателенъ, духовенъ животъ. Но за това нѣщо се изисква единъ ножъ, като този на Ешавора и добродѣтели, като тия на Бенама. И като се докосне този ножъ до васъ, трѣбва да се произведе една свѣтлина. Ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината? Не е важно, дали азъ говоря Истината: азъ зная, че говоря Истината, но важното е, дали вие възприемате тази Истина. Не е въпросътъ, какво говоря азъ, а - какъ живѣя. Говорятъ ни ще бжде съобразно живота, който живѣемъ. Нѣма нищо скрито-покрито прѣдъ Бога! Слѣдователно, този Богъ, за когото ви говоря, не е безъ форма. Той е най-красивиятъ. Ако вие бихте видѣли Бога в Неговото тѣло, само тогава бихте си Го прѣдставили. Ако Христосъ казва, че е Богъ, то е затова, защото Богъ се изявилъ въ човѣшка форма. Значи, човѣшката форма играе извѣстна роль въ свѣта. И дѣйствително, цѣлиятъ козмосъ е съставенъ по образа на човѣка. Всички съврѣменни учени хора, които сж дълбоко освѣдомени върху тайнитѣ на Библията твърдятъ сжщото. Цѣлиятъ козмосъ се прѣдставя въ формата на единъ човѣкъ. Слѣдователно, всѣка една частъ отъ твоето малко тѣло отговаря на съответната частъ отъ туй велико тѣло. Извѣстни звѣзди отъ млѣчния пѣтъ, или отъ което и да е съзвѣздие, или пѣкъ извѣстни системи могатъ да се разговарятъ съ тебъ, където и да се намирашъ ти. Тѣ иматъ станции въ твоя мозъкъ. Ако разбирашъ езика имъ, всѣки денъ ще можешъ да чуешъ по една новина, станала на слънцето, на Юпитеръ, или на коя и да е друга звѣзда. Кажете: можемъ ли да говоримъ за звѣздитѣ? - Можете. Разумниятъ може да говори, но глупавиятъ какъ ще говори? За глупавия сж затворени звѣнцитѣ на тия станции. Кажете: забранено е да говоримъ за тия нѣща! Ами за какво да говоримъ? - За пари, за пари! Ами че паритѣ сж разпрѣдѣлени

въ свѣта! Опрѣдѣлено е кому колко да се паднатъ. Още като се раждашъ, има единъ законъ, който опрѣдѣля, богатъ ли ще бждешъ, или не. Ако не си опрѣдѣленъ за богатъ, и 100 чифта царвули да скжсашъ, нѣма да успѣешъ. Ако си роденъ да бждешъ богатъ, богатството ще си дойде и безъ да го търсишъ. Тия, които сж богати, то е не защото сж много умни, не че сж съумѣли да го добиятъ, но то само си идва. Рѣкитѣ какъ идватъ? Не мислете, че за да дойдатъ рѣкитѣ, земята прави нѣкакви усилия. Не, тѣ сами си идватъ. Турцитѣ казватъ: “Ако ти е опрѣдѣлено на късмета богатъ да бждешъ, богатството само ще си дойде”. Богатиятъ е опрѣдѣленъ богатъ да си бжде. Богатството си иде, като нѣкое мѣсто богато съ растителностъ. Учениятъ е опрѣдѣленъ ученъ да бжде. Сиромасхътъ е опрѣдѣленъ сиромасхъ да бжде. Има сиромасия, която азъ бихъ прѣдпочелъ прѣдъ богатството. Такава сиромасия е една велика служба! Азъ не говоря за онзи сиромасхъ, който се смущава отъ положението си, който хвърля главата си отъ отчаяние, но азъ говоря за онзи сиромасхъ, който, заобиколенъ отъ жена си и дѣцата си, радва се, пѣе. И като има единъ хлѣбъ, изяждатъ го съ благодарностъ и казватъ: добъръ е Господъ и за напрѣдъ! Въ онази благодарностъ на разумното сърдце, хлѣбътъ въ този свѣтъ може да се увеличи. Нѣкой казва: за да се направи добро въ този свѣтъ, изискватъ се голѣми усилия. Не, да се прави добро, това не е мъчна работа. Ако азъ имамъ 100 зрънца, какво ми коштува да брѣкна въ земята, да направя дупка и да ги посѣя? За да посѣя едно зрънце трѣбва ми само една минута. Петъ минути седя нѣкъдѣ на почивка - петъ зрънца ще посѣя. Слѣдъ 10 години какъвъ резултатъ ще има? Колко ябълчни дървета ще израстнатъ? Ако на всѣка почивка посѣвамъ по едно зрънце, това посѣване ще има много добри послѣдствия. Седне нѣкой, мисли си нѣщо. Какво мислишъ бе, братко? Вземи едно сѣменце и го посѣй въ земята! Ама чакай да прочета нѣкоя книга, да видя какъ се посѣватъ сѣменцата. Не ти трѣбва никаква книга, никаква наука. Брѣкни съ една прѣчка въ земята, посѣй сѣменцето единъ сантиметъръ навжтрѣ въ почвата, сипи му малко

водица отгорѣ, и свършена работа! Ти посаждай, Господь ще му мисли. Ама чакай да видя по какъвъ планъ да ги нареда. Бе посаждай и не мисли! Ние все чакаме другъ да нареди тази работа. Така е и по отношение правенето добро. Казваме: нѣма условия за правене на добро. - Има условия.

И тѣй, иде денятъ за единъ великъ изпитъ! Вашиятъ Учитель ще дойде прѣдъ васъ съ своя ножъ, на върха на който ще има най-ефикасната отрова. Ако въ васъ се намѣри нѣкаква лъжа, нѣкакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излѣзете тѣй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. Никаква лъжа да нѣма въ васъ! Да съзнавашъ въ себе си своитѣ погрѣшки, да се стремишъ да ги изхвърлишъ и да кажешъ: има нѣща въ мене, които не сж чисти, трѣбва да се очистя и нищо да не крия. Това е благородство! Вие не трѣбва да криете своитѣ погрѣшки, но да бждете доблестни да ги изправяте. Вие казвате: а, той иска да ни замотае! Ами ако азъ ви замотая, какво ще добия? Не, важното е въ васъ да се прояви Божественото. Сега азъ седя тукъ прѣдъ васъ, спрѣлъ съмъ се и искамъ да бодна по едно сѣменце. Ами за кого правишъ тия работи? - За васъ, за васъ садя тия сѣменца. Правете и вие така, бодвайте навсѣкждѣ по едно сѣменце! Като се срещнете, бодвайте по едно сѣменце! Вие казвате: да бждемъ благородни! Въ какво седи благородството на вашия характеръ? - Въ Любовта. И наистина, ако имате Любовь, Мждростъ и Истина, пжтътъ ви ще се отвори. Туй небе, което е организирано отъ висши сжщества е отворено прѣдъ насъ. То се интересува за живота на единъ добъръ човѣкъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това! Казватъ отъ тамъ: какво прави еди-кой си човѣкъ отъ София, отъ Петербургъ, отъ Парижъ, отъ Токио, отъ Пекингъ? Говорятъ съ тия души, интересуватъ се за тѣхъ. Небето е съставено отъ велики души, и затова е велико въ своитѣ дѣйствия. То не е дребнаво. Ангелитѣ сж велики души. Нѣкой казва: ангелитѣ не сж като хората. Да, не сж като хората. Грѣхъ нѣма въ тѣхъ, но въ тѣхъ има една велика душа, която изпраца своята свѣтлина къмъ хората, да изправя тѣхнитѣ

криви възгледи. Нѣкой пжтъ, като ви слушатъ, какъ мислите за Бога, тѣ се чудятъ. Защо мислите така за Бога? Защото сте изждили Бога отъ сърцето си, отъ ума си, отъ волята си. Като послѣдствие на това, вие сте изгубили живота, свѣтлината и свободата, изпаднали сте въ една вътрѣшна борба и затуй страдате. И какво ви остава тогава? - Остава ви робството, остава ви злото, остава ви тъмнината. И послѣ казвате: е, трѣбва да умремъ. Защо? Защото ставатъ усложнения, защото такава е волята Божия, защото такава ни е кармата, такива сж икономическитѣ условия. Не, въпросътъ не седи въ това. Въпросътъ е да възприемемъ Божията Любовь, защото тя разширява човѣшкия умъ, човѣшкото сърце, човѣшката душа и се проявява всѣки моментъ. За тази Любовь нѣма нищо невъзможно. Тази Любовь носи онова необходимо знание, съ което можемъ да се справяме при всички мжчноти въ живота. Тази Любовь е въ сила да възкреси сина ви. Вие искате физическо възкресение. Не, възкресението не е физически, то е духовенъ процесъ. Онзи човѣкъ, който е духовенъ, той възкрѣсва веднага. Такъвъ човѣкъ напълно те разбира, на него може да се разчита всѣкога. Кой е честенъ човѣкъ? Ако азъ съмъ единъ богатъ човѣкъ, ще те извикамъ и ще ти кажа: занеси тѣзи пари въ Парижъ, въ Лондонъ или където и да е другадѣ, и ако ти направишъ тѣй, както искамъ, ти си единъ честенъ човѣкъ. Ако торбата не отиде на мѣсто какво показва това? Е, хубаво, тѣзи торби отишли ли сж на мѣстото си? Като говоримъ за честностъ, азъ не разбирамъ тази обикновената честностъ. Подъ честенъ човѣкъ азъ разбирамъ този, който е честенъ въ цѣлата си душа: честенъ спрѣмо всички души, честенъ спрѣмо цѣлото човѣчество, честенъ спрѣмо Бога, ангелитѣ. Туй разбирамъ азъ подъ думата честенъ човѣкъ! Ако си прѣстжпилъ нѣкъдѣ, веднага да искашъ да изправишъ грѣшката си.

И тѣй, Богъ ще съсипе онѣзи градове напълно. Сегашното положение ще се измѣни, ще дойде положение на животъ, въ който нѣма да има вече смъртъ. Тогава вие ще живѣете въ

свѣтлина и нѣма да има нужда да се учите по този старъ начинъ. Този ще бжде денътъ, въ който Ешавора ще изпита своя ученикъ Бенамъ. Ще го пита: живѣлъ ли си тѣй честно, както Богъ изисква? Като кажешъ, че си живѣлъ честно, ще дойде изпитътъ. И каквито бждатъ резултатитъ, това ще покаже, до колко си възприелъ онази велика Истина. Това е което наричатъ “прѣтегляне”. Нали се казва за онази слѣпа богиня Темуга, че тя тегли постѣпкитъ на хората? Азъ се чудя какъ сж прѣдставили Темуга съ затворени очи! Това е една изопачена прѣдстава. Очитъ на Темуга сж много отворени, на четири гледатъ. Когато нѣкой човѣкъ направи нѣкоя погрѣшка и не я изправя, тя държи очитъ си отворени, но щомъ чуе, че нѣкой съгрѣши и изправи погрѣшката си, тя си затваря очитъ. Тя ходи съ затворени очи прѣдъ праведнитъ, а съ отворени - прѣдъ грѣшнитъ. Тя е много благородна, но има една служба да прѣтегля и казва: “Срамувамъ се за своята служба”! Като види, че нѣкой грѣши, не забравя службата си, веднага взима драмоветъ, окоето и не мръдва - прѣтегля и прави своитъ заключения. Темуга, това е богиня на скръбъта. Тя причинява скръбъ на хората, когато грѣшатъ.

И тѣй, само този е великъ ученикъ, който може да издържи послѣдния си изпитъ. Вие казвате: дано Господъ бжде добъръ къмъ насъ, да не бжде много строгъ, много възискателенъ. Нѣма защо Господъ да не е много строгъ. Господъ си има програма, и ние трѣбва строго да изпълнимъ Неговата воля, споредъ тази програма. Тази програма е строго опрѣдѣлена, тя е дадена всекому споредъ силитъ и затова всѣки може да изпълни волята Божия и да приеме едно благо.

Всѣки единъ отъ васъ може да направи опита, да концентрира ума си къмъ единъ добъръ човѣкъ. Намѣрете въ свѣта единъ добъръ човѣкъ, кждѣто и да е той, и направете опита, за да се увѣрите. Щомъ се увѣрите, съединявайте се повече съ добри хора. Не ходете да търсите лошитъ хора. Азъ гледамъ, нѣкои отъ васъ съ свѣщъ търсятъ лошитъ хора. Не ви трѣбватъ много такива, единъ ви е достатъченъ. Не търсете лошитъ,

но добритъ хора търсете съ свѣщъ! За туй се изисква знание. Добритъ хора, това сж игли на Витоша. Лошитъ хора навсѣкждѣ ще ги намѣрите, но добри трѣбватъ! За да ги намѣрите, трѣбва да имате знание. Като ги намѣрите, въ душата ви ще стане едно прѣобразование. Този добъръ човѣкъ ще ви бжде като майка, като баща, като учитель, като приятель. Той е единъ пратеникъ отъ небесния свѣтъ, дошълъ да освѣти пжтя на вашата душа. Той ще бжде нѣщо реално. И денътъ, въ който го срещнете, за васъ ще се открие единъ новъ свѣтъ. И казва се въ Писанието: “Изпрати Свѣтия Си Духъ!” Давидъ казва: “Не отнимай туй велико благословение, което Си ималъ къмъ раба си!”

Сега, Божиятъ миръ да почива върху васъ! Дано малкото посадено въ васъ принесе своята полза!

Бесѣда, гържана отъ Учителътъ, на 16 Ноември,
1924 г. въ гр. София.

Да угоди на народа.

“Тогазъ Пилатъ, понеже ищеше да стори угодното на народа, пусна имъ Варава, а Исуса като Го би, прѣдаде Го на разпятие¹”.

Въ проявата на разумния човѣшки животъ дѣйствуватъ три велики принципа, отъ които произтичатъ три закона. Първиятъ законъ съ който човѣкъ се запозналъ отъ най-ранни врѣмена, който училъ до сега е любовта къмъ себе си, т. е. да обичашъ себе си. Този законъ всички сжщества го знаятъ - отъ най-големитѣ до най-малкитѣ. И най-дребното сжщество, което едва виждаме подъ микроскопъ, е научило този законъ - и то обича себе си. Нѣма сжщество, което да не обича себе си.

Вториятъ законъ е тѣй наречениятъ “любовта къмъ ближния”, който законъ застава всички сжщества да се сдружаватъ въ едно, да живѣятъ въ общества, да иматъ отношения едни къмъ други.

Третиятъ и послѣдниятъ законъ е “любовта къмъ Бога”.

И дѣйствително, човѣкъ най-първо е започналъ съ закона, който се отнася къмъ частитѣ. Законътъ на егоизма, любовта къмъ себе си, е законъ за отношения на частитѣ къмъ цѣлото. Любовта къмъ Бога или законътъ за цѣлото, самъ по себе си е непонятенъ и остава да се проучава за бждеще. Когато се говори за любовта къмъ Бога, тази идея е отвлѣчена, непонятна. Хората казватъ: ами че какво нѣщо е любовъ къмъ Бога? Любовта къмъ себе си я разбираме, но какво нѣщо е любовъ къмъ Бога, ние не можем да разберемъ. Азъ ще ви опрѣдѣля какви сж отношенията на всичкитѣ видове любовъ, но какво нѣщо е сама по себе си тази велика любовъ, тя е необяснима. Какви прояви могатъ да се явятъ въ любовта къмъ себе си? Ти си богатъ, имашъ голѣмъ дворъ и си отглеж-

¹ Марка 15:15

дашъ кокошки, патки, пуйчици. Ставашъ сутринъ рано, забърквашъ имъ малко зобъ, нахранишъ ги, грижишъ се за тѣхъ, обикаляшъ ги по нѣколко пѣти на день. Всички тия сжщества живѣятъ около тебе, повидимому ти минавашъ за тѣхенъ господарь, и всички ти се радватъ. Тѣ мислятъ, че ги обичашъ. Обаче, единъ день, тѣй както ги наобикаляшъ, погледнешъ на една, на друга отъ тѣхъ, докато хвърлишъ око върху нѣкоя мазничка, приличничка кокошка и си казвашъ: тази ще ме развесели. Нали, най-послѣ, и азъ ще трѣбва да живѣя? Обиколишъ около нея 1-2 пѣти, докато я хванешъ, а тя мисли, че я обичашъ. Заколишъ я, занесешъ я на жена си и казвашъ: жено, мазничка е тази кокошка! Ще я опечемъ съ малко картошки, ще купимъ малко винце, ще извикаме и музиканти, ще поканимъ приятели на гости, та едно хубаво угощение ще си устроимъ! Тѣй върви животътъ. Това е любовь! И вие, като наблюдавате, виждате, че като хванатъ тази кокошка, тя си покрѣка малко, но нѣма законъ, който да я защитава. Турятъ ножа на гърлото и, и тя млъква. Значи, когато ние се радваме, всички други сжщества наоколо ни страдатъ. Утрѣ, по сжщия законъ ще хванешъ една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколишъ. Но, ако въ душата ти се яви любовь къмъ Бога, проявитъ на този законъ сж обратни. Ти хванешъ една кокошка и ти е приятно, че ще я заколишъ, но този законъ отвѣтрѣ ти казва: ти нѣма да ядешъ тази кокошка, нека и тя си живѣе тѣй, както и ти живѣешъ. Има за тебе леща, грахъ, бобецъ, пѣкъ има и плодове: орѣхи, лѣшници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. Послѣ, има и картошки, зимни ябълки и много други. Господь казва: "Всичко, що човѣкъ посади, може да се ползува отъ плодетъ му". А то е такава разнообразие! И тогава ти казвашъ: ще пусна кокошката, ще я оставя да живѣе. Защо? - Заради Господа. Туй е най-малката проява на Божиата Любовь.

Сега, като изнасямъ този въпросъ, всички казватъ: какъ, ние не трѣбва ли да живѣемъ? - Трѣбва да живѣемъ, но разумно. Въ свѣта има два живота: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия

животъ дѣйствиува човѣшката любовь. Какво произвежда тя? - Човѣшката любовь, любовта на егоизма е създала живота на смъртъта. Значи, първиятъ законъ е родилъ смъртъта. Отъ човѣшката любовь не може да излѣзе нѣщо хубаво. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който вѣрва въ тази любовь и я приема като принципъ, непрѣменно ще има въ живота си радости и скърби. Животъ, въ който царува човѣшката любовь, тамъ силниятъ разполага съ живота на слабия. Тѣй е било навсѣкждѣ и въ всички врѣмена.

Въ третия законъ, въ закона на Божествената Любовь е вѣчниятъ животъ. Тамъ смъртъта се изключва.

И тѣй, по какво се познава човѣшката любовь отъ Божествената? Тамъ, гдѣто царува човѣшката любовь, хората умиратъ. Въ тази любовь човѣкъ непрѣменно трѣбва да умре. Има дълбоки окултни причини, които доказватъ, защо човѣкъ трѣбва да умре. Човѣкъ трѣбва да умре, защото той не е послѣдното сжщество, което живѣе на земята. Слѣдъ него има множество по-малки сжщества, които трѣбва да го изядатъ точно тѣй, както и той изядва други сжщества. Бацилитъ на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно рѣшаватъ, че човѣкъ трѣбва да умре. Слѣдователно, човѣшката любовь, сама по себе си, носи извѣстни утайки. Хубава е човѣшката любовь, но поради тѣзи утайки, които носи, кръвта се заразява, става нечиста и човѣкъ умира. Тази отрова идва отъ онѣзи живи сжщества, които човѣкъ изядва. Щомъ хванете една кокошка, или едно агне, съ цѣль да го заколите, въ тѣхъ се заражда чувството на умраза и страхъ. Тази умраза, този страхъ днесъ внесатъ малко отрова въ кръвта на човѣка, утрѣ внесатъ малко отрова, докато тия отлагания се натрупатъ толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвта. Тѣй че въпросътъ не седи въ това, съ какво се хранимъ, но какъ е приета тази храна. Сега азъ не говоря тукъ въ полза на кокошкитѣ, да ги защитавамъ. Да се ядатъ кокошкитѣ, това е отъ полза за тѣхъ, но важното е, че ние сме нарушили принципа, прѣстѣпили сме закона на Божията Любовь. Не е въпросътъ и

Въ това, да не ядемъ месо, но важниятъ въпросъ е, че разумниятъ човѣкъ не е създаденъ да яде нито кокошки, нито агнета, нито пуйки. Човѣкъ е създаденъ за съвсѣмъ друга храна. И Христосъ, като слѣзълъ отъ небето, казалъ: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, и който ме яде, живъ ще бжде”. Питамъ: защо Христосъ взима думитъ “азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”?

Изобщо, ние, съврѣменнитъ хора, трѣбва да се пазимъ отъ всички заблуждения на миналото, които врѣменно изпъкватъ въ нашето съзнание. Тѣй както е свѣтътъ, даже и най-умнитъ, и най-добритъ хора иматъ възможность да се заблудятъ въ живота си. И най-опитниятъ пътешественикъ, ако нѣма компасъ, може да се заблуди въ пътя си. Попадне ли въ мъгливо врѣме въ нѣкое поле, той нѣма да знае накждѣ е изтокъ, западъ, сѣверъ и югъ и вижъ, заблудилъ се въ посоката си. Ако той е много уменъ човѣкъ, ако е наблюдавалъ природата, нѣма да изгуби пътя си, но мнозина отъ васъ може да се забатачите. Тогава, какъ ще познаете накждѣ е изтокъ? Денемъ, напримѣръ, въ мъглата, какъ ще познаете накждѣ е изтокъ, накждѣ е западъ, накждѣ е сѣверъ и накждѣ е югъ? Ако сте наблюдавали камънитъ, ще познаете по тѣхъ. Тия камъни, които сж къмъ сѣверъ, иматъ едни краски, а тия, които сж къмъ югъ, иматъ други краски. Слѣдователно, камънитъ ще бждатъ вашиятъ компасъ. Ще вземете едно камъче и то ще ви покаже накждѣ е изтокъ. Като намѣрите изтокъ, по особени математически прѣдположения ще намѣрите и другитъ три посоки, а отъ тамъ и своя пъть.

Сега, вие казвате, че трѣбва да живѣете. Въ какво седи сегашниятъ ви животъ? Животътъ седи ли въ яденето? Не, яденето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ спането? Не, спането е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ мисленето? Не, мисленето е само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ чувствата? Не, чувствата сж само едно условие за животъ. Животътъ седи ли въ работата? Не, работата е само едно условие за животъ. Е, тогава въ какво седи самиятъ животъ? Животътъ ние не го разглеждаме

вънъ отъ насъ. Животътъ сме ние. Нѣкои искатъ да разглеждатъ живота обективно. Вие не можете да разглеждате живота обективно. Щомъ извадите живота вънъ отъ себе си, вие сте мъртви. И тогава, за какво може да разсуждава, за какво може да мисли мъртвиятъ човѣкъ? Слѣдователно, посоката, въ която ние се движимъ сега е да придобиемъ живота. Кой животъ? Не този егоистичниятъ, човѣшкиятъ, животъ, но Божествениятъ. Ние имахме човѣшкия животъ, но той не ни задоволява той е животъ, който постоянно носи промѣни. Каквито реформатори и да се явятъ на земята, каквото и да ви говорятъ, нищо не могатъ да направятъ, за да измѣнятъ човѣшкия животъ. Въ него има двѣ състояния. Едното състояние е състояние на скръбъ, а другото - на радостъ. Вие не можете да ги измѣните. Който иска да бжде радостенъ на земята, непрѣменно трѣбва да бжде и скърбенъ; и който е скърбенъ на земята, непрѣменно ще бжде и радостенъ. Вие може да кажете: защо Господъ е направилъ свѣта така? Не, Господъ не го е направилъ така. Днесъ, и философи, и обикновени хора казватъ: защо е така студено на земята? Защо Господъ изпраща студа? Не, студътъ и топлината земята ги произвежда, студъ и топлина има само на земята. Слънцето изпраща само енергията, тамъ нѣма никакъвъ студъ. При съврѣменнитѣ изчисления на ученитѣ, които твърдятъ, че на слънцето има топлина отъ 35 милиона градуса, какъ е възможно да се говори за студъ? Е, тогава защо има студъ на земята? Какво нѣщо е студътъ? - Малко количество топлина. Слѣдователно, земята образува топлината, земята образува и студа. Студътъ и топлината сж качества на земята. Азъ казвамъ, че ние сме причината за скръбъта, и за страданията на земята, а Богъ изпраща Любовта, т. е. тази топлинна енергия. И тъй, скърбитѣ и страданията сж наши състояния. Ти скърбишъ. Защо скърбишъ? - Защото си изгубилъ нѣщо. Ти си радостенъ. Защо? - Придобилъ си нѣщо. Каква философия има въ това. Причината да скърбишъ е, че си изгубилъ нѣщо, или че искашъ много нѣщо. Но утрѣ като го придобиешъ, пакъ ще го изгубишъ

и слѣдъ това пакъ ще бждешъ скърбенъ. Имашъ кжца - радвашъ се, но утрѣ като изгори кжцата ти, ще бждешъ скърбенъ. Ражда ти се синъ - радвашъ се, утрѣ умрѣ синъ ти - скърбенъ си. Имашъ приятель - радвашъ се, утрѣ го изгубишъ - скърбенъ си. Е, добрѣ, при всичкото това разочарование, което ние, съврѣменнитѣ хора имаме отъ хиляди години насамъ, потърсихме ли неизмѣнното? Ние всички мязаме на Наполеона, наполеоновци сме, но въ какво отношение? Въ едно сражение при Ватерлоо, Наполеонъ взелъ участие съ своята кавалерия, но по пжтя, прѣзъ който трѣбвало да мине имало една дълбока пропастъ. За да прѣмине тази пропастъ, трѣбвало голѣма частъ отъ пѣхотата да я запълни и отгорѣ надъ тия трупове на мине Наполеонъ съ своята кавалерия. Ние всички се хвърляме въ тази пропастъ, и като мине Наполеонъ надъ нашитѣ кости, казваме: нека Наполеонъ побѣди! Наполеонъ побѣди ли? Гдѣ сж резултатитѣ на наполеоновитѣ войни? Гдѣ сж резултатитѣ на римския царь Цезарь? Въ края на краищата всички тѣзи велики резултати се свеждатъ къмъ нищо. Често, богатитѣ американци, които обичатъ разнообразието, отиватъ нѣкждѣ на сѣверъ, въ студенитѣ мѣста и тамъ иматъ обичай да си правятъ грандиозни палати отъ ледъ, които свѣтятъ отлично, но като дойде пролѣтъта и лѣтото, тѣ се стопяватъ, служатъ имъ само за 3-4 мѣсеца. Всичко туй, което ние градимъ, това сж палати, направени отъ ледъ. Кждѣ ще остане нашиятъ трудъ?

Тукъ, въ прочетения стихъ се говори за единъ управникъ, Пилатъ, човѣкъ съ високо обществено положение, съобразителенъ, съ тѣнѣкъ умъ, като на римлянинъ, който, за да угоди на народа си, прѣдалъ Христа въ ржцѣтѣ, имъ. Той казва: "Азъ искамъ да направя една услуга на юдейския царь, да Го пусна, но народътъ не иска". Не, за да има благоволенieto на своя народъ и за да му угоди, Пилатъ имъ пусна Варава, а Исуса, като Го би, прѣдаде Го на разпятие. Питам: защо Пилатъ искаше да угоди на народа, и защо прѣдаде Христа на разпятие? Защо еврейскитѣ първосвещеници възстанаха противъ Исуса? При това, вие казвате, че въ свѣта има единъ великъ Божественъ

законъ, че Господь царува навсѣкждѣ. Ако Господь е великъ и царува навсѣкждѣ, какъ тѣй допуца да ставатъ въ Неговото царство такива аномалности? Така щѣхъ да разсжждавамъ, ако защитавахъ една материалистическа теория. Азъ щѣхъ да извадя съвсѣмъ друго заключение, щѣхъ да кажа, че нѣма Господь въ свѣта, че нѣма Божий Промисълъ, че това е празна работа, че онова е празна работа и т. н. Всичко е празна работа, а кое е пълна работа? Кое е най-реалното? - Да се наядешъ. Хубаво, туй за което хората казватъ, че е най-реалното, трѣбва да го пълнишъ по три пжти на день, и все пакъ се изпразва, изтича. Значи, човѣкъ е една пукната стомна, която постоянно се пълни и изпразва. Най-послѣ, тази стомна се съвършено изпразва и я нѣма никаква по свѣта. Тогава записватъ името и и казватъ: този човѣкъ бѣше единъ виденъ поетъ, единъ виденъ философъ! Да, той беше една пукната стомна. И какво остави на свѣта? - Нѣкакви тъмни странички. Той възпѣлъ нѣкаква пукната стомна, нѣкоя мжтна рѣка, нѣкой мжтенъ изворъ и т. н. И всички тия възпѣти рѣки, извори и дървета, въ заключение прѣсъхватъ и изсъхватъ. Най-добритѣ хора отъ васъ, даже и тия, които минавате за светци, не сте толкова добри. Нѣкои ви гледатъ весели, минавате за ангели, но това е само добрата ви страна. Не сте отъ много добритѣ. Вие мязате на онази мома годеница, отъ която годеникътъ се хвалилъ, че била кротка, благородна, въздържана и възпитана. Единъ день той завежда при своята годеница единъ отъ приятелитѣ си, да я види колко е благородна. Като ги черпила тя, той нарочно я спѣва съ крака си, и тя пада, събаря цѣлата табла съ сладко, чаши, лъжички - всичко на земята. Станала, изтърсила грехитѣ си отъ праха и направила видъ, че това не я безпокои, но като слѣзла долу, отъ гнѣвъ, отъ недоволство прѣхапала края на масата, даже дупка направила. Едва слѣдъ като се оженили, нейниятъ възлюбленъ разбралъ, че тя имала зжби. Единъ день, като билъ недоволенъ отъ нея, той я набилъ, но въ това врѣме тя го нахапала добръ и му казала: знай, че ти можешъ да биешъ, но азъ имамъ зжби да хапя. Затова хората казватъ: да сж

здравя тия зжбу! Тогава, гдѣ е красивото въ живота? Вие се заблуждавате, като мислите, че красивото е въ човѣшкия животъ. Азъ ви говоря самата истина, но не като на гѣца. Азъ нѣма да говоря това нѣщо на гѣцата, защото, ако разрушимъ на гѣцата куклитъ, ще има голѣма вѣрва и плачъ. Азъ не ви считамъ гѣца, мисля, че сте минали тази гѣтинска възраст. Ако нѣкои отъ васъ се занимаватъ още съ куклитъ си, нека вече ги турятъ въ куфаритъ си. Не е вѣрме вече за кукли. Вие които сте награсли куклитъ, питамъ ви: въ какво седи живота? - Е, да се учимъ. Не, ученето е едно условие за животъ. - Е, да се оженимъ. Не, жененето е едно условие да развиваме живота си. - Е, да оженимъ дѣщеря си. Не, това е едно условие да се освободимъ отъ товара си. Тогава, въ какво седи сжщността на живота? Казва Писанието: "Да познаемъ Исуса, да вѣрваме въ Него". Че коя жена не познава своя мъжъ? Коя отъ васъ не е тичала и плакала подиръ него съ четири реда сълзи и казвала: безъ тебе не мога да живѣя - умирамъ! Съ тебе само мога да живѣя. Е, защо слѣдъ като го вземе пакъ умира? И той казва, че безъ нея не може да живѣе - умира, а само съ нея може да живѣе, но слѣдъ като я вземе, пакъ умира. Отъ гдѣ произлиза това противорѣчие? Други се спиратъ и казватъ: такъвъ е животътъ! Ами вие какъ можете да се произнасяте, че животътъ е такъвъ? Да, сегашниятъ животъ е такъвъ, но това не е истинскиятъ животъ. Нека придобиемъ истинския животъ, че тогава да говоримъ.

И тъй, Пилатъ искаше да угоди на народа. Защо трѣбваше да бие Исуса и да Го прѣдаде на разпятие? Питамъ: защо Господъ не се намѣси въ работитъ на Пилата? - Господъ не обича да се мѣси въ хорскитъ работи. Той казва: "Работата на Пилата е да угоди на народа и да прѣдаде Исуса на разпятие, а моя работа е да Го възкрѣся, да Му дамъ животъ, да Го направя знатенъ и да Го покажа за единъ образецъ, какъ трѣбва да се живѣе за въ бждеще". Вие сте чели Евангелието, знаете, приблизително за колко вѣрме се свърши тази процедура на сждане. Близо три дни се продължаваше тази процедура на сждане, на

разкарване Христа при Кесаря, при Пилата, примиряваха се, докато най-послъ трѣбваше да заколятъ Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение - нищо повече. Значи, при цѣлата тази процедура Пилатъ трѣбваше да угоди на народа. Не е лошо човѣкъ да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но кому трѣбва да угаждаме? Ако ти угаждашъ на себе си, ще умрѣшъ; ако угаждашъ на ближнитѣ си, ще умрѣшъ; ако угаждашъ на Бога, ще живѣешъ. Когато човѣкъ иска да угоди на Бога, той не може да се нагѣе на хората, да каже, че азъ като живѣя за Бога, ще имамъ благоволенieto и на хората. Не, онзи, който е дошълъ до идеята да служи на Бога, той толкова е заетъ съ тази велика мисълъ, че нему не идва на умъ да се занимава съ дребнавоститѣ въ живота. Вие се намирате въ положението на онзи ученикъ, който дошълъ при единъ великъ индийски Учителъ и му казалъ: "Учителю, искамъ да ме научишъ на изкуството да познавамъ законитѣ на великата Любовь". Той му дава слѣдниятъ изпитъ: ще излѣзешъ на пѣтя и ще видишъ трима души - единъ великъ адептъ, единъ браминъ и единъ воененъ. Ще отидешъ при всѣки едного отъ тѣхъ и ще му ударишъ двѣ плѣсници. Послъ ще дойдешъ да ми кажешъ, какво научи. Излиза ученикътъ на улицата и вижда този адептъ, който се занимавалъ съ една велика идея за човѣчеството; вижда браминина, вижда и военния, който се занимавалъ съ планове за освобождение на своя народъ. Отива първо при военния и му удря една плѣсница. Не останало врѣме да удари и втората плѣсница, когато военниятъ му удря двѣ плѣсници и то по-силни отъ неговитѣ. Отива слѣдъ това при браминина, удря му двѣ плѣсници, и той тъкмо дигналъ ржката си, но веднага му дошла мисълъта, че не трѣбва и се спрѣлъ, свалилъ ржката си надолу. Отива най-послъ при адепта, удря му двѣ плѣсници, но този даже не помръдналъ ржката си, не обърналъ никакво внимание. Ученикътъ се връща при своя Учителъ и му разправя, какъ военниятъ му ударилъ двѣ плѣсници. - Не е лошо нѣщо ударѣтъ, но трѣбва да знаешъ, че това е сегашната сждба на свѣта. Тамъ, като ударишъ една плѣсница, ще ти ударятъ

двѣ. Брамнинътъ пъкъ прѣдставлява сегашната законность, тия обикновени вървания, затова той дигналь ржката си, но послѣ я свалиль. Малцина, обаче, сж хората, като този адептъ, който билъ толкова много вгаденъ въ размишленията за доброто на човѣчеството, че даже и не забѣлѣзалъ тѣзи двѣ плѣсници. Съ това си мълчание той казвалъ: “Когато твоятъ умъ, когато твоего сърдце се прѣпълнятъ съ желание за тази велика Любовь, ела при мене, азъ ще ти покажа истинскиятъ пжтъ”.

И ние сме такива пжтници, пратени тукъ на земята. Дойде нѣкой при тебе, удари ти една плѣсница, и ако ти си посиленъ, ще му ударишъ двѣ, като този воененъ. Ако си като този браминенъ, ще разсжждавашъ за моралния свѣтъ. Ще ти ударятъ двѣ плѣсници, но ти само ще си подигнешъ ржката и бързо ще я свалишъ надолу. Но, има и трето положение. Можешъ да бждешъ и като този адептъ и да не забѣлѣжишъ, че сж ти ударили плѣсници.

Сега, мнозина казватъ: условията на живота сж такива. За условията не говорете! Условията вие ги създавате. Богъ е едно сжщество, отъ което изтичатъ само блага. Но, ако ние направимъ въ себе си подпушване за Божествената Любовь, туй подпушване произвежда пропукване на съзнанието въ насъ. Когато налѣгането въ една канализация е голѣмо, то може да произведе пропукване тѣй, както и напорътъ на Божествената Любовь може да пропука съзнанието на всѣки едного отъ насъ. Божествената Любовь е една сила, която трѣбва да мине прѣзъ човѣшкия умъ, прѣзъ човѣшкото сърдце и прѣзъ човѣшката воля - изобщо прѣзъ всичкитѣ части на тѣлото.

“И Го прѣдаде на разпятие”.

Тогава, ние питаме: кждѣ е Господъ? Нѣкои може да кажатъ, че нѣма Господъ. Азъ питамъ: какъ е възможно, какъ стана това нѣщо, че този слабиятъ човѣкъ, който не можеше да се защитава, когото евреитѣ прѣдадоха на разпятие, днесъ Му се кланятъ 500 милиона хора, и Го признаватъ за Богъ? Вие ще кажете, че Той бѣше Господъ. Не, Господъ никой не може така да Го разпѣва. Сега, нѣма какво да се спирамъ да обясня-

Вамъ другата страна на въпроса, но силата е въ това, че Божественото работи чръзъ страданията. Богъ работи въ противорѣчията на човѣшкия животъ. Да допуснемъ, че вие се намирате въ положението на Христа. Какво ще направите? Ако имате единъ кобуръ, нѣма ли да го извадите да се защитавате? Казвате: разбира се, че ще се защитавамъ. Е, хубаво, ти ще се защитавашъ, но какво ще спечелишъ? - Ще убиешъ душата си, а може и тебе да убиятъ. Питамъ: кждѣ е юначеството тогава? Казвашъ: защитавамъ се, за да бжда живъ. Азъ не наричамъ силенъ човѣкъ този, който може да убие своята душа, който може да убива и другитѣ хора. Силенъ човѣкъ е онзи, който може да обръща своитѣ неприятели въ приятели. Слѣдователно, смисълътъ на живота седи въ това: отъ противорѣчията, които се явяватъ въ нашия животъ, да извадимъ отлична поука. Въ този стихъ имаме двѣ противорѣчия. Какъ трѣбва да ги примиримъ?

Прѣди повече отъ 25-30 години, двама американци отиватъ да посѣтятъ Ниагарския водопадъ, но се понапили малко. Рѣшили да се поразходятъ съ лодка по течението на водата, надъ водопада, обаче, не усѣтили какъ водата ги подела и ги завлѣкла къмъ водопада. По едно врѣме лодката се намѣрила въ водитѣ на водопада, всрѣдъ най-силното течение. Отъ това силно течение лодката се обръща надолу и единиятъ отъ тѣхъ пада, а другиятъ успѣва да се залови за една канара и остава на нея. Водопадътъ подъ него реве, бучи. Събиратъ се американци отъ една страна, канадци отъ друга - мислятъ день, два, три, какъ да го спасятъ. Лодка не може да отиде до тамъ. Всички се заинтересували отъ този случай. Какъ мислите сж го спасили? Съврѣменното човѣчество се намира на този камъкъ всрѣдъ водопада, както този американецъ - на тази канара. Брѣгове отстрани има, но този водопадъ отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване - всичко е свършено! Най-послѣ американцитѣ рѣшили да прѣхвърлятъ съ единъ топъ едно вжже на канарата, и този тамъ да се завърже здраво съ него. Сега оставямъ понататъкъ историята да прѣдаде факта. Вие прочетете исто-

рията, да видите, дали този американецъ се спасилъ, или не.

Другъ случай: единъ американецъ, слѣдъ като живѣлъ извѣстно число години, намѣрилъ, че животътъ нѣма смисълъ, омръзналъ му и рѣшилъ по нѣкакъвъ начинъ да се прослави. Да стане поетъ - не може. Да стане ученъ - не може. Слѣдъ като мислилъ дълги години, дохожда му най-послѣ слѣдната идея: да обкове хубаво една бѣчва, да я осмоли добръ и да я постели съ пластина, че съ нея да слѣзе отъ водопада. Отиватъ неговитѣ приятели заедно съ него, за да пуснатъ бѣчвата горѣ отъ водопада. Пущатъ го отгорѣ, и водата го поема. Слѣдъ като го въртѣла около половинъ часъ, другаритѣ му взиматъ бѣчвата, отворятъ я, но той вжтрѣ едва диша. Съ мъжа се събудилъ отъ това зашеметяване. Другаритѣ му го запитватъ: е, какъ бѣше положението ти въ бѣчвата? - Втори пжтъ и цѣлиятъ свѣтъ да ми даватъ, не влизамъ въ бѣчва и отъ водопадъ не се спущамъ. Има единъ законъ, споредъ който, човѣкъ може да бжде знаменитъ само единъ пжтъ. Първиятъ пжтъ е знаменитъ, но като повтори сжщия опитъ, той е знаменитъ на половина; третиятъ и четвъртиятъ пжтъ вече не му обръщатъ внимание. Този американецъ научилъ единъ законъ: и цѣлъ свѣтъ вече да му даватъ, втори пжтъ не влиза въ бѣчва, за да прѣмине водопада. Задъненъ човѣкъ не трѣбва да бжда, слава не ми трѣбва.

И тѣй, първиятъ искалъ да се разходи съ лодка по водопада, но остава на канарата. Вториятъ минава водопада съ бѣчва, а третиятъ поускалъ да мине водопада по вжже. Първиятъ пжтъ минава водопада съ върлина въ ржка, за равновѣсие. Вториятъ пжтъ го минава безъ върлина, а третиятъ пжтъ, за да покаже своето изкуство, минава водопада съ другъ единъ на гърба си, и вече безъ върлина. Туй е изкуство! Харесва ми този човѣкъ.

И азъ бихъ желалъ всѣки отъ васъ така да мине водопада. Всѣки християнинъ трѣбва да мине този водопадъ три пжти: единъ пжтъ съ върлина въ ржка; втори пжтъ безъ върлина, а трети пжтъ безъ върлина и съ човѣкъ на гърба, безъ да изгуби присжтствието на духа си.

Сега, вие ще ме запитате: какво трѣбва да правимъ съ тия страдания, които бушуватъ, които разяждатъ сърцето ни и смуцаватъ ума ни. Казвамъ: ти ще имашъ присѣжтството на духа, като онзи американецъ, който минава водопада единъ пътъ съ върлина, втори пътъ безъ върлина и трети пътъ съ човѣкъ на гърба, та свѣтътъ като се бушува отдолу, нищо да не те смуцава. Можешъ ли да направишъ това, добръ; не можешъ ли да го направишъ, слѣзъ отъ вѣжето, тебе не ти се пада никаква слава. Единъ вѣрующъ трѣбва да има доблестъта на този американецъ. Той трѣбва да стои даже и по-горѣ отъ него. Всѣкога, когато дойдете до голѣмитъ мъчности въ живота, кажете: азъ ще мина по това вѣже. Христосъ се намѣри на това вѣже, и трѣбваше да го мине, а не че нѣмаше сила. Той имаше сила, но неизбежно бѣше минаването по това вѣже. Христосъ имаше сила да ходи по водата отгорѣ; Той можа да нахрани 5,000 души съ петъ хлѣба и двѣ риби; Той имаше ясно-видството да каже на Петра, че загубената монета е погълната отъ една риба, и тамъ да я търси, но въ този случай, той не си послужи нито съ едно отъ тѣзи сръдства. Значи, съ всичко това Христосъ ни научи на единъ великъ урокъ. - На велика прѣданостъ къмъ Бога. Той казва: "Азъ ще изпълня този великъ урокъ, ще изпълня Божията воля, а това, което не мога, това великото е Неговата работа". Има нѣща, които ние, като хора ще ги извършимъ, а има нѣща, които ще оставимъ на Богъ да ги извърши. Кои нѣща? Запримѣрь, ти слѣдъ като умрѣшъ, кждѣ ще отидешъ? Какво казваше Христосъ? Слѣдъ като те обезчестятъ, слѣдъ като ти взематъ всичко, отгдѣ ще дойде слава-та ти? За това нѣщо, казва Христосъ, има кой да се погрижи. Туй е съгласно съ Христовото учение, защото на друго мѣсто Христосъ казва: "Не търсете слава отъ чловѣцитѣ, а отъ Бога". Човѣшката слава лесно може да се взема, човѣшкото богатство лесно може да се вземе, но славата отъ Бога, животътъ отъ Бога, никой не може да го вземе.

Сега, при туй положение, всѣки трѣбва да има опитността на Божията Любовь. Всѣки отъ васъ трѣбва да дойде

въ съгласие, въ съприкосновение съ тази велика сжщина. Тогава ще разбере, че човѣшката любовъ е въ свръзка съ Божиата Любовъ. Между Божиата и човѣшката любовъ има такава връзка, каквато между една бомба и нейната запалка. Въ Божиата Любовъ има сжщитѣ резултати, каквито и въ бомбата, а човѣшката любовъ е запалката на този вѣченъ животъ. Ако нѣма нищо, което може да поразии връзката между Божиата и човѣшката любовъ, човѣкъ естествено ще дойде до това положение, да познае Божиата Любовъ, да познае вѣчния животъ. Неговото съзнание постоянно ще се развива. При това положение той ще мине отъ човѣшката любовъ къмъ Божествената. Следователно, човѣшката любовъ е една стъпка, която води къмъ Божиата Любовъ, къмъ вѣчния животъ. Христосъ съзнаваше това и каза: "Моятъ животъ е свършенъ, азъ свършвамъ съ човѣшката любовъ и заживѣвамъ вече съ Божиата Любовъ, съ вѣчния животъ". Пилатъ Го прѣдаде на разпятие, биха Го, разпнаха Го, но днесъ 500 милиона хора вѣрватъ въ Него. Въ какво вѣрватъ? Тѣ вѣрватъ, че Христосъ е умрѣлъ и възкрѣсналъ. Тѣ вѣрватъ, че Христосъ може да спасява човѣчеството. Но, има нѣщо, което тѣ трѣбва да възприематъ. Кое е то? - Тѣ трѣбва да възприематъ онази Любовъ, чрѣзъ която душата и духътъ бѣха свързани съ Бога. Тамъ, въ Писанието е казано: "Не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля но волята на Отца, който ме е проводилъ".

Каква е волята на Бога, който ни е изпратилъ на земята? Съврѣменнитѣ християни смѣтатъ че за да изпълнимъ волята Божия, трѣбва да се откажемъ отъ всичко. И казватъ: при туй положение, при такава обстановка, животътъ изгубва всѣкакъвъ смисълъ, въ него нѣма вече никакво задоволство. Ако нѣма ядене, ако нѣма пиене, ако нѣма спане, ако нѣма удоволствия, тогава въ какво седи смисъла на духовния животъ? - На земята има спане, на небето има почивка. Яденето въ небето е свързано съ процеса на придобиване. И ангелитѣ ядатъ, хранятъ се, и тѣ иматъ обѣди като насъ, но слѣдъ като се наядатъ, усѣщатъ едно разширение, тѣхниятъ животъ става по-изо-

биленъ и тѣ разбогатяватъ. У насъ не е така. Човѣкъ, слѣдъ като се нахрани, първо врѣме, докато е младъ се разширява, но послѣ, колкото повече яде, той постепенно остарява и нищо не придобива. Защо човѣкъ до извѣстна възраст расте и придобива, а послѣ остарява и се смалява. Съврѣменната наука казва, че обмѣната на веществата не е правилна, т. е. човѣкъ харчи повече енергия, а придобива по-малко. Въ младинитѣ си човѣкъ придобива повече енергия, а въ старинитѣ си придобива по-малко енергия, вслѣдствие на това остарява. Защо именно въ старинитѣ си, когато човѣкъ е по-умень, харчи повече, а придобива по-малко, а въ младинитѣ си, когато е по-глунавъ, придобива повече, а харчи по-малко енергия? Това е въ противовѣсъ на този законъ, който казва, че умниятъ човѣкъ трѣбва да печели повече. Защо е така? - Младитѣ хора живѣятъ по-близо до Бога, а старитѣ хора живѣятъ по-далечъ отъ Бога. Малкото дѣте вѣрва всичко, каквото му се каже, а стариятъ човѣкъ е философъ, той казва: ти не ме учи, азъ съмъ миналъ прѣзъ това, опиталъ съмъ го. Дѣтето вѣрва всичко, а стариятъ казва: донесете ми книгата да прочета! Той провѣрява всѣко нѣщо. Той е като невѣрниятъ Тома. Всички стари хора сж все томовци. Той казва: азъ да пипна малко, че тогава ще се увѣря. Старитѣ казватъ: ние сме стари хора, умни хора, да пипнемъ малко, да се увѣримъ. Ние, старитѣ, умнитѣ хора, нѣма да се оставимъ така да ни лъжатъ, да ни заблуждаватъ! - А, старитѣ хора не могли да се лъжатъ! Тѣ именно се лъжатъ най-много. Запримѣрь, нѣкой старъ, умень човѣкъ, има двѣ дѣщери, момии за женене. Доиде нѣкой момъкъ, и той се излъже - продаде дѣщеря си, отгорѣ на това даде и 40-50,000 лева, за да я бие този момъкъ по три пѣти на день. Ти, като си старъ, умень човѣкъ, защо даде дѣщеря си да я биятъ по три пѣти на день, а отгорѣ на това даде и 40-50,000 лева зестра? Значи, ние сме майки и бащи, които продаваме дѣщеритѣ си, за да ги биятъ по три пѣти на день. Така и еврейскитѣ народъ прѣдаде Христа въ рѣцѣтъ на Пилата, да Го разпне. Пилатъ произведе сждебната процедура. Той бѣше отличенъ сждия, и въ негова властъ бѣше да освободи

Христа, или да Го разпне. Азъ мисля, че всички сегашни сжди мязатъ на Пилата, поомиятъ си ржцѣтъ споредъ едн-кой си законъ, и свалятъ отъ себе си всѣкаква отговорностъ. Азъ ви говоря символически. Има такива примѣри въ свѣта. Отиде нѣкой търговецъ при началника на гарата, помоли го да му отпусне единъ вагонъ, за да изнесе стоката си. Началникътъ на гарата не отпуща вагонъ, отказва му. “Моля ви се, господинъ началникъ, зимно врѣме е, имамъ жена, дѣца въ кжци, услужете ми”! - И дигне дѣтъ си ржце нагорѣ, посочи 10-тѣ си прѣста. Какво означава това дигане ржцѣтъ нагорѣ? Това значи: аманъ господине, моля Ви се услужете ми 10,000 лева ще получите отъ мене, иначе стоката ми ще се развали. Веднага началникътъ дава разпорежданията си: отпуснете вагони на този човѣкъ. Зимно врѣме е, жена, дѣца има, да му се послужи. Питамъ сега: откъдѣ сж проникнали всички тия неджзи въ човѣка? Гдѣ е човѣщината, гдѣ е благородството му? Подкупването не е само тукъ. То сжществува и на други мѣста. Азъ ще ви приведа другъ такъвъ примѣръ. Нѣкоя жена се оженва за нѣкого. Тя трѣбва да бжде честна въ отношенията спрѣмо мжжа си, трѣбва да го обича. Но, гледашъ я, трѣгне съ мжжа си, ужъ върви съ него, а поглежда другъ нѣкой мжжъ. Веднага той я запитва: какво поглеждашъ? Не се минава много врѣме, мине нѣкоя жена покрай тѣхъ, и сега пѣкъ мжжътъ поглежда. Какво поглеждашъ? - Е, хубавичка е. Тѣй, тѣй, хубавичка е. Смѣшни сж хората! Турцитѣ казватъ: не е лошо нѣщо да гледашъ хубавото. Лошо нѣщо е когато се зароди въ тебе една ревностъ, нѣщо нечисто. Когато казвашъ, че обичашъ единия, а искашъ да обсебишъ и другия, и го лъжешъ, играешъ си съ него, това честно ли е? Кждѣ е човѣшкото? Да любишъ, това разбирамъ, но въ името на любовта да играешъ, да лъжешъ, това не разбирамъ. Въ човѣшката любовъ лъжа се допуца всичкитѣ тия отношения се допуцатъ, но въ Божествената Любовъ лъжата абсолютно не се допуца. Законъ има за това!

Вие често си мислите: какъ ли живѣятъ сжществата на небето? - Много хубаво си живѣятъ, идеално си живѣятъ.

Ако една двойка отъ небето, която живѣе въ всичката чистота, дойде на земята и допусне помежду си най-малката съблазънъ, най-малката нечистота, тѣ не могатъ да се събератъ повече заедно, разводътъ помежду имъ е свършенъ. Тукъ на земята тѣ могатъ да грѣшатъ, могатъ да проявятъ нѣкаква слабостъ, но въ небето нѣма условия да се грѣши. Тукъ, на земята, докато мжжътъ се освободи отъ жена си, ще види и пати. Той я пжди, тя не си отива; тя го пжди, той не си отива. На небето такива нѣща нѣма. Туй е единъ великъ законъ въ Божията Любовь. И тогава казвамъ: когато Божията Любовь започне да дѣйствиува, въ насъ се ражда това велико съзнание, велико разбиране на нѣщата и ние вече не можемъ да мислимъ за нѣкое прѣстѣпление. Достатъчно е само да помислимъ за онази велика сжщина, която стои прѣдъ насъ и ние заставаме въ положението на човѣкъ. Азъ съмъ началникъ на гарата. Нѣкой се обръща за услуга къмъ менъ и си дигне ржцѣтъ. Казвамъ: приятелю, и безъ да си дигашъ ржцѣтъ, азъ мога да ти услуга, нѣма нужда да ги дигашъ.

Сега, всички ние страдаме отъ единъ голѣмъ неджгъ, искаме да угодимъ. Кому? - На народа. Още кому искаме да угодимъ? - На себе си. Още? - На своитѣ приятели. Още? - На своитѣ ближни. Още кому? - На този - на онзи, на всички. Да, ще угодимъ на всички, но въ края на краищата ние безслѣдно изгубваме своя животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, се люлѣемъ. Даже напрѣднали души има, които се съмнѣватъ. Нѣма какво човѣкъ да се съмнѣва. Важниятъ въпросъ въ свѣта не зависи отъ това, на какво мѣсто седи свѣщъта, на какъвъ свѣщилникъ е поставена, дали на дървенъ, на сребърненъ или на златенъ, а зависи отъ нейната свѣтлина. Свѣщъта може да е поставена и на нѣкой камъкъ, важното е дали гори и какъ свѣти. Слѣдователно, всѣко учение трѣбва да съдържа въ себе си животъ, трѣбва да има духъ. Божиятъ духъ, който изтича отъ всички хора, трѣбва да бжде за тѣхъ една обща връзка, да ги съединява въ едно. И тогава нѣкои запитватъ: какъ ще позная, дали съмъ въ Бога, или вънъ отъ Него; какъ ще позная кога съмъ Го

намѣрилъ? Казвамъ: ржката какъ познава, дали е намѣрила човѣка, или не? Щомъ ржката е здрава, тя е на човѣка отгорѣ, намѣрила го е. Щомъ е здрава, тя ще се ползува отъ всички сокове. Щомъ ржката се отсѣче, тя се отдѣля отъ тѣлото, не може да се ползува отъ соковетѣ му и започва да се разваля, да мирише. До тогава, до като имашъ въ себе си миръ, една непоколебима вѣра, ще имашъ свѣтлина, знание, ще имашъ една интелигентностъ; докато имашъ Истината въ себе си, ще имашъ свобода; докато Любовта царува въ тебе, ти ще имашъ животъ, ще бждешъ свързанъ съ Бога. Когато твоята любовъ почне да се разколебава, животътъ ти се намалява и свѣтлината ти става мъжделява; когато се усъмнишъ въ Истината, свободата ти се ограничава, и ти изпитвашъ едно голѣмо стѣснение. Ако ти не се пазишъ, може да се откъснешъ отъ Бога и да изгубишъ живота си. Въпросътъ е, че любовта къмъ Бога дава разширение на душата и обичъ къмъ всички хора. Азъ не ви говоря за тази любовъ, която вие знаете. Нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ различията между Божията и човѣшката любовъ, но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да проучи човѣшката любовъ въ всички нейни проявления. Вие сте я опитвали въ всичкитѣ и проявления, нѣма какво да я опитвате сега. Има една Любовъ, която не сте опитали, тя е Божествената. За да я опитате, вие ще минете прѣзъ живота на Христа. Сега мнозина отъ васъ ще кажатъ: ама нѣма ли другъ пѣтъ? - Нѣма другъ пѣтъ въ свѣта. Това е единствениятъ пѣтъ, на който сж сложени много мъчнотии и прѣпятствия, за всички души, и който прѣодолѣе всички тия мъчнотии и прѣпятствия, той ще придобие всички блага. И Богъ опитва всички хора, дали тѣ сж възприели Неговата Любовъ. Псалмонѣвецътъ казва: "Опитай ме, Господи, и вижъ, дали съмъ възприелъ твоята любовъ, опитай сърдцето ми".

И тѣй, отъ Пилата ще научимъ двѣ отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората, и да не прѣдаваме Христа да Го разпѣватъ. А какво трѣбва да правимъ? - Ще вземемъ положителната страна отъ дѣйствиата на Пилата:

ще угаждаме на Бога. И, намѣсто да прѣдаваме Христа да Го разпѣватъ, ще Го прѣдадемъ на Неговиѣ приятели, на Неговиѣ апостоли, които Го обичатъ. Когато Пилатъ питаше: искате ли да ви пусна Исуса, то значи, че той имаше свобода да стори това нѣщо, въ негова властъ бѣше да пусне Христа. Казвамъ: дайте свобода на вашия духъ! Писанието казва: “Не запечатвайте Духа, оставете Го да работи!” Въ всѣкой човѣкъ работи Божественото, и ако вие дадете надмощие на човѣшкото, на животинското, на неразумното въ васъ, послѣдстви-ята на този животъ сж лоши, катастрофални. И онѣзи, които сж възприели Истината, които сж влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да бждатъ смѣли, да вървятъ напредъ, за да достигнатъ съвършенството, цѣльта на вашия животъ. Съвършенството е за истинските ученици. Мнозина отъ васъ има да учатъ закона на жертвата, на самоотричането; нѣкой пъкъ има да изучаватъ извѣстни добродѣтели, а онѣзи, които сж минали това, трѣбва да изучаватъ самоусвършенствуването, да се проявятъ и да дадатъ образци на Божията Любовь. Запримѣрь, мнозина казватъ, че и безъ пари можемъ да живѣемъ. Кой може да живѣе безъ пари? - Само умниятъ човѣкъ може да живѣе безъ пари. Не разбирайте, че тия пари трѣбва да ги имате въ джоба си. И Толстой казваше, че може безъ пари, но се качваше на треноветъ и пѣтуваше съ тѣхъ. Ако ние възприемемъ това положение, че може безъ пари, тогава не трѣбва да се качваме на никакви тренове, на никакви коли, все пѣшъ трѣбва да ходимъ. Тогава и безъ обуца трѣбва да ходимъ, и да носимъ само това, което сами можемъ да си направимъ. Толстой като проповѣдваше това, влѣзе въ едно противорѣчие. Ние можемъ безъ пари, но паритъ трѣбва да се замѣстятъ съ друго нѣщо. Като казвамъ, че можемъ безъ пари, то ще бжде само тогава, когато сърдцата на хората се обсебятъ съ Божествената Любовь. Любовьта трѣбва да служи като размѣнна монета. Какво значи да работимъ безъ пари, и любовьта да бжде размѣнна монета помежду ни? Да допуснемъ, че ти дойдешъ въ моя домъ да работишъ безъ пари и отъ любовь. Тогава азъ ще ти кажа:

братко, благодаря ти за Божиата Любов, която прояви към мене, отъ сега ти имашъ моята любовъ и азъ ще кажа на всички мои приятели да ти услужатъ. Ето размѣнната монета. Еднѣкой си господинъ тръгва за Америка и нѣма познатъ нигдѣ-никого. Веднага азъ кажа едно слово на единъ мой приятель, и той го приеме, настани, прѣгледа. Кажа му: приятелю, нагледайте този човѣкъ, дайте му безплатенъ билетъ, дайте му храна, дайте му всичко, отъ каквото има нужда. И такъвъ единъ човѣкъ може да мине свободно отъ единия край на свѣта до другия безъ пари - всѣки ще му услужи. Но кога? - Когато тази любовъ изпълни сърдцата ни.

Та, не е лошо, когато тия противорѣчия съществуваатъ въ свѣта, но отъ този свѣтъ трѣбва да научимъ два закона. Ние трѣбва да бждемъ тѣй активни, както свѣтътъ е активенъ. Работливи сж лошитѣ хора. Азъ уважавамъ единъ вълкъ. За да си вземе едно агне, той ще обиколи най-малко 10 кошари. Отъ тукъ - отъ тамъ ще го гонятъ кучета, но все ще си вземе едно агне отъ нѣкъдѣ. Работливъ е той! Азъ не мога да осжда единъ вълкъ, че си взелъ едно агне. Ние съ законъ сме провиснали на куки агнетата, и това не било прѣстѣпление! А прѣстѣпление било това, че единъ вълкъ си взелъ едно агне! Веднага му теглимъ куршумъ. Казватъ: ние имаме право. Това е човѣшко право. Тия ваши разсѣждения не сж прави. Всичко въ свѣта си има смисълъ. Въ съврѣмения свѣтъ, при всичкия този торъ, при всичкитѣ тия отрицателни мисли, ние очакваме нѣкакво подобрене. Не, ние трѣбва да имаме сила да прѣвърнемъ всичко това въ добро и да спремъ злото. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, който единъ мой приятель, виденъ и ученъ българинъ ми разправи. Той ми пише отъ Германия слѣдното: азъ до сега въ дявола не вѣрвахъ, и въ сатана не вѣрвахъ, пѣкъ и сега не вѣрвамъ, но прѣди единъ мѣсець сънувахъ единъ сънь, който ме убѣди, че има дяволъ въ свѣта. Тѣй, както видѣхъ сатаната на сънь, той беше по-голямъ и по-силенъ отъ мене, но глава нѣмаше. Разбрахъ, че ако му дамъ моята глава, той ще може да направи много нѣщо, но ако не му дамъ главата си, нищо не ще може да

направи. Въ свѣта ние даваме своята глава на дявола, затова хората полудѣватъ. Нѣкои хора ги е страхъ отъ дявола. Нѣма защо да се страхувате, но не си давайте главата и мисълта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: “Ще смиря сатана подъ нозетѣ ти”. Тогава вие ще мязате на онзи светия, който се помъчилъ да смали дявола и тѣй успѣлъ да го омагьоса, че го затворилъ въ една стомна. Тѣй затворенъ въ стомната, светията го накаралъ да го разведе изъ цѣлия свѣтъ, та дори и на Божу гробъ. Най-послѣ светията го запиталъ: ти ще ме мъчишъ ли повече? Нѣма да те мъча. Светията отворилъ стомната и го освободилъ. И тѣй, когато дяволътъ влѣзе въ стомната, омагьосайте го, той ще отстъпи. Вие само си турете ржката отгорѣ, и той ще извърши отлични работи. И затова ние не трѣбва да казваме: колко жестокъ е билъ Пилатъ! Пилатъ бѣше човѣкъ, като всички хора, съ слабости. И най-благочестивитѣ християни нѣкой пжтъ проявяватъ такива слабости.

Днесъ, отъ всички хора, се изисква изучаваня на Божията Любовь. Затова трѣбва да се започне отъ човѣшката. Не се плашете, че човѣшката любовь ще изчезне изъ свѣта. Не, и милиони години още човѣкъ ще има къмъ себе си любовь. Даже и въ Нирвана като влѣзе, пакъ ще останатъ частици отъ тази любовь. Нѣкои мислятъ, че като влѣзатъ въ Нирвана нѣма да проявятъ любовь къмъ себе си. Казвамъ: ами отъ гдѣ се яви егоизма въ тия съвършени духове, които излѣзоха отъ Бога? Въ всѣка една частица на човѣка сжществува любовь къмъ себе си и затова егоистичната любовь у човѣка се проявява и ще се проявява. Всѣка една любовь обаче, си е на мѣстото.

И тѣй, ние ще изучаваме тѣзи три велики проявления на любовта. Глава на нашето битие ще бжде Богъ. Казва се въ Писанието: “Глава на Твоето Слово е Истината”. И тѣй, на първо мѣсто седи любовта, която имаме къмъ Бога. Слѣдъ това любовьта, която имаме къмъ себе си, която ще създаде дробоветѣ и артериалната система. И най-послѣ, любовьта къмъ ближнитѣ ни, която ще направи ржцѣтъ, краката и

стомаха. Следователно, въ тѣзи три принципа ще се облѣче човѣшкия духъ и ще живѣе съобразно Божията Любовь. И тѣй: съобразно Божията Любовь ще работя, ще мисля и ще заповѣдвамъ на всичко нисше въ себе си; съобразно своята любовь ще дишамъ, а съобразно любовта си къмъ ближния ще работя навънъ, ще се проявявамъ.

Пилатъ, който прѣдаде Христа на разпятие нѣмаше глава. Нему ще туримъ Божията глава, та като дойде втори пътъ, нѣма да разпѣва Христа. И Христосъ, като дойде втори пътъ, ще му покаже, какъ трѣбва да постъпва, ще му покаже гдѣ е неговата слаба страна. Христосъ ще му даде единъ добъръ урокъ. Елифасъ Леви разправя единъ малъкъ анекдотъ, въ който ще намѣря образа на Пилата. Сатана, слѣдъ като работилъ 2,000 години въ свѣта, слѣдъ като далъ на хората една хубава опитностъ, тѣ не го слушали повече, не искали да го знаятъ за нищо. Единъ денъ той излѣзълъ да си почине, спрѣлъ на едно каменисто мѣсто, навелъ си главата и си размишлявалъ: “Така е, учихъ, учихъ свѣта и като го научихъ, днесъ никой не те почита. Азъ постъпихъ неразумно, че предадохъ своето учение на тия неблагодарни хора”. По едно врѣме вижда Христосъ, че идва по направление къмъ него и сатана му казва: “Е, много късно идвашъ при мене”. Защо? - Прѣди 2,000 години, когато бѣхъ толкова силенъ, толкова богатъ, ти не дойде при мене да ти дамъ всички тия свѣтове, които имахъ на разположение, но идвашъ сега, когато нѣмамъ нищо”. - Не, азъ не идвамъ за твоитѣ царства, му казва Христосъ, азъ идвамъ да ти помогна. Сатаната е човѣкъ снаженъ, мускулестъ, но Христосъ видѣлъ въ гжрдитѣ му впити двѣ голѣми, черни змии. Христосъ се приближи при него, побутна тия змии, и тѣ паднаха на земята. Христосъ тогава му каза: “Да, ти много хубаво учи свѣта”. Това е една алегория. Да не казвате: ето какво ни проповѣда този човѣкъ, че сатаната трѣбвало да дойде да учи хората. Ами че сатаната и сега ви учи. На какво ви учи? - Пушки да си правите, да се убивате и на какво ли не друго, но сега сатаната е реформиранъ. И този навиятъ, реформиранъ сатана ще върви

по съвсѣмъ другъ пжтъ. Той ще върви съобразно Христовото учение.

И тъй, коя е главната идея? - Ще поставиме Божиата Любовъ като глава на вашия животъ, вашата любовъ - като дихателна система, а любовта къмъ вашитѣ ближни - като условие за създаване крака, ржцѣ, стомахъ, изобщо като удове на вашето тѣло. Тогава философията на вашия животъ ще се осмисли. Вие може да направите единъ опитъ и ще видите, че този опитъ ще излѣзе сполучливъ.

Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 23 Ноември,
1924 г. въ гр. София.

Който се учи.

“А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ всичъ си добрини тогозъ, който го учи¹”.

“Който се учи, и който го учи”, сж двѣтъ важни думи въ стиха, а другитъ сж обяснения и допълнения. Който се учи е ученикъ, а който го учи е учителъ. Който се учи е човѣкътъ на земята, а който го учи е Богъ, горѣ на небето. Който се учи е дѣтето, а който го учи е майката. Това сж все сравнения.

По нѣкой пжтъ намъ се вижда, че животътъ е лесенъ за разбиране, то е, защото той така се опростотворява въ ума ни, като че нѣма никакъвъ смисълъ. Защо е така? Защото всички нѣща, които се опростотворяватъ, изгубватъ смисъла си. Нѣкой пжтъ животътъ ни се вижда толкова сложенъ, че ние съвсѣмъ се оплитаме. Това сж двѣ крайности. По нѣкой пжтъ нѣкой ученъ човѣкъ мисли, че всичко знае, а другъ нѣкой мисли, че знае много малко. И двамата сж подъ единъ знаменателъ, но се различаватъ въ съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждалъ човѣкъ по-ученъ отъ себе си, за това мисли така. Онзи пъкъ, който е срѣщаль по-ученъ човѣкъ отъ себе си, казва: има хора, които знаятъ много, тѣй че азъ, въ сравнение сж тѣхъ, малко зная. Слѣдователно, за да прави човѣкъ тия сравнения, трѣбва да има едно дълбоко вътрѣшно разбиране, не трѣбва да мѣри нѣщата съ себе си. Ако мѣри съ себе си, нѣма защо да прави сравнения.

И тѣй, казваме: който се учи. Това, да се учи човѣкъ, е едно вътрѣшно побуждение, единъ вътрѣшенъ стремежъ. Най-великото състояние въ човѣка е да се учи. Онзи, който иска да осмисли живота си, трѣбва да се учи. Онзи, който иска да живѣе, трѣбва да се научи, какъ да живѣе, т. е. той трѣбва да

¹ Галат. 6:6

добие закона на Любовта.

Сега, всички думи “да се обичаме, да върваме, да имаме знания” по настоящемъ изискватъ обяснение. Какво значи да знаешъ? Всѣки казва, че знае. Това, което хората знаятъ, не е знание, то е паметарство, т. е. знание по паметъ. Еди-кой си челъ нѣкоя книга, еди-кой си челъ нѣкой романъ, еди-кой си челъ нѣкое научно съчинение, запомнилъ нѣщо отъ него и казва: азъ зная. Е, какво знаешъ? - Зная, че земята се върти около слънцето. Ти провѣри ли това? - Не, четохъ въ еди-кой си книга. Тогава ще кажешъ: четохъ въ едно научно съчинение, единъ ученъ казва, че земята се върти около слънцето. Другъ нѣкой казва: азъ зная, че отъ земята до слънцето има 92 милиона мили разстояние. Ами ти измѣри ли го? Не, но зная. Чудни сж хората! Другъ нѣкой челъ нѣщо по сжщия въпросъ и казва, че разстоянието между слънцето и земята е 93 милиона мили. При тия двѣ твърдения се явява разлика отъ единъ милионъ. Казвамъ: какво е това научно измѣрване, което ражда разлика отъ единъ милионъ? Питамъ тия учени: какъ измѣрихте туй разстояние? - Е, въ математиката има извѣстни жгли, та измерването става по голѣмината имъ, по дължината на тѣхнитѣ страни. Какви сж тия жгли, какви сж тия страни? Какъ е възможно: единиятъ измѣрвалъ съ жгли, другиятъ съ прави линии и да произлѣзе разлика отъ единъ милионъ километри? Какво е това измѣрване на жлитѣ? Това е единъ методъ, съ който си служатъ ученитѣ, азъ го наричамъ “методъ на прѣдположение”. Така, въ турски езикъ има извѣстни думи, които се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ, но иматъ различно значение. Турчинътъ като срещне нѣкоя такава дума, казва: не иде на кажемъ тази дума, кажете друга нѣкоя. Той пише, пише, нищо не излиза. Запримѣръ, въ турски езикъ думитѣ лопата, шивачъ и слѣпа коза се пишатъ по единъ и сжщъ начинъ. Единъ турски началникъ пише до кмета да му се изпратятъ 40 лопатари - хора да ринатъ земя. Кметътъ чете, чете, казва! “На нашия началникъ трѣбватъ 40 кюркчии”. Праца му 40 кюркчии да шиятъ, т. е. 40 шивачи. Началникътъ пише, че не му трѣбватъ

шивачи. Кметътъ мисли, мисли, казва си: “Сигурно началникътъ има много работници, та му трѣбватъ 40 слѣпи кози. Нѣма какво, изпраца му 40 слѣпи кози. Началникътъ пакъ повтаря молбата си: “Изпратете ми 40 лопатари”. Едва при този случай кметътъ се досѣща, че началникътъ иска 40 лопатари, работници и му ги изпраца.

Та, сега и ние въ нашитѣ изслѣдвания направимъ една погрѣшка, че втора, че трета, докато се изправимъ. Подъ “знание” погразбирамъ извѣстни истини, които ние сме провѣрили веднѣжъ, дважъ, докато получимъ най-послѣ най-малкия, микроскопически резултатъ. А тѣзи знания, които сте добили само отъ четене, безъ провѣрка, безъ опити, тѣ се отнасятъ до паметта на човѣка. Ето защо, всички истини, които взимаме отъ другитѣ хора, трѣбва да ги провѣряваме. Когато изучаваме живата природа, трѣбва да я разглеждаме като една книга, оставена прѣдъ насъ за проучване. Всички животни, всички растения, всички звѣзди сж Божественитѣ азбука, слогове и прѣдложения на невидимия свѣтъ. Задъ този свѣтъ, който ние виждаме, сжществува единъ невидимъ, много по-съвършенъ, по-обширенъ отъ видимия. Слѣдователно, туй видимото е азбука, чрѣзъ която можемъ да се домогнемъ до невидимия свѣтъ. Срѣщаме единъ вълкъ и казваме: вълкъ е това! Добръ, каква роль играе този вълкъ въ природата? - Много проклето животно е вълкътъ! Защо, въ какво седи неговата проклетия? - Дави овцитѣ. Е, че ако е така, човѣкъ ги дави повече. Какво лошо има въ това? Вълкътъ ще изяде 1-2-3-10 овци, а човѣкъ ще заколи много повече, при това, ще накълца месото имъ и ще го консервира. Значи, и вълкътъ яде овци, и човѣкътъ яде овци, а при това човѣкътъ минава за праведенъ, за светия. Защо вълкътъ да е виноватъ, а човѣкътъ да не е виноватъ? Човѣкътъ е, казватъ, господарь. Слѣдователно, като господарь, той ималъ право да яде овци, а вълкътъ - нѣма. И слушаеме ние днесъ всички религиозни хора да казватъ, че въ Писанието било казано, какво всичко живо е създадено за да се яде. Азъ ще направя едно възражение. Когато Господь създаде

крушата, какво каза, гървото и ли да ядемъ, или плода и? Питамъ те: ако ти отидешъ да изядешъ една круша съ стеблото и, съ гънера и, какво ще стане съ тази круша? Казватъ: трѣбва да ядемъ! Да, но ще изядешъ само плода на крушата, а сѣменцата и ще поѣешъ. Ако ти изядешъ една круша, а сѣменцата и посадишъ, имашъ право да я ядешъ, но ако опанашъ цѣлата круша, заедно съ сѣменцата и, казвамъ: ти не си нищо друго, освѣнъ единъ червей, който знае само да гризе - ти не си разбралъ смисъла на живота. И сега, нѣкои казватъ: явили се въ свѣта едни неправовѣрни хора. Защо не сж правовѣрни? Защото казватъ, че не трѣбва да се яде месо. А тия, които казватъ, че трѣбва да се яде месо, тѣ сж правовѣрни! Но, въ първата глава на Битието се казва, че човѣкъ трѣбва да се храни само съ плодове. И казва по-нататѣкъ Писанието, че царството Божие не седи въ ядене и пиене. Ами въ какво? - Когато ядешъ, да ядешъ само това, което Богъ е опрѣдѣлилъ и то съ благодарностъ. Разбира се, това се отнася до вѣрующитѣ хора, до тия, които сж умни, които иматъ разбирания. Онѣзи хора, които вѣрватъ въ Бога, азъ ги харесвамъ. Подъ думата "вѣрующъ" човѣкъ азъ подразбирамъ този, който разбира дълбокия смисълъ на нѣщата. Ако ти внесешъ въ твоя организъмъ храна, която може да отрови кръвта ти, и съ това да повлияе върху здравето на гѣцата ти, тази храна полезна ли е? Днесъ има споръ между всички лѣкари по въпроса за храната. Едни доказватъ, че месото е врѣдно, а други доказватъ, че не е врѣдно. Азъ казвамъ: има и друго разсжждение. Медътъ на пчелитѣ е сладѣкъ, но не и самитѣ пчели, които сж въ кошеритѣ. Човѣкъ може да си вземе малко медецъ отъ пчелитѣ, той е господарь на това, но не е господарь и на самитѣ пчели. Слѣдователно, въ сегашнитѣ условия, при които се намираме, вѣрующитѣ човѣкъ има право да вземе млѣкото на кравата, това му е позволено, но да вземе месото и, това нигдѣ въ Божия законъ не е писано. Азъ говоря за вѣрующитѣ, за онѣзи, които обичатъ Бога. Днесъ хората се оправдаватъ съ това, което се пише въ Светото Писание. Защо? Защото взиматъ тия истини и ги

тълкуватъ буквално. Ако вземемъ този стихъ, гѣто Христосъ казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми” - и го тълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете единъ другъ, ще изядете даже и най-святитѣ и най-ученитѣ си хора. Ученицитѣ Христови поставили този въпросъ прѣдъ Христа ребромъ, той да имъ разясни скрития му смисълъ. Христосъ имъ каза: “Този стихъ се отнася до моитѣ думи. Ако не приемете думитѣ ми, които сж Слово Божие, Духътъ Божий, и не станатъ ваша плътъ и кръвъ, вие не може да придобиете животъ вѣченъ”. Съ туй Слово трѣбва да се храните постоянно, и туй Слово трѣбва да излиза отъ устата на онзи, който вѣрва. Ако всички ние схващаме въпроса така живо, ако всички ние обичаме Бога съ всичкото си сърдце, ако Богъ не бѣше за насъ една отвлѣчена единица, едно отвлѣчено сжщество, за което да споримъ, дали сжществува или не сжществува, всичкитѣ наши недоразумения и криви заключения щѣха да изчезнатъ. Сегашнитѣ недоразумения, които сжществуваатъ между хората, произтичатъ отъ факта, че тѣзи хора не сж въ връзка съ Бога. Законътъ въ природата е слѣдниятъ: всѣко сжщество, което не е въ връзка съ Бога, нѣма условия да живѣе. Растенията, които сж извънъ почвата, изсъхватъ; рибитѣ, които сж извънъ водата, умираатъ; птицитѣ, които сж извънъ въздуха, умираатъ. Сжщиятъ законъ, сжщата аналогия се отнася и до човѣка. Човѣкъ може да излѣзе вѣнъ отъ Бога, може да не вѣрва, но въ това невѣрие той ще внесе мракъ и тъмнина въ душата си, ще изгуби свѣтлината си, ще изгуби смисъла на живота си.

Та, казвамъ: въ всѣко нѣщо има смисълъ. Запримѣрь, като срещнемъ единъ вълкъ, какво означава вълкътъ, какъвъ смисълъ има той? Срещнемъ мечка. Какъвъ смисълъ има тя? Често ние уподобяваме човѣка на нѣкое животно. Казваме: вълкъ е той, мечка е той, овца е той. Христосъ пѣкъ казва за себе си: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”. Какво означава живиятъ хлѣбъ? Нѣкои наричатъ Христа “Агнецътъ Божий” - пакъ уподобление правятъ. Какво означава това? И въ този смисълъ, нѣкои народи отъ старитѣ врѣмена, като сж разбирали това нѣщо, сж се

покланяли на нѣкои животни, като сж ги считали за символъ на нѣщо велико. Ние се чудимъ, запримѣрь на египтянитѣ, какъ е възможно, тѣ които сж били толкова културни да се кланятъ на тѣхния аписъ - животно отъ рода на мѣкопитающитѣ. Нима ние днесъ не се кланяме прѣдъ онази каса, пълна съ златни, звонкови монети? Нима ние не се кланяме прѣдъ онзи богатъ банкеръ? - Покланяме се и прѣдъ пълната каса, покланяме се и прѣдъ богатия банкеръ. При това, като влѣзешъ при него, очите ти сж отворени на четири. Защо? Казвашъ: е, нужда имамъ. Сега, въпросътъ не е за външнитѣ хора, да оставимъ тѣхъ на страна, въпросътъ се отнася до вѣрующитѣ, до онѣзи, които вѣрватъ въ Бога. Питамъ: опитали ли сте вие вашата сила, какъ можете да противостоите на паритѣ, да живѣете безъ тѣхъ? Това, че не можете да живѣете безъ пари, не е само едно вѣрую, това е едно внушение. Ученитѣ хора правятъ опити въ това отношение и сж забѣлѣзали, че когато се тури една мисль въ човѣка, той не може да и противостои. Нѣкой пжтъ устоява, нѣкой пжтъ - не може. И въ живота има такива наклони плоскости, че като те турятъ на някоя отъ тѣхъ, не можешъ да устоишъ. Тамъ е изкушението! Прѣдставете си, че някой иде на срѣща ви съ револверъ, но вие не можете да се браните, нѣма ли да се намѣрите въ изкушение? Прѣдставете си, че нѣкой иска да изнасили жена ви. Вие нѣма ли да извадите револвера и да го убиете? Това сж все прѣдположения, нѣща, които може да станатъ, може и да не станатъ. Но, щомъ ти живѣешъ въ Бога, какъ е възможно, да дойде нѣкой да направи едно прѣстѣпление противъ волята Божия? Слѣдователно, ние въ живота си правимъ допущения, прѣдположения за това - за онова и все казваме, че вѣрваме въ Бога. Вие имате дѣщери, синове, но си казвате: възможно е тия дѣца да ме не гледатъ на стари години, отгдѣ да зная, затова нека си туря поне малко парици въ банката. Вие уповавате на дѣщеря си, на сина си, но уповавате и на паритѣ. Казвате: е, да се намиратъ тамъ малко пари! То значи: като се намиратъ тия пари, все ще се намѣрятъ нѣкои хора, които ще ме гледатъ, ако не заради мене самия, то поне

заради паритѣ. И така, спестишѣ си 100-200,000 лева. Но, като имашѣ тия 100-200,000 лева, нѣма ли да умрѣшѣ по сжщия начинѣ, както и ако да ги нѣмаше? - Щеше да умрѣшѣ еднакво. И въ края на краищата, какво си свършилѣ? Нека разумно погледнемѣ на резултатитѣ въ живота. Ама вие казвате: е, азѣ да си поживѣя сега, че като умра, като отида на онзи свѣтъ, тогава да бжде каквото ще. Не, това не е правилно разсжждение. Слѣдѣ като умрѣшѣ, ти ще се намѣришѣ въ чудо, че пакѣ живѣешѣ, пакѣ имашѣ чувства и желаня, пакѣ имашѣ ржцѣ, крака, тѣло, както и сега: само че туй тѣло, което ще имашѣ въ духовния свѣтъ не е тѣй гжсто, тѣй грубо, както това, което имашѣ на земята. Като се намѣришѣ въ онзи свѣтъ, ти ще се очудишѣ, ще кажешѣ: е, имало другѣ свѣтъ! И тамѣ ще живѣешѣ, ще ходишѣ, ще говоришѣ, но ще намѣришѣ слѣдующата разлика: говоришѣ на жена си - не ти обрѣща внимание; говоришѣ на дѣщеря си, на сина си - не ти обрѣщатѣ внимание; говоришѣ на слугитѣ си - не ти обрѣщатѣ внимание. Разгнѣвишѣ се, казвашѣ: какѣ тѣй, тѣзи хора оглушѣли ли сж, оглупели ли сж, че не ми обрѣщатѣ внимание? Разправяха ми единѣ случай за единѣ заминалѣ за онзи свѣтъ, дали е вѣренѣ случай, или не, не зная, но той е слѣдниятѣ: нѣкой си дѣдо Стоянѣ умрѣлѣ. Той не билѣ много благочестивѣ човѣкѣ, напротивѣ билѣ голѣмѣ скжперникѣ, парата дѣлѣлѣ на дѣвѣ. Като умрѣлѣ, жена му, дѣцата му си въздѣхнали свободно и си казали: добрѣ, че дѣдо Стоянѣ умрѣ, та да можемѣ свободно да си поживѣемѣ. Тѣ поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядатѣ и да пиятѣ. Едѣва се наредили, забѣлѣзватѣ, че всичко по масата започва да се разхвѣрля. Омагьосана е стаята нѣщо, казватѣ си. Всички чинии, лжжици, вилици започнали да се дѣвжатѣ. Най-послѣ нѣкой отѣ сжсѣдитѣ се досѣтилѣ, че това е духѣтъ на дѣда Стояна, който иска да вземе участие въ угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилушка, лжжица и за дѣда Стояна, сипали му ядене, турили му столѣ, и слѣдѣ като наредили всичко това, дѣдо Стоянѣ вече си кротувалѣ, нищо не разхвѣрлялѣ. Казватѣ: защо този столѣ е празенѣ? - Не е празенѣ, дѣдо

Стойанъ седи на него. Нѣкой ще каже: това сж приказки отъ 1001 ноцъ! Че и сегашниятъ свѣтъ е отъ 1001 ноцъ. Всѣки може да провѣри тѣзи нѣща и да види, до колко сж вѣрни.

И тѣй сегашниятъ човѣшки животъ на земята е крайниятъ прѣдѣлъ на сегашния козмосъ, дѣто всичкитѣ нѣща се посрѣщатъ: у човѣка ще се роди нѣщо по-хубаво, нѣщо ново ще се създаде. Човѣкътъ е крайниятъ прѣдѣлъ, крайната граница на битието. По-долу отъ човѣка ние не можемъ да знаемъ, и по-горѣ, по-далечъ отъ него не можемъ да отидемъ. Надъ насъ има други, по висши сжщества: ако слѣземъ долу въ ада, и тамъ има другъ свѣтъ. Лошитѣ духове нѣматъ нищо общо съ насъ. Човѣкъ се намира между двѣ противодѣйствиущи сили въ природата. Всѣки е опиталъ това нѣщо. Запримѣрь, някой ви обича, но въ дагень моментъ не ви направи една услуга. Веднага у васъ се зараждатъ лоши чувства. Отгдѣ дойдоха тѣ? Тѣ не сж ваши, тѣ сж чужди. Нѣкои мислятъ, че адътъ е образуванъ отъ паднали ангели. Не, той е пѣлень съ сжщества отъ човѣшката раса. Той е пѣлень съ всички онѣзи хора, които не сж изпълнили волята Божия, които сж вѣрвѣли по свой пжтъ, които сж вършили най-голъмитѣ прѣстжпления. Тия сжщества сж жителитѣ на ада, затова водятъ най-разгулень животъ. Всичкитѣ тия лоши думи, цѣлиятъ този рѣчникъ отъ извратени слова се дължи все на тѣхъ, на лѣво - на дѣсно ги употребяватъ. Тѣй че жителитѣ на ада сж хора, не сж духове. Духоветѣ не знаятъ тѣзи думи. Небето пѣкъ е пѣлно само съ добри хора. Ами че ангелитѣ сж все такива добри хора. Казвате: Господь създалъ ангелитѣ. Не, това е едно заблуждение! Господь не създава. Създаването е единъ механически процесъ. Въ свѣта има раждане. Раждането е единъ вжтрѣшенъ процесъ, процесъ на Божественя Духъ. Всички напреднали сжщества сж минали по извѣстенъ пжтъ на развитие подъ ржководството на Божия Духъ и сж достигнали до тази степенъ на развитие, въ която се намиратъ. Та, казвамъ: всѣки единъ отъ васъ може да стане ангелъ, може да стане и дяволъ, споредъ както живѣе. И по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да направи и добро,

и зло; по закона на тази свобода, именно, човѣкъ може да възприеме единъ добъръ, или единъ лошъ животъ. Нѣкои питатъ: въ какво седи добриятъ животъ? Добриятъ животъ седи въ това, да сподѣлишъ всичко, което имашъ съ своитѣ ближни. Лошиятъ животъ седи въ това, да не сподѣляшъ нищо съ своитѣ ближни. Нѣкои казватъ: ами човѣкъ нали обича своитѣ дѣца, своето сѣмейство? Не, това не е мѣрило, че човѣкъ води добъръ животъ. Че и вълчицата обича своитѣ дѣца, но тази вълчица задига дѣтето на овцата и го занася на своитѣ дѣца, като казва: хайде, мама, хапнете си! Питамъ: каква е тази любовъ, за образецъ ли е, Божия Любовъ ли е? Слѣдователно, човѣкъ веднѣжъ заживѣлъ съ Божията Любовъ, веднѣжъ просвѣтенъ въ Божия Духъ, живѣе вече добъръ животъ. Защо? Защото Господъ едноврѣменно прониква въ всички хора. Тѣлата на всички хора сж подъ влиянието, подъ разположенieto на Бога. Богъ разполага сж тѣхъ. Той едноврѣменно има друго едно по-високо проявление. Когато дойде едно сираче въ дома ти, и ти направишъ разлика между него и твоитѣ дѣца, това не е по Бога, Богъ не живѣе вече въ тебе. Ти не трѣбва да правишъ никаква разлика между твоитѣ дѣца и това дѣте. Ти ще се отнасяшъ съ туй дѣте тѣй, както съ твоитѣ, разбира се, ако то бжде скромно. Ти ще бждешъ спрѣмо туй дѣте тѣй добъръ, както и спрѣмо своитѣ дѣца, защото Духътъ Божий, който живѣе въ твоитѣ дѣца, живѣе и въ туй бѣдно дѣте.

Ние, съврѣменитѣ хора, имаме особени схващания за живота, отъ които произтичатъ всичкитѣ наши нещастия въ свѣта. Запримѣрь, често ме запитватъ: защо умрѣ моето дѣте? Защо го взе Господъ, трѣбваше ли да умрѣ? Чудни сте вие хората! Това дѣте не бѣше твое. То бѣше единъ ангелъ, изпратенъ отъ небето за 10 години при тебе, да придобие една опитностъ. Слѣдъ като си свърши работата, слѣдъ като си научи урока, за който бѣше дошло, Господъ си го взе. То се върна на небето. Защо ще плачешъ на чуждъ гробъ? Това дѣте не е твое. Другъ примѣрь. Нѣкой взелъ отъ нѣкого 10,000 лева на заемъ и послѣ казва, защо ще ги връщамъ? - Ще ги върнешъ, ползувалъ си се

отъ тѣхъ. Чудни сж тия майки, като казватъ: защо ми отиде дѣтето? Така да казва единъ вѣрующъ, то значи да не разбира Божия законъ. Това дѣте не е твое, то е ангелче, което трѣбваше да си отиде. Умрѣ ли дѣтето ти, ще кажешъ: Господи, благодаря Ти, че взе моето ангелче, прати ми друго нѣкое. Пъкъ много ангелчета има по свѣта! Щомъ твоео ангелче си отиде, иди въ другъ домъ и кажи: сестро, азъ се радвамъ на твоео ангелче тѣй, както и на моето. Пъкъ и нейното ангелче скоро ще си отиде. Че онзи свѣтъ е нѣщо много хубаво! Тамъ има музика, поезия, художество! Тамъ нѣма караници между мжже и жени, сладкъ езикъ между тѣхъ сжществува. Навсѣкждѣ слушашъ звученъ, музикаленъ езикъ. Нѣкои казватъ: а, страшно е на онзи свѣтъ! Дали скоро ще умра? Казвамъ: е, да умрѣшъ, хубаво е, но не те искатъ още. Не е добръ да умрѣшъ, да заминешъ отъ този свѣтъ безъ да сж те повикали, че да чакашъ съ години прѣдъ вратата на онзи свѣтъ. Ти чукашъ, никой не те приема, ти чукашъ никой не те приема. Отъ тамъ ще ти кажатъ: не е врѣме още да дойдешъ въ този свѣтъ, ще се върнешъ назадъ. Това е лошото! Има много такива души, които се скитатъ между този и онзи свѣтъ, че не сж нито тукъ, нито тамъ. Това сж били все отчаяни хора, които сж се самоубили.

Сега апостолъ Павелъ се обръща къмъ вѣрующитѣ съ стиха: “Който се учи”.

За да разбираме нѣщата, ние всѣкога трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, съ които да ги измѣрваме, да ги сравняваме. Да се съмнявашъ, това не е знание. Нѣкой се съмнѣва въ нѣкого, казва: азъ се съмнѣвамъ въ неговата честностъ. Хубаво, ти, който се съмнѣвашъ, честенъ ли си? Само абсолютно честниятъ човѣкъ може да знае, дали другиятъ на срѣща му и честенъ, или не. Само абсолютно добриятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е добръ, или не. Само абсолютно разумниятъ може да знае, дали онзи на срѣща му е разуменъ, или не. Този, който не е разуменъ той може само да прѣдполага. Ние трѣбва да бждемъ въ връзка съ самитѣ нѣща, или най-малко ние трѣбва да имаме дружба или общение съ нѣкой човѣкъ, за да го познаемъ. Трѣбва

да има една малка обмѣна между нашитѣ чувства. Послѣ, като срѣщнемъ нѣкой човѣкъ, казваме: лицето на този човѣкъ е красиво. Въ какво седи красотата на едно лице? - Всѣка една частъ отъ нашето лице трѣбва да бжде жива, а не мъртва. Лицето ни трѣбва да бжде тѣй подвижно, че отъ всѣка частъ на лицето ни да радира онази Божествена свѣтлина. Отъ всички части на лицето ни трѣбва да излизатъ най-хубавитѣ, най-възвишенитѣ нѣща. То трѣбва да е като единъ рефлекторъ на нашия вътрѣшенъ животъ. Въ какво именно седи красотата на нѣкой човѣкъ. - Челото му да бжде голѣмо. Голѣмото чело на нѣкой човѣкъ говори за неговия умъ. Нѣкой има голѣма глава. Да, но голѣмата глава не говори за голѣмината на челото, не говори и за ума на човѣка. Главата на нѣкого може и да е малка, и челото му да изглежда малко, но това още не е мѣрката, по която да се сжди за неговата интелигентностъ. Голѣмо чело е това, което отговаря на една математическа величина, на една геометрическа форма. Широкото, голѣмото чело показва най-възвишенитѣ мисли у човѣка. Долната частъ на лицето показва настроенията, възможноститѣ, съ които човѣкъ може да се прояви. Когато лицето на човѣка е по-голѣмо, за него казватъ: душа има този човѣкъ! Колкото лицето е по-дребно, толкова по-дребнавъ е той. Но, азъ не говоря за онази натрупаностъ отъ мазнини по лицето, но подразбирамъ онова живо, подвижно лице безъ мазнини. Онзи човѣкъ, на когото лицето е прѣтрупано отъ мазнини всѣки день ще го видишъ, че ту заушка се явила въ него, ту циреи, ту нѣкаква ангина. Не за такова лице говоря азъ, но за онова живото, подвижното, въ което всѣки мускулъ играе. Изразителенъ е такъвъ човѣкъ! И като го погледнешъ, благостъ диша отъ него, довърне ти внася. Въ такъвъ човѣкъ нѣма никакво раздвояване. Азъ гледамъ, нѣкой човѣкъ ме погледне и изведнѣжъ бързо си свали очитѣ. Защо? - Страхъ го е да не проникна въ душата му. Нѣма защо да се страхува - азъ отдавна съмъ проникналъ. Ще бжде смѣшно, почвата да се страхува отъ водата. Водата е проникнала вече въ почвата и постоянно прониква. Водата не създава злото. Нѣкой пжтъ тя

носи зло, но повече носи благословение за растенията. Следователно, ако този животъ проникне въ насъ, нѣма какво да се плашимъ. Тия очи - това сж все прозорци. Нѣкой казва: страшни очи има той. Какво страшно може да има въ тия очи? Нѣма нищо страшно въ свѣта. Ако ние имаме вѣра, че Богъ, съ своята разумность на всѣкъдѣ царува, и че всички сме заобиколени съ множество свидѣтели, разумни сжщества, които се интересуватъ, грижатъ за насъ, ние друго-яче бихме гледали на всички нѣща. Тия сжщества не ни наблюдаватъ отъ любопитство, но по нѣкой пжть, когато дигаме голѣмъ шумъ, тѣ се спиратъ, за да ни помогнатъ. Иначе, тѣ се занимаватъ съ своитѣ работи: тѣ сж благородни сжщества. Каквото и да правимъ, ние сме забавление за тѣхъ. Нѣкой пжть хората се биятъ помежду си и казватъ: Господъ не вижда ли, че ми изтрѣгнаха космитѣ? Тогава Господъ изпраца нѣкои отъ тия разумни сжщества да примирятъ хората.

И тѣй, ние трѣбва да изхвърлимъ злото отъ себе си, да се освободимъ отъ лошитѣ обходи, а за това трѣбва да се прѣобразимъ коренно. Ти вървишъ по пжтя, виждашъ, че нѣкой бие вола си. Какво ще направишъ? Азъ бихъ постжпилъ по слѣдующия начинъ: Ще се спра прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: приятелю, какво носишъ въ колата си? - Е, малко житце, около 3-4 кгр. По колко мислишъ да го продадешъ? - По толкова. Дай ми житото си, азъ ще го купя. Ще взема житото, ще му го платя добрѣ и ще освободя воловетѣ отъ бой. Вие сега ще кажете: ако почна да плащамъ всѣки день за туй, за онуй, на кждѣ ще му излѣзе смѣтката? Вие сте чудни хора, като се боите, че ще плащате. Ако почнешъ да плащашъ, всичко около тебе ще протече. Богатството е като единъ изворъ. Ти само не го запушвай, отпуши го, то ще протече. Ние всѣкога туряме прѣгради и затова не успѣваме. Вие казвате: не може да се прави добро. Не, вѣчно ще правишъ добро. Доброто е единъ вѣченъ изворъ. Ти го отпуши и ще видишъ, какъ той ще протече. Доброто е едно богатство. Нѣкой казва: до сега правихъ добро, но отъ сега нататъкъ нѣма вече да правя добро. Не, ти прави добро

Всѣкога, не се разкайвай, доброто е вѣченъ изворъ.

Казва апостолъ Павелъ: “Онзи, който се учи, трѣбва да научи онѣзи велики нѣща въ природата. Отъ кого? Кой е учителъ? - Богъ е, който учи. Той може чрѣзъ много нѣща да те учи. Той може да те учи чрѣзъ жена ти, чрѣзъ дѣцата ти, чрѣзъ учителя ти. Ние чакаме сега да се пенсионираме, че тогава да се заемемъ да работимъ за себе си, за Бога. Азъ слѣдя, правя си своя статистика за тия случаи. Нѣкой казва: мене ми трѣбватъ още 4-5 години, докато се пенсионирамъ. Добрѣ, пенсионира се, но какво става? - Пенсионира се и умрѣ. Не, човѣкъ докато не се е пенсионира, може да работи, има условия за работа, има и стремежъ. Като се пенсионира вече, той не намира цѣль за какво да работи. Нѣкой казва: азъ като остарѣя, тогава ще работя за Бога. Той ще изхарчи всичкитъ си сили въ единъ непорядъченъ, разгуленъ животъ, и като прахоса всичкия си животъ, тогава съ тояжката си и съ пѣшкане, “охъ-охъ”, ще отиде да проповѣдва Словото Божие, ще отиде да лѣкува болни. Не, младитъ ще ходятъ да проповѣдватъ Словото Божие, тѣ ще говорятъ за Бога. Ще кажете: защо младитъ само, ами ние, които сме остарѣли какво трѣбва да правимъ? Какво подразбирамъ подъ стари хора? Всѣки човѣкъ, който прави грѣхове, той е старъ, той остарѣва. А всѣки човѣкъ, който се възвръща къмъ любовта, подмладява. Любовта подмладява хората. Почнете да обичате Господа и ще се подмладите. Възлюбете вѣрата, почнете да проповѣдвате за Бога, изхвърлете съмнѣнието и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде. Ще кажете: може ли тия нѣща? - Може, ние сме ги опитали. Турете тази мисль въ себе си.

И тѣй, ние дохождаме до слѣдното заключение: животътъ е въ пълно разположение на самитъ насъ. Щомъ е така, ние можемъ да подобримъ живота си, защото това е волята Божия. Богъ, който живѣе въ насъ, ни казва, че чрѣзъ Него можемъ да подобримъ своя животъ, а не трѣбва да чакаме нашитъ ближни да подобрятъ живота си, че тогава ние. Всѣки

ще подобри своя животъ за себе си и ще приложи закона. Когато всички оправимъ живота си, ще имаме нови отношения единъ къмъ другъ. Тъзи нови отношения ние не ги знаемъ. Днесъ нѣма отношения между господарь и слуга, и дружба нѣма, но между тѣхъ има една стѣна, която ги дѣли. Днесъ нѣма отношения между Бога и единъ вѣрующъ, който Му служи само отъ страхъ. Днесъ нѣма онова правилно разбиране, съ което трѣбва да се служи на Бога, да се разбира онзи великия законъ. Отъ любовъ трѣбва да се служи на Бога!

Сега, въ какво трѣбва да се учимъ ние? Ще ви приведа единъ примеръ за единъ отъ древнитѣ царе. Този царь билъ много уменъ, наричалъ се Синусий. Въ своята приемна той ималъ единъ, столъ, украсенъ съ скъпоцѣнности. Прѣдъ този столъ имало една масичка съ всѣкакви богатства, и онзи, който седнѣлъ на този столъ, ималъ право, слѣдъ като стане отъ него, да вземе каквито богатства иска отъ масичката и да ги занесе дома си. На този столъ имало надписъ: смъртъ и животъ! Обаче, забѣлжително било това, че никой не смеялъ да седне на този столъ. Защо? Подъ този столъ имало нѣкакви дупки, въ които се крияли кобри, които излизали веднага отъ дупкитѣ си, щомъ нѣкой се осмѣлѣвалъ да седне на стола и го ухапвали. Правилото за сѣдането на стола било слѣдното: всѣки, който искалъ да седне на този столъ, трѣбвало да бжде съ голи раменѣ и голъ гърбъ. Слѣдователно, ако той може да издържи на ухапването на тия кобри, той можелъ да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умиралъ. Мнозина опитвали този столъ и знаели, какъвъ е. Какъвъ е? - Който обича, нека го опита.

И тъй, ние, съврѣменитѣ хора, всѣкога седимъ на този столъ, който носи смъртъ. Ние желаемъ външни богатства, отъ които умираме. Външнитѣ богатства днесъ раждатъ умраза между хората. Защо? Защото щомъ човѣкъ забогатѣе, той нѣма вече приятели. Даже жена му, дѣцата му не сж му вече приятели. Той не може да бжде напълно увѣренъ, че тѣ го обичатъ. Забогатѣе ли, той е изключенъ за тѣхъ, не сжществува

вече за тѣхъ, тѣ обичатъ неговитѣ пари. Нѣкой казва: искамъ да бжда богатъ. Добрѣ, то не е голѣма работа. Ще седнете на този столъ и ще забогатѣете. Сега, не трѣбва да вадите заключение, че не трѣбва да бждете богати. Има богатства, които трѣбва да придобиеете, но трѣбва да знаете Истината, че като седнете на този столъ, и да ви ухапу кобрата, да не умрѣте. Синъ ти, жена ти, дъщеря ти не трѣбва да ламтятъ за туй външно богатство. Като говоря за богатство, азъ разбирамъ онова вътрѣшно богатство на Любовта, на знанието и на Добродѣтелитѣ. Туй е истинското богатство! Има ли го човѣкъ въ себе си, той всѣкога може да бжде богатъ. Туй богатство почива на слѣдующия законъ: всички онѣзи хора, които сж разбогатели по единъ естественъ начинъ въ кръвта имъ се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежаватъ. На това вътрѣшно злато въ кръвта имъ се дължи богатството. Азъ не говоря за ония богати хора, които врѣменно сж разбогатели, по единъ неестественъ начинъ. Щомъ човѣкъ стане богатъ, той трѣбва да внесе едно малко количество злато и въ кръвта си. Щомъ придобие туй живото злато отвжтрѣ, той ще привлѣче златото и отъ вънъ. Ще видишъ тогава, какъ този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имашъ външното злато, трѣбва да имашъ туй вътрѣшното злато въ кръвта си. Ако вие придобиеете туй външно злато безъ да имате вътрѣшното злато въ кръвта си, тази кобра ще дойде да ви ухапу, и вие ще умрѣте. Коя е тази кобра? - Това е онзи апашъ, разбойникъ, който ще ви ограби, удуши, ще ви вземе всичкото богатство. Имашъ ли туй живото злато, никой не може да ви ограби, да ви окраде. Ами че онзи, който иска да ми краде златото, азъ нѣма защо да го чакамъ да дойде да ме обере въ кѣщи, но ще го срѣцна на улицата и ще му кажа: приятелю, нѣма защо да ме крадешъ, кажи колко искашъ и азъ ще ти дамъ. - Е, 1,000 - 2,000 лв. Ето, вземи ги, и когато имашъ нужда пакъ ела. Ще му дамъ колкото му трѣбватъ и съ това ще станемъ приятели съ него, нѣма какво да ме краде. При това, има другъ единъ законъ, споредъ който

честното богатство никой не може да го краде. Ще ви приведа единъ примѣръ изъ американския животъ, може да го вземете като анекдотъ или като приказка, съ който се потвърждава този законъ. Единъ християнинъ, бѣднякъ билъ той, често ходилъ на църква, но цѣлата му молитва била все за пари, тѣй силно била концентрирана мисълта му къмъ паритѣ. Той се молилъ на Господа така: Господи, ти знаешъ, че имамъ нужда отъ пари, прати ми парички отнѣкъдѣ. Азъ ще посветя живота си за Тебе, но помогни ми! Видишъ ли отъ 4-5 години какъ реформирахъ живота си, искамъ да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ти парички! Молилъ се, молилъ се и една вечеръ, като се връща дома си, вижда прозореца на кѣщата на единъ банкеръ отворенъ и на прозореца сложена една торба съ пари, които банкерътъ, както броилъ, дошло му нѣкакво вдъхновение, отишълъ да се помоли Богу и ги забравилъ. Този бѣдникътъ християнинъ, като вижда торбата съ паритѣ веднага я взима и си казва: благодаря Ти Боже, за гдѣто ми чу молитвата. Занася я дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпжква между него и Бога. Спира се и си казва: е, тази вечеръ молитвата ми не върви, утрѣ, ще провѣря, да видя дали ще се яви пакъ торбата. На другата сутринъ отива при торбата, попина я малко, порагва и се започва да се моли, казва: благодаря Ти Господи! Моли се, но молитвата пакъ не върви, торбата отново изпжква. Вториятъ, третиятъ день все сжщото нѣщо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господь му казва: тази торба не е за тебе. Иди, занеси паритѣ на господаря и ги остави, нека той ти даде отъ любовъ колкото иска. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзь закона на Любовта. Не е ли придобито чрѣзь любовта, то носи смъртъ и проказа. Всѣко нѣщо трѣбва да се придобие чрѣзь потъ на лицето и чрѣзь трудъ. Знанието, мъдростта, всичко трѣбва да се употреби, за да донесе онова вътрѣшно богатство.

Апостолъ Павелъ казва: "Който се учи".

Е, защо ние да не започнемъ споредъ този законъ и да се постараямъ да уредимъ живота си? Можемъ да уредимъ живо-

та си. Кой ще ни покаже какъ да го уредимъ? - Онзи, който ни учи. И съвременнитѣ страдания не сж нищо друго, освѣнъ това, че невидимиятъ свѣтъ ни прѣдава горчиви уроци, за да дойдемъ до онова вътрѣшно познание, отъ което произтича живота. Не е ли хубаво да прѣкараме единъ животъ въ миръ и съгласие съ самитѣ насъ? Какво по-хубаво отъ това, да станешъ сутринь, да се помолишъ Богу, да ти дойдатъ онѣзи хубави мисли отъ всевъзможенъ характеръ, които ти даватъ потокъ, подемъ, да имашъ миръ въ себе си отколкото да станешъ сутринь, че това те боли, онова те боли, коститѣ те болятъ, подагра имашъ, усѣщашъ се хилавъ, слабъ и лѣкаритѣ единъ слѣдъ другъ току влизатъ и излизатъ отъ дома ти. Това сж блага за човѣшката душа. Азъ говоря за онѣзи блага, които може да те ползватъ - да бждешъ богатъ и да се радвашъ, а сжщо и всички твои близки около тебе да се радватъ, че си и външно, и вътрѣшно, по сърдце богатъ. Има и външни, и вътрѣшни богатства.

Сега, дойдатъ нѣкои, казватъ: нека се откаже този братъ отъ богатствата си. Отъ богатствата си може да се откаже само онзи човѣкъ, който заминава за небето. Този братъ пита: ами какъ ще си раздамъ богатството? Азъ още не заминавамъ за небето. Казвамъ му: е, братко, ти трѣбва да си заминешъ вече, раздай си богатството! Ами ти сигуренъ ли си? Да не ме лъжешъ? Не, още тази вечеръ повикай нотариуса и раздай всичко, че утрѣ да не си закъснѣлъ. Защо ще оставишъ другитѣ да дигатъ шумъ слѣдъ тебе? Раздай всичко и си тръгни свободенъ! Ние чакаме другитѣ да уреждатъ работитѣ ни. Не, нашитѣ работи никой не може да ги уреди, освѣнъ ние самитѣ. Богатиятъ човѣкъ нѣма право да оставя синъ му или дъщеря му да му уреждатъ работитѣ, да му оправятъ обърканитѣ тевтери. Защото, ако остави другитѣ да му оправятъ обърканитѣ смѣтки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немилъ - недрагъ. Ако остави това на другитѣ, такъвъ човѣкъ ще се намѣри въ положението на онзи български свещеникъ, който взималъ пари отъ хората да имъ споменава имената, но

не ги споменавалъ. Събралъ една голѣма торба, пълна съ поменици, но не ги споменавалъ. По едно врѣме умира, но не отива горѣ на небето, а остава да се скита по земята. Идва новъ свещеникъ въ църквата, влиза въ олтаря, иска да служи, но веднага стариятъ свещеникъ му се явява. Новиятъ свещеникъ избѣзва и казва на паството си: “Ще ме извините, не съмъ разположенъ да служа тукъ” - и си отива. Идва вторъ свещеникъ, но и той избѣзва. Нѣколко души свещеници избѣгали, плашили се отъ стария свещеникъ, който имъ се явявалъ. Послѣдниятъ свещеникъ, който дошълъ, билъ по-смѣлъ, запитва стария свещеникъ, какво иска. Той му показва торбата съ поменицитѣ и му казва: “Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагорѣ”. Когато новиятъ свещеникъ отслужилъ всички тия имена, стариятъ вече прѣстаналъ да се явява. Сега ние казваме: Това сж все анекдоти. Не, съ неизпълнението волята Божия човѣкъ се спѣва. И колкото по-високо седи човѣкъ въ свѣта, толкова повече се спѣва. И царе, и свещеници, и владици, и учители съ неизпълнението волята Божия, съ неизпълнението на онова, което Богъ имъ възложилъ, тѣ се все повече и повече свързватъ и трѣбва да седятъ дълго врѣме на земята, докато се развържатъ. Отговорности има човѣкъ въ този свѣтъ! Слѣдователно, всички хора тукъ на земята се учатъ, всички сж дошли въ този пжтъ да научатъ единъ великъ законъ, какъ да служатъ на Бога правилно. Щомъ служатъ правилно, тогава, каквито и да сж, и царе, и владици, и просяци, и учени, и прости, всички горѣ на небето сж на едно мѣсто. Тамъ тѣ сж ангели и минаватъ за братя. Тукъ на земята се различаватъ, но на небето сж едно и сжщо нѣщо. И когато говоримъ за братство, ние разбираме братството горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тукъ, двама братя раздѣлятъ имането на баща си. Единиятъ взима повече, другиятъ - по-малко. Това братство ли е? Истинскитѣ братя трѣбва единъ другиму да си помагатъ. Сестри, които, се обичатъ, трѣбва да си помагатъ едни други. Между тѣхъ не трѣбва да се яви ни сѣнка отъ завистъ. Щомъ си завиждатъ, тѣ не сж сестри.

Послѣ, говоримъ, че сме българи. Какви българи сме, щомъ се измъчваме единъ другъ? Англичанинъ съмъ, казва нѣкой. Въ англичанитѣ има поне това нѣщо, че тѣ си зачитатъ правата единъ на другъ. Англичанинътъ, когато гоїде да се бие, той ще свие юмрука си, ще удари другия по носа и само ще го разкървави. Послѣдниятъ ще се поизчисти и въпросътъ е рѣшенъ. Българинътъ не постъпва така. Единиятъ ще вземе единъ колъ, и другиятъ ще вземе единъ колъ, че като започнатъ - този удря, онзи удря. Погледнешъ, единиятъ съ счупена ржка, другиятъ съ счупена глава и се върнатъ дома си - герои. Туї не е разбиране на Божественя законъ. Какъ! Да, това не е никакъвъ Божественъ законъ. Всичкитѣ тия груби нрави трѣбва да се смекчатъ само чрѣзъ този Божественъ законъ на свободата. Всѣки народъ трѣбва да живѣе разумно, споредъ Божия законъ, понеже всѣки народъ е единица, образувана отъ хиляди и милиони хора, отъ които всѣки за себе си трѣбва да живѣе разумно.

И тѣй, казва апостолътъ: Онзи, който се учи.

Какво учи българинътъ отъ толкова врѣме? Да изпълнява Божия законъ ли? Не, пжтътъ, по който вървятъ българитѣ отъ толкова врѣме, донесе ли имъ нѣщо добро, спечелиха ли нѣщо хубаво? Защо не спечелиха? Отъ 1912 г. българитѣ все се биятъ. Тѣ не вървятъ въ правия пжтъ. Тѣ казватъ: ние ли сме най-голѣмитѣ грѣшници? Не, българинътъ трѣбва да живѣе като българинъ, въ душата на когото трѣбва да има четири качества: да бжде честенъ, справедливъ, добъръ и интелигентенъ. Въ него трѣбва да прониква Божията Любовь и да каже: Господи, каквото ни гадешъ, ние ще бждемъ доволни и ще изпълнимъ волята Ти, не споредъ църквата, а споредъ Твоя законъ на справедливостта и ще покажемъ на свѣта, че ние разбираме Божията Любовь и Господь царува навсѣкждѣ. Между васъ не трѣбва да има никаква завистъ, никаква злоба. А днесъ, кой какъ те срещне, пита те: ти православенъ ли си? Добръ, ти като си православенъ, разбирашъ ли Божия законъ? Не, въ това православие има неразбиране на Божия законъ.

И послѣ, какви ли не други работи се разискватъ кой билъ

виновенъ за тази, или онази работа. Никой не е виновенъ. Много народи има на земята, които страдатъ. Българитъ страдатъ още повече. Всѣки народъ си е самъ виновенъ. Сега вие живѣете между този народъ и, за да му помогнете, трѣбва да разбирате Божия законъ. Писанието казва: “Богъ поругаемъ не бива. Кой каквото сѣе, това и ще пожъне”. Не че въ Бога има нѣкаква умраза или нѣкакво неразположение къмъ когото и да е, но Богъ гледа еднакво спрѣмо всички сжщества и народи. Когато единъ народъ живѣе съобразно Божиитъ закони, когато изпълнява волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, сжди и всичко друго, а когато единъ народъ не живѣе споредъ Божия законъ, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквалъ.

Сега, ние разглеждаме живота отъ духовно гледище. Този животъ, който живѣемъ, не е още самиятъ животъ, то е само едно проявление на живота, а истинскиятъ животъ ще бжде слѣдъ като заминемъ отъ земята. Единъ българинъ, който живѣе тукъ на земята, българинъ ли е? Не той, слѣдъ като е живѣлъ единъ добъръ, чистъ и святъ животъ тукъ на земята, като отиде на небето, ще бжде единъ ангелъ и ще се нарече “служителъ Божий”. А сега, туй, дали си българинъ, англичанинъ, германецъ, или какъвъ и да е другъ, това сж само символи, които иматъ отношения, тѣй както сж символи мечката, вълкътъ и другитъ животни. Всички народи на земята съставляватъ само удовете на това великото тѣло, въ което се изпълнява волята Божия.

Та, казвамъ: всички вие трѣбва да се повърнете къмъ другъ единъ законъ. Оставете обществото! Тѣй, както то се развива, вие не може да го измѣните. Индивидуално ние можемъ да подобримъ, да измѣнимъ своя животъ, и въ подобренieto на своя животъ, и нашитъ окръжаващи може да се измѣнятъ. Туй подобрене може да стане всѣкога и да се прѣдаде на всѣкъждѣ. Когато дойде Христосъ въ свѣта, какво бѣше положението на тагавашното човѣчество? - Упадъкъ имаше. Христосъ дойде

и съ своя животъ именно даде тласъкъ на човѣчеството. И днесъ 500 милиона хора живѣятъ по-добръ, по-културно, отколкото сж живѣли въ врѣмето на римската империя. Неговото дохождане даде тласъкъ, подигане на жената. Отъ тогава у жената има единъ по-благороденъ импулсъ, който се дължи на този тласъкъ, който Христосъ донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаятъ, но Христосъ казва: Втори пътъ когато дойде, ще донесе нѣщо ново. Днесъ толкова може да носите, но когато бъдете готови за нѣщо повече, тогава Духътъ ще дойде, и невидимиятъ свѣтъ ще ви се открие. Този свѣтъ нѣма да ви се открие тъй, както нѣкои казватъ: азъ видѣхъ на сънъ нѣщо, но едва си го спомнямъ. Не, онзи свѣтъ ще бъде тъй реаленъ, тъй отворенъ, ще говорите съ ангелитѣ, съ своитѣ разумни братя тъй, както говорите приятель, съ приятель, учителъ съ ученикъ. Тогава ще имате положителни знания. А сега, какво? Събудилъ си се сутринта, видѣлъ си нѣкакъвъ сънъ, но го нѣма. Или, видѣлъ си едно видѣние, но не знаешъ, какво значи. Добръ, какъ ще докажете това нѣщо? Ще кажете: е, това е една халюцинация. Хубаво, ами слѣдъ като умрѣ човѣкъ, слѣдъ като се разложи, това не е ли халюцинация? Къдѣ отиде този човѣкъ, къдѣ отидоха гробоветѣ, мозъка, нервитѣ му? Ако всичко това бѣше реално, гдѣ отиде неговото сърдце, за което казватъ, че люби? Гдѣ отиде неговата топлина, кръвъ, неговитѣ мускули? Казватъ, че този човѣкъ се разложилъ, изгнилъ. Ами че този изгнилиятъ човѣкъ, това ли е човѣкътъ? Има нѣщо, което не умира. И тукъ въ този свѣтъ, и въ онзи свѣтъ, това, което не умира, което не се разлага, това е човѣкътъ. То нито остарява, нито се подмладява. Вие седите нѣкой пътъ и казвате, е, старини дойдоха, защо не разбирате Бога. Казвате: е, сиромашия дойде. Защо идва сиромашията? - Защото не работите. Страдания идватъ. Защо идватъ страданията? Защото на сте живѣли споредъ пълнотата на Божията Любовь. Кой отъ васъ е живѣлъ споредъ този великъ Божий законъ, та да е толкова отзивчивъ, като нѣкоя струна, която щомъ бутнешъ, да отговори ясно на тона? Добрата цигулка се познава по това,

че като бутнешъ нѣкой тонъ отъ една струна, той веднага зазвучава чисто, ясно. Има нѣкои цигулки, на които тоновете не сж върни, позициите сжщо не сж върни.

Апостолъ Павелъ казва: “Онзи, който се учи”.

На какво трѣбва да се учимъ? Най-първо ние трѣбва да имаме онази абсолютна вѣра. Въ какво трѣбва да имаме вѣра? - Въ онзи живия Господъ, който живѣе въ насъ, който сжществува на всѣкждѣ, подъ чието зорко око е всичко, и отъ когото всичко зависи. И тогава като говоримъ за Христа, трѣбва да знаемъ, че Той е Божий посланикъ, дошълъ да изпълни Неговата воля. Такива сж били всички пророци. Христосъ е най-възвишеното проявление на Бога. До сега, човѣкъ съ такава любовъ, съ такава широчина на душата, отъ която да диша такова пълно безкористие, съ такова забравяне на себе си, като това въ Христа, не се е явилъ. По това именно се отличава Христосъ. Като говоря за Христа, разбирамъ човѣкъ, на когото душата е напълно погълната въ Бога, и Богъ напълно се проявява чрѣзъ него. Да любимъ Бога, значи да се прояви Богъ въ насъ, и ние да се погълнемъ отъ Него. Тогава нѣма да ни е страхъ отъ никакви болести, отъ никаква сиромашия и всѣки моментъ ще бждемъ готови да прѣнесемъ всички страдания, всички нещастия съ радостъ. Каквото ни дойде, да кажемъ: Господи, да бжде Твоята воля. Тогава, и въ ада, и въ рая да сме, ще знаемъ, че сме съ Него, и Той ще ни избави и възкрѣси. Това не значи, че трѣбва да бждемъ индиферентни, но да забравимъ себе си, да бждемъ въ пълно очакване и да провѣримъ този законъ. Христосъ провѣри този великъ законъ на Божията Любовъ и съ пълна вѣра се прѣдаде на Бога, като каза: “Боже, въ Твоите рѣци прѣдавамъ духа си”.

И тъй, ти ще учишъ. Защо? - За Бога. Ще работишъ, ще придобивашъ богатство. Защо? - За Бога. Ще търгувашъ. Защо? - За Бога. Ти трѣбва да употребишъ абсолютно всичко въ свѣта, за да извършишъ волята Божия. Ти трѣбва да направишъ всичко за Божията Любовъ, за Бога. Имашъ красота. Защо ти е тази красота? - За Бога. Здраве имашъ. За кого? - За Бога. Всичко ще

употребишъ все за Бога. До сега си работилъ за себе си, но отъ сега нататъкъ ще работишъ за Бога. Ще знаешъ, че каквото ти се случи всичко това е, за да се разшири твоята душа. Нѣкой пжтъ вие ми казвате: не виждашъ ли нашитъ страдания? - Виждамъ ги, но виждамъ задъ тия страдания нѣщо хубаво, нѣщо красиво. Пъкъ не страдашъ само ти. Има хиляди милиони сжщества, които страдатъ заедно съ тебе. Всички хора страдатъ. Хубаво нѣщо сж страданията. Защо? - Защото Господъ иде и ще даде една обща амнистия, за всички ще има едно благо. Небето иде на помощъ, и тогава всички ще бждатъ радостни и весели, на всички ще се дагътъ условия за развитие. Казвате: ама въ този животъ ли? - Въ този животъ, сега му е врѣмето. Но още тукъ, докато сме въ плътъ ли? - Да, докато сте още въ плътта си. Царството Божие не е въ материалния свѣтъ, то е вжтрѣ въ душитъ ви. Всѣки човѣкъ не може да го види. Царството Божие може да се види само отъ този, който има развити очи.

Та, казва апостолъ Павелъ: "Онзи който се учи".

Ние сега се учимъ на хиляди нѣща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоимъ отъ мисълта, какъвъ ще бжде нашиятъ край. Краятъ на всички хора ще бжде смъртъ. Онзи, който се бие на бойното поле, умира; майката умира, бащата умира, синътъ умира, дъщерята умира, приятельтъ умира, всичкото богатство, което имаме ще се разпрѣсне. Какво ще ни остане отъ живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Богъ, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всичкитъ блага, които сж пратени на земята, Той нѣма да ги прѣкъсне, но трѣбва да признаемъ, че всичко иде отъ Него. Като отидешъ при единъ богатъ братъ, нѣма да го заплашвашъ съ револвера си, но ще го питашъ: ти познавашъ ли Бога? Ако ти каже, че Го познава, ще му зададешъ другъ въпросъ: ти готовъ ли си да изпълнишъ волята Божия? - Готовъ съмъ. Само при тия условия ти ще му поискашъ това, отъ което имашъ нужда, а не да го оскубвашъ, защото билъ богатъ, у всинца ни трѣбва да се яви тази Любовь, за да

познаемъ, че Богъ ни обича.

Сега на какво уподобявамъ страданията на сегашното човѣчество? Тия страдания, азъ си прѣдставямъ като една яйцеобразна жилезна черупка въ която всѣки човѣкъ е затворенъ. Въ тази черупка го очаква смъртъ, затова дойде единъ ангелъ и удари съ чука си върху това яйце, за да го разбие. Ти казвашъ: какво става съ мене, ще ме убиятъ! Ангелътъ удари още единъ пжтъ. Ти пакъ казвашъ: какво става съ мене, докога ще се сипятъ ударитѣ на сждбата върху мене? - Докато се разчупи туй яйце, и ти излѣзешъ вѣнъ отъ него. Всички тия страдания, всички нещастия, които изживѣваме не сж нищо друго, освѣнъ разчупване черупкитѣ на туй яйце, от което нашитѣ души ще излѣзатъ, за да се съединятъ съ истинския животъ, отъ който сме произлѣзли, и за който сме призвани да живѣемъ.

И тѣй, стихътъ казва: "А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участникъ въ вситѣ си добрини тогозъ, който го учи".

— Богъ иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изпраца всички страдания. Страданията сж освобождение отъ връзки, които сж сжздадени въ миналото. Богъ ще скжса всички връзки и ще остави само една връзка - между Него и насъ. Всичко останало ще бжде само отношения, а не връзки. Тогава ще има само единъ Господъ, а хората помежду си ще бждатъ само братя и сестри на небето.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 30 ноемврий,
1924 г. въ гр. София.

Ти си!

И отговори Симонъ Петъръ и рече: “Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго¹”.

Съзнателниятъ животъ се изразява въ питання и отговори. Тия запитвания не се отнасятъ само до външни лица, но нѣкой пжтъ ние запитваме и себе си. Често, слушамъ, нѣкой седи и се запитва: сега какво мислишъ да правишъ? Сутринь домакинята, като стане, запитва се: какво трѣбва да сготвя днесъ? Като се запита, отговаря си: това ще сготвя, онова ще сготвя. Често, единъ запитва - другъ отговаря.

Сега апостолъ Петъръ се намира въ положението на ученикъ. Той отговаря на Учителя си, че го мисли, да е Христосъ, Синъ на Бога живаго. Питамъ: слѣдъ като ученикътъ отговори, какво е спечелилъ? Човѣкъ може да отговори правилно, а при това туй е само начало на една работа, която трѣбва да се извърши. Учителътъ може да запита ученика, какъ може да стане извѣстна работа, или какъ може да се разрѣши извѣстна задача. Ученикътъ казва: задачата може да се разрѣши така и така. Но, слѣдъ като ученикътъ е казалъ, какъ трѣбва да се разрѣши задачата, тя още не е рѣшена. Слѣдователно, ученикътъ самъ трѣбва да излѣзе и да започне разрѣшаването на задачата.

Често, като ви срещнатъ нѣкои на пжтя, запитватъ ви: вие какво мислите за Христа? Такъвъ маниеръ иматъ всички евангелисти. Тъ ще ви запитатъ: ти какво мислишъ за Христа, какъ вървашъ въ Него, за какъвъ го мислишъ? Ако се укаже, че ти мислишъ тъй, както е тѣхното вѣрую, считатъ те за правовѣренъ и можешъ да общувашъ съ тѣхъ. Това е начинъ, методъ. Въ училищата всѣки си има методъ за прѣподаване.

Сега, какво означаватъ думитѣ “Исусъ и Христосъ”? -

¹ Матей 16:16

Това сж двѣ названия, двѣ имена. Нѣкои казватъ: трѣбва да признаемъ, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий. Много добръ, съгласенъ съмъ съ това, но има двѣ положения въ свѣта, въ практическия животъ, които човѣкъ трѣбва да разрѣши. Азъ слагамъ прѣдъ васъ два самуна хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно и казвамъ: какви сж тѣзи самуни? Нѣкой отговаря: Учителю, това сж самуни хлѣбъ, направени отъ най-хубавото пшеничено брашно. Казвамъ: право отговори. Питамъ по-нататѣкъ: слѣдъ като позна, че тѣзи самуни сж отъ най-хубавото пшеничено брашно какво спечели? Ти отговори правилно, но самунитѣ седятъ при мене. Добръ, тѣзи самуни сж на трапезата, и ще ги опиташъ, да видишъ, дали отговорътъ ти е правъ, или не. Той самъ трѣбва да опита, дали твърдението, което далъ за тѣзи самуни е право, или не. Та въпросътъ има и друга една страна: не е достатѣчно човѣкъ само да познае, че Исусъ Христосъ е Синъ Божий, но и да опита това. Подъ думата “Синъ Божий”, ние прѣвеждаме думитѣ “любовъ и животъ”. Тия думи, тѣй както се употребяватъ, още не сж самитѣ думи. Какъ трѣбва да възприемемъ Любовта? - Любовта трѣбва да я възприемемъ чрѣзъ волята. Мнозина искатъ да възприематъ Любовта само чрѣзъ ума. Не, Любовта чрѣзъ ума не може да се възприеме. Любовта е само слуга, и затова, когато иде въ свѣта, трѣбва да се възприема чрѣзъ волята. Слѣдователно, всички онѣзи хора, които иматъ Любовъ, сж все волеви натури. Когато човѣкъ има извѣстно желание, той свѣта ще прѣброди, но ще го постигне. Това нѣма защо да ви го доказвамъ, вие имате хиляди аргументи, хиляди доказателства въ живота. Въ свѣта има толкова силни доказателства за това, вие сами може да ги прослѣдите.

“Ти си Христосъ, Синъ на Бога Живаго”.

Сега, може да ви запитамъ: вие мислите ли, че Христосъ, който дойде прѣди 2,000 години дѣйствително бѣше Синъ Божий? Вие може да ми дадете единъ положителенъ, а може да ми дадете и единъ отрицателенъ отговоръ. И единиятъ, и другиятъ отговоръ оставатъ безъ послѣствие, безъ резултатъ. Защо?

Защото има много хора, които отричатъ, че Христосъ е Синъ Божий, а при това живѣятъ единъ добъръ животъ, съобразно Христовото учение. Има много хора пъкъ, които не отричатъ въпроса, положително твърдятъ, че Христосъ е Синъ Божий, но не живѣятъ съобразно Неговото учение. Силата не е въ твърдението или отричането, но въ самия животъ.

Сега, въ християнския свѣтъ, подържатъ, че само онѣзи хора ще се спасятъ, които вѣрватъ въ Христа, а онѣзи външнитѣ, езичницитѣ нѣма да се спасятъ. Питамъ: на какво се обосновава това твърдение? Билъ ли е нѣкой съвѣтникъ на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой отъ тѣзи богослови, философи, учени, проповѣдници сж били въ това врѣме, когато Богъ е създавалъ свѣта? Когато Богъ е рѣшилъ да направи човѣка, създалъ го, но съвѣтвалъ ли се е съ нѣкого? Може ли нѣкой отъ свѣтиитѣ да каже, че билъ въ това врѣме при Бога? Всички ще кажатъ: прѣдолагаме, но нищо не знаемъ. Турцитѣ казватъ: олабелиръ - възможно е. Знаете ли, колко сж смѣшни тия заключения? Единъ отъ турскитѣ султани поускалъ да се явятъ най-умнитѣ хора при него и да му кажатъ нѣщо, което не може да бжде, т. е. нѣщо, което султанътъ не може да повѣрва, нѣкоя лъжа. Той опрѣдѣлилъ едно голѣмо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започватъ да се изреждатъ учени философи отъ разни краища. Идва единъ турски философъ, който му казва: “Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, отъ него излѣзе една камила”. “Олабелиръ - възможно е”, казва султанътъ. Този философъ си заминава. Значи султанътъ не отрича тази истина. Идва другъ единъ философъ и казва на султана: “Баща ми изтрѣгна единъ косъмъ отъ брадата си, направи го на мостъ, който постави на Дунава, и всичкитѣ наши войници минаха по него”. “Олабелиръ” казва султанътъ. Трети, четвърти философъ се изредили, кажатъ нѣщо на султана, той имъ каже “олабелиръ”, и тѣ си заминаватъ. Най-послѣ идватъ нѣколко души хамали, носятъ единъ голѣмъ, празенъ кюпъ, който може да събере 400-500 кар. злато и го слагатъ прѣдъ султана.

Този философъ, който намислилъ да му каже една истина, каквато султанътъ искалъ, разказва: “Царю ефенди, баща ти отвори война на московцитъ и взе на заемъ отъ баща ми този клопъ пълень съ злато. Сега идвамъ да си го взема”. “Не може да бжде!” - Казва султанътъ. Защо казва, че не може да бжде? Защото, ако каже олабелиръ, ще трѣбва да си плати дълга.

И тъй, когато нѣкой пжтъ ни поставятъ въ едно противорѣчие, въ което трѣбва да платимъ, ние казваме: туй е лъжа, това не може да бжде! А за всѣко нѣщо, което не ни засѣга, за което нѣмаме отговорностъ, казваме: олабелиръ! - Т. е. това може да бжде.

Христосъ не е една отвлѣчена личностъ въ свѣта. Подъ думата личностъ, ние не подразбираме единъ обикновенъ човѣкъ, едно обикновено съзнание. Подъ думитъ Исусъ Христосъ ние разбираме едно велико, всеобемляще проявление на Божия Духъ, отъ който изтича Любовта. Отъ тази Любов се ражда живота, който ние търсимъ. Христосъ не е едно вѣрую, Христосъ е животъ. Христосъ не е една философска система, затова не може да се разбере съ ума. Прѣди всичко, сърдцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума. Вие може да направите едно малко възражение: защо първо сърдцето трѣбва да разбере Христа, а послѣ ума? За мене това нѣщо е много естествено. Сърдцето, въ дадения случай, е ученикътъ, който трѣбва да разбира, а не учителятъ. Умътъ е учителятъ, затова не той трѣбва да възприеме Любовта. Сърдцето е, което трѣбва да възприеме Любовта. Въ сърдцето липсва Любовта. Слѣдователно, тази велика сила - Любовта - трѣбва да се възприеме чрѣзъ сърдцето, за да укрепне то. Нѣкои не могатъ да разбератъ това и питатъ: защо не можемъ да възприемемъ Любовта чрѣзъ ума? Законътъ е такъвъ. Кой трѣбва да яде, ситиятъ или гладниятъ? - Гладниятъ. Кой трѣбва да пие вода? - Жадниятъ. Кой трѣбва да се учи, учениятъ или невѣжиятъ? Учениятъ човѣкъ може ли да се учи! Не може. Невѣжиятъ само може да се учи. Въ свѣта има два вида хора: едни, които се учатъ отъ другитъ, и втори, които се учатъ сами отъ себе си. Единъ

Великъ духъ отъ небето самъ се учи. Нему Богъ дава цѣла една слънчева система да я управлява, и отъ резултатитѣ на своята работа той изважда изводитѣ си и самъ се поправя. Докато този духъ оправлява тази слънчева система, до тогава ще сществуваатъ хората, до тогава ще се учатъ, ще се биятъ, ще разискватъ, има ли граждански права, или не, дали трѣбва да сществува България, или не, трѣбва ли да сществуваатъ другитѣ народи или не и т. н. Всички хора спорятъ, считатъ, че сж много важни фактори. Дѣйствително, хората сж важни фактори за свѣта, но този духъ, който ръководи цѣлата слънчева система, се учи отъ тѣзи толкова важни фактори, прави си своитѣ изводи, и слѣдъ като завърши цѣлия процесъ на своето велико развитие, явява се прѣдъ Бога, и казано на вашъ езикъ, дава отчетъ за всичко, което е сторилъ. Той казва: еди-къдѣ си моето знание проработи добрѣ, еди-къдѣ си не проработи добрѣ. Като дойда втори пътъ, ще го поправя. Има хора, които дълго време трѣбва да ги убѣждавашъ, че сж на кривата страна. На нѣкой човѣкъ трѣбва дълго време да му разправяшъ, че грѣши. Той казва: не, азъ съмъ на правата страна. Сега всички съврѣменни хора сж все на правата страна, а при това има извѣстни криви положения въ живота.

Апостолъ Петъръ, за когото се говори въ стиха, е човѣкъ бързъ по натура, сангвиникъ. У човѣка има една чѣрта, съ малко трудъ, много нѣщо да добие, и като добие нѣщо, той го държи за себе си, консерваторъ е. Той казва: азъ не обичамъ да дигамъ много шумъ, да дигамъ мотиката. Спечеленото трѣбва да се държи. Консервативнитѣ хора наричамъ хората на малкия трудъ, а либералитѣ - хора на чрѣзмѣрния трудъ. Тѣ много работятъ, но и много харчатъ - ядатъ, пиятъ и казватъ: ще работимъ и ще си платимъ дълговетѣ.

И тѣй, всѣко едно твърдение въ свѣта трѣбва дълбоко да се възприеме въ човѣшкото съзнание. Човѣкъ все трѣбва да има нѣщо въ живота си, на което да се осланя. Човѣкъ трѣбва да има една прѣобладающа идея въ живота си която да го подтиква. Тази прѣобладающа идея ще бжде най-високиятъ

Върхъ, отъ който той ще измърва всички положения. Нѣкой може да те пита защо трѣбва да имаме една идея? - Тя е една необходимостъ. Защо трѣбва да обичаме? - Обичьта е една необходимостъ. Защо трѣбва да живѣемъ? - Животътъ е една необходимостъ. Защо трѣбва да се учимъ? - Учението е една необходимостъ. Защо трѣбва да работимъ? - Работата е една необходимостъ. А сега, нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя, искамъ да се самоубия. Самоубийството не е една необходимостъ. Прѣдставете си, че живѣете въ единъ свѣтъ, непоносимъ за васъ и искате да се хвърлите отъ една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онѣзи висши, разумни сжщества измѣнятъ вашето твърдо вещество въ въздухообразно, и вие падате отъ скалата, като едно леко перце, не можете да се убиете. Послѣ, искате да се хвърлите въ нѣкоя нагорещена пещъ, тамъ да изгорите. Но тия сжщества прѣвръщатъ материята ви въ огнеупорна, и вие не можете да изгорите. Навсѣкждѣ търсите смъртьта, но не можете да се самоубиете. Питамъ: защо не можете да се самоубиете? - Не зависи отъ васъ. Нѣкой пжтъ е благословение човѣкъ да умре. Защо човѣкъ иска да умре? - Всички хора, които искатъ да умратъ, то е затова, защото иматъ желание да ликвидиратъ съ старитѣ си дългове. И дѣйстви-телно, тѣ забравятъ дълговетѣ си, като умратъ, но законътъ е такъвъ, че слѣдъ като дойдатъ втори пжтъ на земята, пакъ ги хващатъ. А дали приемате прѣраждането, или не, това за природата нищо не значи. Нѣкой открадналъ отъ българската държава 10 милиона и избѣгалъ въ странство. Слѣдъ 20 години отново се връща въ България. Властьта забравила ли е това? Не, ще го пипне веднага. Какъ? Изминали сж се вече 20 години. Тия 20 години не обезличаватъ ли 10-тѣ милиона? Не обезличаватъ. Ако властьта не прощава, природата е още по-строга въ своитѣ изисквания.

Сега, да се повърна къмъ мисльта си. Вие се намирате на земята, искате лесно да рѣшите своитѣ задачи. Всѣки иска да живѣе добръ, но за да живѣе добръ, трѣбва да има условия. Какви условия? - Външни и вътрѣшни. Азъ ще ви обясня, какви

сж външнитѣ условия. Хамбарътѣ ти е пълнѣ съ жито. Това сж външнитѣ условия. Слѣдѣ като стомахътѣ ти приеме туй жито, ще бжде ли въ състояние да извади отъ него нуждитѣ сокове за работа? Това сж вътрѣшнитѣ условия. Вие може да възприемете всичкото жито, а стомахътѣ ви да не позволява да се прѣработи: може пѣкъ стомахътѣ ви да работи, но да нѣмате жито. Ето защо, казвамъ: за вашето развитие, външнитѣ и вътрѣшнитѣ условия трѣбва да сжществуваатѣ едноврѣменно. Външнитѣ условия сж отъ Бога, а вътрѣшнитѣ условия - отъ насѣ. Такъвъ е законътѣ. И ако ние, съврѣменнитѣ хора, сме хилави, ако ние имаеме такива изопачени възгледи за живота, ако нашето сърдце е така изопачено, това сж вътрѣшнитѣ условия, за които ние сме причината. За това нѣщо нѣма двѣ мнѣния. Това нѣма да го доказвамъ. Ако го доказвамъ, то ще бжде губене на врѣме. Вслѣдствие на това, идватѣ и външнитѣ условия на живота. Често нѣкои казватѣ: мене хората не ми помагатѣ. Защо не ти помагатѣ? Защото въ тебе вътрѣшнитѣ условия сж изопачени. Защо нѣкой човѣкъ не помага на другъ? Лежатѣ двама души въ болницата, болни отъ нѣкоя тежка болестъ - и двамата не могатѣ да се мрѣднатѣ отъ леглата си. Единиятѣ казва на другия: моля ти се, помогни ми да си обуя чорапа! Той не може да обуе своя чорапѣ, а другарътѣ му иска помощъ отъ него. Смѣшно е това положение! Ами ти защо не си го обуешѣ самѣ? - Не мога. Че и азѣ не мога. Тѣй се разговарятѣ и двамата, но това е игра на думи. Боленѣ на боленѣ не може да помогне. Може да се разговарятѣ, може да се утѣшаватѣ, но физически не могатѣ да си помогнатѣ. Слѣдователно, събератѣ ли се двама души болни тѣ не могатѣ да си помогнатѣ. Нашитѣ възгледи за живота, и въ ума, и въ сърдцето ни трѣбва да бждатѣ еднакви. За сега, ние не страдаме отъ умствени изопачавания. Умътѣ не е виновенѣ за нашитѣ погрѣшки, сърдцето е виновно. Сърдцето го наричатѣ мекия принципѣ. Ако питате съврѣменнитѣ хора, всѣки иска да живѣе охолно, всѣки иска да живѣе безѣ трудѣ, всѣки иска баща му да му остави наслѣдство отъ 5-10 милиона лева, да има слуги,

автомобили на разположение, всъки иска да има на готово ядене, пиене, а той да ходи като царски синь. Всички желаятъ това, но възможно ли е? Не е възможно. Всички искатъ да бждатъ милионери. Възможно ли е? Не е възможно. При условията, въ които живѣемъ на земята, нѣма толкова злато, а при това, ако всички станемъ толкова богати, кой ще ни слугува? И, ако се намѣрите въ положението на богатитѣ, на силнитѣ хора въ свѣта, знаете ли какво ще бжде? Вие още не сте опитали положителната страна на богатството, на властѣта. Знаете ли, че властѣта е хиляди пѣти по-опасна, отколкото сегашното положение, въ което се намирате? Ако човѣкъ има властъ да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другитѣ?

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ ученъ философъ. Това е единъ разказъ съ много вариации. Този философъ живѣлъ въ древността, изучавалъ природата, съ цѣль да намѣри онзи алхимически камъкъ, съ който, каквото бутне да го прѣвърне на злато, за да може да подобри живота си. И най-послѣ му се удало да намѣри този философски камъкъ, тѣй се прѣдава въ разказа. За да го открие, обаче, той работилъ дълго врѣме, и единъ день му се явява единъ отъ гениитѣ на природата и му казва: “Вие проучихте ли този въпросъ”? - Проучихъ го много добръ. Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на мѣсто? - Мога, азъ ще я употребя за своето благо и за благо на човѣчеството - дава той своето обѣщание. Тогава гениятъ му дава една прѣчица и казва: ще държишъ скрита тази прѣчица и ще я изваждашъ, само когато ти потрѣбва. Каквото пожелаешъ, ще бутнешъ съ тази прѣчица, и всичко ще стане споредъ твоео желание. Връща се той въ кѣщи, започва да хлопа съ прѣчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнелъ, всичко се прѣвъръщало въ злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се прѣвърнало въ злато. Слугитѣ донесли яденето му, но бутналъ съ прѣчицата си, и яденето се прѣвърнало въ злато. Донесли му хлѣбъ, бутналъ го по нѣкакъвъ начинъ съ прѣчицата, и той се прѣвърналъ въ

злато. Дошли жена му, дъцата му, приятелитъ му около него, той не си изказва тайната; тѣ, обаче го презърнали, но по нѣкакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се прѣвърнали въ злато. При това нещастие той си казалъ: а, пропуснахъ единъ великъ фактъ. Сега, мнозина отъ васъ си казватъ: е, Господь да ми даде тази или онази сила! Казвамъ: проучилъ ли си въпроса, какъ да манипулирашъ съ нея? - Проучилъ съмъ, разбира се. Да, и ти като онзи философъ ще прѣвърнешъ цѣлия свѣтъ само мумии отъ злато. Питамъ: какво ще правишъ, когато и яденето ти ще се прѣвърне въ злато и не ще можешъ да ядешъ? - Гладенъ ще бждешъ. Съврѣменнитъ хора толкова обичатъ златото и парицитъ, че всички мислятъ само за тѣхъ, но не знаятъ какъ да прѣвърнатъ тази жажда за злато въ жажда за друго нѣщо. Тази алчностъ, тази жажда за злато трѣбва да се прѣвърне въ жажда къмъ нѣщо велико, неизмѣнно.

Какво нѣщо е великата любовъ? - Тя е една сила, недостъпна за хората. Всички говоримъ за Любовта, но тя е недостъпна. Любовта като сила, трѣбва да се прѣвърне въ животъ, въ най-малката сила, и послѣ, да можешъ по косвенъ начинъ да прѣвърнемъ Любовта въ злато. Днесъ майкитъ и бащитъ прѣдставляватъ една велика лаборатория, въ която се изучава Любовта. И майкитъ даже не знаятъ какво нещо е любовъ. Какво изучаватъ майкитъ? Тѣ изучаватъ любовта въ една отъ нейнитъ прояви. Сега, гледамъ, мнозина се запалили, казватъ: гори ми сърцето. Да, но горението не е любовъ. То е едно проявление на любовта. Любовта не е горение, любовта не е и животъ. Защо? - Защото въ живота всѣкога има едно ограничение. Въ живота има и радости, и скърби. Нѣкой казва: ако не бѣхъ любилъ, нѣмаше да имамъ скърби. Не, условията въ живота произвеждатъ и радоститъ, и скърбитъ. Щомъ си се наялъ, пипнешъ коремчето си и казвашъ: е, добръ ми дойде тази печена кокошка. Това разбирамъ животъ! Но утрѣ въ коремчето ти нѣма печена кокошка, нѣма никакво ядене, нѣма винце, казвашъ тогава: мъчи ме страданието. Не, животътъ изисква съвсѣмъ друго нѣщо. Ние разрѣшаваме много лесно тия въпроси

- икономическите условия лесно ги разрешаватъ. Всѣка държава отъ хиляди години развива тия икономически условия. И Адамъ разрешаваше този икономически въпросъ, за което го изпждиха отъ рая. Слѣдъ като разреши този въпросъ, жена му каза: да склѣчимъ единъ земенъ заемъ! Тази змия, която се бѣше обвила около дървото, бѣше единъ посланикъ, изпратенъ да склѣчи договора за заема. Послѣ Господъ запита Адама: "Ти ли си този, който правѣше заеми? Вънъ скоро! Въ Божията държава не се позволява никакъвъ заемъ". Заемътъ е нѣщо изкуствено. Въ Божието царство всички нѣща сж прѣдвидени. Въ Божията държава всички закони, всичко онова, което е необходимо за нашия умъ, за нашето сърдце, за нашето тѣло, всичко е прѣдвидено въ Божия бюджетъ, до най-малките подробности. Сега, нѣкои казватъ: това тѣрни доказателства. Да, тѣрни доказателства. Това е една математическа вѣроятностъ която може да се докаже по дългия пътъ на опита, а може да се докаже и изведнѣжъ. Запримѣрь, по закона на разсъздението, може да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или лошъ, слѣдъ много години, а по закона на интуицията, може скоро да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, или не. Дали ще може да вършите работа съ него, или не. Нѣкой ще каже: какъ е възможно това? Ще обесня идеята си, за да стане достъпна за вашия умъ. Прѣдставете си, че азъ трѣбва да посѣтя слънцето. Какъ? Допуснете тази вѣроятностъ, че жителитѣ на слънцето ме канятъ да имъ направя едно посѣщение. Има два начина за отиване на слънцето. Азъ трѣзвамъ за слънцето съ бързината на свѣтлината и въ осемъ минути съмъ тамъ. Другъ единъ господинъ, мой приятель сжщо е поканенъ да отиде на слънцето, но той трѣзва съ най-бързия тренъ, който пътува съ бързина 150-200 км. въ часъ. Какъ мислитѣ слѣдъ колко години този господинъ ще стигне на слънцето съ този бързъ тренъ? - Ще му вземе най-малко 200 години. Азъ ще стигна само слѣдъ осемъ минути, ще поразисквамъ малко съ жителитѣ на слънцето и скоро ще се върна на земята. Туй пътуване съ бързия експресъ е нашиятъ разсждѣкъ. Нѣкой казва: ние разсжждаваме. Да, ще

стигнешь до слънцето слѣдъ 200 години. Затуй хората казватъ, че опитността учила хората. Да, опитността на дългия пътъ. Това е до начина на движението. У нѣкои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се движи бързо. Че, ако вие четете Сведенборга, единъ съвършенъ човѣкъ, у когото религиознитѣ чувства сж силно развити, ще видитѣ, че той разправя за работи, за които вие бихте казали: дали всичко това е вѣрно, или не; дали този човѣкъ е съ ума си, или не. Не, това сж истински нѣща. Той разправя, какви сж ангелитѣ, какъ живѣятъ, какво мислятъ. Слѣдъ туй описва всички хора на земята, въ Англия, въ Франция, въ Африка и другадѣ, описва ги най-подробно, разправя, че ходи при тѣхъ, че се разговаря. Какво ще кажете вие на всичко това? Сведенборгъ казва: “Ако вашитѣ чувства сж развити тѣй, както моитѣ, вие ще можете да провѣрите тия нѣща”. За да ги провѣри човѣкъ, изисква се единъ организъмъ малко по-друго-яче устроенъ отъ сегашния. Единъ човѣкъ който обича материялния свѣтъ, не може да влѣзе въ небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тѣй лесно. Вземете за примѣръ хора, които отъ 2,000 години вѣрватъ въ Христа, а щомъ дойде нѣкой при тѣхъ, тѣ го запитватъ: ти вѣрвашъ ли въ Христа, и какъ вѣрвашъ? Другиятъ казва: по този въпросъ азъ имамъ малко по-друго мнѣние. Току видишъ, скарали се, спорятъ - не се разбрали. Гледашъ ги, въ обикновения животъ и двамата живѣятъ по единъ и сжщъ начинъ. Тѣ се различаватъ само въ възгледитѣ си, иначе единиятъ дава пари съ 15% лихва, а другиятъ - съ 20%. Христовото учение въ това нѣщо не се бърка. Христовото учение изключва лихвитѣ. Лихварството не е наука, лихварството не е една необходимостъ. Ще каже нѣкой: ами отъ кждѣ трѣбва да прѣживѣемъ? Тогава и земедѣлецътъ може да каже: ако азъ не ора и не сѣя нивитѣ си, какъ ще се прѣхраня? Ще гладувамъ. Ако пѣк ора и сѣя, стомахатъ ми ще бжде пѣлень, хамбарътъ ми ще бжде пѣлень. Питамъ: когато Господь създаде свѣта, имаше ли въ бюджета си прѣдвидени банкери и лихвари? Не, банкитѣ и лихвитѣ, това сж случайни единици, врѣменни,

палеативни срѣдства, както въ търговията, вземашъ пари срѣщу една полица, послѣ отъ тукъ вземашъ да я посрещнешъ, отъ тамъ вземешъ, отъ 4-5 мѣста вземешъ, докато най-послѣ фалирашъ. Питамъ това наука ли е? Ако отидете въ Америка, или където и да е изъ съврѣмения свѣтъ, ще видитъ, че свѣтътъ навсѣкъдѣ е майсторъ въ уреждане на такива полици. Казватъ за нѣкого: а, той е голѣмъ финансистъ. Вжтрѣ въ шесть месеца той отъ тукъ ще вземе пари, отъ тамъ ще вземе, ще направи два, три пжти прѣврѣщания, оборотъ, но най-послѣ казва: е, изчерпи се кредитътъ азъ ликвидирамъ. Това е човѣшката страна на въпроса. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ ми дължи 20,000 лв. Въ сжщностъ, този човѣкъ дължи ли ми? Какво съмъ далъ нѣкому? - 20,000 лв.! Че това злато не е мое. Тогава ще мязаме на онзи българинъ тамъ въ провадийско, който дава на единъ турчинъ осемъ крини жито на заемъ и слѣдъ осемъ години турчинътъ му го изплаща заедно съ лихвитъ. Обаче, българинътъ като си направилъ по своему смѣтката, намира, че турчинътъ има да му дава още 80 крини. Питамъ: какъ тъй? Каква е тази философия, която е залегнала тъй дълбоко въ живота? Когато дойдемъ до онова вжтрѣшно разбиране, ще видимъ, че Богъ ни е изпратилъ въ свѣта бѣдни, защото Той изисква нѣщо отъ насъ. Никой нѣма право да залага своя животъ. Никой нѣма право да изопачава своя умъ! Никой нѣма право да изопачава своето сърдце! Защото, ако човѣкъ ги изопачи, той ще страда, ще отговаря за това нѣщо. Отъ какво произтичатъ страданията? Страданията въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ знакъ, че ние сме нарушили единъ законъ на разумни сжщества. Туй показва, че ние сме заобиколени съ разумни сжщества, и когато прѣстжпимъ тѣхнитъ закони, тѣ спиратъ своя бюджетъ по отношение къмъ насъ, ние започваме да страдаме и болеститъ идватъ. Забѣлъжете, щомъ човѣкъ прави грѣхове, болеститъ идватъ. Прѣстане ли да прави грѣхове, рѣши ли да води единъ абсолютно изправенъ животъ, болеститъ, прѣставатъ да го посѣщаватъ. Грѣхътъ е най-ужасната болестъ, която може да зарази човѣка. Запримѣрь, азъ мога да мина покрай

васъ и да ви кажа, че ви обичамъ! Мога да ви заколя и опеча една хубава кокошка; мога да ви наточа отъ най-хубавото старо вино, но туй винце, тая кокошка не сж мои нѣща. Туй винце най-първо бѣше сладко, и човѣкътъ послѣ го направи кисело. Сегашното вино, това сж човѣшки сокове. Ще те черпи човѣкъ отъ своитѣ сокове, че ще прокопсашъ. Бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, който като е пилъ вино, да е прокопсалъ. Защо? Защото това сж човѣшки сокове. Ще пиешъ това кисело ферментирало вино, че ще прокопсашъ! Е, какво да правя тогава? - Ще ядешъ гроздето тѣй, както е създадено, то е сладко въ този естественъ видъ. Слѣдователно, ние можемъ да направимъ нашия животъ горчивъ и киселъ, каквото е самото вино.

Ние, съврѣменнитѣ хора, не мислимъ сериозно върху живота. Имашъ да вземашъ отъ нѣкого и постоянно мислишъ за това. Така животътъ ти вкисва. Вкисва животътъ и на другия. Кажу: заради Бога, заради Любовта тегля чърта отгорѣ и задрасквамъ този дългъ. Това да сторишъ не за да покажешъ, че си щедъръ, но да постъпишъ съобразно Божия законъ - заради Бога, заради Любовта. Тогава и Богъ нѣма да те остави сиромасъ. Забѣлжете, въ цѣлата окултна литература въ цѣлата религия, нѣма примѣръ, дѣто човѣкъ да е живѣлъ съобразно Божиитѣ закони и да е умрѣлъ сиромасъ. Такъвъ човѣкъ всѣкога е билъ богатъ. Нѣкой ще каже: ще умра гладенъ. Не, ако живѣешъ споредъ Божиитѣ закони, ако вършишъ волята Божия, ти ще имашъ изобилно отъ всичко.

Сега ви моля да не си правите бързи заключения, да не мислите, че това може да стане лесно. За да можемъ да приложимъ Божиитѣ закони, изисква се една абсолютна вътрѣшна чистота. Ние, съврѣменнитѣ хора, които сме нечисти, не трѣбва да сждимъ, да казваме, че еди-кой си не живѣе чистъ животъ. Не, за да можемъ да сждимъ другитѣ хора, за да имъ помогнемъ, най-първо ние трѣбва да бждемъ абсолютно чисти и по умъ, и по сърдце. Щомъ имаме тази чистота, тогава ще имаме знания, тогава ще бждемъ богати.

Въ природата има много ресурси за забогатяване. Ако

българитѣ бѣха по-умни хора и бѣха рѣшили да живѣятъ по Бога, не тѣй както сега живѣятъ, но истински, както трѣбва, тѣ въ една година отгорѣ щѣха да платятъ дълговетѣ си и никакви репарации нѣмаше да има. Сега ще кажете: кажи ни какъ да си изплатимъ дълговетѣ, че тогава да живѣемъ за Бога. Не, тези нѣща сж опитвани, опитвани. Богъ е опиталъ всички народи, всички религиозни хора и се убѣдилъ, че тѣ сж пословични съ своитѣ лъжи и неиздържани обѣщания. Книгата въ небето е пълна само съ лъжи и съ неизпълнени обѣщания. Едва тукъ-тамъ ще срещнете единици, които, като сж обѣщали нѣщо сж го изпълнили. Нѣкой живѣлъ добъръ животъ 5-6 години, но послѣ казва: е, ще си поживѣя малко. Нѣкой пъкъ живѣлъ прѣзъ цѣлия си животъ разгулно, свободно, но послѣ, 2-3 години къмъ края на живота си започва да живѣе добъръ, чистъ животъ. Не, приятелю, откакъ си се родилъ, докато умрѣшъ, ще живѣешъ единъ чистъ и святъ животъ. Ама може ли? - Може! То не е въ време и пространство. И Христосъ казва: "Това плътъ и кръвъ не сж го открили, Отецъ ми въ тебе го открилъ. И ти слѣдъ време ще разберешъ тази велика Истина. И казва му още: азъ ще ти дамъ ключоветѣ". Вие ще кажете: на Петра дали ключоветѣ. Не, само онзи има ключоветѣ на рая, който има Любовта. На всѣки едного отъ васъ Господъ може да даде ключоветѣ отъ рая, стига да имате Любовь, стига напълно да сте отдали въ служене на Бога своя умъ, своето сърдце и своята воля. Всѣки такъвъ човѣкъ ще има ключоветѣ на земята и на небето. Ще кажете: а, уреди се вече въпросътъ. Какво ще уреждате? Какво, мислите, означаватъ ключоветѣ? Апостолъ Петъръ отъ 2,000 години изучава все този законъ. Господъ му далъ да държи ключоветѣ, но той си взелъ такава беля на главата съ тѣхъ. Той едва сега започва да разбира този законъ, защо Господъ му даде да държи ключоветѣ. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключоветѣ, та постоянно да слиза, да упътва хората къмъ Любовта. Той наистина отваря вратата, но не за онѣзи, които влизатъ въ рая, а за тѣзи, които слизатъ отъ небето за земята. Ти като отивашъ отъ земята

за небето, можешъ да хлопашъ и 10 пжти на вратата на ап. Петра, но нѣма да го видишъ, той нѣма да ти отвори, но ако слизашъ отъ небето, той ще бжде първиятъ, който ще ти отвори. Онзи пѣкъ, който отваря вратата на ада е Христосъ. Той отваря на онѣзи, които влизатъ въ ада и излизатъ отъ ада. Апостолъ Петъръ отваря на праведнитѣ, а Христосъ - на грѣшнитѣ. Нѣкои казватъ: да запалимъ една свѣщица на апостолъ Петра. И 100 свѣщи да запалите, нищо нѣма да ви ползува. Не, ще запалите тази свѣщъ въ вашето сърце и ще пожертвувате живота си за васъ, и за вашитѣ ближни. За кои ближни? - За онѣзи, които Богъ обича, на които Богъ иска да послужи. Ще кажете: ами защо Господъ не ни каже, какво иска отъ насъ. Богъ изисква отъ насъ служители. Вие заставайте хората да ви служатъ съ стражари, съ камшикъ, а Богъ изисква отъ насъ служители съ любовъ, съ онази вжтрѣшна прѣданостъ, безъ никакъвъ ропотъ. Отъ такива работници се нуждае Той! Не че Богъ самъ не може да оправя свѣта, но Той опитва нашитѣ умове, ние какво можемъ да направимъ. Той самъ може да оправя свѣта, но иска и ние да вземемъ участие въ дѣлото Му, за да получимъ дѣлъ. И въ посланието апостолъ Павелъ казва, че ние сме съработници съ Бога. И въ това е величието на Бога, че той ни допуца да вземемъ дѣлъ въ туй велико дѣло. А какво по-велико дѣло отъ това, да опитаме Божията Любовь? Азъ зная, че много отъ васъ иматъ опитности отъ любовта, но питамъ ви, задържали ли сте я за дълго време? Азъ виждамъ, че нѣкои могатъ да задържатъ любовта за 1-2 минути, или за 1-2 секунди, или най-много половинъ часъ и слѣдъ това и любовта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? - На онѣзи дами, които се прѣскаатъ съ тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнешъ нѣкоя дама, хубаво облѣчена, нагиздена, поусмихва се и отъ далечъ мирише на парфюмъ. Дойде възлюблениятъ при нея, казва: колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: колко хубаво мирише - на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лъжемъ ние отъ тѣзи възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара единъ толкова

хубавъ ароматъ, че ние искаме да го обесобимъ за себе си, защо, по сжщия законъ, ние да не можемъ да култивираме единъ такъвъ живъ ароматъ за нашата душа? Защо ние да не можемъ да култивираме тази роза въ нашето сърдце и да имаме този ароматъ? Можемъ да обработваме тази роза вътрѣ въ насъ и да използваме нейния ароматъ. Азъ не съмъ противъ ароматитѣ, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произтичатъ отъ самия животъ.

Ап. Петър казва: “Тя си Синъ на Бога Живаго”.

Тогава, Христосъ като влѣзе въ насъ, ние трѣбва да вземемъ Неговия образъ. Ап. Павелъ казва на едно мѣсто: “На мъжки съмъ, докато се прѣобрази Христосъ въ мене”.

Сега, човѣкъ може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но съ туй нѣма да разрѣши въпроситѣ. Ако обаче той възприеме въ себе си Божествената Любовь, ако възприеме Божията Мъдростъ и ако най-послъ, въ дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той сжщественно е разрѣшилъ въпроситѣ, подготвилъ се е за тия дълбоки истини. Азъ мога да ви разправамъ за тия работи, те не сж отвлечени, даже много близки сж за васъ, но като ме слушате, ще си кажете: умътъ на този човѣкъ не е на мѣстото си. Ами че и азъ като ви гледамъ, виждамъ, че и вашиятъ умъ не е на мѣстото си. Ами че азъ виждамъ нѣкой отъ васъ слѣдъ двѣ години ще бжде въ затворъ; другъ нѣкой слѣдъ една година на ржцѣ ще го носятъ, свещеници ще го опѣватъ, надгробна рѣчь ще му държатъ! Виждамъ, че трети нѣкой ще изгуби цѣлото си имущество. Защо? - Вие мислите, че сте осигорени, че имате обществено положение. Не, вие се лъжете. Обществено положение има само онзи, който люби Бога; обществено положение има само онзи, на страната на когото сж ангелитѣ, светиитѣ. Онѣзи, които нѣматъ гребенъ, които съ треска се чешатъ, както казва едно силно българско изречение, тѣ нѣматъ никакво обществено положение.

Та, запитватъ сега: по кой начинъ трѣбва да оправимъ живота си? Христосъ, този великъ Божественъ Духъ, и днесъ

хлопа на сърдцата на хората и казва: не наживѣхте ли се на вашитѣ глупости? Е, нѣкой сегда тамъ, пише цѣли томове, цѣли теории върху нѣкои въпроси; другъ нѣкой пише за буболечкитѣ; трети пъкъ изслѣдва газоветѣ, пише нѣщо върху тѣхъ. Христосъ хлопа на сърдцето на историка и пита: ти свърши ли своята история? Хлопа на сърдцето на тоя, който се занимава съ буболечкитѣ. И пита: ти свърши ли въпроса съ буболечкитѣ? А ти тамъ, свърши ли въпроса съ газоветѣ? Нѣкои пъкъ иматъ още много хиляди, милиони левове и тѣхъ пита: вие свършихте ли съ паритѣ? А тѣ все пишатъ, пишатъ, бързо смѣтатъ. Нѣкои отъ васъ казватъ: Господи, всичко е добро въ този свѣтъ, но ние сме много бѣдни. И всички днесъ все парици искатъ отъ Христа. Въ църквата като отидешъ, пари искатъ; където и да отидешъ пари и все пари ти искатъ, и ние вече сме се убѣдили, че не можемъ безъ пари. Дѣйствително, тѣй както сме направили живота си, тѣй е, но трѣбва да внесемъ въ него единъ новъ елементъ - да внесемъ Божествената Любовь въ сърдцата си, да направимъ паритѣ слуги на Любовта, да видимъ, какъвъ ще бжде резултатътъ. До това врѣме, паритѣ нека седятъ на мѣстото си.

Днесъ, като отидешъ при нѣкой търговецъ и извадишъ кесията си, той казва: азъ имамъ довѣрие въ тебе, честенъ човѣкъ си. Имашъ ли кжца, честенъ човѣкъ си; имашъ ли ниви, честенъ човѣкъ си. Казвамъ: довѣрие иматъ на кесията ти, на кжцата ти, на нивитѣ ти, но не и на тебе, а щомъ изгубишъ нивитѣ си, кжцитѣ си, никой нѣма довѣрие въ тебе. Тогава нѣкой дойде, казва: азъ вървамъ, че ти си добъръ християнинъ. Защо си добъръ? Защото си богатъ.

Сега Христосъ задава въпроса: какво мислятъ хората за мене, кой съмъ? Защо ме обичате, затова, че ви давамъ всичкитѣ си блага, или малко по-друго-яче? Питамъ ви и азъ: защо обичате Господа? Защо Му се молите всѣки день? - За парички - нищо повече! Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкой, който се моли безкористно. Нѣкоя мома е горда, но възлюбениятъ и я разлюби. Тръгва тя тогава по църкви, моли се пали свѣци. Защо?

- За да я залюби отново. Нѣкой изгубилъ нѣщо - моли се, плаче. Азъ бихъ желалъ да срещна нѣкоя душа, която да се моли безкористно, вѣнъ отъ всички материялни несгоди, вѣнъ отъ всички тревоги, та и като я сполетятъ всички нещастия да има благородство въ себе си, да лѣха отъ тази душа аромата на розата, на теменужката и да каже: Господи, благодаря Ти! Това значи да познаваме Христа. Вие казвате: ти искашъ да ни научишъ да станемъ сиромаси. Нѣма защо да ставате сиромаси, вие и безъ това сте сиромаси, вие сте роби въ Египетъ, камшикъ има опрѣдѣленъ за васъ. Жена ти възстава, дѣцата ти възставатъ. Защо? - Да работишъ. Ако не работишъ, камшикъ има. Казвашъ: азъ съмъ трудолюбивъ човѣкъ. Трудолюбивъ си, защото иначе камшикъ ще има. Другъ законъ има въ свѣта, споредъ който ще работишъ за жена си, за дѣцата си, за държавата, за всички, но отъ любовъ! Любовта да стане като единъ мощенъ принципъ, като единъ двигателъ въ живота ви, та всички тия сили, които създаватъ зло въ свѣта, да се прѣвърнатъ чрѣзъ любовта въ добро.

И тѣй, Христосъ запитва Петра: "Ти какво мислишъ за мене?" Петъръ Му казва: "Ти си Синъ на Бога Живаго".

Азъ бихъ желалъ да се развие у васъ съзнанието, да дойдете до туй ново схващане, да вземете туй ново направление въ живота си, та всѣка тѣга, всѣко страдание да се разтопи, за да могатъ новитѣ условия да влѣзатъ въ вашия животъ.

И въ съврѣменната наука има единъ омагьосанъ кржгъ. Ние изучаваме много нѣща, но въ това изучаване нѣма таково единство, чрѣзъ което да дойдемъ до едно коренно разрѣшение на въпроситѣ, чрѣзъ което умътъ ни да се просветли за възприемане на Божественото учение. Сега има споръ между религия и наука. Никакъвъ споръ не трѣбва да има. Ние произвеждаме спора. Ако религията се прѣвърне на Любовъ, тя е на мѣстото си; ако науката се прѣвърне на Мждростъ, тя е на мѣстото си. Религията азъ наричамъ забавачница за хората, а науката - учителка за възрастнитѣ дѣца. Ако дойдемъ до църквата, тя е забавачница за хората, а държавата - учителка. Това сж общи

положения, общи принципи, които като схванемъ, ще видимъ, че не може да се явява никакъвъ споръ. Сегашниятъ ни животъ трѣбва да се прѣобрази. Какъ? - Като промѣнимъ възгледитѣ си за живота, а това ще стане, като вложимъ въ него принципитѣ на Любовта, Мждростта и Истината. Щомъ дойдете въ свръзка съ Бога, Той ще ви даде сили да сторитѣ това.

Сега, азъ желая да се запознаете съ Христа. Вие познавате Христа, но само външно, вътрѣшно още не сте Го познали. Да викате нѣкого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живѣете 10-15-20 години заедно съ него, и това още не значи, че го познавате, но когато два живота се слѣятъ въ единъ, да стане сливане, то значи познаване. Това нѣщо въ будическото поле се казва сливане. Тогава всички противорѣчия въ свѣта изчезватъ. Човѣкъ вече не вижда злото и започва да работи тѣй, както Богъ работи. Трѣбва сливане въ Бога на два живота, на четири живота, на осемъ живота, на шестнадесетъ живота и т. н., до като животътъ на цѣлото човѣчество се слѣе въ едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашнитѣ народи очакватъ.

И тѣй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вътрѣшно като Любовъ, познаване на Христа вътрѣшно като Мждростъ и познаване на Христа вътрѣшно като Истина. Това е дълбокиятъ смисълъ, който трѣбва да залегне въ всѣки умъ, въ всѣко сърдце, въ всѣка душа и въ всѣки духъ.

Бесѣда, държана отъ Учителитѣ, на 7 декември,
1924 г. въ гр. София.

Да Го посрещнатъ.

“На утрѣшния день народъ много, който бѣше дошелъ на празника, като чуха, че иде Исусъ въ Ерусалимъ, (13) взеха вейки финикови, та излѣзоха да Го посрещнатъ, и викѣха: Осана! Благословенъ който иде въ името Господне, Царь Израилевъ!¹”.

“Излѣзоха да Го посрещнатъ” - това сж най-важнитѣ думи въ стиха. Онова, което има да кажемъ, то не се съдържа въ стиха.

Този стихъ е единъ отъ обикновенитѣ стихове. Вижда се, че онзи народъ, който излѣзе да посрещне Исуса, имаше сжщитѣ стремежи, каквито и вие имате. Значи, въ този народъ имаше всички възможности да разбиратъ Истината, да разбиратъ Любовта и да я възприематъ, както и сегашнитѣ хора. Смыслътъ на този стихъ, обаче, е въ това, защо този народъ излѣзе? - Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова съ миналитѣ работи, тѣ сж за насъ само една опитностъ, насъ ни интересува настоящето.

Всѣки човѣкъ въ себе си има една свѣтла идея, която по нѣкой пжтъ излиза да посрещне. Ние наричаме идеалъ онова великото нѣщо въ насъ, за което имаме единъ священъ трепетъ, което очакваме съ години, за да го посрещнемъ. Но у насъ все-таки има извѣстни недоволници, извѣстни фарисеи, учени хора, които казватъ: я си гледайте хала, какво си губите врѣмето, вие се осигурете, туй е за младитѣ. Тъй е, човѣкъ е раздѣленъ въ себе си. Когато у човѣка започне да се развива духовния животъ, въ него се явява една вътрѣшна борба. Нѣкои казватъ: безъ борба не може ли? - Не може. Азъ не говоря за онази обществена борба, азъ не говоря за онази борба между пехливани, която по модерному, на културенъ езикъ наричатъ инцидентъ - станалъ

¹ Иоана 12:12,13

нѣкждѣ нѣкакъвѣ инцидентъ - на български пѣкъ казватъ, “случайность нѣкаква”. Е, хубаво, нѣмамъ нищо противъ този инцидентъ, или противъ това, че станало нѣщо, случило се нѣщо.

И тѣй, всѣки човѣкъ има една свещена идея. Ние нѣкой пжтъ се запитваме: защо този народъ не прие Исуса? Съврѣменнитѣ историци не сж разрѣшили въпроса. Ако кажемъ, че евреитѣ бѣха некултуренъ народъ, не е вѣрно. Това бѣха хора съ култура, които цѣли 400 години се учиха въ Египетъ. Тѣ имаха една възвишена култура. Тѣ имаха много учени равини, много учени хора, капацитети, както ги казватъ сега. Тѣ имаха такива учени, че каквото кажеха, свѣтътъ се потресваше. Историцитѣ иматъ всичкото добро желание да обяснятъ причинитѣ, защо евреитѣ не приеха Христа, но нѣщата не могатъ да се обяснятъ тѣй лесно. Защо? Като се дойде до религиознитѣ, до набожнитѣ хора, като се дойде до духовния свѣтъ, работата се слага малко по-друго-яче. Религиознитѣ хора казватъ, че Господъ управлява навсѣкждѣ въ свѣта, че Той е Всесиленъ, че Той може да направи това-онова, че животътъ и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: ти ще воювашъ. Съгласенъ съмъ. И щомъ се свърши сражението, ти се върнешъ дома си. Обаче Богъ праща единъ човѣкъ на земята да каже Неговата Истина, но въ дадения случай този сжщиятъ Господъ не иска да му помогне, щото хората да възприематъ, да разбератъ тази Истина. И тогава, този горкиятъ човѣкъ се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: “Господи, кой повѣрва въ нашето проповѣдване”? Послѣ, за да се избѣгне другоедно противорѣчие, Исаия сжщо казва: “Ослѣпилъ си очитѣ имъ, затворилъ си ушитѣ имъ за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ”. Е, хубаво, ако Господъ е ослѣпилъ очитѣ имъ и затворилъ ушитѣ имъ, за да не могатъ да видятъ, нито да чуятъ, какво е виновенъ за това народа? Исаия не е виновенъ, вината е въ прѣводчицитѣ, въ тия, които прѣвеждатъ.

Сега, азъ не искамъ да произнеса една обвинителна рѣчь, но говоря тѣй инцидентно, или прѣведено на български езикъ, на културенъ езикъ, мимоходомъ говоря. Та казвамъ: всѣки чо-

Вѣкъ, колкото и да е малък, все има по една свещена идея въ себе си, но и въ него се намиратъ тези отрицателни сили. Всички онѣзи разсипани хора, които се отчайватъ отъ живота си, тѣхната идея е разпъната, изгубена, и тѣ си оставатъ немилонедраги. И дѣйствително, всѣки човѣкъ, който остава безъ идея, въ каквото и да е отношение, той все не може да сполучи въ живота си. Човѣкъ и като търговецъ трѣбва да има идея; и като писателъ трѣбва да има идея; и като музикантъ трѣбва да има идея; и като художникъ трѣбва да има идея. Въ каквото направление и да е той, все трѣбва да има една идея, която да му дава потикъ. Пѣкъ най-послъ, и кръчмарь да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и касапинъ да е, трѣбва да има една идея въ себе си; и воененъ да е, трѣбва да има една идея, която да го подтиква. Работитѣ у насъ седятъ по единъ начинъ, а у други - по другъ начинъ. Казвамъ: коя е основната причина, която ни прѣчи да възприемемъ великата Истина въ свѣта? Възраженията сж тѣзи, че ако ние възприемемъ великата Истина тѣй, както не сме подготвени, ще имаме голѣми страдания. Това не е вѣрно. Азъ нѣма да оспорвамъ това, но ако прослѣдите Толстоя, който прави своитѣ разсжждения върху тѣзи думи, ще се увѣрите, че това не е така. Ако казвате, че само религиознитѣ, набожнитѣ хора страдатъ, не сте прави. Онѣзи хора, които не сж религиозни, които не сж набожни, страдатъ повече. Слѣдователно, когато нѣкой се оправдава, че не може да възприеме тази идея, защото ще страда, казвамъ му: ти и безъ да я възприемешъ, ще страдашъ. Страданията въ свѣта ще дойдатъ като неканени гости. Нали въ съврѣменнитѣ държави има сждебни пристави? Е, така и на тебе най-първо сждебниятъ приставъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ да отидешъ доброволно да си платишъ дълга. Ще се мобилизирашъ съ банкноти, съ звонкови монети отъ тукъ - отъ тамъ, ще отидешъ при сждебния приставъ и ще кажешъ: азъ съмъ готовъ да изпълня твоята заповѣдь. И тѣй, ти ще воювашъ. Противъ кого? - Противъ дълговетѣ си. Ще има стрѣлба, това-онова и горѣ въ 15-20 минути ще се върнешъ съ

единъ листъ, че почтено си свършилъ сражението, или казано на простъ езикъ - изплатилъ си дълговетъ си. Въ случай, че доброволно не изплатишъ дълговетъ си, не приемешъ червения листъ, не му се подчинишъ, тогава ще дойдатъ двама ангели - ще те биятъ и ще те заставятъ да си платишъ дълговетъ. Искашъ, не искашъ ще ги платишъ. Страданието въ този свѣтъ ще ти изпрати единъ червенъ листъ и ще каже: искамъ да те посетя, много се затжихъ за тебе. Ако ти не го приемешъ доброволно, то ще дойде по който и да е начинъ. Сега философствуватъ: Можемъ ли да избѣгнемъ страданията - можемъ да ги избѣгнемъ. Има една наука, споредъ която по единъ правиленъ начинъ ние можемъ да избѣгнемъ страданията. Кога? - Когато ликвидираме съ всички свои стари сметки, когато ликвидираме съ всички свои стари вѣрвания, когато ликвидираме съ всички свои стари обичаи, изобщо съ всичко старо и започнемъ съ новото. Само тогава страданията въ свѣта ще прѣстанатъ. Сега, ако ме питате, защо дойдоха страданията ще ви кажа: когато човѣкъ излѣзе отъ Бога и помисли, че може да живѣе безъ Него, всичкитъ страдания се наредиха слѣдъ него като войници въ бой и отъ тогава насамъ свѣтътъ все страда. Казвате: ами тогава какво трѣбва да направимъ? - Ще мислите, че може да живѣете само съ Бога и отъ този моментъ всички страдания ще прѣстанатъ, т. е. нѣма да прѣстанатъ, но ще започне живота на великата култура, която ще даде единъ великъ импулсъ. Обаче, за да дойде тази велика култура, ние трѣбва да се обърнемъ къмъ онази посока, отгдето иде Божествената свѣтлина. Вие ще кажете: отгорѣ иде тази свѣтлина. Не, отъ главата вжтрѣ иде тази свѣтлина. Работи тази глава! За физическия свѣтъ свѣтлината иде отгорѣ, но за насъ хората свѣтлината не иде отгорѣ. Човѣшкиятъ мозъкъ, човѣшката глава е единъ акумулаторъ, отгдето се прѣдава Божествената свѣтлина. За насъ, тази свѣтлина иде отъ мозъка, отъ сърдцето, отъ душата, отъ духа. Това сж все фантастически думи, защото умътъ не се вижда, сърдцето не се вижда; душата не се вижда и духътъ не се вижда. Всички тия

думи, съ които си служимъ, сж невидими. За сега, има нѣколко думи въ които хората вѣрватъ. Въ ума вѣрватъ, въ сърдцето вѣрватъ, и въ живота вѣрватъ. Въ туй сме заставени да вѣрваме, защото всѣки чувствува болка, всѣки мисли, всѣки живѣе. Тѣзи думи - умъ, сърдце и животъ, сж придобили гражданство, но думитѣ душа и духъ не сж придобили гражданство. Дали има духъ, дали има душа, това е споръ. Писатели и поети казватъ, запримеръ: духътъ на този народъ витае надъ него, духътъ на този поетъ витае около гроба си - макаръ да отричатъ, че има духъ. Човѣкъ, самъ по себе си, е единъ затворенъ гробъ, и Христосъ казва: "Вие сте гробища варосани". Какво търси единъ духъ около гроба си, около мъртвитѣ и тамъ да витае? Значи, макаръ и въ поетическа форма употребени тия слова, показватъ, че човѣкъ, самъ по себе си, прѣдставя единъ затворенъ гробъ. Като е тѣй, има вѣрване, че единъ денъ хората ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. Това е символически езикъ, въ който, ако се впуснемъ, ще има много противорѣчия и отъ едната, и отъ другата страна. За насъ важниятъ въпросъ е да се подигнемъ надъ сегашнитѣ условия, въ които живѣемъ, да се домогнемъ до Божествената Истина, която ни е необходима сега. Дали ти вѣрвашъ, или не, ще живѣешъ по сжщия начинъ. И който вѣрва яде, и който не вѣрва яде. Хората може да спорятъ, дали трѣбва да иматъ кжща, или не. Казвамъ: всички все трѣбва да иматъ кжщи, дѣто да живѣятъ. Може да споришъ върху въпроситѣ за икономическитѣ условия, но все-таки икономическитѣ условия указватъ извѣстно влияние. Ако нѣкой човѣкъ мисли, че икономическитѣ условия не указватъ влияние върху живота, той не разбира законитѣ. Най-първо човѣкъ е свободенъ, отпослѣ се ограничава. Докато ти не си направилъ единъ корабъ, свободенъ си, но въ моментътъ, въ който направилъ единъ корабъ и влѣзешъ съ него въ бурното море, ти вече се ограничавашъ съ своя собственъ корабъ, съ своето собствено произведение. Тогава ти нѣма да се ширишъ свободно въ морето, но най-малкото, поне ще се позатворишъ и нѣма вече да имашъ туй хубаво разположение. Тѣзи вълни ще те хвърлятъ съ твоя

корабъ на една, на друга страна, нѣма да искатъ да знаятъ, дали си царь, или си бѣденъ. Тѣ казватъ: ние имаме съвсѣмъ друго прѣдначение. Съ всички, които влѣзатъ въ морето, постъпваме по единъ и сжщъ начинъ.

Казва се въ стиха: “Излѣзе народътъ да посрещне Исуса”. Мислите ли, че ако днесъ Христосъ дойде между съврѣменнитѣ хора, тѣ биха Го посрещнали по-добрѣ? Не, работата днесъ е още по-лоша. Най-първо, какъ ще примири Исусъ интереситѣ на тия воюващи страни? Какъ ще имъ докаже, че учението, което носи, ще имъ донесе подобрене? Тѣ веднага ще му кажатъ: докажи! Пакъ ще се подигне въпросътъ: хлѣбъ, хлѣбъ! - Нищо повече. Жито трѣбва? Всѣки градъ трѣбва да се храни. Най-първо икономическиятъ въпросъ ще изпъкне на сцената, но той не е сжществениятъ. За да се създаде единъ параходъ, не зависи ли отъ степенята на културата на човѣка и отъ неговото знание? Този параходъ напълно ще зависи отъ онова знание, което човѣкъ прилага въ построяването на кораба. Колкото този човѣкъ е по-далновиденъ, толкова и неговиятъ корабъ ще бжде по-хубавъ. Колкото неговата интелигентность е по-слаба, толкова и корабътъ ще бжде по-слабъ; и като влѣзе въ морето, всички икономически условия ще се сложатъ тѣй, че всички провизии ще се развалятъ, и възможно е тогава човѣкъ, при всичкото изобилие на тѣзи припаси да не може да се ползува. Най-послѣ, азъ казвамъ: философията не е тамъ; дали единъ човѣкъ е богатъ, или не. Но питамъ: този богатъ човѣкъ използва ли е богатството си тѣй, както трѣбва, или не? Три положения има, въ които богатиятъ човѣкъ трѣбва да използва богатството си. Първото положение: да го използва като индивидъ за себе си, това му се налага. Второто положение да го иждиви за обществото и третото положение да го иждиви за Бога. Добрѣ, ако този човѣкъ се намира въ първото положение, иска да иждиви богатството за себе си, той ще срѣщне извѣстни ограничения. Запримѣрь, ако неговиятъ стомахъ е разваленъ, той не ще може да яде. Искане му се печена кокошка, иска му се 4-5 килца 10-годишно винце “малага”, донесено отъ

Испания. Даватъ му всичко това, не може да го използва. Като изяде печената кокошка и изпие винцето, почне да се тръшка по земята, да се вие на четири. Вземе слѣдъ това малко рациново, прочисти се и послѣ казва: слава Богу, освободихъ се. Но, човѣкъ има крѣпкъ духъ. Той се поухитри слѣдъ това и казва: тази първата кокошчица имаше нѣщо. Жена ми не бѣше я опекла добръ, та стомахътъ ми не можа хубаво да я смѣли, но тази втората ще я задуши вече въ тенджерата. Турятъ кокошката въ тенджерата, задушаватъ я. Но и този пътъ стомахътъ се разстройва. Е, сега пъкъ въ винцето е вината. Добръ ще взематъ вино отъ друго мѣсто. Пие отъ това ново вино, но започва пакъ: олеле!... Ту виното виновно, ту кокошката виновна. Мисли си той: защо тѣзи кокошки не седятъ въ стомаха спокойно, но се повръщатъ назадъ? Казвамъ: ти не можешъ и не трѣбва да използвашъ богатството само за себе си. Ако ти си единъ разуменъ човѣкъ, нѣма да използвашъ богатството си така, но ще кажешъ: азъ нѣма да ямъ кокошки, дайте ми малко жито, малко оризецъ, малко овесена чорба, малко тарахана. Защо? - Камшикъ има. И такъвъ човѣкъ, върху когото играе камшикъ на природата, като дойде нѣкой неговъ приятель, казва: азъ съмъ много скромень въ яденето си, почти вегетарианецъ съмъ станалъ. Разбира се, камшикъ има. И сега почти всички вегетарианци сж все болни хора. Ами че азъ до сега не съмъ видѣлъ единъ здравъ вегетарианецъ. Тѣ сж все болни хора, които искатъ да се лѣкуватъ съ вегетарианство. Това още не е идея. Азъ бихъ желалъ да видя единъ вегетарианецъ, който се е родилъ такъвъ. Всички маймуни сж вегетарианци отъ рождение. Никой не имъ прѣподава, никой не ги кара да не ядатъ месо. Тѣ иматъ отлично разположение, здрави сж, обаче щомъ дойдатъ между хората тѣ се научаватъ да ядатъ месо и започватъ да боледуватъ като насъ. Ако една маймуна се върне между другитѣ маймуни, ще имъ каже: не си струва човѣшката култура!

Сега, при отричане на богатството при думата “богатъ”, друго нѣщо се разбира. Подъ богатство ние разбираме онази идея, която може да те отдалечи отъ Бога. Ако ти се

Влюбишъ въ своето богатство, това може да те отдалечи отъ Бога. Злото е там, гѣто има хора, които така се влюбватъ въ паритѣ си, че цѣли 4-5 часа се занимаватъ съ тѣхъ: изваждатъ ги, броятъ ги, пипатъ ги. Но въ тия пари има едно зло - доказано е - тѣ поглѣщатъ живота на човѣка. Всички статистически данни доказватъ, че богатитѣ хора сж нещастни. Защо? - Парите, които пипатъ, поглѣщатъ тѣхнитѣ жизнени сокове. Слѣдователно, колкото по-малко пипа единъ богатъ човѣкъ паритѣ си, толкова по-добре за него. Кой отъ васъ не пипа банкноти? Всѣки пипа, весело му става, но скжпо му струва това пипане. Вземешъ, запримеръ 1,000 лв., радвашъ се, но това не сж 1,000 лв., ти се мамишъ съ тия книги. Колко струва днесъ курса на паритѣ? Значи, идеята седи въ това, че човѣкъ най-първо трѣбва да има любовъ къмъ Бога, къмъ Онзи, който му е далъ първоначалния животъ. Защото, по-голѣмо благо въ свѣта отъ живота нѣма. Най-голѣмото благо въ живота на човѣка е неговиятъ духъ. Духътъ е родилъ второто благо - живота. Третото благо кое е? - То е кръвта, отъ която зависи неговото здраве. Слѣдователно, духътъ, това е разумното у човѣка. Подъ животъ разбираме всичко туй, което човѣкъ съзнава: да се радва на всички блага, на всичко, което е опиталъ, на здравето си, за да бжде чрѣзъ тѣлото си въ съприкосновение съ живата природа и да изпита благата, които Богъ му е далъ. Всѣки отъ насъ може да има блага. Никой не ни е забранилъ да имаме блага, но ние съ нашата неразумностъ си прѣпятствуваме единъ на другъ. Прѣпятствие има между богатитѣ хора, прѣпятствие има и между религиознитѣ хора. Азъ не се чудя, защо бѣднитѣ и богатитѣ хора спорятъ помежду си. Тѣ спорятъ, че едниятѣ иматъ земя, кжщи, а другитѣ нѣматъ. За мене този въпросъ е разрѣшенъ, но вземете християнскитѣ народи, които подържатъ едно вѣрую, които иматъ единъ Учителъ, а като се срещнатъ православни, католици и евангелисти, всички спорятъ помежду си, всички иматъ особени схващания за Христа. Тѣ се запитватъ: ти вѣрвашъ ли че Христосъ е Синъ Божий? - Вѣрвамъ. Вѣрвашъ ли че Христосъ е Богъ? - Вѣрвамъ. Е, тогава

ти си отъ нашитѣ. Какво се разбира подъ думата Синъ Божий? Какво се разбира подъ думата Богъ? Думитѣ “Синъ Божий и Богъ” не рѣшаватъ въпроситѣ.

И тѣй, този народъ излѣзълъ да посрещне Исуса. Прѣдполагамъ, че всички хора сж били разумни. За да посрещнемъ една своя идея, ние трѣбва да бждемъ разумни. За да можемъ да я реализираме, сжщо трѣбва да бждемъ разумни. Онзи великъ художникъ, който иска да реализира своята идея, онзи скулпторъ, който иска да реализира своята идея, онзи лѣкарь, който иска да прояви своето изкуство, все трѣбва да бждатъ разумни хора. Вслѣдствие отдалечаването ни отъ Бога, като не живѣе Богъ повече въ насъ, въ насъ се заражда първия принципъ - нашата индивидуалностъ - ние искаме блага само за себе си. И всичкиятъ споръ на земята произтича все отъ стремежа да се задоволи този принципъ.

Сега, ще ви приведа единъ малкъ примѣръ изъ културата на древния Египетъ. Куханъ-Баръ, тѣй се наричалъ единъ великъ жрецъ въ Египетъ, билъ посѣщаванъ отъ мнозина, които искали да се домогнатъ до онова знание, съ което древниятъ Египетъ разполагалъ. Този жрецъ билъ толкова добросъвѣстенъ, че прѣдупрѣждавалъ всички, на какви страдания може да се подложатъ. Той най-първо ги завеждалъ при единъ креватъ съ игли и ги запитвалъ: ще можете ли да изтърпите тия страдания, да ви подхвърлятъ на тия игли, докато ви изтече всичката кръвъ? Слѣдъ това ги завеждалъ прѣдъ едно огнище и имъ казвалъ: виждате ли тази пирустия, ще ви прѣобрѣщатъ, ще ви пекатъ отъ едната и отъ другата страна. Ако може да издържите на тия и на редъ други изпитания, ще ви приематъ да учите великитѣ тайни на школата.

Тази школа сжществува въ цѣлия свѣтъ. Всички ние, съврѣмени хора, сме изложени на единъ великъ вътрѣшенъ изпитъ. Богатството и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии, които ставатъ сега, указватъ върху индивида голѣмо влияние. За да може човѣкъ да издържи този великъ изпитъ, трѣбва да има една свещена идея. Безъ

тази свещена идея ние не можемъ да се домогнемъ до самата Истина. Човѣкъ трѣбва всѣкога да има погледа си прикованъ къмъ каква и да е посока. Ако вие поставите и най-великиятъ художникъ прѣдъ една рамка безъ платно, а въ ржката си нѣма четка и бои, той не може да прояви своя талантъ. Той може да я замисля въ ума си, но не може да я реализира и всѣкога ще усѣща въ себе си една тжга. Ако великиятъ музикантъ нѣма прѣдъ себе си единъ инструментъ, чрѣзъ който може да прояви своя талантъ, той ще усѣти вътрѣшно една велика тжга. Ако учениятъ човѣкъ нѣма пособия, нѣма книги, за да работи, той ще усѣти една вътрѣшна тжга. Ако ученикътъ нѣма условия да се учи, ако синътъ нѣма баща и майка, които да го подържатъ, тѣ ще усѣтятъ за всички тия лишения една вътрѣшна тжга, ще почувствуватъ, че тѣхнитѣ идеи не може да се реализиратъ. Защо? - Нѣматъ възможности. Но, туй, платно, този инструментъ, тия книги, тия срѣдства може да се доставятъ, по който и да е начинъ.

Въ свѣта, въ който живѣемъ, Богъ ни е далъ всичкитѣ възможности, но често ние сами си прѣпятствуваме. Ако азъ влѣза въ единъ домъ, трѣбва да внеса въ него миръ и спокойствие, трѣбва да се опретна да работя. Но, ако влѣза въ единъ домъ и започна да бия дѣцата, ще бжда ли добъръ гостъ? - Не. Значи, отъ насъ зависи да използваме разумно всички блага, всички възможности, които ни сж дадени.

И тѣй, у всинца ни трѣбва да има добри обходи. Ние, съврѣменнитѣ хора, сме много лековѣрни, вѣрваме повече на външнитѣ проявления. Ние вѣрваме, че единъ човѣкъ страда много, ако плаче и вика. Не е тѣй. Дълбокитѣ страдания на човѣшката душа не могатъ да се изразятъ съ викане. Дълбокитѣ рѣки шумъ не правятъ, малкитѣ рѣкички много шумъ правятъ. Въпросътъ сега е тамъ, дѣто всички казватъ, че свѣтътъ страда много. Кой нѣма страдания? - Всѣки има страдания. Ние сме пратени отъ небето да благуваме ли? - Не, да се учимъ. Въ първо врѣме, човѣкъ за да научи нѣщо, трѣбва да има извѣстни лишения. Лишенията сж единъ врѣмененъ методъ.

Тия врѣмени лишения, тия врѣменни скърби ще създадатъ въ човѣка единъ характеръ, съ който ще го въведатъ въ царството Божие. Надъ него седи единъ великъ свѣтъ. Ученитѣ хора не се спиратъ прѣдъ този свѣтъ. Ако питамъ всички учени хора, дали тия слънца сж населени, ще ми кажатъ, че сега не сж населени, а за въ бждеще - не знаятъ. Не, тѣзи планети, тѣзи слънца сж населени съ сжщества отъ различна интелигентностъ. Не е въпросътъ, какви тѣла иматъ тѣ. Тѣ сж разумни сжщества и принадлежатъ къмъ една човѣшка раса. Тази човѣшка раса сжществува не само на земята, не само на слънчевата система, тя сжществува и въ Сириуса, тя се намира и въ по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. Слѣдъ като завърши човѣкъ своята работа на земята, какво ще прави? - Ще го пратятъ на друга нѣкоя планета, на небето още нѣма да отиде. Слѣдъ всѣко умирање, ще ходи отъ система въ система, докато се изработи неговиятъ характеръ. Тогава той ще отиде въ другъ единъ свѣтъ, дѣто неговитѣ чувства, сѣтвива за физическия свѣтъ ще се затворятъ и ще се отворятъ други чувства, други сѣтвива: За сега, обаче, ние сме пратени на земята да изучаваме физическия свѣтъ.

Сега, Христось, като се явилъ между този народъ, какво искалъ да му каже? Ще кажете: Той е дошълъ да говори за икономическитѣ условия на живота. Не, Христось не е дошълъ да урежда икономическитѣ условия, защото този въпросъ е уреденъ. Господь е пратилъ изобилно храна на земята. Ако ние кажемъ, че трѣбва да работимъ, за да живѣемъ, тогава всички тия микроскопически сжщества сѣятъ ли? - Не сѣятъ, за всички има храна. Питамъ: какво мислите ще бжде, ако ние, съврѣменнитѣ хора, се откажемъ да оремъ и сѣемъ? Ние мислимъ, че ще умремъ гладни. Нѣма да умремъ гладни, но животътъ ни ще се измѣни. Ние, съврѣменнитѣ хора, ядемъ повече, искаме повече срѣдства, отколкото сж ни нужни. Воземете за примѣръ една бѣдна фамилия - мъжъ, жена и три дѣца, воземете и една богата фамилия - мъжъ, жена и три дѣца: на богата фамилия не сж достатъчни и 10,000 лв.мѣсечно, а бѣдната фамилия минава съ

1,000 лв. Питамъ: какъ е възможно това, едниѣ да минаватъ съ толкова малко срѣдства, а на другиѣ не стигатъ и 10,000 лв.? Съ какво минаватъ птицитѣ, съ какво минаватъ млѣкопитающитѣ? Ама ще кажете, че тѣ сж некултурни сжщества. Е, въ какво седи нашата култура? Подъ “култура” азъ разбирамъ извѣстно познаване на Бога. Всѣка една култура се отличава съ извѣстни схващания за Бога, съ извѣстни принципи, които може да се приложатъ. Християнскитѣ народи се отличаватъ съ своята любовъ къмъ Бога, т. е. тѣ сж приложили Божествената Любовъ повече. За в бждеще тази Любовъ трѣбва да се приложи още повече. Християнскитѣ народи мислятъ, че сж достигнали до върха на тази Любовъ. Не, не сж достигнали до тамъ. Тѣ още нѣматъ условия за приложение на тази Любовъ. При това, за в бждеще трѣбва да се изучаватъ методи, какъ да се приложи тази Любовъ, какъ да се използватъ не само физическитѣ, но и духовнитѣ блага, които ни сж дадени.

И тѣй, народътъ излѣзе да посрещне Христа. Но явиха се фарисеитѣ и казаха: видете ли Го, отиде свѣтътъ съ Него! Хубаво, ако тогавашниятъ свѣтъ бѣши приелъ Христовото учение въ Неговата пълнота мислите ли, че нашето положение щѣше да бжде по-лошо? Питамъ: защо тогавашнитѣ учени хора не сж били готови да възприематъ Христовото учение? Защо ли? Ще дамъ слѣдната аналогия. Двѣ момичета обичатъ единъ богатъ, ученъ, красивъ момѣкъ и нито едната успѣва, нито другата. Едната казва: отстѣгни ти. Другата казва: отстѣгни ти. Всѣка иска да има момѣка. Тия двѣ момичета ще се намѣрятъ прѣдъ онази проблема, прѣдъ която се намѣрилъ Соломонъ, когато се явили прѣдъ него и двѣ майки съ едно дѣте. Едната казва: това дѣте е мое. И другата казва: това дѣте е мое. И двѣтѣ не отстѣпватъ, всѣка иска да вземе дѣтето за себе си. Тукъ се показва мъдростта на Соломона. Той, за да изпита, коя е истинската майка на дѣтето, казва: “Раздѣлете това дѣте на двѣ половини и дайте на всѣка майка по една половина!” Истинската майка я заболява сърдцето при това рѣшение и

казва: “Не, нека тя вземе дѣтето, но поне цѣло да остане”. Тия дѣѣ моми сж дѣѣтѣ майки. Питамъ: коя отъ тѣхъ е истинската? - Която отстѣпни. Тази, която иска да се раздѣли дѣтето, е мащехата. Кой е истинскиятъ богатъ човѣкъ? - Който отстѣпва богатството си. Мислите ли че този човѣкъ, който отстѣпва богатството си, е сиромасъ? Не, този, който отстѣпва богатството си, е истинскиятъ богатъ човѣкъ, той има знания. Ако имамъ 100 милиона лева и бихъ ги далъ на българитѣ, всички ще пишатъ добрѣ за мене, ще кажатъ: нѣма такъвъ добъръ човѣкъ като този. Горкиятъ, даде си всичкото богатство, осиромаше! Азъ зная гдѣ се намира всичкото богатство на природата. Сегизъ-тогизъ мога да си разравямъ по малко. Човѣкъ, който служи на Бога, той е въ пълния смисълъ на думата богатъ. Такъвъ човѣкъ никога не може да бжде сиромасъ. Хора, които сж сиромаси, не могатъ да служатъ на Бога. Ще бжде смѣшно, да живѣешъ при най-богатия господарь, и да бждешъ сиромасъ! Да живѣешъ въ най-голѣмото изобилие, и да бждешъ гладенъ? Турцитѣ казватъ: и да го видишъ, не вървай!

Всичко оноа, което насъ ни отдалечава, то е, че ние не върваме въ възможността да се свържемъ съ Бога и да работимъ разумно. Можемъ да се свържемъ съ Бога! Богъ обича разумни същества около себе си. Неразумнитѣ Господь ги оставя въ абсолютно пълна свобода, да се учатъ отъ своя животъ. И сега, Господь пакъ ни наблюдава, но ни оставя да се учимъ отъ страданията си. Раждаме се, умираме, идватъ страдания, епидемии, ставатъ катастрофи, плачемъ, молимъ се. Той все ни гледа и казва: “Тѣзи дѣца плачатъ, но не слушатъ”. Всичко това ще се продължава до тогава, докато въ насъ се зароди едно дълбоко желание да изпълнимъ волята Божия не по външни заповѣди, а по дълбоко вътрѣшно разбиране. Това е великото въ живота! Това значи да посрещнемъ Исуса, това значи да посрещнемъ Божественя Духъ и да Го възприемемъ вътрѣ въ себе си!

И тѣй, Божественя Духъ слиза! Нѣкои искатъ да

Го видятъ съ крилъ. Не, когато Божествениятъ Духъ ви дойде на гости, вие ще почувствувате единъ вътрѣшенъ миръ, една вътрѣшна умствена стабилностъ каквато никога не сте чувствували; при това ще се зародятъ въ насъ нови мисли, нови желаня. Въ който денъ стъпни Божествениятъ Духъ въ къщата ви, сиромашията, всички несгоди ще си взематъ торбичкитѣ и една слѣдъ друга ще си отиватъ и ще ви казватъ: сбогомъ, сбогомъ! Този Духъ ги изпраща една слѣдъ друга и имъ казва: “Вие свършихте вече своята работа, сега азъ започвамъ моята”. Всички ще си отидатъ, а ти ще започнешъ да учишъ новото учение. Нѣкои казватъ: ние трѣбва да докажемъ, че сме добри и невинни хора. Ти не можешъ да докажешъ своята невинностъ. Йосифъ можа ли да докаже своята невинностъ, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мъжа си: “Този младиятъ еврейнъ се подигра съ мене”. Какво направиха съ него? - Затвориха го въ тъмница и го държаха тамъ двѣ години, докато Богъ не го извади. Прѣкараха го прѣзъ училището. Така ще бъдете поставени и вие. Какъ ще докажете, че сте невинни? Човѣкъ въ себе си трѣбва да знае, дали е виновенъ, или не. Азъ не зная ли прѣдъ себе си, дали съмъ правъ, или не? Слѣдователно, всѣки единъ отъ васъ трѣбва да чака, докато се събуди Божественото въ него, докато Богъ не го посѣти. Богъ ще го посѣти, по който и да е начинъ. То е великото! Ние трѣбва да се примиримъ съ Бога. Нѣкои отъ васъ са се примирили вече и на тѣхъ казвамъ: вие трѣбва да се учите на закона на служенето! Нѣкои казватъ: ние го знаемъ. Казвамъ: тогава, има друго училище. Ще учите закона на Любовта! - И това прилагаме. Ще учите закона на Вѣрата! - И това прилагаме. Ще се учите на великия Божу Духъ! Има велики нѣща, които отъ сега ще започнете да учите. Има много нѣща за прилагане. Опитали ли сте вие, какво нѣщо е законътъ на Любовта? Щомъ дойдете до положение да дѣйствувате съ закона на Любовта, да влѣзете въ Него, въ този смисълъ, както азъ употребявамъ думата, невъзможно е нѣкой да ви направи пакостъ, защото въ дадения случай вие

можете да ставате видимъ и невидимъ. Щомъ дойде нѣкой да ви направи пакостъ, вие веднага изчезвате. Ти си една хубава мома, нѣкой иска да те пригърне, да те цѣлуне. Щомъ помисли това, веднага закона на Любовта дѣйствиува, и тя изчезва. Никой не може да те опетни, никой не може да ти направи бѣда. Исканѣкой да те обере - не може. Стига да влѣземъ въ закона на Любовта, ние влизаме вече въ единъ магически лабиринтъ. Нѣкой казва: азъ любя. Питамъ: ти можешъ ли да ставашъ видимъ и невидимъ? Че какъ може това? - Е, ти не си позналъ още Любовта. Тази любовъ, която сега имаме, е чисто човѣшка. Че кой отъ васъ не се гнѣви за нищо и никакво? Нѣкой день имашъ богато разположение на душата си, което струва милиарди, създава ти такава радостъ и веселие, но нѣкой има да ти дава 1,000 лв. и не иска да ти ги плати - ти веднага кипвашъ. Казвашъ: развали ми разположението! Защо пожертвува щастие то си за 1,000 лв? Нѣкой жертвува туй свое щастие, туй вътрѣшно богатство за едно ядене, за единъ кривъ погледъ отъ нѣкого, или че нѣкой казалъ нѣщо по нашъ адресъ. Ако ти разбирашъ закона; благодари на Бога, че еди кой си те погледналъ на криво. Нѣкой ти казалъ нѣщо лошо, благодари на Бога.

Единъ день пжтувамъ съ трамвая и единъ господинъ ми казва: Господинъ Джновъ, познавате ли ме? - Не ви познавамъ, по човѣшки му говоря. Много злѣ пишатъ вѣстниците за васъ. Защо не ги дадете подъ сждъ? Нищо, азъ се радвамъ. Защо? Радвамъ се, че за да пишатъ вѣстниците злѣ противъ мене, говори, че не съмъ ги подкупилъ. Ако пишѣха добрѣ, щѣха да ме обвинятъ, че съмъ ги подкупилъ. Благодаря на вѣстниците, че сж честни и почтени, че пишатъ безъ пари. Тѣй че щомъ хората говорятъ за тебе лошо ще знаешъ, че тѣзи хора сж искрени, не сж подкупени, пишатъ отъ сърдце. Ако нѣкой изявява любовта си къмъ тебе, ще кажатъ: обичатъ го заради паритѣ му. Ако дадешъ нѣкому пари, или друго нѣщо, ще кажатъ: той пише, или говори хубаво за него заради паритѣ му. Пъкъ ако нѣкой те мрази, тукъ поне си сигуренъ, че този човѣкъ е искренъ, съ нищо не си го подкупилъ. Така Господъ прави. По нѣкой пжтъ Той ни изпрати

сиромашията, да види, до колко Го обичаме. Когато сме облъчени хубаво, когато ни дава пари, казваме: колко е благъ Господь! Като Него нѣма другъ. Послѣ, като дойде сиромашията, казваме: вижъ, този Господь не е толкова справедливъ, види се, че и въ Него има пристрастие. Азъ почнахъ малко да се колебая. Взехъ да чета нѣкаква философия, и тамъ се казва, че въ свѣта нѣма оправия. Зарѣжи му края! Мисля си: какво да се прави тогава? - Почни да бъркашъ въ каситѣ! Тѣй се явяватъ онѣзи символи, онѣзи примѣри изъ живота. Отива единъ търговецъ на стока при началника на гарата въ единъ български градъ и му казва: господинъ началникъ, отпусни ми нѣколко вагона да си прѣнеса стоката! - Не може. Аманъ, господинъ началникъ, жена имамъ, дѣца имамъ, послужи ми! - И му показва 10-тъ си прѣста. Какво значатъ тия 10 прѣста нагорѣ дигнати? - Ще ти дамъ 10,000 лв., послужи ми. А, казва началникътъ, моля, моля, зимно врѣме е, този човѣкъ има жена, дѣца, услужете му. Веднага дава разпореждания, отпускатъ му вагони. Питамъ сега: при такава една култура, при такова едно разбиране, когато насъ тѣй лесно могатъ да ни подкупятъ, какво благо можемъ да очакваме? Вижъ, азъ похвалявамъ този началникъ въ едно отношение. Ако този началникъ само за 10,000 лв. веднага отпуща вагонитѣ, защо ти, комуто Господь е далъ едно богатство отъ милиарди, не вършишъ волята Божия? Защо спиращъ тия вагони? Тебе Господь ти е платилъ хиляди пѣти повече, защо не вършишъ Неговата воля? Седишъ и мислишъ, дали има Господь, или нѣма. Казвашъ: като отида на онзи свѣтъ, ще провѣря, дали има Господь, или не. Ами че и тамъ има хора, които се съмнѣватъ, дали има Господь, или не; и тамъ има безвѣрници. Човѣшкото безвѣрие е плодъ на човѣшкото разбиране. Щомъ нѣма любовъ, разбирането е криво; щомъ има любовъ, разбирането е право. Слѣдователно ние мислимъ, че всички нещастия произтичатъ отъ факта, че Богъ иска да наложи волята си върху насъ, да ни направи роби. Даже ние учимъ, че ако вѣрваме въ Бога, нѣма да имаме забавления, музика, ще седимъ като мумии. Не е така. Вие трѣбва да бждете единъ

крилатъ ангелъ, да видите Божието лице, да познаете какво нѣщо е Божията Любовь, да видите, какво нѣщо е Божествениятъ свѣтъ! Той е такава интензивностъ, за каквато нѣмаме понятие дори. И, слѣдъ като Господъ подпише на този ангелъ единъ свободенъ билетъ, съ който да може да посети всички слънчеви системи, да види тамъ какви богатства има, какви култури, какви театри, концерти, каква музика, каква поезия, тогава ще се разбере, че Божиитѣ пжтища, Божицтѣ планове не сж такива, каквито ние ги мислимъ, каквито сж на нашата слънчева система. Нашата слънчева система е на опашката. Ние сме въ прѣградието на този великъ Божественъ градъ, още не сме вътрѣ. Вие ще ми кажете: какъ ще докажешъ това? Азъ не мога да го доказвамъ, мога само да ви го дамъ като една вѣроятностъ, може да ви дамъ едни формули, съ които да работите. Ама трѣбва да ни го докажешъ! Какъ мога да ви докажа това нѣщо? То е тѣй далечно!

Ученитѣ хора доказватъ, че нашата слънчева система е въ прѣградието на млѣчния пжтъ. Ученитѣ окулисти пѣкъ доказватъ, че нашата култура е една отъ идеалнитѣ култури, но съ тази идеална култура ние създаваме само съмнѣния. Нашата наука е наука на съмнѣнията, на относителнитѣ истини и тогава казваме: материалното е реално само за материята, и духътъ е реаленъ само за духа. Духътъ не признава материята, и материята не признава духа. Има нѣща, които трѣбва да се свържатъ. Материалниятъ животъ и духовниятъ животъ сж два живота, мужду които трѣбва съединителна нишка. Всички онѣзи хора, които иматъ тази съединителна нишка, закона на съотвѣтствието, ще разбератъ, каква е тази връзка между материята и духа. Слѣдователно, сега имаме единъ относителенъ, промѣнчивъ животъ, който се диференцира. Този животъ за въ бждаще, слѣдъ милиони години ще стане сжщественъ. Сега той е въ началото си.

Ще ви дамъ една математическа задача: Вие можете ли да умножавате единицата? Не, колкото и да умножавате единицата, тя не се умножава. Можете ли да я събирате? - Не

можете. Не можете и да я изваждате. Нѣкой ще каже: какъ да не може? Единица по единица правятъ двѣ единици. Не въ свѣта сжществува само една единица. Съ какво ще я съберешъ, съ какво ще я извадишъ, съ какво ще я умножишъ? Тогава, отъ гдѣ се явиха другитѣ числа 2, 3, 4 и т. н.? - Отъ дѣлението на единицата. Съ другитѣ числа можешъ да събирашъ, да вадишъ, да умножавашъ и да дѣлишъ. Значи, свѣтътъ е произлѣзълъ чрѣзъ дѣление. И ние въ свѣта не събираме съ цѣли числа, а съ дроби, съ частици на единицата. Слѣдователно, първоначално единицата се е раздѣлила и произлѣзлитѣ отъ нея числа се умножаватъ, дѣлятъ и т. н., тѣй че ние работимъ съ дробитѣ. Питамъ: при такова едно събиране, изваждане, умножение частицѣ на единицата, каква наука може да имате? Нѣкой казва, че $2+2=4$. Казвамъ: да, 2 и 2 прави 4, но 4 е равно на единица. Какъ тѣй? По вашата теория всѣка една ябълка е равна на 250 грама. Четири ябълки по 250 гр. правятъ едно кило. Значи, $4=1$ кило, равно на единица. Вие казвате, че 4 е по-голъмо отъ единицата. Казвамъ: при такова едно разбиране, какво понятие може да имате за нѣщата? Ние сега сме се раздробили и всѣки мисли, че е нѣщо много голъмо. Не, ти си една малка частица отъ единицата въ свѣта. Ти знаешъ ли кога се отдѣли отъ Бога? Помнишъ ли този моментъ? Нѣкой казва: азъ зная много нѣща. Кажу тогава кога се отдѣли отъ Бога? Азъ чувахъ да разправятъ за едно момче отъ България, което казвало, че помни когато майка му се женила то играло на хорото. Е възможно ли е това нѣщо? Всѣки отъ васъ, който чуе тѣзи работи, ще каже: дѣтински приказки сж тия нѣща. То не е играло материялно, но като душа, която очаквала да се въплоти, то играло, било около хорото, взело е участие.

Ние, съврѣменнитѣ хора, признаваме само нѣща, които ставатъ. Да ви приведа другъ фактъ. Прѣдставете си, че вие сте въ едно здание пълно съ барутъ. Имате една клечка кибритъ, запалите я и казвате: слушай, азъ ще те туря въ барута, но да не направишъ нѣкоя пакостъ да се запалишъ. Внимавай! Питамъ: тази клечица ще послуша ли твоята

заповѣдъ? Щомъ я туришъ при барута, тя ще го запали веднага и той ще хвъркне. Така правимъ и ние, съврѣменнитѣ хора. Запалимъ своитѣ клечки, отиваме съ тѣхъ при барута, туряме ги въжтрѣ и казваме на клечицитѣ: вие нѣма да запалите барута, ще гледате да изпълните волята Божия. Тази клечка не разбира отъ никакъвъ моралъ. Е, какво да се прави тогава? - Ще намокришъ барута, ще запалишъ клечката и тогава ще я приближишъ до барута. Тя ще си гори, а съ барута нищо нѣма да стане. Прѣведете сега тѣзи символи. Какво прѣдставлява барута? - Това е човѣшката алчностъ, да има човѣкъ всичко въ изобилие. Тази алчностъ ни е турила всички въ тревога. Когато, обаче, Божията Любовь се приложи между хората разумно, тогава много отъ несгодитѣ, които сега съществуватъ въ свѣта, ще се отстранятъ.

Защо е дошълъ Христосъ въ свѣта? - Той дойде да скачи хората духовно съ Бога, да направи тази връзка. Ние по плътъ сме скачени, но духовно не сме. Обаче, като дойде Христосъ, тогава имаше двѣ компании въ свѣта: окултиститѣ ги наричатъ, компания на Бѣлата Ложа, и компания на черната ложа. Послѣдната нѣмаше интересъ Христосъ да направи една нова инсталация и затова казваше, ние ще се стремимъ, по какъвто и да е начинъ, да развалимъ тази компания. И знаете ли на какво мязаше тази работа? Когато балканскитѣ народи направиха съюзъ помежду си, дойде Австрия и каза: "Ние трѣбва да похарчимъ много милиони, но да развалимъ този съюзъ!" Питамъ: Австрия, слѣдъ като развали балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава, въ врѣмето на Христа, бѣше така, но и днесъ хората не искатъ тази нова инсталация. Не я ли приематъ тѣ ще се намѣрятъ въ положението на Австрия. Е, какво отъ това? - Ще страдатъ. И като питатъ, защо е дошълъ Христосъ, казвамъ: Христосъ е дошълъ да направи нова инсталация, да ни научи на този великъ законъ на Любовта, на послушанието, да вършимъ волята Божия отъ любовъ, а не само съ привидни жертви и съ темянни. Христосъ казва: "Темянътъ трѣбва да бжде въ сърцето ви, жертвеникъ

трѣбва да бжде сърцето ви! Всичко у васъ трѣбва да бжде ангажирано съ Божествената Любовь, съ всичко чисто и възвишено. Човѣкъ трѣбва да обича и своитѣ ближни. Кои сж вашитѣ ближни? - Не тѣлата, а душитѣ на хората сж вашитѣ ближни. Колко ми е приятно, когато срѣщна нѣкоя душа, спрѣла се и говори на друга душа! Срѣщамъ други двама, облечени хубаво, вървятъ заедно, но не се обичатъ. Какво виждамъ? - Тѣхнитѣ души не се докосватъ никакъ, тѣ сж студени като ледъ, чужди сж единъ на другъ.

Сега вие казвате: възможно ли е това ново учение да се приложи при сегашнитѣ условия? - Именно сега може да се приложи. Отъ васъ днесъ не се изисква да отивате по горитѣ. Въ България нѣма скрити мѣста, дѣто да станешъ постникъ. Ако станешъ нѣкой виденъ светия, ще започнатъ да се изреждатъ отъ Европа хора, които ще тѣ фотографирватъ, ще изучаватъ живота ти, ще пишатъ за тебе туй-онуй и ще се намѣришъ въ чудо, въ беля; ще се чудишъ, кждѣ да се скриешъ. Тукъ нѣма скрити мѣста, и въ Европа сжщо нѣма скрити мѣста. Не, има само единъ начинъ, по който можемъ да живѣемъ - той е, да се свържимъ съ Бога! Азъ ви обръщамъ внимание на слѣдующитѣ нѣща. Ако вие се колебаете, ако вие очаквате да придобие Истината слѣдъ като умрете, това не е наука. Този въпросъ се рѣшава сега, или никога!

Азъ мога да ви дамъ два закона, съ които да провѣрявате нѣщата. Всѣки отъ васъ може да провѣри, дали извѣстна истина е права, или не. Какъ? Когато искате да направите нѣкаква връзка съ нѣкой човѣкъ, въ каквото и да е отношение, запримѣрь, да купите заедно кжща, да направите една търговска сдѣлка, или да станете учителъ нѣкому, ако усѣтите вътрѣ въ себе си едно спокойствие, съ този човѣкъ може да вършитѣ работа безпрѣпятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нѣщо! Ако пѣкъ този човѣкъ не може да свърши вашата работа, вие ще усѣтите една вътрѣшна тжга, като че нѣщо стѣга сърцето ви. Какво показва това? - Че този човѣкъ нѣма да устои. Това е не защото той има зла воля но, толкова може.

Съ това стъгане на сърцето ви, природата иска да каже, че условията въ живота ви, всичко така ще се стече, че нѣма да успѣете. Тръгнете на пжтъ, но сърцето ви се стѣга нѣщо - не тръгвайте. Ако искате да знаете, дали туй, което ви говоря е Истина или не, вижте, ако нищо не стѣга сърцето ви, приежете я, изучавайте тази Истина, но ако сърцето ви се стѣга, не я приемайте, азъ не ви я налагамъ. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които сж живѣли по Бога.

Послѣ, вземете прѣдъ видъ слѣдното правило. Намирашъ се въ нѣкакво изпитание, омоталъ си се нѣкждѣ, но ти се дава възможностъ да излѣзешъ отъ това положение. Какъ трѣбва да постъпишъ? Заплетешъ ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е въ твой интересъ. Направишъ ли туй, което не е въ твой интересъ, ти ще спечелишъ; направишъ ли туй, което е въ твой интересъ, ще изгубишъ. Направете единъ такъвъ опитъ. Запримѣрь, рѣшавате да станете сутринъ въ 4 ч., да четете нѣщо, или да размишлявате. Събудите се, но си кажете: хайде, още малко да си поспя. Не, не се подавайте на тази слабостъ! Въ този случай направете туй, което не ви е приятно. Легнете ли да спите, ще объркате работитѣ си и ще станете неразположени. Като казахъ това на една госпожа, тя ми разправи една своя опитностъ. Дѣтето и заболѣва отъ око, явява се силенъ отокъ. Мжжътъ и казва: да му се направи операция. Отиватъ на болницата, лѣкарътъ прѣглежда дѣтето, намира, че е нужна операция. Казва на майката да остане съ дѣтето, та сутринъта да се направи операцията. Прѣзъ нощта майката я хваща едно вътрѣшно безпокойствие и намисля, като стане сутринъта, да бѣга отъ болницата. Но не искала да легне да спи, да не би да сънува лошъ сънъ. Обаче, заспала и по едно врѣме чува кукумявка. Казва си: не, ще бѣгамъ. Започва да расжждава, казва си: тази кукумявка може да се обажда за другъ нѣкой боленъ, който умира, но страхува се да пита, дали има нѣкой умирающъ. Къмъ 6 ч. с. рѣшава да си отиде, но веднага идва болничниятъ служащъ да каже, че масата за операцията е готова. Е, ще се отива на операция, си казала тя.

Ръшава се, най-послъ, и операцията излиза сполучлива. Казвамъ на тази госпожа: ти си постъпила по сжщия законъ - направила си туй, което ти е неприятно. Слѣдователно, туй, което е неприятно за насъ, носи едно благо, а туй, което по видимому е благо за насъ, носи нашето нещастие.

И тѣй, сега се приближаваме къмъ основния законъ. Азъ се обръщамъ сега къмъ васъ като къмъ приятели. Вие сте въ свѣта и имате нужда отъ подкрепа. Нѣкой отъ васъ имате нужда отъ подкрѣпа въ материално отношение - пари нѣмате. Отъ гдѣ ще ги вземете? Нѣкои отъ васъ сте болни. Отъ гдѣ ще вземете здраве? Нѣкои сте изгубили общественото си положение. Какво трѣбва да правите? - Ще имате една основна идея, ще се свържете съ основния законъ на Любовта, и вашето положение нѣма изведнѣжъ да се подобри, но постепенно ще излѣзете отъ това положение, въ което се намирате. Само така ще видите, че въ свѣта има единъ идеалъ, животътъ ви ще придобие единъ вътрѣшенъ смисълъ, и вие ще бъдете полезни не само за васъ, но и за вашитѣ ближни. Затова, всѣки отъ насъ трѣбва да работи на Божественото лозе!

Сега, нѣкои може да кажатъ: а, мой тѣй говори! Не, всички трѣбва да говоримъ така, и съ умъ, и съ сърдце, и съ душа, и съ духъ. Всички трѣбва да бъдемъ тѣй искрени, тѣй невинни, както дѣцата. И право е казалъ Христосъ: “Ако не станете като малкитѣ дѣца, не можете да влѣзете въ царството Божие”.

За сегашнитѣ хора, за вѣрующитѣ се иска не само вѣра, не само любовъ, но се изисква чистота и невинностъ, които сж една вътрѣшна връзка между доброто и Истината. За сега между доброто и Истината нѣма връзка, защото доброто е добро за сърдцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърдцето нѣма връзка. Умътъ мисли едно, сърдцето чувствува друго, а когато дойде тази невинностъ, тя се свързва съ ума; умътъ се свързва съ душата; душата - съ духа, а духътъ, който носи всички велики блага на козмоса, се свързва съ Бога, и тогава животътъ за насъ придобива смисълъ и казваме: ние сме дошли

отгорѣ, за да извършимъ волята Божия и ще я извършимъ тъй, както Богъ изисква. И най-послѣ, като напуснемъ земята и тръгнемъ за онзи свѣтъ, всички наши по-голъми братя, които сж изпълнили волята Божия, които сж завършили своето развитие ще кажатъ: ние сме доволни, че извършихте волята Божия, елате съ насъ, ние имаме нова култура, разполагайте съ всичко наше. Туй е фактъ! Тъй ще бжде съ всички, които сж извършили волята Божия!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 14 декемврий,
* 1924 г. въ гр. София.

Миротворци.

“Блажени миротворцитѣ; защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ¹”.

Противорѣчиво е днесъ да говоришъ за миротворство, противорѣчиво е да говоришъ за миротворци. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на хората за сиромашия, че трѣбва да бждатъ сиромаси. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за болести. Противорѣчиво е днесъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за тъмнината. Противорѣчиво е днесъ да имъ говоришъ, че въ свѣта има нѣкакъвъ си Промисълъ, че имало нѣкаква вѣчна Любовь. Всичко това е все противорѣчия.

Българитѣ иматъ една пословица, която казва: “Той има кокоши умъ”. Тѣ употребяватъ този изразъ за нѣкой човѣкъ, за когото искатъ да изразятъ нѣщо лошо. Че въ какво е лошъ кокошиятъ умъ? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава въ какво е крива кокошката, та казватъ “кокоши умъ”. Кокошиятъ умъ седи въ слѣдното; като гадешъ на кокошката жито въ една крина, тя почва съ краката си да го рови, разхвърля го навънъ и слѣдъ като го разрови, започва да мисли, че е изровила нѣщо отнѣкъдѣ. Това показва, че тя не може да използва ония блага, които и се даватъ, а ги разравя. Та, въ туй отношение, когато казватъ “кокоши умъ”, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можемъ да използваме Божиитѣ блага, които ни се даватъ. А нѣкои мислятъ, че кокошката не може да мисли. Не, въ нѣкои отношения тя може да мисли по-добре, отколкото самиятъ човѣкъ.

“Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ”.

Какво означава думата “миротворци”? Миротворство е едно отъ великитѣ качества. Само на кои? - На великитѣ

¹ Матей 5:9

души, на хората съ характеръ. Миротворството не е качество свойствено на проститъ хора; то не е свойствено и на обикновенитъ хора; то даже не е свойствено и на гениалнитъ хора. То е свойствено само на ония човѣци, които иматъ разумни души. Човѣкъ трѣбва да придобие това качество. Той не се ражда съ него, но той го придобива, той го развива. Ако човѣкъ се раждаше съ това качество, то щѣше да бжде едно пристрастие, отъ страна на Провидението. И въ това именно е похвалата на човѣка, че той може да го придобие.

Сега, онѣзи, които философствуватъ ще кажатъ: тогава гдѣ е Божията благодать? Ами че въ какво седи Божията благодать? Ако Богъ ще влѣе въ насъ всичко на готово, тогава какъвъ смисълъ има живота ни? Въ такъвъ случай нека Богъ си живѣе самъ, нека самъ се проявява. Нѣкои казватъ: тогава, ние виждаме голѣмо противорѣчие въ това, гдѣто се казва, че всичко трѣбва сами да придобиемъ, а пѣкъ въ Писанието е казано, че всичко е отъ Бога. Каква е тази ваша философия? Не е въпросътъ тамъ. Това, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, това е отъ Него, а това, че ние се проявяваме, то е отъ насъ. Нима онази кокошка, която рови съ краката си и изхвърля житото навънъ, та това е отъ Бога? Каква нужда има Богъ отъ това, да рови туй зърно? Като че Богъ не знае туй зърно, та трѣбва да го опитва сега, да се учи? Въ това нѣма никаква философия. Че каква философия има въ това, човѣкъ да съгради една кжца и послѣ да я събори? Ще кажете: отъ Господа е това. Не, отъ човѣка е това. Нѣкой убилъ нѣкого и послѣ казватъ: тѣй направилъ Господь, тѣй е наредилъ Той. Ние сме направили това, а послѣ казваме, че Господь го направилъ оправдаваме се. Въ Писанието се казва: че Господь не се изкушава. Каква нужда има Господь отъ това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господь да прави затвори? Господь, Който има всичко въ себе си, каква нужда има отъ тѣзи дѣтински промѣни? Слѣдователно, като мислимъ така, ние опорочваме Божието име, ние опорочваме Божията Любовь. Казва се въ Писанието, че Миротворцитъ ще се нарекатъ Синове Божии. Да бждешъ Синъ

Божий, това е най-възвишеното положение, което нѣкой може да има по отношение на Бога. Разбира се, като кажемъ, че можемъ да бждемъ Синове Божии, веднага ще се родятъ противоречия, съмнѣния: можемъ ли да бждемъ Синове Божии, или не? Азъ не обичамъ да споря, дали можемъ да бждемъ Синове Божии. Който разсжждава, и който размишлява, може да разрѣши всички задачи; който не разсжждава, който не размишлява, никакви задачи не може да разрѣши. Нѣкои ми казватъ: ама азъ не мога да видя това нѣщо. Е, да видишъ, или да не видишъ, то е нѣщо относително. Ако азъ, слѣдъ като сегя тукъ въ София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е единъ неджгъ на моитѣ очи. Обаче, азъ мога да стана отъ тукъ, да отида на Витоша и да намѣря тази игла. Тамъ ще я видя. Нѣкой казва: ти си ученъ човѣкъ, вижъ иглата отъ София. Азъ ще ви възразя: ако ти си дѣйствително ученъ човѣкъ ще отидешъ самъ на мѣстото и ще видишъ тази игла отъ близо. Само глупавитѣ хора разглеждатъ нѣщата отдалечъ. Хубаво, щомъ разсжждавате така, щомъ вашата философия е такава, бждете послѣдователни. Турете тогава хлѣба отдалечъ, поглеждайте го отъ тамъ и се наяждайте. Защо влизате въ противорѣчия? Ако това е едно правило въ живота, нека го приложимъ въ всички отношения, нека бждемъ послѣдователни въ своята мисълъ! Погледни хлѣба отъ половинъ километъръ разстояние и се наяжъ! Да, когато дойде въпросъ за хлѣба, ти го вземешъ въ ржцѣтъ си и се вторачвашъ въ него, а щомъ се отнася за друго нѣщо, щомъ се отнася за иглата на Витоша, казвашъ: и отъ тукъ може да се види. Азъ разсжждавамъ по слѣдния начинъ: когато имашъ да вземашъ пари отъ нѣкого, ти се вторачвашъ, приближавашъ се къмъ него и казвашъ: паритѣ дай по-скоро! Когато пѣкъ имашъ да давашъ нѣкому, отдалечавашъ се отъ него. "Интересець бабамъ", казватъ турцитѣ. Но, този интересъ е двоякъ: интересъ когато имашъ да давашъ, и интересъ, когато имашъ да взимашъ. Когато имашъ да давашъ, ти туряшъ нѣщата отдалечъ, а когато имашъ да взимашъ, туряшъ нѣщата наблизу. Въ първия случай казвашъ:

колкото по-далечъ, толкова по-добрѣ. Вие ме запитвате: защо този господинъ стои толкова далечъ отъ онзи? Защото има да дава. Ами защо едн-кой си е много близъкъ съ онзи тамъ? Защото има да взима. Казва се: едн-кой си се ожинилъ за едн-кой си. Защо? Защото има да взима, та я взелъ въ къщата си. Ама защо едн-кой си изпждилъ жена си, отдалечилъ се отъ нея? Защото има да и дава. Това сж философски разсжждения, тѣ не сж сжщественни, тѣ сж само извѣстни положения.

И тѣй, Писанието казва: “Блажени миротворцитѣ!”. Миротворството е едно качество, което се придобива, но не въ единъ животъ. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цѣлата вѣчностъ. Сега, азъ нѣма да се занимавамъ съ математика, да ви доказвамъ, че за да се развие у васъ миротворството, се изисква едно число отъ години съ множество нули. Но да оставимъ това число, вие нѣма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цѣлата вѣчностъ. Подъ думата вѣчностъ, азъ разбирамъ, че всички онѣзи добродѣтели, които се проявяватъ въ Божественото естество, трѣбва да дойдатъ и да подкрѣпятъ мира. Мирътъ, миротворството е най-хубавото качество, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си. Съ това се отличава ангелскиятъ свѣтъ. Свѣтътъ на мира е ангелскиятъ свѣтъ. Тамъ, гѣто има миръ, само тамъ ще може да има музика, поезия, изкуство, животъ въ своята пълнота. Дѣто нѣма миръ, не може да има никаква култура. Разбирайте “култура” въ пълния смисълъ на думата.

Писанието казва: “Блажени миротворцитѣ, защото Синове Божии ще се нарекатъ”.

Нѣкои казватъ: да примиримъ хората! Не да ги примиримъ, но да ги научимъ на онзи великъ законъ да бждатъ миротворци. Да примиримъ хората, това не е изкуство. И сега, ще проповѣдватъ на хората, че трѣбва да бждатъ миролюбиви. Християнитѣ трѣбва да бждатъ не “миролюбиви” хора, а “миротворци” трѣбва да бждатъ, въ себе си трѣбва да носятъ това качество. Може да се познае, че тѣ носятъ това качество,

ако сж Синове Божии. Само Синове Божии могат да бждат миротворци. Нѣкой казва: азъ примирихъ еди-коу си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява съ тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да омиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”. Кога? Когато човѣкъ прояви туй качество въ себе си. Вие ще провѣрите това. Щомъ дойде миротворството въ васъ, вие ще турите редъ и порядъкъ на всѣка една ваша мисль, на всѣко едно ваше желание, на всѣко едно ваше дѣйствие. Туй миротворство ще ви свърже съ Бога, съ небесния свѣтъ, съ светиитѣ. Миротворството ще ви свърже още съ свѣта на ангелитѣ, съ всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. Слѣдъ като ви свържатъ съ Бога, вие ще бждете въ сила да проявите вашето миротворство и отвънъ.

“Блажени миротворцитѣ”, казва Христосъ. Онѣзи, които любятъ Христа, вѣрватъ ли въ тия думи? Мене по нѣкой пжтъ ме очудватъ хората, когато говорятъ за Любовьта, а не вѣрватъ въ Любовьта. Съврѣменната любовъ е такава, че когато нѣкой възлюби нѣкого, не му вѣрва вече. Нѣкой казва за нѣкого: азъ го много обичамъ. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имашъ да взимашъ отъ него и постоянно го подозирашъ, че той не може да си изплати дълга. Ти обичашъ нѣщо въ нѣкого, но какво? - Обичашъ онова, което си вложилъ въ нѣго, искашъ да си го вземешъ и слѣдъ като си го вземешъ, казвашъ: за този човѣкъ вече петъ пари не давамъ. Въ първо врѣме, за да го залъжешъ малко, казвашъ му: азъ имамъ за тебе добро понятие, ти си добъръ човѣкъ. Да, но това е залъгалка. Обичамъ те, но я ми дай паритѣ! Кога си вземешъ паритѣ, казвашъ: страшенъ вагабонтъ си, азъ вече петъ пари ти не давамъ. Това е сегашната култура. Прѣди 2,000 години хората сж били такива, и сега сж такива. Всичко това ние вършимъ всеки день и не се сраимъ отъ себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срамъ. Слѣдъ като кажемъ такава нѣкоя дебелашка, груба, та послѣ казваме: ама че я казахъ! Хубава

излезе! И сега, религиозните хора, като вземат нѣкои листове отъ Евангелието, четатъ, прѣлистватъ и казватъ: тѣй е казалъ Христосъ, тѣй е казалъ апостолъ Павелъ, тѣй е казалъ евангелистъ Матей, евангелистъ Иоанъ, пророкъ Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвамъ: ами ти разбра ли? Нито ти, нито азъ сме разбрали още. Щомъ е така, защо ще убѣждаваме единъ човѣкъ да вѣрва въ Бога? Нѣкой казва, че трѣбва да имаме вѣра. Бихъ ви запиталъ: въ какво трѣбва да имате вѣра? Понеже вѣрата е единъ законъ на ума, казвамъ: слушайте, приятелю, ние сме двама души на земята и, за да се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т. е. трѣбва да събудишъ твоята разумностъ и интелигентностъ, и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т. е. да събудя своята разумностъ и интелигентностъ, та слѣдъ като събудимъ разумността и интелигентността, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни сжщества. Слѣдователно, ние ще видимъ, че сме двѣ разумни сжщества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да вѣрваме единъ на другъ. Какъ? Хората прѣнасятъ вѣрата въ областта на чувствата и любовта, а ние прѣнасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ смисълъ. Вѣрата не е любовъ. Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че пжтьтъ на Мждростъта е пжть на спасението. Чрѣзъ Мждростъта хората се спасяватъ, чрѣзъ Любовтъта хората добиватъ животъ, а чрѣзъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дѣте, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дѣте, той се освободилъ, той разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ? Мирътъ се явява въ свѣта всѣкога слѣдъ единъ катаклизъмъ, слѣдъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ разумните сжщества да разбъркатъ всичко въ свѣта и послѣ се заематъ да поставятъ всичко въ съчетание, казваме, че въ тази държава има миръ, има редъ и порядъкъ. Редътъ и порядъкътъ сж само изводи на мира. И защо много отъ съврѣменните хора

полудѣватъ? Защото нѣматъ миръ. Ами че азъ слѣдя това! Нѣкои религиозни казватъ, че еди-кой си, че еди-коя си полудѣли. Че какъ нѣма да полудѣятъ? Тѣ нѣматъ миръ въ себе си, тѣ нѣматъ любовъ въ душата си. Азъ не съмъ срещналъ до сега човѣкъ въ свѣта, който да има миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си и да е полудѣлъ. А хиляди хора съмъ срещналъ, които полудѣватъ, защото нѣматъ миръ, вѣра, надежда и любовъ въ душата си. Какво нѣщо е полудѣването? - Разбърква се ума имъ, и тѣ ставатъ избухливи вѣщества. Каква е разликата между силата на една бомба и силата или енергията, която иде отъ слънцето? Разликата е тази, че бомбата извѣднѣжъ избухва и разрушава всичко на около си, а онѣзи енергии, които идватъ послѣдователно отъ слънцето, постепенно падатъ върху човѣка, като го подигатъ и възрастватъ неговитѣ сѣменца. Слѣдователно, човѣкъ въ даденъ случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характеръ. Въ какво седи човѣшкиятъ характеръ? - Човѣшкиятъ характеръ седи въ разумно написанитѣ нѣща въ неговата душа. Когато човѣкъ пази нѣщата, които Богъ е написалъ въ неговата душа, това показва, че той има характеръ. Божественитѣ Духъ и сега още пише въ човѣшката душа. Всички разумни нѣща въ човѣшката душа, които не търпятъ никакво коригиране, никакво поправяне, сж написани отъ Божественитѣ Духъ. Той не само че ги е написалъ, но ги е дълбоко врѣзалъ въ душата на човѣка. Това се нарича характеръ!

И тъй, мирътъ, миролюбието, което човѣкъ трѣбва да има въ себе си, е едно отъ благороднитѣ качества, чрѣзъ което човѣкъ може да запази своето равновѣсие. Щомъ човѣкъ е миротворецъ, той ще стане Синъ Божий. Щомъ човѣкъ има това качество въ себе си, всички сили ще се балансиратъ въ него, той е човѣкъ, който може всичко да направи. Или, казвамъ другояче: той е човѣкъ, който всичко е направилъ. Често ние казваме: а, азъ мога така да направя, че да оправя България! Смѣшно е това нѣщо - да оправишъ България, да оправишъ Англия, да оправишъ Америка! Азъ казвамъ: ти справи ли себе

си? Азъ съмъ, казва нѣкой, благороденъ човѣкъ. Казвамъ му: ела да живѣемъ единъ мѣсець заедно, че ще видишъ, колко сме благородни и двамата. Единъ мѣсець ти ще плащашъ и за мене, и за себе си; ти ще готвишъ, а азъ ще ямъ. Прѣзъ това врѣме азъ ще гледамъ на лицето ти, дали то ще се измѣни, или не. Вториятъ мѣсець ти ще ме изпиташъ: азъ ще плащамъ, азъ ще готвя, а ти ще ядешъ, и ще гледашъ на моето лице. Ако твоего и моето лице се измѣнятъ, ние не сме миротворци. Но ако твоего и моето лице не се изменятъ ние сме миротворци. Нѣкой казва: азъ направихъ едно добро дѣло. Не, благодари, че въ това дѣло твоятъ умъ и твоего сърдце взеха участие. Благодари, че има възможность да се проявишъ. Азъ нѣма да мисля да нахраня цѣлия свѣтъ но ще помисля само да ми се отгаде случай да направя едно добро дѣло, защото онзи, който е създалъ свѣта е промислилъ за него. Да се заемамъ азъ да промислямъ за цѣлия свѣтъ, това е светотатство! Богъ, който е създалъ свѣта, всичко е прѣдвидѣлъ. Той всичко е промислилъ, и за най-малкитѣ животинки, които живѣятъ въ дълбочинитѣ на океанитѣ, и за най-висшитѣ сжщества. На всички е далъ условия за животъ. Нѣкои казватъ: защо сжществува смъртъта, защо ставатъ всички тия промѣни въ свѣта? Това сж Божи работи. За всички тия работи ти нищо не разбирашъ и казвашъ: защо сжществува смъртъта? Вие сте чудни! Богъ друго-яче гледа на смъртъта; Богъ друго-яче гледа на всички работи. Ако азъ взема едно парче ледъ и го стопя на огъня, та го прѣвърна въ вода, вие какво ще кажете? Ще кажете: умрѣ ледътъ! Не, това не е философия. Ледътъ се е прѣвърналъ на вода. Питамъ едного: тази вода отъ ледъ ли е станала, или ледътъ е станалъ отъ вода? Той ще каже, че водата е станала отъ ледъ. Не, водата отъ ледъ никога не става, но ледътъ става отъ вода. Нѣкой казва: отъ умразата ще се роди любовь. Това е крива философия. Отъ умразата любовь не се ражда. Отъ любовта умраза става. Кога? - Когато любовта е малка. Тогава казвамъ: малката любовь създава леда, а голѣмата любовь създава водата. Малката любовь произвежда леда, и като го пипнешъ,

студенъ е, а голѣмата любовъ произвежда водата. Слѣдъ туй пѣкъ още по-голѣмата любовъ създава паритѣ; още по-голѣмата любовъ създава пламѣкъ и огънь; още по-голѣмата любовъ създава свѣтлината, а още по-голѣмата любовъ какво създава? - Създава мира? Въ древността, при единъ отъ знаменититѣ агенти, Ешавора, се явява архангелъ Аниелъ и му донесе двѣ написани книги, като му казва: Въ тия двѣ книги се съдържа знанието на цѣлото човѣчество. Едната книга ще запазишъ за себе си, никой да не я пипа, освѣнъ ти, а другата книга ще оставишъ отвѣнъ, да се учатъ по нея твоитѣ ученици. И върналъ се тогава ангелътъ въ свѣта на свѣтлитѣ духове. Започналъ тогава Ешавора своята работа. Поканилъ той всички ония на които съзнанието било подигнато, да дойдатъ да се учатъ отъ новата книга. Започнали да идватъ ученици единъ слѣдъ другъ да се учатъ. Всѣки който свършвалъ, трѣбвало да прѣлисти книгата, да прочете най-важното мѣсто и слѣдъ туй да затвори книгата. Обаче, всѣки единъ ученикъ, като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тѣничѣкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това послѣдно прѣлистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ слѣдъ другъ, година слѣдъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпослѣ, казвали на Ешавора: “Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сж се доизказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща”. Е, казалъ имъ той, недописаното пѣкъ вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-послѣ Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ, всѣки единъ отъ васъ носи по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпрѣснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани,

та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъдѣ сж тия листове? И онѣзи, които сж взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пишатъ по нѣщо. Но слѣдъ като се биятъ, биятъ хората, най-послѣ казватъ: елате да се примиримъ сега! Уилсонъ даде на свѣта 14 точки за мира - миротворецъ бѣше той! Но, това е външниятъ свѣтъ. Да се върнемъ ние къмъ себе си!

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”.

Сега, нѣкой може да каже така: не съмъ ли азъ Християнинъ? Казвамъ: да, християнинъ си. Не съмъ ли азъ, който вѣрвамъ въ Христа? Казвамъ: да, вѣрвашъ въ Христа. Не съмъ ли азъ, който обичамъ Бога? Казвамъ: да, вѣрвамъ, че обичашъ Бога. Ами не съмъ ли азъ, който служа на отечеството. Да, ти си, който служишъ на отечеството. Не съмъ ли азъ, който обичамъ човѣчеството? Да, ти си, който обичашъ човѣчеството. Азъ питамъ: че коя кокошка не обича своитѣ пиленца, коя кокошка не обича своитѣ яйца? Слѣдъ като снесе едно яйце, куткудяка. Това, че азъ вѣрвамъ въ Христа, това показва само единъ моментъ на вѣрване. Че азъ любя, това показва само единъ моментъ на любовъ. Туй, дѣто ние изказваме, че азъ любя нѣкого, какво означава? Сега ли го залюби? - Ами сега, когато го видѣхъ. Казвамъ: ако е така, съжалявамъ. Ако любовта сега се заражда въ вашитѣ сърдца, това не е любовъ. Ако вѣрата сега се заражда въ васъ, това не е вѣра. Азъ мога да нарека тия нѣща любовъ, вѣра, но не е така. Ако доброто сега се заражда въ вашата душа, това не е добро. Ако вие запалитѣ една свѣщъ и кажете, че вие създадохте тази свѣщъ, това не е вѣрно. Тази свѣтлина сега ли се е образувала? - Сега. Не, приятелю, тази свѣтлина си е сществувала, тя е била, а сега само се проявява; пъкъ тя още не е проявена въ свѣта въ своята пълнота. Въ древността, при единъ вѣрующъ, който живѣлъ 20 години въ една пещера въ пустинята, идва единъ господинъ и вижда, че

този постникъ чете Библията на една малка свѣщъ. Тогава той му казва: ако ти четешъ Библията на тази малка свѣщъ, нищо не ще можешъ да разберешъ отъ нея. Постникътъ му отваря една врата и отъ нея излиза такава блѣстяща свѣтлина, че този господинъ ослѣпѣлъ, не могѣлъ да издържи на тази свѣтлина. И слѣдъ това той му казва: азъ чета библията при такава свѣтлина, отъ която хората, като не разбиратъ законитѣ, ослѣпяватъ. Свѣщъ, която носи свѣтлина и знание за васъ, която носи свобода за васъ, не произвежда никакви противорѣчия. Тази свѣтлина ни свързва съ Бога, съ онзи великъ изворъ на Любовьта.

Може ли нѣкой отъ васъ да ми обясни, кои сж били побудителнитѣ причини на Божественото естество въ Бога, да създаде всички тия свѣтове? Било ли е необходимо Богъ да създаде тия свѣтове, или въ Него е имало нѣкаква милостъ? Било ли е врѣме, когато тази вселена да не е сществувала? Не, тя всѣкога е сществувала. Нѣкои казватъ, че сегашната вселена щѣла да изчезне. Не това сж наши прѣдположения. Свѣтътъ всѣкога е билъ, и всѣкога ще бжде, защото той е едно проявление на Бога, а въ Бога нѣщата сж всѣкога послѣдователни. Има промѣни, но нѣщата сж всѣкога постоянни. Слѣдователно, нашето сегашно слънце, споредъ както казва Мойсей до четвъртия день при създаването на свѣта го нѣмало. И рече: Богъ - "Да бжде виделина" - и стана виделина. А до тогава, споредъ както казва Мойсей, нѣмало слънце. Въ четвъртия день, казва се въ Писанието, Богъ направилъ слънцето и мѣсечината. Какво означава това слънце? То значи, че въ четвъртия день на козмическия човѣкъ се проявилъ човѣшкиятъ разумъ - най-възвишеното нѣщо въ човѣка. Тогава се създалъ умътъ въ този козмически човѣкъ, и той съзналъ, че може да мисли и да работи, както Богъ работи въ свѣта. Това подразбиралъ Мойсей, като казалъ, че въ четвъртия день Богъ създалъ слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за насъ въ природата день и нощ нѣма, т. е. днесъ и утрѣ нѣма. Като казваме "днесъ и утрѣ", то е за онази неразумна природа. Какво отно-

шение има между изгрѣването и залѣзването на слънцето? За разумния човѣкъ тия процеси иматъ съвсѣмъ друго значение. Азъ мога да правя разлика между изгрѣването и залѣзването на слънцето. Въ какво се проявява тази разлика? Когато изгрѣва слънцето на изтокъ, насъ ни радва това нѣщо, но когато залѣзва на западъ, за насъ настава една скърбъ. Ами защо да скърбимъ? Когато у насъ слънцето залѣзва, за другитѣ пъкъ изгрѣва, а когато за тѣхъ залѣзва, за насъ изгрѣва. И тѣй, има ли изгрѣване и залѣзване на слънцето? - Въ свѣта има само единъ изгрѣвъ. Изгрѣването на слънцето за насъ ние наричаме изгрѣвъ, а изгрѣването на слънцето за другитѣ наричаме залѣвъ. Слѣдователно, когато любовта се прояви за другитѣ хора, ние казваме: нашата любовъ залѣзе вече. Не е така. Ако ти можешъ да пжтувашъ съ бързината на свѣтлината, ако можешъ да вървишъ съ бързината на това слънце, ще има единъ вѣченъ день, но понеже ние сме материялисти, затова има день и нощъ за насъ. Нѣкои казватъ: страшно нѣщо е тъмнината. Питамъ: защо има тъмнина? Азъ друго-яче гледамъ на тъмнината. Прѣдставете си, че вие сте работници, и като такъвъ, за васъ, работницитѣ, нѣма никакъвъ законъ, който да опрѣдѣля по колко часа на день да работите. Ако нѣма залѣзване на слънцето, какво ще направите тогава? - Ще работите, докато грѣе слънцето. А тѣй, като работникъ, седите при господаря си и му работите, но докато грѣе слънцето, господарьтъ ви не ви пуца да си отидете дома. Щомъ, обаче, залѣзе слънцето, той ви пуца да си вървите дома и казва: хайде върви си сега! Лошо нѣщо ли е тъмнината? Казвамъ: свѣтлината ти дава възможность да работите, а тъмнината ти дава възможность да почивашъ. Кое условие е по-добро? Защо господарьтъ ти не иска да работите на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможность да си починешъ. Понеже твоятъ господарь е неразуменъ, Господь е създалъ отвѣнъ тъмнината, за да те освободи, да си починешъ малко. Господарьтъ ти казва: хайде сега си върви, та утрѣ, като изгрѣе слънцето, ще дойдешъ пакъ да работите. Е, ако по нѣкой път въ

душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нещо ли е? Ти имаш светлина, радостно ти е на душата, светло ти е на ума, но мразиш някого и постоянно го носиш въ ума си. И тъй както ти е светло, кажеш си: азъ ще му дамъ нѣму! - Кроиш си разни плановете. Е, тази светлина въ дадения случай не ти ли прѣчи? Но, дойдатъ слѣдъ това голѣми страдания, скърби и ти забравишъ този човѣкъ. Питамъ: какво нещо сж скърбитѣ, страданията? - Тѣ сж тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро въ този случай? - Добро е, тя те е оправила въ пжтя ти, върнала те е отъ лошитѣ ти намѣрения. Кое състояние е по-хубаво сега за тебе? - Второто. И тъй, това, което е тъмнина за насъ, за другитѣ е светлина. Онази светлина, която не може да реагира върху нашитѣ очи, тя се прѣдставлява за насъ като тъмнина, а онази светлина, която реагира върху нашитѣ очи, се прѣдставлява като светлина. Следователно, нашата светлина за другитѣ сжщества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно врѣме е светлина за по-напрѣдналитѣ сжщества. Тъй щото, въ свѣта всичко е светлина. Казва Писанието: "Светлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе." Вие тогава казвате: виждате ли, тъмнината не обзе светлината! Не, евангелистъ Иоанъ, като е писалъ това нещо, като окултенъ ученикъ, друго нещо е подразбиралъ. Сега, азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ всичко това, понеже ако се спра да обяснявамъ, вие ще се намѣрите въ положението на онзи бѣденъ човѣкъ, прѣдъ когото се отваря една стая съ най-хубави скъпоцѣнни камъни. Този бѣденъ човѣкъ, като види всички тия скъпоцѣнни камъни, въ главата му ще дойдатъ всичкитѣ изкушения, и той ще почне да мисли откъдѣ да влѣзе.

Цѣлиятъ съврѣмененъ свѣтъ днесъ се намира подъ хиляди заблуждения и християнскитѣ свѣтъ сжщо се намира подъ такива заблуждения. Някой казва за примѣръ: ами Господь не може ли да оправи тази работа? - Може, какъ не! Е, тогава азъ нѣма повече да ора, да сѣя, да копая. И започва молитвата си. Господи прати ми някой човѣкъ, който да оре, да сѣе, да копае

заради мене! Моли се, моли се дълго време. Най-послъ азъ го чуя, намѣря нѣкой човѣкъ, който да му оре, да му копае и да му пратя. И тогава той си казва: ето, Господъ ме послуша. Това нѣщо лесно мога да направя азъ. Защо? - Защото хора за работа все ще се намѣрятъ. Казвамъ на едного: слушай: колко искашъ да ти платя, за да работишъ за онзи? - 100 лева. Хубаво, иди да работишъ! Азъ му изпращамъ този човѣкъ, за да не безпокои Господа. На втория денъ стане, пакъ безпокои Господа. Пакъ пратя нѣкого. На третия денъ пакъ се моли. Този пѣтъ вече не изпращамъ никого. Той си казва: а, днесъ молитвата ми не се чу! Не, у насъ такива моления не ставатъ, такива молитви не се приематъ! Злъ се молимъ ние, съврѣменнитѣ хора. Работата е едно благословение за насъ. Да орешъ, да копаешъ, да сѣешъ, да жънешъ, да работишъ, това е една привилегия! Ако ти мислишъ, че Господъ трѣбва да те освободи отъ ралото, отъ мотиката, зле разбирашъ законитѣ. Та ти още не си работилъ! По малко ще работишъ! Тѣй е казано. Ти като влѣзешъ въ училището, изведнѣжъ нѣма да свършишъ всичката си работа! По малко, по малко. Днесъ малко, утрѣ малко и т. н. Ама, казва нѣкой, азъ искамъ изведнѣжъ да стана чистъ и святъ човѣкъ! - Не може изведнѣжъ. Днесъ ще бждешъ една вощена свѣщъ, утрѣ ще бждешъ двѣ вощени свѣщи, на третия денъ ще бждешъ три вощени свѣщи и слѣдъ време ще имашъ свѣтлината на 100 милиона свѣщи. Като отидешъ на онзи свѣтъ, тази свѣтлина ще бжде пакъ като свѣтлината на една свѣщъ и ще започнешъ отново да изучавашъ Божия законъ.

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”. Миротворството е едно отъ качества на великитѣ души. Срѣщаль съмъ нѣкои християни, които казватъ: ние се родихме отъ Бога. Хубаво, родилъ се отъ Бога, а дошълъ да спори съ мене, да ми казва: ти не си на правата страна. Е казвамъ му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене нѣма да ми казвашъ, дали съмъ на правата, или на кривата страна. Дали съмъ роденъ отъ Бога, или не, дали съмъ на правата страна, или не, това азъ зная. Нима вольтъ не знае, че е вольтъ?

Той знае това. Азъ на вола нѣма какво да доказвамъ логически, нито математически, че се различава отъ мене. Ще му кажа: ела тукъ при мене, тукъ има огледало. Хайде да застанемъ прѣдъ огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: на моята глава роги нѣма, на твоята има. Послѣ, азъ имамъ двѣ ржци и на тѣхъ по петъ прѣста, а ти имашъ четири крака и на тѣхъ по едно раздвоено копито. Най-послѣ си съблѣка грехитѣ. По какво се различаваме? Азъ нѣмамъ козина, а ти имашъ козина по цѣлото си тѣло. Е, каква е философията сега. Волтъ пита: кой ми тури рогата? - Ти. Кой ми тури копитата? - Пакъ ти - нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? - Азъ. Кой ти сне копитата? - Азъ. Какъ? - Ако ми станешъ ученикъ, ще кажа - нищо повече. Сега, това е една алегория въ нашия животъ. Нѣкой питатъ: какъ ще познаете, кой вѣрва въ Христа, и кой не вѣрва? Какъ ще познаете, кой е роденъ отъ Бога, и кой не е роденъ отъ Бога? Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави, казва Писанието. Родениятъ отъ Бога има въ душата си такава велика Любовь, такъвъ великъ изворъ на любовта, че никакви противоречия за него не съществуваатъ. Родениятъ отъ Бога има една такава прѣчица, че съ нея всичко може да направи. На него всички хора му сж братя - не по тѣла, а по души. Когато ти си роденъ отъ Бога, ти ще се разговаряшъ съ душитѣ на всички хора. Прѣди нѣколко врѣме дойде една сестра и ми казва: искамъ да дойда да спя въ твоята кжца. Не, ти не ще можешъ да спишъ тукъ. На тебе ти е опрѣдѣлено, гдѣ да спишъ. Този градъ е голѣмъ, иди при тия хора, при които ти е опрѣдѣлено да имъ поговоришъ, и ще те приематъ. Ами какъ да ги намѣря? - Ще ги намѣришъ тѣй, както и другъ пжтъ си ги намирала. Споредъ вашата философия вие ще кажете: жестоко е това нѣщо! Хубаво, ами защо онзи ангелъ дойде при Корнелий и му каза да отиде въ Кесария и да попита за Петра? На Петра бѣ опрѣдѣлено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелътъ не се спря да разправя на Корнелия тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелътъ си има по-важна работа. Ангелътъ не се занимава съ забавачница. Това, което казва ангелътъ на

Корнелия, се подразбираше така: повикай Петра да ти разкаже това, което хората трѣбва да знаят за забавачницата. Той се занимава съ забавачница. И сега, всичките църкви на свѣта азъ наричамъ забавачници. Всички хора, които се раждатъ, азъ ги наричамъ хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: азъ се родихъ. Телето казва: азъ се родихъ. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли сж и тримата по своето раждане? Пилето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като пиле. Телето казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като теле. Човѣкътъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като човѣкъ. Нѣкой ангелъ казва: азъ се родихъ отъ Бога. Да, роди се като ангелъ. Това е истинската философия, това е дълбокото, вътрѣшното разбиране на нѣщата. И тогава, ти като се родишъ като ангелъ, ще имашъ онзи дълбокъ миръ въ себе си, ще бждешъ миротворецъ, ще бждешъ Синъ Божий, и гдѣто и да отидешъ, ще ти бжде безразлично. Ти ще бждешъ свързанъ съ Бога, ще имашъ свѣтлина, и гдѣто и да влѣзешъ между хората, ще бждешъ образецъ. Смыслътъ на живота седи въ това, да нѣма противоречия. И тогава, азъ нѣма да се спирамъ да ви убѣждавамъ да вървате като мене. Нѣма защо да вървате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живѣете въ този свѣтъ, въ който и азъ живѣя; и азъ мога да живѣя въ този свѣтъ, въ който вие живѣете, но той да е единъ разуменъ свѣтъ, та като се срещнемъ да се разберемъ. А не тѣй, като ме срещне нѣкой, да се стѣписа, да се стресне, като да е срещналъ нѣкоя мечка. Нѣкой казва за друго: ама той е по-учень отъ мене. Ами че какво отъ това? Азъ се радвамъ, че той е по-учень. Ама еди-кой си е по-умень, по-силенъ отъ мене. Че какво отъ това? Като е по-умень, като е по-силенъ, той ще ти послужи. Като казвашъ, че нѣкой е по-учень, по-умень или по-силенъ отъ тебе, значи едно користолюбие се крие въ тебе. Ти си единъ горделивецъ. Ама той ще ме засѣнчи! Ако работата се състои въ това, че еди-кой си щѣлъ да те засѣнчи, какво по-добро отъ това? Азъ ще кажа: приятелю, я

ми кажи какъ изработи твоята доброта? Кажи ми методътъ си, по който си я изработилъ, та да мога и азъ да стана по-ученъ, по-уменъ и по-силенъ. Мене ме радва това? А вие казвате: е, азъ отъ него ли ще се уча? Ами отъ кого ще се учишъ? - Отъ своя духъ. Че и кокошката може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? - Кокошка ще стане. И телето може да каже: азъ ще се уча отъ своя телешки духъ. Ако се учи отъ своя духъ, какво ще стане? - Теле ще стане. И човѣкътъ може да каже така: азъ ще се уча отъ своя духъ. Ако каже така, какво ще стане отъ него? - Човѣкъ ще стане. Но, ако нѣкой каже: азъ ще разсжждавамъ като нѣкой ангелъ, ще се уча отъ него - какво ще стане отъ него? - Ангелъ ще стане.

И тъй, Духътъ Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трѣбва да бждете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни къмъ себе си, толкова искрени въ душата си, толкова истинолюбиви, че въпросътъ за намирането на Истината да бжде тъй поставенъ у васъ, както Богъ го е вложилъ въ душитъ ви. По отношение на Бога вие ще се поставите съ всичкото си смирение. Ще кажете въ себе си: азъ искамъ да бжда миротворецъ, искамъ да бжда Синъ Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже нѣкой: ама ти не си такъвъ. Нищо, азъ търся методъ. Туй нѣщо азъ съмъ го ималъ нѣкога, и сега искамъ да го намѣря. Всички ще бждемъ Синове Божии. Но кога? - Когато бждемъ миротворци. Когато проявимъ миротворството въ себе си, това ще бжде печатъ, че сме Синове Божии. Нѣкои искатъ първо да бждатъ Синове Божии, а послѣ да проявятъ миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна къмъ мисълта си. Тия въпроси, които развивамъ, не трѣбва да ви смущаватъ. Това сж само методи, които изяснявамъ, но въ всѣка една бесѣда има една основна мисълъ, която трѣбва да остане въ ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свѣщъ, обаче нѣмате запалка, съ която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запаля. Азъ мога да ви я

запаля, но не обръщайте внимание на моитѣ особености. Азъ мога да бръкна въ джеба си, да извадя една кутѣка, да я развия отъ книжката и, но всички тия нѣща ще ги оставите на страна. Вие ще чакате тихо и спокойно. За васъ е важенъ онзи моментъ - да извадя една клечка кибритъ, да грасна и да запаля вашата свѣщъ. А това, отъ гдѣ ще извадя този кибритъ, какъ ще го развивамъ, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давамъ, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибритъ и запалването на вашата свѣщъ. Като запаля свѣщъта ви, ще кажете: радвамъ се, че ми запали свѣщъта, та сега ще можемъ да вървимъ заедно. Казва единъ стихъ отъ Писанието: "Ако трѣбва да запаля своята свѣщъ, отъ Словото Божие трѣбва да я запаля, за да гори безъ да изгаря". А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички нѣща, които живѣятъ, горятъ. Да, горятъ, но изгарятъ, а свѣщъ, запалена отъ Божественния огънь, гори и не изгасва. Туй вѣчно горение ние наричаме законъ на растене. Ами че ако вие погледнете на единъ човѣкъ, какво прѣдставлява той? - Той е една запалена свѣщъ, която расте на Божественния огънь, въ Божественния Духъ вжтрѣ. Изгасете този огънь, и всѣко растене, всѣко сществуване ще изчезне. Ние растемъ при огъня. Сега нѣкой ще ми каже: а, ние трѣбва да се пазимъ отъ огъня! Не! Миротворецътъ не живѣе въ въздуха. Той живѣе въ този Божественъ огънь, въ най-усилениѣ пламъци. Само такъвъ човѣкъ може да бжде миротворецъ. Ако вие искате, тъй както си дишате въздуха да бждете миротворци, лъжете се, това никога не може да бжде! Каква е тази ваша философия? Насъ сж ни заблудили, че огънятъ е опасенъ и затова го държимъ само въ печкитѣ си. И за слънцето казваме сжщото: нека седи то далечъ отъ насъ, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които подържатъ тази теория, азъ казвамъ че на слънцето, въ неговия огънь вжтрѣ, живѣятъ сщества. А, живѣятъ сщества! Да, както има риби, които живѣятъ въ водата, както има птици, които живѣятъ въ въздуха, така има и сщества, които живѣятъ въ

слънцето вжтрѣ, въ този огънь. Казвате: това науката не е доказала. Казвамъ: моята наука е доказала че въ слънцето живѣятъ сжщества. Казвате: това е отъ 1001 нощъ. Азъ казвамъ: това е книга на 1002 нощи. Азъ имамъ книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня. Блаженъ е онзи който може да живѣе въ огъня. Този свещенъ огънь е, който ще ни очисти отъ всички грѣхове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина отъ насъ и ще ни направи свѣтли, чисти като кристалъ. По какво се познава чистотата на единъ кристалъ? - Чистотата на единъ кристалъ се познава по това, че той може да прѣчупва свѣтлината. Ако свѣтлината влѣзе въ единъ кристалъ и се прѣчупи, тогава той придобива цѣна. Ако свѣтлината не се прѣчупва, той не струва нито петъ пари. Ако твоята душа влѣзе въ тази чистота, и свѣтлината ти не се прѣчупва, колко струва твоята душа?

“Блажени миротворцитѣ, защото тѣ Синове Божии ще се нарекатъ”.

Що е миротворството? - Миротворството е единъ великъ Божественъ лжчъ, който излиза отъ дълбочинитѣ на човѣшката душа.

Миротворцитѣ ще се нарекатъ Синове Божии, ако издаватъ Божествена свѣтлина която излиза отъ този Божественъ пламъкъ, който е съдалъ свѣта.

Бесѣда, държана отъ Учителъ, на 21 декемврий,
1924 г. въ гр. София.

Които гладуватъ.

“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ¹”.

Каква е била интимната мисълъ, която занимавала ума на Христа, когато е произнесалъ тази своя рѣчь на планината? Кои сж били побудителнитѣ причини, които сж Го заставили да я произнесе? Има много прѣдположения, но това сж само вѣроятности, това сж само догадки, тълкувания - едни по-близки, други по-далечни. Има само единъ, който знае, какво е мислилъ Христосъ, той е самиятъ Христосъ. Само Той знае, каква е била интимната мисълъ у Него, а ние можемъ само да прѣдполагаме. По нѣкой пжтъ ние идваме до убѣждението, че знаемъ нѣщо, като че разбираме живота, като че всичко ни е ясно. И дѣйстви-телно, туй наше състояние е вѣрно. Денемъ всичко виждашъ, пжтътъ ти е отворенъ, накждѣто погледнешъ - сигуренъ си, смѣлъ, рѣшителенъ си, смѣло водишъ. Щомъ се свечери, обаче, щомъ стане тъмно като въ рогъ, ти веднага се спирашъ, не си тѣй смѣлъ вече, почвашъ да се спъвашъ, знанието ти се ограничава.

И тѣй, нѣкой запитватъ: защо азъ нѣкой пжтъ мисля, че зная, а нѣкой пжтъ ми се струва, че нищо не зная? Психологически азъ обяснявамъ този фактъ така: знаешъ, защото день има у тебе; не знаешъ, защото вечеръ има у тебе. Други запитватъ: защо нѣкой пжтъ азъ се чувствувамъ тѣй смѣлъ, рѣшителенъ, всичко мога да направя, а нѣкой пжтъ ми се струва, че нищо не мога да направя? Казвамъ: като изядешъ по 2-3 кокошки, силенъ си, а като ядешъ само сухъ хлѣбецъ, нищо не си. Онзи конь, който яде зобчица, той е силенъ, подскача, подскача; а онзи който яде само сухата слама той си прави своитѣ разсжждения, защо не може да подскача. Тия двата коня се събератъ, и

¹ Матей 5:6

първият казва на втория: какво си се свилъ, подскочи като мене. - Е, азъ не ямъ като тебе зобъ, ами слама ямъ.

Питамъ сега: когато тълкователитъ създаватъ своитъ теории, кои сж побудителнитъ причини за това? Когато извѣстни писатели, извѣстни моралисти, извѣстни философи пишатъ върху нѣкой въпросъ, кои сж побудителнитъ причини, които ги заставятъ? Интимната им мисль дава директива, направление на цѣлата имъ работа. Но коя е интимната имъ мисль? Сега, започватъ философскитъ разсъждения. Влиза ученикътъ въ училището, да кажемъ въ първи гимназиаленъ класъ, и учителътъ започва да обяснява, що е точка. Учителътъ казва, че точката нѣма никакво измѣрение, не заема никаква частъ отъ пространството, но при това сжществува въ ума ни. Значи, туй, което не заема никакво мѣсто и пространство, сжществува като нѣкаква идея. Тогава, споредъ нашитъ схващания, само туй е реално, което заема нѣкакво мѣсто. При всичко това, учителътъ започва да разправя на ученицитъ си за точката, която не заема никакво пространство. И тогава запитватъ: какво нѣщо е точката? Казвамъ: точката е първото проявление на единъ разуменъ животъ. Е, какво иска тази точка? Послѣ запитватъ: ами какво означава правата линия? Казвамъ: правата линия, това сж възможноститъ на точката. Послѣ учителътъ разправя за плоскостъта, за квадрата. Какво означава квадрата? Той казва: квадратътъ е пространство, затворено отъ четири линии. Азъ казвамъ: квадратътъ, това сж възможноститъ на правата линия. Най-послѣ идваме до 3-то измѣрение, до куба. Какво нѣщо е кубътъ? Кубътъ, това сж възможноститъ на квадрата - нищо повече. Питамъ: сега разбрахте ли всичко това? Въ разбирането трѣбва да има вътрѣшни отношения. Да разясня мисльта си. Учителътъ разправя на ученицитъ си за числата, говори имъ за 1, 2, 3, 4, 5-10. Пита ги: разбрахте ли? - Разбрахме. Какво? - Разбрахме за числата отъ 1-10. Добрѣ. Отиде си малкиятъ Драганчо въ кжщи, пише числата отъ 1-10, майката се радва. Да, но тѣзи числа сж живи, тѣ не сж само символи, тѣ иматъ

свои отношения. Когато ние казваме $1+2$, какво означава това? - Значи да ги съберемъ. Е, може ли $1+2$ да се събератъ? Въ математиката казватъ, че по-гольмо число отъ единицата нѣма, а учителятъ те учи да събирашъ $1+2$, туй малкото число да го съберешъ съ голѣмото. Не е ли смѣшно да ви дамъ едно бакърче да съберете морето въ него? Ако тълкувате буквално, какво прѣдставлява събирането на числата $1+2$? Това сж само отношенията на нѣщата. Има извѣстни условни знаци въ математиката, съ които изразяватъ дѣйствиата. Тѣ могатъ да бждатъ плюсь или минусъ, могатъ да бждатъ знакътъ за умножение или дѣление. Питамъ: тия числа, 1, 2, 3, и т. н., тѣй както ги пишете, сжществуватъ ли въ природата? Не, природата си има съвсѣмъ други числа, съвсѣмъ друга азбука. Тя не признава нашитѣ числа. Символитѣ, съ които ние си служимъ, никждѣ въ природата ги нѣма. Азбуката, съ която ние си служимъ, нѣма я въ природата. Послѣ, гдѣ срѣщаме въ природата геологията тѣй, както ние я знаемъ? Да, писали сж ученитъ, че еди-кой си пластъ билъ тѣй прѣчупень, еди-кой си иначе, но това доказано ли е? Ние казваме: еди-кой си геологъ го е доказалъ. Може да го е доказалъ, може и да не го е доказалъ. Не, има единъ вжтрѣшенъ законъ, има извѣстни вѣроятности, които опрѣдѣлятъ нѣщата. Математиката има своя външна страна - това е геометрията. Всички геометрически фигури сжществуватъ въ природата. Слѣдователно, геометрията е езикътъ на математиката. Ако единъ математикъ не може да прѣвърне своитѣ математически величини въ геометрически форми, той нищо не разбира отъ математиката. Да прѣвърнемъ това нѣщо въ ума си. Какво означава тази мисълъ? - Че всѣка една сила, която дѣйствува, трѣбва да и се даде направление.

Сега, вие ще ми зададете въпроса: какво отношение иматъ всички тия разсжждения съ закона: "Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ?" Ами че това е единъ философски въпросъ! Питамъ азъ: защо гладуватъ и жадуватъ хората? Днесъ цѣлиятъ икономически свѣтъ разрѣшава този важенъ въпросъ за глада. И азъ

казвамъ: ние имаме цѣль единъ социаленъ въпросъ за глада. Казватъ: трѣбва да се хранимъ. Питамъ: въ коя епоха на човѣчеството гладнитѣ не сж хранени? Тѣ всѣкога сж били хранени, но въпросътъ пакъ не е билъ разрѣшенъ. Не мислете, че тѣй лесно можемъ да разрѣшимъ този въпросъ на глада. Защо? - Гладътъ е една сила въ свѣта, която продължава живота. Азъ не говоря за мжчението, но казвамъ, че гладътъ е сила въ природата която продължава живота, прави го интензивенъ, а тази интензивностъ именно го продължава. Гладътъ внася едно разширение въ живота. Ако схванемъ така въпроса, че гладътъ е едно условие, за да може животътъ да се развива добръ, ние сме на права посока, но ако схващаме, че гладътъ е мжчение, ние сме на крива посока. И тогава ние ще се намираме въ единъ условенъ свѣтъ, въ който нѣма никаква разумностъ. Нима онази първична разумна сила, която е създала цѣлия козмосъ, която е допуснала да се прояви туй чувство на гладъ, нѣма свой дълбокъ замисълъ? Ще умра отъ гладъ, казва нѣкой. Е, то е наше прѣдположение. Умирането въ природата подразбира минаване отъ едно състояние въ друго. Споредъ насъ, това е смъртъ. При тази смъртъ нѣкой пжтъ става разреждане, нѣкой пжтъ сгжстяване на материята. И при това се явява извѣстна интензивностъ на силитѣ, които дѣйствуватъ на всички процеси, които сжществуватъ въ природата. Трѣбва да дадете едно разумно тълкуване, а не таково, каквото съврѣмениятъ животъ ни налага. Напримѣръ, всички хора искатъ да иматъ удоволствия въ живота. Насищане въ природата сжществува, но удоволствия не сжществуватъ. Що е удоволствието? - Удоволствието е сѣнка на насищането. Онзи пияница, който пие чаша слѣдъ чаша, се удоволствува. Влѣзе нѣкой пияница въ кръчмата, дойде подиръ малко другъ, опасно е да имъ се турятъ имена, ще ги наречемъ номеръ едно и номеръ двѣ, ще си кажатъ: хайде сега приятелю, да се чукнемъ за наше здраве! Чукнатъ се, дигнатъ високо чашитѣ си, изпразнятъ ги, това е удоволствие! Една чаша, двѣ, три, четири, че до десетъ. Хубаво, какво придобиха, слѣдъ като изпразниха тия чаши? Е,

казватъ, да позабравимъ нашитѣ тѣзи, нашитѣ скърби. Забравятъ ли ги? - Да, врѣменно ги позабравятъ, но на другия денъ ги заболява главата, туй-онуй, тѣжгата пакъ дойде, пакъ отиде при кръчмаря, дойде номеръ двѣ, номеръ три, наредятъ се: хайде да се чукнемъ! Чукатъ се тѣ, изпразватъ се чашитѣ една слѣдъ друга, но кръчмарятъ си пише, нищо не пропуска. Погледнешъ, слѣдъ 2-3 години, тия, които се чукали, останали послѣдни голтаци. Събератъ се слѣдъ това номеръ едно и номеръ двѣ и си говорятъ: е, какво ще кажешъ? Какво да кажа? На какъвъ халъ ни докара Господь! А, Господь ви докара на този халъ! Кръчмаринътъ ли? Не, номеръ едно и номеръ двѣ сами се докараха на този халъ. Господь никждѣ и никога не е създавалъ кръчми. Ние сами си създадохме кръчмитѣ, ние сами създадохме чашитѣ. Туй е едно удоволствие, казвате вие. Да, но то е едно отъ грубитѣ удоволствия. Въ свѣта сществуваатъ хиляди удоволствия, които разрушаватъ живота. Удоволствието, като единъ малкъ масажъ, е необходимо, даже въ нѣкои случаи е приятно, но всѣкога човѣкъ трѣбва да бжде наситенъ. Насищането е смисълътъ въ живота. Следователно, въ човѣка, въ всѣко едно направление трѣбва да има една жажда, единъ гладъ. За какво? - Може да е за хранене, може да е за знание, може да е за добро. Жаждата гладътъ сж единъ вжтрѣшенъ процесъ. Ако вие нѣмате този гладъ за знание, бихте ли се учили? Ако вие нѣмате този гладъ за духовенъ животъ, бихте ли го търсили? При това, всички искаме да се освободимъ отъ глада. Азъ бихъ казал: не трѣбва да се освобождаваме отъ глада, а трѣбва да го разберемъ. Ако гладуваме, причината сме ние. Гладътъ, който сществува не е въ недоимъка на живота. Не, има достатъчно храна, достатъчно хлѣбъ за всички хора. Хората още не сж разбрали смисъла на живота. Кога ще го разбератъ? Когато всички ние съзнаемъ, че сме дошли на земята да изпълнимъ волята на Онзи, който ни е далъ животъ. Сега всички хора - и богати, и сиромаси, казватъ: ние нѣмаме ли право да се удоволствуваме въ живота си, както искаме? Не, нѣмате право да се удоволствувате: тѣй е писано въ Божията книга.

Ти може да гладувашъ и да жадувашъ, но за какво? - За правдата. Та казвамъ: Правдата е единъ вжтрѣшенъ процесъ за разпрѣдѣляне на всички Божествени блага по всички части на тѣлото. Това е кръвообращението въ човѣка, това е неговата артериална и венозна кръвъ, която отива къмъ крайнинитѣ, за да може всѣка клѣтка да приеме и да изпълни задѣлженията си, които има. Туй е единъ законъ, който сжществува и за цѣлото човѣчество, и за отдѣлния народъ, и за обществото, и за индивида - да може въ човѣка да става правилно кръвообращение, едно правилно циркулиране на кръвта, за да не стане нѣкакво подпушване. Това виждаме и въ самия животъ. Нѣкой взиматъ Правдата въ абстрактенъ смисълъ и казватъ: Правдата има ли смисълъ въ живота? Има, разбира се, тя е кръвообращението у човѣка. Че нѣкой пжтъ, твоео кръвообращение не върви правилно, това не изключва кръвообращението изобщо. Слѣдователно, и онѣзи най-малкитѣ частици, които сж на крайнинитѣ, вслѣдствие на това кръвообращение се хранятъ. Ти трѣбва дълбоко да почувствуваешъ глада и жаждата, защото тѣ сж езикътъ на Бога. Когато ти чувствуваешъ гладъ, когато чувствуваешъ жажда, Божественото съзнание взима участие, Богъ разбира този езикъ. Богъ разбира езика на глада и на жаждата, но не разбира езика на удоволствието. Седи онзи бѣдниятъ човѣкъ, който е гладувалъ три дни, гладенъ е той, но Богъ разбира този езикъ и взима нужнитѣ мѣрки, за да му достави храна - хлѣбъ. Когато, обаче, онзи богатия седи и си мисли, какво прасенце, какви патки и пуйки да си приготви за Коледа, този езикъ не е понятенъ за Бога, и тогава Богъ казва: "На този богатия ще наложитѣ глоба". Сегашнитѣ хора казватъ: е, блазе на богатитѣ! На кои богати? Които се удоволствуватъ? Глоба на тѣхъ! Знаете ли каква глоба имъ се пада? Голѣма глоба ще се наложи на богатитѣ. За тѣхъ ще има чл. 4. Този членъ е отмѣненъ вече отъ законитѣ на земята, но на небето не е отмѣненъ, той тамъ сжществува. За жаднитѣ, и за гладнитѣ Богъ казва: "На тия хора да се помогне, отъ кждѣто и да е, да се задоволятъ тѣхнитѣ нужди, да се наситятъ

и да благодарятъ”. Насищането не седи въ онова прѣизобилие, което може да имъ се даде, но то седи въ онази чиста храна, която може да приематъ. Въ какво се състои тази чиста храна? Въ онова добръ сварено жито, въ онзи чистъ, хубавъ оризецъ. А какво правятъ хората? Като взематъ малко печено брашанце, че малко захарчица, малко орѣхи, та нашарятъ отгорѣ онова жито. Че взематъ послѣ малко млѣко и съ него сваряватъ ориза. И безъ млѣко може ориза, и безъ захарчица и орѣхи може житото. Ако човѣкъ яде въ такъвъ простъ видъ житото и ориза, ще има ли диабетисъ? - Нѣма да има никакъвъ диабетисъ. Азъ не зная, дали животнитѣ по горитѣ страдатъ отъ диабетисъ. - Не, само културнитѣ хора. Какво значи диабетисъ? - Диабетисътъ е признакъ на това, че хората не изпълняватъ Божия законъ. Всички болести, отъ които ние, съврѣменнитѣ хора, страдаме, не зная на какво би трѣбвало да ги уподобя. Тѣ прѣдставляватъ единъ обвинителенъ актъ противъ насъ. Небесниятъ прокуроръ казва: “Диабетисътъ, тифусътъ, чумата, хремата и редъ други болести, които лѣкаритѣ познаватъ, сж единъ обвинителенъ актъ противъ васъ”. Ние искаме да се освободимъ отъ страданията, отъ болеститѣ, но това сж грѣховетѣ на миналитѣ поколения. Ние, съврѣменнитѣ хора, изкупваме грѣховетѣ на нашитѣ дѣди и прадѣди. Нашата кръвь не е чиста, както е била едно врѣме. При такава една кръвь, какво може да очакватъ, какъвъ животъ може да имате, какво щастие ще ви дойде? Гледамъ, дойде нѣкой при мене, страда отъ нѣщо. Виждамъ, че кръвьта му е нечиста и пише за него, че слѣдъ нѣколко мѣсеца ще го повикатъ на онзи свѣтъ. Казватъ за нѣкого: какъ се поправи, надебелѣ въ лицето си този човѣкъ! Казвамъ: за това задебеляване глоба ще му се наложи.

Съврѣменнитѣ хора днесъ, като имъ се каже Истината, докачатъ се. Казва нѣкой: ама защо ме плашишь? Не, азъ ти казвамъ истината. Ти вървишь по една изгнила греда, която се клати и ти казвамъ като на приятель: не минавай прѣзъ тази греда, не прави опити! Тази греда е гнила, ще се счупи, ти лесно ще се подхлъзнешъ и ще паднешъ долу. Ами какво да правя?

Почакай, ще туря здрава греда, и тогава и ти, и гъцата ти ще минатъ по нея. Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме да минемъ прѣзь тази греда, и не се стремимъ да изправимъ живота си. Казватъ: ама чакай, лѣкаритѣ ще дойдатъ! Нѣмамъ нищо противъ лѣкаритѣ, но и лѣкаритѣ трѣбва да покажатъ на хората, какъ да се живѣе. Всички хора трѣбва да застанатъ на кракъ и да проповѣдватъ поне тази Истина, че всѣки човѣкъ трѣбва да гладува и жадува за Правдата. Правдата, това е едно качество, единъ методъ на милосърдие, на миротворство. За да има миръ, въ която и да е държава, трѣбва да има Правда. Има ли безправие въ една държава, всѣкога въ нея ще сжществува анархия. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора разискватъ, че еди-кой си билъ причина за анархията въ държавата. Не, отворете страницитѣ на историята въ миналото, въ настоящето, проникнете и въ бждацето и ще видите, че безправието, въ която и да е държава, е било причина за тази анархия. Навсѣкждѣ закона е единъ и сжщъ. Щомъ има безправие, веднага ще се яви и анархията.

И тѣй, когато Христосъ е проповѣдвалъ тази бѣседа, Той далъ 9-тѣ правила, 9-тѣ метода за живота. Първото блаженство е слѣдното: “Блажени натжженитѣ, защото тѣ ще се утѣшатъ”. Азъ ще ви дамъ само едно малко тълкуване на тия думи. Ако искашъ да се утѣшишъ, нажали се, наскърби се нещо. Изгуби нещо, за да се утѣшишъ. Нѣкой казва: искамъ да ме утѣшатъ. Христосъ казва: “Ако искашъ да тѣ утѣшатъ, стани нажаленъ, поплачи си малко”. Е, казва той, нѣма да ставамъ баба, жена, та да плача! Хубаво, щомъ не искашъ да бждешъ баба, тогава нѣма да се утѣшишъ. Кого утѣшаватъ? - Онова малкото гѣтенце въ люлката, като поплаче, като покрѣка малко, дойде майката, побави го, погали го и то я погледне, прѣстава да плаче. Майката казва: хубаво, че си поплака. Ти се понатжжи малко, изпълни първото Христово правило.

“Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята”, казва Христосъ. А, втасахме я сега, кроткитѣ щѣли да наслѣдятъ земята! Не, да дигнешъ пушката си, че да извадишъ онѣзи

два парабела съ ония ми ти десетина патрона, че кой какъ мине покрай тебе, да се чуди, гдѣ да се дѣне! Тѣй казватъ съврѣменнитѣ хора, но Христосъ казва: ако имашъ единъ дѣдо, отъ когото очаквашъ наслѣдство, и отидешъ при него съ пушката си, съ своитѣ патронташи, този твой дѣдо наслѣдникъ ще те направи ли? - Не, наслѣдникъ нѣма да тѣ направи. Той ще си каже: този синковецъ ще изяде всичкото имане. Като отидешъ при дѣдо си, безъ пушка, безъ патронташи, безъ всѣкакви парабели ще му се явишъ. Ще седишъ при него кроткъ, нажаленъ, ще го пригърнешъ, ще го целунешъ и ще го питашъ: какво искашъ дѣдо? Слѣдователно, за да наслѣдимъ ние земята, която е Божествена, трѣбва да бждемъ кротки. Кротостта е едно велико качество, една велика сила. Кроткиятъ човѣкъ не е слабъ, той е стихия, но се въздържа, знае да влада сърдцето си, знае да влада ума си но не тѣй съ юзди. Българитѣ иматъ една пословица, казватъ: "Навий му юларя, че го пусни!" Азъ не съмъ съгласенъ съ философията на тази пословица. Ако ти искашъ да пуснешъ нѣкого, разрѣжи юларя му и така го пусни, безъ юларь. Ако ти го пуснешъ съ юларь, той ще се развие и тогава е опасно положението му, ще се закачи нѣкъждѣ. Въ такъвъ случай, защо ще го излагашъ на опасностъ? Онѣзи хора, които иматъ навитъ юларь, всѣкога сж изложени на опасностъ. Тия, кроткитѣ хора, които подразбира Христосъ, сж много по-силни съ своитѣ оржжия, отколкото съврѣменнитѣ хора съ своитѣ пушки и парабели. Примѣри за такива силни хора имаме въ Индия между йогитѣ. Между англичанитѣ, много отъ тия които се мислятъ силни, прѣдприематъ експедиции по Хималаитѣ, искатъ да се качатъ на върха Евересъ, но слѣдъ като сж прѣдприели до сега три експедиции, казватъ най-послѣ: невъзможно е! Тия англичани, които сж толкова материалисти, започватъ да разправятъ, че имъ се явявали старци съ бѣли грехи. Индуситѣ, които ги придружавали, имъ казвали: "Не се качвайте по-нагорѣ, не минавайте надъ тази зона, тия мѣста сж свещени". Индуситѣ, като дойдатъ до тази зона, умираатъ, но англичанитѣ минаватъ задъ тази зона, явяватъ имъ се тия старци

които имъ казватъ, че слѣдъ 15 дни ще умратъ.

Съврѣмнената наука мисли, че и е позволено да бърка навсѣкждѣ. Наистина, съврѣмненитѣ учени навсѣкждѣ сж бъркали - и въ човѣшкия стомахъ, и въ сърдцето, и въ мозъка; не е останало мѣсто, кждѣто да не сж пипали. И слѣдъ всичко това съврѣмненитѣ хора говорятъ за мораль, говорятъ за честь! Не може да се говори за честь, тѣлото ви е опозорено. Най-първо се излѣкувайте, бждете здрави и тогава говорете за мораль! Има ли болести, нѣма мораль. Чудно нещо! Нѣкоя жена е разгърдена и, като види нѣкой мжжъ, скоро бърза да се закуе. Защо? - Безнравствено било! А послѣ, сжщата тази жена ще я видите на операционната маса, прѣдъ лѣкари и студенти, разглеждатъ я, проучватъ я. Това, че е разгърдена, ние считаме за неморално, а прѣдъ лѣкаритѣ е морално! Не, казватъ, тѣ сж лѣкари, това е за опити. Ние не трѣбва да бждемъ голи, всички трѣбва да бждемъ облѣчени. Ако единъ юнакъ седне на масата за операция, за да го спасятъ лѣкаритѣ, азъ не го считамъ юнакъ, той е най-голѣмиятъ страхливѣць. Гдѣ останаха неговата пушка, неговитѣ парабели, неговитѣ патронташи? Нека сега извади парабелитѣ на тия циреи, нека сега имъ свирне! Свирни сега на цирея си! - А, може да се нараня! За себе си държи смѣтка, че може да се нарани, а за другитѣ не мисли. Азъ не го считамъ герой. За себе си има една философия, а за другитѣ - друга.

Та казвамъ: когато дойдемъ до истинското учение, голотата трѣбва да изчезне отъ насъ. Да обсебвашъ едно чуждо тѣло за себе си, да се удоволствувашъ съ него, това е прѣстѣпление! Да целунешъ единъ човѣкъ, когато е истиналъ, да го вземешъ въ кжщи и да го стоплишъ като майка, това разбирамъ, но да се удоволствувашъ съ нѣговото тѣло, това не го разбирамъ, то е пиянство. Казвате: еди-кой си е мораленъ, еди-кой си не е мораленъ. Що е моралността въ човѣка? - Тя се опрѣдѣля отъ единъ вжтрѣшенъ законъ. Мораленъ е този човѣкъ, който държи твоего сърдце, твоя умъ, твоята душа и твоя духъ тѣй свещено въ себе си, както своитѣ. Защо спрямо себе си да имаме единъ законъ и да бждемъ снисходителни, а спрямо

другитѣ не? Еднакъвъ мораль, еднакви правила трѣбва да имаме и спрѣмо себе си, и спрѣмо другитѣ. Като срещнешъ единъ богатъ и единъ сиромасъ, каква разлика има между тѣхъ? И единиятъ мисли, и другиятъ мисли; и единиятъ чувствува, и другиятъ чувствува. И двамата, обаче, иматъ различно прѣдзначение въ свѣта. И сиромаситѣ сж хора благородни, и богатитѣ сж хора благородни. Това е служба! Нѣкой пжтъ осждятъ богатитѣ хора. Азъ не ги осждамъ, но ги съжалявамъ. Когато ми говорятъ за нѣкой богатъ човѣкъ, азъ го виждамъ като единъ конь, впрегнатъ въ една каруца, тегли тази каруца, на нея 20-30 кжщи натоварили, изпотилъ се, горкиятъ! Гледамъ слѣдъ него бѣдниятъ: той погладувалъ, пожадувалъ, но и той тегли каруца, само че празна. Тия двама души трѣбва сами да се разправятъ. Какъ? Азъ разсждявамъ: сиромасхътъ трѣбва да вземе малко отъ товара на богатия. Доиде богатия до единъ ржтъ, не може да кара повече, погледа, че следъ него идва сиромаса, нека му каже: братко можешъ ли да вземешъ малко отъ моя товаръ? - Мога, мога. Като стигнатъ до върха на планината, сиромасхътъ трѣбва да каже: ако обичашъ да си вземешъ пакъ своитѣ работи, заповѣдай! - Искамъ. Добрѣ ето ги! Тръгва си пакъ сиромасхътъ съ своята празна каруца. Питамъ: кое състояние е по-хубаво? Философски разгледано, послѣдното състояние е по-хубаво но споредъ васъ не е тѣй. Вие казвате: какво се е раздрѣнкала тази празна каруца? Не си струва тя. И жената като види, че мжжътъ и се връща съ празна каруца, казва: не съмъ доволна отъ тебе, не си мжжъ! Прави сте, богатиятъ има здравъ грѣбнакъ, може да носи, а сиромасхътъ има слабъ грѣбнакъ, не може много да носи. Когато грѣбнакътъ на сиромаса стане здравъ, и него Богъ ще може да натовари. Господъ има толкова материалъ, че всѣкиго може да натовари. Нѣкой казва: е, тѣй, да съмъ богатъ! Ученитѣ изчисляватъ, че въ океана има около 10 милиона тона злато. Всѣки човѣкъ по колко килограма злато може да носи? Ако може да носи по 100 кгр., тогава 200 милиона хора трѣбва да се впрегнатъ, за да прѣнесатъ всичкото това злато. Щомъ сте

жадни за това злато, единъ день, когато ви дойде врѣмето, ще си извадите отъ него.

Христосъ казва: “Блажени кроткитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята”. Щомъ наслѣдятъ земята, тя е една реторта, отъ която може да извадите туй богатство. Слѣдователно, само кроткиятъ човѣкъ може да забогатѣва. Само кроткиятъ човѣкъ може да има туй велико търпѣние. Това е вѣрно. Всички учени хора, които сж били кротки, сж имали този резултатъ.

“Блажени милостивитѣ, защото тѣ помилвани ще бждатъ”, казва Христосъ.

Въ български езикъ думата “помилвани” се употребява въ различни случаи. Нѣкой осжденъ може да бжде помилванъ; и дѣтето може да бжде помилвано отъ своята майка. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде помилванъ, трѣбва да бжде милостивъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да бжда милостивъ. Слушай, ако искашъ да бждешъ помилванъ, непрѣменно трѣбва да имашъ милостиво сърдце. Ами че това е едно велико качество у човѣка, това е единъ благороденъ импулсъ! Ние, съврѣменнитѣ хора, изхвърляме най-хубавото, най-благородното отъ себе си и казваме: да бждемъ смѣли и рѣшителни! Да, но въ това нѣма никаква философия. Въ какво седи тази смѣлостъ?

Казва Христосъ: “Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ”. Когато у насъ се зароди тази жажда, да придобиемъ всичко онова възвишено и благородно, за което копнѣе душата ни, тогава Богъ ще дойде: Този е пжтътъ. Когато нашитѣ сърдца сж така приготвени, само тогава Господъ ще дойде да живѣе въ насъ, и когато Той дойде, ще приготви онѣзи велики блага, които очакваме. Ние, съврѣменнитѣ, хора, не сме щастливи, и прѣди насъ не сж били щастливи, и когато дойдатъ слѣдъ насъ сжщо нѣма да бждатъ щастливи. Защо? Защото имаме една крива основа въ живота и говоримъ нѣща, които не сж вѣрни. Има нѣща вѣрни но не всички. И тогава ние се намираме въ положението на онзи староврѣмененъ герой, който си направилъ една крѣпостъ срѣщу

неприятеля отъ соль и отъ захарь, твърди като камъкъ - това намърилъ наоколо си. Но, като дошълъ дъжда, солта и захарята се стопили и отворили мѣсто за неприятеля. Въ нашия животъ има слаби мѣста, които всѣкога могатъ да се отворятъ. Тия мѣста сж вратитѣ за вашия неприятель. Тѣ сж солта и захарята. Колкото и да си силенъ, колкото и да си герой, като дойде водата, тя ще ги подмие, ще ги разтвори. Господъ е оставилъ за свѣта една врата за сладкия животъ, и една врата за соления животъ, и ако ти си ги заключилъ, а не бждешъ кротъкъ, Господъ единъ день ще изпрати водата и тѣзи врати ще се отворятъ за неприятеля. Водата ще задигне тия врати и тогава всички отвънъ свободно ще влѣзатъ въ дома ти. Водата, това е Божествениятъ животъ, който иде сега въ свѣта.

“Блажени праведнитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ царството Божие”.

“Блажени, които жадуватъ и гладуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ”.

Сега, ще ви приведа единъ малъкъ разказъ, изъ онова митическо състояние на човѣчеството. На нѣкой си царь - Бенамъ Саватъ било прѣдсказано, че въ дома му ще се роди дъщеря, която ще бжде една отъ най-знатнитѣ и виднитѣ членове въ царството. Тя ще бжде най-умна, най-благородна, но ще бжде особена въ своитѣ проявления. Името и ще бжде Иурания. Българинътъ, като чуе това име, ще каже: е оране трѣбва! Гъркътъ пъкъ ще разбере небето - Урания. Не, името на тази царска дъщеря било Иурания. Слѣдъ като се родила, събрали се най-умнитѣ мждреци въ царството да я възпитаватъ. Когато завършила 21 година, своето пълнолѣтие, споредъ тогавашнитѣ обичаи, трѣбвало да се явятъ 10 души кандидати, царски синове, които да направятъ прѣдложение за ржката и. Единъ отъ учителитѣ и казалъ, че нейниятъ избраникъ трѣбва да има едно качество, а то слѣдующото: той трѣбва да носи въ себе си свещения огънь. Тѣлото му трѣбва да се отваря, и сърдцето му да става олтарь на този свещенъ огънь, който да

гори тамъ, а на свѣтлината му тя да чете свещената книга Исаваатъ. Започнали да се изреждатъ кандидатитъ единъ слѣдъ другъ. Първиятъ дошълъ, донесълъ всичкитъ си подаръци, и тя го приела въ една своя стая, направена само отъ кристалъ, херметически затворена, и му казала: ти можешъ ли да отворишъ тѣлото си и въ сърцето ти да се породи онзи свещениятъ огънь? Не, това го нѣма въ мене. Е, тогава ще дойдешъ идущата година. Изпратила този кандидатъ. Дошълъ вториятъ, третиятъ, изреждали се единъ слѣдъ другъ, и тя изпращала всички по сжщия начинъ - никой не могълъ да направи това, което тя искала. Най-послѣ дошълъ десетиятъ, нейниятъ избраникъ. Той легналъ - ще помислите, че умрѣлъ - не, той отворилъ тѣлото си, отворилъ сърцето си, и въ него се явява този, свещениятъ огънь, отваря се и тази свещена книга Исаваатъ, и тя вече могла да чете. Уводнитъ думи били слѣднитъ: "Възможноститъ на Любовта сж възможности на живота. Възможноститъ на живота сж възможности на сърцето. Възможноститъ на сърцето сж възможности на ума. Възможноститъ на ума сж възможности на душата. Възможноститъ на душата сж възможности на Духа. Възможноститъ на Духа сж възможности на Бога".

И тѣй, любовта въ живота трѣбва да бжде възможна. Азъ не говоря за тази любовъ, която вие разбирате, въ която се зараждатъ подозрения, ограничения, плътски състезания. Това не е любовъ, това сж примѣси, това е окисляване. Азъ говоря за онази Божествената Любовъ, която прониква въ човѣшката душа. Тя носи едно отъ най-великитъ блага, които човѣкъ до сега не е опиталъ. Любовта прави човѣка господарь на себе си. Тя не заробва човѣка. Онзи, който те люби, той ще те освободи; а онзи, който те вързва, той те възпитава. Майката може да бжде емблема на Любовта. Учителитъ може да бжде емблема на Мждростта. Кой може да бжде емблема на Истината? Любовта може да дойде чрѣзь майката, само тя може да даде животъ. Мждростта и знанието може да дойдатъ чрѣзь Учителя, а свободата и Истината

чрѣзъ кого ще дойдатъ? Свободата и Истината ще дойдатъ чрѣзъ твоя възлюбенъ, който ще ти отвори свещената книга на Исаавата и отъ тази книга ти ще можешъ да четешъ. Онзи, който отвори тази книга и може да чете отъ нея, веднага ще бжде свободенъ. Като са пукне онова житно зърно и сѣменцето се разрасне нагоръ, то е свободно вече отъ този затворъ. Щомъ се пукне туй сѣменце, този разуменъ духъ, който е билъ затворенъ въ него, веднага отива нагоръ въ невидимия свѣтъ и започва да работи. Въ херметическитѣ, затворенитѣ, станции на всички сѣменца седятъ затворени разумни сжщества, изучаватъ нѣщо. Вие ще кажете: какъ е възможно въ това сѣменце да е затворенъ единъ духъ? Той е като една точка, безпространственъ, който сжществува като идея въжтрѣ въ насъ. Тази идея е извънъ всѣко врѣме и пространство, а влада врѣмето и пространството. Тя е извънъ живота, а влада живота. Тя е извънъ разумността, а влада разумността.

Сега съврѣменнитѣ учени хора разискватъ по въпроса, що е сила? Всѣка една сила е сглобена отъ нѣколко способности. У човѣка, запримеръ, като се сглобятъ 4-5 способности, правятъ го силенъ, енергиченъ. Силитѣ, енергиитѣ, това сж способности. Слѣдователно, елементитѣ на нѣкоя сила може да бждатъ отъ умственъ характеръ; елементитѣ на нѣкоя сила може да бждатъ отъ сърдеченъ характеръ. Нѣколко морални чувства, събрани заедно, може да образуватъ една сърдечна сила. Тъй че, ако вие разложите една Божествена сила на ума, може да намѣрите вашитѣ способности на ума. Ако разложите една Божествена сила на сърдцето, може да намѣрите вашитѣ чувства. Сега вие разглеждате силитѣ като чувства, а трѣбва да поставитѣ чувствата като сили. Ако разглеждате умственитѣ сили, трѣбва да ги поставитѣ като способности. Прилагане на силитѣ трѣбва. Та, казвамъ: тази свещена книга трѣбва да се изучава. За това нѣщо и старитѣ гърци сж казвали: “Човѣкъ трѣбва да се познае”. Тази написана книга е самиятъ човѣкъ. Колко велики нѣща има написани въ вашия мозъкъ, на вашитѣ очи, на вашитѣ вѣжди, на вашия носъ, на вашето лице,

на вашето чело! Това е единъ цѣлъ животъ, който се отразява. Е, казватъ, това е лице! Да но колцина отъ васъ сж чели тѣзи свещени писма написани на човѣшкото лице? Колцина отъ васъ сж могли да прочетатъ онази дълбока скърбъ, написана въ душата на нѣкой човѣкъ? Този човѣкъ може да е царь, може да е богатъ, може да има всичко на земята, но той е незадоволенъ, вътрѣ въ душата си усѣща една празнина, усѣща гладъ и жажда. Този гладъ, тази жажда въ него, това е Божественото. Благодарение на този гладъ и тази жажда, Богъ ни показва Истината, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Туй ние наричаме Богъ, природа и т. н. Когато ние така схванемъ този живия Господъ и го разберемъ, Той ще вземе участие въ всичкитѣ наши дѣла. Кога ще вземе Богъ участие въ нашия животъ? - Когато възлюбимъ Бога, когато отворимъ сърдцата си и ги направимъ олтарь, на който да гори този свещенъ огънь на Любовьта и на нейната свѣтлина да четемъ свещената книга. Само тогава Богъ ще ни посѣти. Защо сега Богъ не може да ни посѣти? Защото този огънь никждѣ не гори а щомъ не гори той, на какво ще четемъ свещената книга? Ти убеждавашъ единъ човѣкъ, че има Любовь, че има Мъдростъ, че има Истина, а той ти казва, че човѣкътъ трѣбва да яде и да пие. Не, въ яденето нѣма никакъвъ смисълъ, то е само единъ механически процесъ. Какъвъ смисълъ има въ яденето? Гледашъ, нѣкоя красива дама и нѣкой младъ момъкъ седнали да ядатъ и току си кривятъ устата на една на друга страна, изпълняватъ нѣкакво си тайнство. Ние сме смѣшни карикатури прѣдъ небето съ своитѣ разбирания. Дѣвкането е свещено, само когато служишъ на Любовьта. Служишъ ли на Любовьта, можешъ да кривишъ устата си. Запримѣръ, азъ дигамъ и слагамъ мотиката на лозето си цѣлъ день, огъвамъ се. Вижъ, туй огъване вече е на мѣстото си. Когато азъ ямъ и съзнавамъ, че трѣбва да пратя туй ядене на онзи, който работи за мене, ще кажа: Господи, ще си кривя устата, но ще изпратя всичкия необходимъ материалъ, за да съградишъ нѣщо въ мене. А сега, нѣкой яде, огъва се, криви си устата, радва се и казва: а, кокошката е сладка! Да, за тебе

е сладко, но за нея е горчиво. Ти ядешъ, но на нея не е сладко. Казва: ехъ, сладъкъ е хлѣбецътъ! Да, сладъкъ е, но я да те туримъ на воденичния камъкъ, че ще видишъ! Вие заколите агнето, опечете го и казвате: агнето вече не чувствува болка. Вие се лъжете. Когато нѣщата въ природата не ставатъ съ любовь, има една вътрѣшна скѣрбъ, която съ нищо не може да се уталожу. Когато агнето се пече, винаги отъ него оставатъ живи клѣтки, които не могатъ да умираатъ даже и при 300-400 градуса. Тия клѣтки, като влѣзатъ въ тебе, ще те пекаатъ, тѣ сж живи. Вие казвате: науката е доказала това - онова. Чакайте! Какво е доказала науката? Науката едва е започнала да доказва нѣщата. Азъ бихъ желалъ всички учени хора да иматъ туй смирение, да признаятъ, че има болести въ свѣта и искрено да кажатъ, на какво се дължатъ тѣ. Ще кажете: ама може ли безъ болести? - Може. Ние можемъ да прѣчистимъ своята кръвь и тогава нѣма да боledуваме. Но кога ще бжде това? - Когато имаме тази свещена Любовь на правдата. Правда трѣбва да има въ всинца ни, справедливи трѣбва да бждемъ!

Като сега нѣкой пжтъ въ стаята си, гледамъ, имамъ на разположение дрехи, ковѣри, 10 души да облека. Размишлявамъ си: кой-какъ дойде ще каже, че стаята ми е много добрѣ мобилирана, че би желалъ и той да живѣе тукъ. Казвамъ си: да, това за мене е единъ мобилиранъ затворъ. Ще ме залъгватъ съ една кирлива черга! Смисльтъ не е въ това. Пъкъ нѣкой пжтъ гледамъ, отъ печката ми излиза толкова димъ, че пердетата ми ставатъ черни. Казватъ: отлична е стаята му! Не е отлична тази стая, толкова димъ гълтамъ въ нея. Казвамъ си: не ме гледайте въ тази стая. Елате да ме видите въ онази херметическа стая, която е направена отъ стѣкло и за която Мойсей казва: "Събуй си обущата"! Когато дойде нѣкой, който ме обича и когото обичамъ, ще го въведа въ тази свещена стая. Нѣкой казва: азъ го обичамъ, така мисля за него. Питамъ: съ коя любовь обичашъ, съ тази въ която има промѣни? Не, въ Божията Любовь нѣма никакви промѣни но има отваряне на сърдца, има веченъ стремежъ за помагане.

Христосъ казва: “Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Божията правда, защото тѣ ще се наситятъ”. Гладътъ, жаждата, това сж едни велики сили, на които трѣбва да дадемъ ходъ, не трѣбва да се плашимъ отъ тѣхъ. Това сж качества, свойства вжтрѣ въ живота. И сега всички трѣбва да жадуваме и гладуваме не за хлѣбъ, но за онази велика Божествена Любовь, да дойде по-скоро тя въ свѣта. Само тогава ще се разрѣшатъ въпроситѣ въ свѣта. Трѣбва да има абсолютна правда спрѣмо всички хора безразлично. Правдата е отношения на души. Дойде ли правдата, ще се яви онова уважение, онова почитание, което трѣбва да иматъ всички хора единъ къмъ другъ. Тогава нѣма да гледаме единъ на другъ съ прѣзрѣние, но ще бждемъ свещени единъ за другъ. Това не значи, че трѣбва да забравимъ себе си, но да туримъ всѣко нѣщо на мѣсто и да познаемъ, кога ще дойде онзи нашъ възлюбленъ. Трѣбва да знаемъ, че всичко, което сега вършимъ на земята, е приготвление за онзи великъ Божественъ животъ, който иде. Трѣбва да знаете, че прѣди повече отъ 20 милиона години човѣкъ е билъ въ едно животинско състояние, не е билъ тѣй интелигентенъ, както сега, не е ималъ тия условия да се прояви, миналъ е прѣзъ много форми, докато стигне сегашното си състояние. И отъ сега нататъкъ пакъ ще минава прѣзъ много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, прѣзъ които е миналъ, не трѣбва да бждатъ едно унижение за него. Като види единъ волъ, трѣбва да отиде при него, да му каже: братко, азъ живѣхъ едно врѣме при васъ, изпълнявахъ сжщата служба. Баба ми, дѣдо ми сжщо сж минали прѣзъ този пѣтъ. Много съмъ ви благодаренъ. Послѣ нека го помилва, нека го погали малко. Този волъ много ще се зарадва. Това е философия! А вие ще кажете: а, това говедо! Послѣ, като види единъ конь, нека отиде при него, да го погали, да му поговори сжщото нѣщо, да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно врѣме и той е билъ въ това състояние, затова го разбира. Сжщо да постѣпи и съ плоднитѣ дървета - ябълки, круши и др. Прѣди много милиони години човѣкътъ е билъ едно плодно растение.

Чудни сж хората! Казватъ: какъ, азъ да съмъ билъ дърво, азъ да съмъ билъ лоза или нѣкакво животно! Ами тогава, запитвате ли се, отъ гдѣ се породила у насъ тази любовъ, това чувство къмъ тия ябълки, круши, грозде и другитѣ плодове? Връзки имаме ние съ тѣхъ, живѣли сме заедно съ тѣхъ, били сме въ тѣхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христосъ казва: “Азъ съмъ лозата, вие прѣчкитѣ, и всѣка прѣчка, която не дава плодъ, Отецъ ми я отрѣзва и посажда отново, за да даде повече плодъ”. Не е унижение да бждешъ ябълка! Азъ прѣдпочитамъ да бжда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена прѣчка, отколкото да нося единъ патрон-дашъ.

Чрѣзъ тази правда Богъ сега ни учи, какъ да разпрѣдѣляме тѣзи енергии, какъ да служимъ на човѣчеството. Правдата е, която опрѣдѣля отношенията между хората. За въ бждаще прѣдъ насъ седи едно велико благо. Тѣзи отъ васъ, които сж готови, ще разбератъ тази велика истина, а нѣкои може да кажатъ: не, ти ни кажи сега нѣщо реално, какво трѣбва да направимъ, за да излѣземъ отъ туй безизходно положение. Казватъ: добръ, твоео безизходно положение е за 1,000 лв. Ела при менъ, ще ти дамъ 1,000 лв., и ти ще бждешъ въ изходно положение. Гостилничаръ си, нѣмашъ нито петъ пари въ джоба си. Ела при менъ, азъ ще ти дамъ 1,000 лв. Слѣдъ като му дамъ 1,000 лв., той ще ми каже: добръ, ти ми даде сега 1,000 лв., но за другия мѣсецъ какво ще правя? Пакъ човѣшкото иде. Ти си осигуренъ за единъ мѣсецъ, нѣма какво повече да се безпокоишъ. Богъ ще промисли по-нататъкъ. Въ насъ трѣбва да има вѣра, че Богъ, който ни е създалъ, ще се грижи за насъ, ще осигури нашето бждеще. Кой е онзи баща, който не се грижи за своя добъръ синъ? Кой е онзи учителъ, който не се грижи за своя добъръ ученикъ? Кой е онзи господаръ, който не се грижи за своя добъръ слуга? Вие казвате: забравилъ ме е Господъ. Не, ще учите! Ако искамъ учителятъ ми да ме люби, ще уча. Ако искамъ майка ми да ми даде животъ, да ме люби, ще я обичамъ, ще я почитамъ отъ всичкото си сърдце, тѣй както Бога почи-

тамъ и обичамъ. И тогава, онзи, който ще ни донесе тази свобода, който ще ни отвори онази велика свещена книга да разберемъ тѣзи велики истини, да разберемъ възможноститѣ на живота, върху които трѣбва да размишляваме, това ще бжде нашиятъ възлюбенъ. Нѣма по-хубаво състояние отъ това, да чувствуваши Божието присъствие въ дълбочината на душата си! Ти си боленъ, и Богъ отвѣтрѣ ти казва: “Не бой се, слѣдъ една седмица ще оздравѣешъ”! Ти оздравѣешъ, но пакъ се усъмниши. Оплетатъ се твоитѣ материални работи, и Той ти казва: “Не бой се, ще се оправятъ”. И дѣйствително, не мине много време, гѣдо ти умре, остави ти наследство, и твоитѣ работи се оправятъ. Искашъ да се учиши, да слѣдвашъ нѣкъдѣ, но срѣдства нѣмашъ. Той ти казва: “Не бой се, ще ти се отвори пътя”. Отваря ти се пътятъ. Музикантъ си, обезсърчиши се. Туи Божественото вѣтрѣ ти казва: “Не бой се, не се обезсърчавай”! Писателъ си, обезсърчиши се. Учителъ си, обезсърчиши се. Майка си, обезсърчиши се. Не бой се! Туи Божественото у насъ всѣкога говори. Богъ е, който говори въ насъ, но трѣбва да имаме тазъ безавѣтна Любовь!

Вие казвате: този човѣкъ, тамъ на масата, върва ли въ всичко това, което говори? Този въпросъ, дали вървамъ, или не, се отнася до мене. Азъ не се спирамъ на това, дали вие ще вървате, но казвамъ: опитайте и ще видите! Вземете тази сѣмка, посѣйте я така и така, и ще видите! Има Единъ въ свѣта, който може да взима участие въ вашия животъ! Той е този живиятъ Господъ, за когото ви говоря. Той ще бжде съ васъ въ всичкитѣ положения на живота ви, и при сърдцето ви, и при ума ви. Въ най-мжчнитѣ моменти на живота ви, Той ви казва: “Не бойте се, работата ви ще се уреди! И урежда се работата ви. Сжщото е и съ всѣки единъ народъ. Народитѣ не трѣбва да се самоизтрѣбятъ съ оржжия. Господъ живѣе въ всички народи, но каквото имъ каже, трѣбва да го слушатъ.

Всичко това, което ви говоря, това сж думи на великия разуменъ животъ, който всички сте опитали. Азъ проектирамъ извѣстни лжчи, но тази свѣтлина иде отъ друго мѣсто. Не

мислете, че азъ искамъ да играя роля на единъ грамофонъ, но говоря отъ изобилието, въ което живѣя. Азъ оставямъ това изобилие да мине прѣзъ васъ, пъкъ вие ще дадете на другитѣ. Божественото не търпи спънки! Всички ще дадете мѣсто на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви ще бждатъ млади, хубави, свѣтящи; само тогава погледътъ ви ще бжде благороденъ, милъ; само тогава всичкитѣ ви работи бързо ще се разрѣшатъ!

Та, ако дойде обезсърчение, радвайте се, не малодушествувайте! Даже и най-голъми противорѣчия да се родятъ въ живота ви, нека се родятъ! Туи сж възможности за проявление на Бога. Даже и въ гъното на ада да отидете, ще познаете, колко е великъ Богъ, ще познаете Неговата Любовь. И когато дойдатъ най-голъмитѣ нещастия въ живота ви, вложете надеждата, да видите, колко велика е Божията Любовь, Божията Мъдростъ, Божията Истина! Не мислете, че извънъ Бога ще добиете великото. Не, великото се добива само въ Бога. Всички трѣбва да бждемъ въ връзка съ Него! Това е смисълътъ на нашия животъ!

“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ”, казва Христосъ. Да гладуваме и жадуваме за кого? - За Този, който ни е далъ живота.

Да гладуваме и жадуваме за какво? - За благородни чувства.

Да гладуваме и жадуваме за какво? - За благородни мисли, за онова възвишеното, великото въ свѣта! Само то ще вложи своята Свѣтлина и Духъ въ насъ, за да разтърси всѣка една клѣтка отъ нашия организъмъ.

И като стана сутринъ рано, никаква мисълъ за работата си, а първо да отправя душата си къмъ Онзи свещенъ трепетъ на живота! Тогава ще взема мотиката и ще отида да работя на лозето.

Любовъ къмъ Бога, Любовь къмъ тази абсолютна велика Правда, която е еднаква къмъ всички! - Това е смисълътъ на живота. Това е къмъ което Богъ ни призовава сега всинца - да

дойде да живѣе въ насъ и да направлява работитѣ ни. Само така ще разберемъ смисълъ на този животъ, въ който сме потопени. Нѣма по-красиво състояние отъ това!

“Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, защото тѣ ще се наситятъ съ Божествената Любовь”!

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 28 декемврий,
1924 г. въ гр. София.

Моята заповѣдь

Ще взема нѣколко интимни думи отъ рѣчьта на Христа къмъ своитѣ ученици.

Тая е моята заповѣдь, да имате любовь помежду си както ви азъ възлюбихъ¹.

Въ паралелъ съ това ще взема едно изречение, прѣводъ отъ свещената книга: “Люби, учи, свободенъ бжди!”

Разумниятъ животъ, самъ по себе си, трѣбва да се разясни. Туй разяснение е необходимо за човѣшката душа. То е единъ вътрѣшенъ процесъ, важенъ и необходимъ. Затова именно човѣкъ е дошълъ на земята. Земята не е била, и нѣма да бжде едно постоянно жилище на човѣка. Тя е едно прѣходно жилище. Човѣкъ е гостенинъ тукъ на земята и слѣдъ време ще я напусне. Слѣдователно, при сегашното негово гостуване на земята, той има да научи извѣстни уроци, да придобие извѣстни знания. Той нѣма защо да се оплаква отъ тия уроци, той е пжтешественикъ. Попитайте онзи англичанинъ, който се качва по високитѣ върхове на Алпитъ, оплаква ли се отъ мъчноцитѣ, които срѣща? Единъ англичанинъ счита за привилегия да мине прѣзъ всичкитѣ мъчности, за да стигне върховетѣ. Нима онѣзи англичани, които искатъ да се качатъ на Хималаитѣ, да стигнатъ върха Евересъ, има защо да се оплакватъ? Не, нѣкои отъ тѣхъ жертвуватъ живота си даже. Онѣзи хора, обаче, които не разбиратъ смисъла на живота, казватъ: не струва човѣкъ да прави толкова усилия. Най-великитѣ нѣща въ живота седятъ именно въ такива условия. Въ какво седи разликата между едно животно и човѣка? - Въ интензивността на тѣхнитѣ усилия. Човѣкъ има високи стремежи въ живота си, а едно животно има обикновени стремежи. Пъкъ и между всички

¹ Иоана 15:12

хора пакъ има разлика. Всички хора нѣматъ еднакви стремежи. Нѣкои казватъ: ние съ философия не се занимаваме. Питамъ тогава: съ какво се занимавате? - Съ обикновенитѣ нѣща въ живота. Философията е за философитѣ. Е, нѣма съмнение, че туй изречение е право. Философията е за философитѣ. Мждростта е за мждритѣ хора, глупостта е за глупавитѣ хора. Подъ думата “глупавъ животъ” разбирамъ единъ обикновенъ животъ, въ който състоянията не сж разяснени. Ние не знаемъ, защо трѣбва да живѣемъ. Ние не знаемъ, причинитѣ на страданията. Раждаме се като дѣца, растемъ и остарѣваме, а при това, ако ни запитатъ, защо се раждаме и защо остарѣваме, ще кажемъ: такъвъ е законътъ на природата. Е, какъвъ е този законъ? - Законъ се дава само на разумнитѣ същества, а на неразумнитѣ същества се туря юларъ, никакъвъ законъ не имъ се дава. На воловетѣ не казватъ: новъ законъ се пише. Турятъ имъ юларъ и казватъ: ще вървишъ напрѣдъ! Разумнитѣ същества, които разбиратъ какво нѣщо е законъ, нѣматъ гемъ, нѣматъ юларъ и на тѣхъ се казва: нова заповѣдъ се пише; или, тази е моята заповѣдъ: “да имате любовь помежду си”. Хората, при сегашнитѣ условия, при които се намиратъ, не могатъ да схванатъ, какво нѣщо е истинската любовь, която, се проявява. Защо? Тия органи, съ които могатъ да я схванатъ не сж още съградени у тѣхъ. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който има слаби прояви на електричество и магнетизъмъ въ себе си. Какъ се проявяватъ тия сили въ него? - Тѣ се проявяватъ въ видъ на извѣстни течения. Това сж състояния на самата жива природа. При слабитѣ прояви едва забѣлѣзваме нѣкакви движения, а при силнитѣ прояви тия движения сж много силни и произвеждатъ такъвъ ефектъ, какъвто може да се прѣдизвика отъ силния електрически токъ. Това лесно може да провърите въ града Вашингтонъ, гдѣто американцитѣ иматъ два голѣми топа, свързани съ силни електрически батерии, които топове се намагнитизирватъ така силно, че всѣки, който отива тамъ съ нѣкакъвъ желѣзенъ прѣдметъ, или съ обуца съ гвоздеи, трѣбва да ги остави вънъ и така да влѣзе, иначе, ще намѣри обущата

си свалени отъ краката. Този магнетизъмъ нѣма да те пита, благороденъ ли си, или простъ. Всѣки, който отива съ обуца, подбити съ гвоздеи, ще намѣри обущата си закачени на тона. Тъй бързо става това, че нѣма време да се сътишъ, какъ е станало. Ние нѣкой пжтъ се спираме прѣдъ природата и питаеме: защо става това нѣщо? Когато отивашъ при единъ такъвъ силенъ токъ, нищо нѣма да питашъ. Ще оставишъ навънъ всичкото желѣзо, което имашъ въ себе си и ще влѣзешъ безъ желѣзо. Значи, магнетизмътъ казва: азъ не искамъ никакви оржжия. Той взима всичкитъ ти оржжия. Човѣкъ, който отива при Любовта съ желѣзо, по сжщия законъ ще постжпятъ съ него и тукъ. Всичкото желѣзо, което е у тебе; всичкото сребро, което е у тебе; всичкото злато, което е у тебе и всичко туй, което те е спъвало въ живота, ще оставишъ на страна и така ще отидешъ при Любовта. Мнозина запитватъ: ами безъ това не може ли? - Не може. При сегашнитъ условия на живота има много нѣща, безъ които не може, но въ този великъ законъ на живота, къмъ който се стремимъ ние, разумнитъ сжщества, много отъ сегашнитъ нѣща ще станатъ за насъ непотребни. Тия прѣходнитъ състояния не трѣбва да считаме за вѣчни, за неизмѣни. Туй, което сега ти служи като една потрѣба, ти го използвай, но не обвързвай сърцето и ума си съ него, да мислишъ, че като ти е полезно днесъ, ще ти е полезно и слѣдъ вѣковете. Не, за сега само ти е потрѣбно. Обаче въ закона на Любовта има нѣщо особено, различно отъ това въ обикновената любовъ. Обикновената любовъ внася разединение и умраза между хората. Сега, нѣкои казватъ: какъ се е родила умразата? Азъ се изразявамъ математически, казвамъ: плюсъ и плюсъ даватъ плюсъ. Плюсътъ означава една положителна сила. Когато хората сж положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това сж само прѣдположения. Това можемъ да докажемъ на всѣки едного отъ васъ. Запримѣрь, двама млади хора отъ София спорятъ за една хубава

кжца въ града, на много хубаво мѣсто, добръ съградена. И двамата сж заинтересувани, искатъ да я купятъ. Защо? - И двамата сж млади, искатъ да се женятъ, а тѣхнитѣ възлюбени искатъ именно тази кжца. По-хубава отъ тази кжца нѣма, затова и двамата се сърдятъ, претендиратъ за нея. Обичатъ тази кжца и считатъ, че само въ нея е тѣхното щастие, защото и тѣхнитѣ възлюбени я обичатъ. Ако единиятъ отстѣпни, безъ да се бори, ще кажатъ за него: той е малодушенъ, той е баба. За другиятъ пѣкъ, който настоява, ще кажатъ: а той е герой! Въ Любовьта има единъ законъ, споредъ който, онзи, който отстѣпва, е юнакъ; а онзи, който не отстѣпва е баба. Вие ще кажете сега: защо е баба? Прѣди 10-15 години отъ Варна излѣзе единъ тренъ, мина прѣзъ Гебедже и продължи по-нататѣкъ пѣтя си. Обаче, къмъ Гебедже излѣзе единъ биволъ, наежи се срѣщу машината и каза: никого не пуцамъ да мине отъ тукъ! Машинистътъ дава сигналъ - пиу, пиу, но биволътъ не отстѣпва. Машинистътъ пуца машината, и тя минава върху този биволъ, който става само на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски биволъ? - Искаше да покаже своето юначество. Що му трѣбваше да стои на пѣтя на тази желѣзница? Тамъ гората е широка, да отиде и да пие вода, колкото иска. Да, но той искаше да покаже своето юначество. Онѣзи, които се противятъ на законитѣ на Любовьта, участъта имъ всѣкога е като участъта на този биволъ. Всѣко едно сжщество, въ което се поражда желание да тури ограничения въ проявленията на Божията любовъ, бива смачквано като този биволъ. Ще ви дамъ друго едно сравнение. Прѣдставете си, че вие отивате при единъ прѣкрасенъ изворъ, при който нѣкой благочестивъ, разуменъ човѣкъ е направилъ една хубава, мраморна чешма, съ хубаво корито, съ хубави широки кранчета. Прѣдставете си сега, че всички тия хора, които отиватъ всѣки день да черпятъ вода отъ този изворъ, рекатъ да си отчупватъ по едно парченце отъ мрамора. Какво би станало съ тази чешма? - Ще се развали. Не е важно да взимаме камъчета отъ тази чешма, но водата на този изворъ е важна. Законътъ на Любовьта казва: ще взе-

мешъ отъ водата на този изворъ, а камънитъ, които сж украшения, ще оставяте незасегнати. Чешмата това е човъшкото тѣло, а любовта, която се проявява въ човѣка - това е водата на този прѣкрасенъ изворъ. Ние мислимъ, че като обсебимъ тѣлото, ще придобиемъ Любовта. Не, Любовта е извънъ тѣлото, а тѣлото е условие, чрѣзъ което тя се проявява. Каква е разликата между любовта на една птичка и любовта на единъ човѣкъ? Нима птичката не защитава своитѣ малки, не се жертвува за тѣхъ по сжщия начинъ, както и майката защитава и се жертвува за своитѣ дѣца? Ще кажете: да майката се жертвува! По отношение на любовта, и майката се жертвува, и птичката се жертвува. Любовта имъ има еднакво проявление, само че по количество майката е единъ голѣмъ изворъ, а птичката - по-малкъ. По отношение качеството на любовта, обаче, водата и на голѣмия, и на малкия изворъ е еднаква. Нѣкой пжтъ ние мислимъ, че се различаваме въ любовта си. Туй различие е само привидно. Прѣдставете си единъ голѣмъ изворъ въ периферия, и водата отъ него изтича отъ множество различни цѣви. Да кажемъ, че нѣкои цѣви сж прави, други образуватъ разни букви, трети сж спиралообразни, четвърти - кржгообразни, пети джгообразни, изобщо съ всевъзможни форми. Сега, прѣдставете си, че нѣкои отъ васъ получаватъ водата отъ една цѣвь, а други отъ друга цѣвь. Какво ще кажете за водата отъ тия различни цѣви? Ще кажете: моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цѣвь не мяза на твоята. Вѣрно е, че тия цѣви не сж еднакви, но не сж цѣвитѣ, които опрѣдѣлятъ качеството на водата. Слѣдователно, ако единъ човѣкъ има единъ видъ характеръ, другъ човѣкъ - другъ характеръ, нѣкое животно пкъ - свой особенъ характеръ, любовта на всички тия сжщества, обаче, ще се проявява по единъ и сжщъ начинъ. Въ проявлението на любовта между хората и животнитѣ сжществува само тази разлика, че когато любовта се проявява въ животнитѣ, съзнанието у тѣхъ се пробужда мигновено и послѣ пакъ загасва. А когато любовта се пробужда у човѣка, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго време.

Слѣдователно, проявлението на любовта зависи отъ пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любов, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ отъ младитѣ царе въ Европа, чието име нѣма да кажа. Този случай е станалъ прѣди войната. Единъ день този царъ излиза на разходка съ своя фѣйтонъ и по пѣтя срѣща единъ дѣдо и една баба, които се подпиратъ на тояжката си, едва вѣрвятъ. Като ги вижда, царътъ веднага спира фѣйтона си и казва на тия стари хора: “Заповѣдайте, качете се на моя фѣйтонъ да продължите пѣтя си”! Качватъ се тѣ на фѣйтона при него, и той започва да ги занимава. Питамъ какви сж били побужденията на този младъ царъ, за да спре фѣйтона си, да покачи въ него тия двама старци и да се разговаря по цѣлия пѣтъ съ тѣхъ? Въ него имаше нѣкакви побуждения. Този дѣдо казва на царя: “Е, синко, благодаря ти, че ме покани въ фѣйтона си, краката ми се бѣха откжснали отъ умора, всрѣдъ пѣтя щѣхъ да си остана”. - Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ми се отгаде случай да ви услуга. И бабата сжщо казва на царя: “Господъ здраве да ти дава, синко, ако не бѣше ти, щѣхме да си останемъ по пѣтя”. - Нѣма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнахъ и можахъ да ви услуга. Той ги завежда до кжщата имъ, взима имъ адреса и казва: “И другъ пѣтъ бихъ желалъ да ви услуга”. Тѣ му казватъ: “Е, синко, такива хора много рѣдко се срѣщатъ, не знаемъ гдѣ си възпитанъ”. - Не, има добри хора по свѣта, има ги навсѣкждѣ. Когато човѣкъ иска да прояви любовта, той може и като царъ да я прояви, може и като простъ, като бѣденъ човѣкъ пакъ да я прояви. Въ тоя случай тия двамата стари хора сж били разумни, добри хора! Сега, азъ нѣма да ви разправамъ нищо за разговора, който се е водилъ между тѣхъ. Това е единъ цѣлъ разказъ. Царътъ е почерпилъ единъ великъ урокъ отъ този разговоръ. Стариятъ дѣдо казва на царя: “Е, синко, добръ да живѣешъ! Виждашъ ли моята глава, какъ е побѣлѣла отъ страдания? Много съмъ страдалъ въ живота си, и знаешъ ли защо съмъ дошълъ до туй положение? Гледай ти поне да бждешъ изпълнителенъ, и прави на всички тѣй, както направих на насъ.

Бжди тѣй услужливъ не само къмъ старитѣ, но и къмъ всички нуждаюци се” ! Какво би било отъ васъ, ако въ сърцата ви би проникнала тази любовъ! Не че тази любовъ не сжществува въ васъ, но нѣкой пжть не искате да я проявите, а за сега проявявате само любовта, която разединява. Любовта има еднакво проявление въ всички хора. Когато тя дѣйствува въ човѣка, кара го да люби, да се учи и свободенъ да бжде. Любовъ, която не прави човѣка свободенъ, не е любовъ. Любовъ, която обвързва човѣка, която носи заблуждения за него, която го спѣва и събужда въ него онѣзи отрицателни качества, е положителна любовъ, тя не е за насъ. Онази любовъ, която сега е потрѣбна на съврѣменното човѣчество, е любовта, която носи сила въжтрь въ себе си. Тя е любовта, която трѣбва да внесе миръ, разумностъ и търпение въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе себеотрицание въ човѣшката душа. Тази любовъ трѣбва да внесе свободна жертва въ човѣшката душа. Когато ние изучаваме самата природа, виждаме, че въ своитѣ прояви тя носи всички благородни качества. И ако нѣкой пжть ни се показва така груба, то е просто, за да ни упжти, да ни покаже правия пжть. Нѣкой пжть ни прави като дѣцата. Съ това тя иска да каже: ти трѣбва да имашъ духа на младото дѣте. Какъвъ е духътъ на младото дѣте? - То има силна вѣра. Въ него нѣма дѣвѣ мнения. Каквото кажешъ на онова непокварено дѣте, то вѣрва безъ колебание, безъ всѣкакво съмнѣние. Дѣтето, това е човѣкътъ който е готовъ да се учи. Стариятъ човѣкъ е разумния човѣкъ. Стария човѣкъ въ материалнитѣ работи не е готовъ да дава. Той тамъ не е щедъръ, но ако дойде да ти разправя едно-друго, той е готовъ да ти разправя съ часове. Седни при нѣкой дѣдо, ще видишъ, какъ е готовъ да ти разправя това-онова съ часове: но бутнешъ ли този дѣдо за кесията, той казва: не пипай! Умътъ пипай, всичко пипай но кесията не пипай! Вслѣдствие на това, онѣзи, които бутатъ кесията на дѣдото, иматъ много лошо мнѣние за него и казватъ: много стипца човѣкъ е този дѣдо! Дѣдото казва: “Паритѣ развалятъ човѣка, дѣдовото. Ако ти дамъ пари, ти ще отидешъ да пиешъ, това

ще направшишъ, онова ще направшишъ, ще се развалишъ. Ако искашъ, азъ мога да ти дамъ знания”. И готовъ е този дѣдо, това да ти разправя, онова да ти разправя. Но младиятъ, слуша, слуша, току бръкне въ кесията. Този младъ не разбира духа на дѣдото, а дѣдото го разбира. Има млади, които разбиратъ дѣда си, и тогава се образува хармония между млади и стари. Любовь между двама млади не може да съществува. Азъ мога да ви докажа това. Двама млади не може да се обичатъ, но младъ и старъ могатъ да се обичатъ. Между тѣхъ може да се завърже най-хубавата, най-идеалната любовь. Дѣдото слѣдъ 4-5 години ще замине, у него, нѣма никаква користолюбива цѣль къмъ младия. Между дѣдото и младия може да се образува такава връзка, че единиятъ и другиятъ добръ да се разбиратъ. Слѣдователно, между насъ и природата може да се образува най-интимна връзка. Защо? - Природата е стара. Тя носи всички знания, всички богатства въ себе си, и ние, като млади, които сме дошли, на земята да се учимъ, тя е готова да ни послужи. Но и тя си има своя кесия. Щомъ бутнешъ кесията и, тя казва: а, дѣдовото, не може! И като казватъ, че има нѣща невъзможни, вѣрно е. Защо? - Тия богатства сж вѣдни за насъ.

Сега, Христосъ се обръща къмъ своитѣ интимни ученици, които Го разбиратъ, и имъ казва: “Да имате любовь помежду си! Отъ това свѣтътъ ще познае, че сте мои ученици”. Кой свѣтъ? - Не този неразумниятъ свѣтъ, но висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ. Този висшъ свѣтъ, въ който царува Любовьта, ще познае, че сте мой ученици по това, че Любовьта прѣобладава въ васъ. А щомъ този висшиятъ, Божествениятъ свѣтъ познае, че сте мои ученици, тогава вие ще имате всичкото негово благоволение.

И тѣй, при сегашнитѣ условия човѣчеството минава въ една нова фаза. Именно тази новата любовь трѣбва да се насади. Туй наричатъ любовь между народитѣ, любовь между обществата. Съврѣменното човѣчество търси единъ методъ, единъ начинъ, по който народитѣ ще могатъ да се споразумѣятъ, но тѣ може да се споразумеятъ само възъ основа на Боже-

ствената Любовъ. Тя ще дойде по единъ много естественъ начинъ. Всички съврѣменни народи се отличаваатъ по нѣкакви качества. Българитѣ, като народъ, се отличаваатъ; англичанитѣ, като народъ, се отличаваатъ; французитѣ, като народъ, се отличаваатъ; германцитѣ, като народъ, се отличаваатъ; руситѣ, като народъ, се отличаваатъ; китаецитѣ, като народъ, се отличаваатъ; японцитѣ, сжщо като народъ, се отличаваатъ. Всички народи се отличаваатъ по нѣщо, но за да познаете единъ народъ, трѣбва да живѣете дълго врѣме между него, за да видите, какви сж неговитѣ основни качества, които го характеризиратъ, като народъ. Тия характеристики, тия различия, които сжществуватъ между народитѣ, само любовта може да ги смекчи, да ги облагороди. Тия отношения, тази непримиримостъ, която сжествува въ живота на народитѣ, само Божествената Любовъ, само съзнателната любовъ може да я изглади. Само тя може да внесе вътрѣшния смисълъ въ живота. Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици и имъ казва: “Тази е моята заповѣдь: да имате любовъ помежду си!” Христосъ е говорилъ дълго врѣме на своитѣ ученици, но сега нѣмамъ врѣме да възпроизвеждамъ тази бесѣда. Той ги училъ три години и имъ казвалъ, какви сж качества на Божията Любовъ, какви сж основнитѣ и правила. И тази любовъ си има свои правила. Азъ казвамъ, че едно отъ качества на тази любовъ е като видишъ онзи, когото обичашъ, сърдцето ти да се зарадва. Бащата като види сина си, да се зарадва; майката като види дъщеря си, да се зарадва. Даже хората трѣбва да се радватъ не само на своитѣ ближни, но и на по далечнитѣ отъ тѣхъ. Въ нѣкое сѣмейство кравата се изгубила, нѣма я 4-5 дена, и всички се безпокоятъ за нея, мислятъ си, дали не я изялъ нѣкой вълкъ. По едно врѣме чувашъ, че кравата мучи. Иде, иде кравата - всички ставатъ на крака, посрѣщатъ я. Защо? - Полезна имъ е тя. Само че тази любовъ трае за малко врѣме. И сега, при тази Божествена радостъ трѣбва да се стараемъ да запазимъ любовта си.

Мнозина християни мислятъ, че Любовта е сила, която

може да дойде отвън. Не, любовта може да дойде само отвътръ, отъ дълбочината на човъшката душа. Въ тази дълбочина работи човъшкия духъ, който има всички възможности, всички условия да ти даде тази Любов. Когато тази Любов се прояви, Духътъ започва да работи за онази велика Мъдростъ, която е необходима, за да схванемъ смисъла на нашия животъ. Следъ това Той започва да приготвя условията за свободата, която е висшето, къмъ което се стремимъ. Всички, се стремимъ къмъ какво? - Да се освободимъ отъ онъзи ограничения, които свѣтътъ ни налага. Свобода има само въ Бога. Като казвамъ “Богъ” вие разбирате Бога споредъ вашитъ вѣрвания. Не, не за това вѣрване ви говоря азъ, не за тази свобода, която вие познавате. Подъ свобода азъ разбирамъ състоянието, което има рибата, когато напусне водата и отиде въ въздуха. Тя може да направи разлика въ това си ново състояние. Прѣдставете си, какво ще бжде състоянието на една птица, която напуца въздуха и отива въ една още по рѣдка срѣда? Тя ще се усѣти свободна и ще запачне единъ още по смисленъ животъ. Така ще се почувствуваме свободни и ние, когато промѣнимъ срѣдата на нашия животъ, когато дойдемъ до една по-висша срѣда, дѣто можемъ да задоволимъ всички свои нужди по единъ естественъ начинъ. Тогава нѣма да работимъ и ще дойдемъ до положението, както пише онзи вѣстникъ: “не работи!” Не, въ този вѣстникъ “не работи!” не се подразбира да не работишъ, но се подразбира да не се трудишъ, да не се мжчишъ. Една срѣда има Божествената Любов, дѣто твоитъ нужди се задоволяватъ по Божествено. Ти самъ нѣма да си образувашъ тази срѣда, тѣзи условия, но обществото, окръжаващитъ те хора, ще ти създадатъ тази срѣда. Всички онъзи, които те заобикалятъ, ще те разбератъ. Ти ще разбирашъ Бога, и тѣ ще те разбератъ: ще живѣешъ въ миръ. Ще кажете: е, какво идеално има въ такъвъ животъ? Какво идеално ли? Око не е видѣло, и ухо не е чуло възможноститъ, които се съдържатъ въ такъвъ единъ животъ. Първата възможностъ, която съществува е слѣдната: ти ще имашъ *carte-blanche*, свободенъ

билетъ за пътуване. Съ този свободенъ билетъ ти ще имашъ възможностъ да посетишъ всички слънчеви системи, да гостувашъ, дѣто искашъ и по колкото време искашъ, и въ която слънчева система да отидешъ, ще бждешъ добръ дошълъ. Питамъ тогава: животътъ ще има ли смисълъ? - Ще има, разбира се. Но ще кажете вие: това сж далечни работи, това сж приказки изъ 1001 нощъ. Това сж Аладиновитъ приказки. Не, това сж възможноститъ, къмъ които човѣшката душа се стреми, и които единъ денъ ще постигне. Това е висшиятъ идеалъ - да се съединимъ съ Бога, да бждемъ служители нему, да влземъ въ Божествения свѣтъ, да изявимъ любовта си къмъ Него. Това е, което е скрито въ насъ. То ще ни покаже, въ какво седи Божията Любовь. Ние още не знаемъ, въ какво седи Божията Любовь.

Съврѣменнитъ хора се колебаятъ. И вѣрующа, и невѣрующа се съмнѣватъ. Щомъ дойдатъ прѣдъ едно мжчение, казватъ: кой знае, Господъ, Който е толкова великъ, който се занимава съ такива велики работи, съ едно таково нищожно сжщество, като мене, ли ще се занимава? Той не може да се занимава съ мене. Ако грѣшишъ, ако вървишъ по своята воля, Богъ не се занимава съ тебе; но ако се стремишъ къмъ Неговата Любовь и вършишъ Неговата воля, колкото и да си малкъ, колкото и микроскопическа любовь да имашъ, Той те държи въ своя умъ, занимава се съ тебе. И ако нѣкои хора успѣватъ, а други не успѣватъ, ако нѣкои сж благородни, а други неблагородни, азъ отдавамъ това на слѣдното нѣщо: колкото повече време Господъ те държи въ ума си, толкова повече успѣвашъ, толкова по-благороденъ ставашъ, а колкото по-малко те държи въ ума си, толкова по-малко успѣвашъ, толкова по-неблагороденъ си. Нѣкой пътъ като те тури задъ гърба си, въ нищо не успѣвашъ, и всичко ти тръгва назадъ. Тогава и хората те забравятъ и те занасятъ на гробищата. Всички хора, които сж на гробищата, сж все отъ забравенитъ. Ако хората мислятъ, че на земята, или на гробищата има почивка, тѣ не разбиратъ смисъла на живота. Ако, слѣдъ като излземъ отъ туй малко тѣло, въ

което днес сме затворени и можем да се освободим от него тъй, както се освобождава бубата от пащула си и хвърква на високо като пеперуга, това разбирамъ. Такъвъ да е смисълът на живота, разбирамъ. Ще ти каже нѣкой: ти ще умрешъ! Отговори: не, азъ само ще измѣня своето състояние.

Сега, не е въпросътъ да мислимъ, какъвъ трѣбва да бжде задгробниятъ животъ. Външната страна на духовния животъ е хиляди пѣти по-красива, отколкото на физическия. Вътрѣшната страна пъкъ, дѣто Любовта царува, дѣто Мъдростта царува, дѣто Истината царува, е хиляди пѣти по-красива отъ нашия животъ тукъ на земята. И, ако казваме, че духовниятъ животъ не струва, ние сме дошли до края на нашето съществуване. Въ такъвъ случай, кажете ми: какъвъ е смисълът на този животъ тукъ на земята? - Да яде човѣкъ. Не, въ яденето, което сега употребяваме, има извѣстни горчивини. Ако ти си на бойното поле и те ранятъ на нѣколко мѣста, а слѣдъ това ти дадатъ на-хубавата супица, туй ядене ползува ли те нѣщо, има ли нѣкакъвъ смисълъ? Тукъ те боли, тамъ те боли. Има разлика въ това, когато нѣкой здравъ човѣкъ яде, и когато нѣкой боленъ човѣкъ яде. Ние, съврѣменнитѣ хора, сме толкова наранени, та казваме, че има нѣщо въ любовта, което причинява болка, има нѣщо, което липсва въ любовта. Ние сме толкова изопачени, че като любимъ нѣкого, искаме той да се жертвува заради насъ. На какво основание? За мене, като ученикъ, важи жертвата, която ще направи когато нѣкой учитель, когато нѣкой видень ученъ ме повика отъ игрището, иска да напусна играта. Тази жертва има смисълъ, защото този човѣкъ ще ми даде нѣщо. Но, ако този човѣкъ е невѣжа и повика младитѣ въ прашната стая и ги забавлява само, какъвъ смисълъ има тази жертва? Ако този учитель може да даде такива знания на ученицитѣ си, че въ тѣхъ да има смисълъ, да има разбиране на живота, това повикване го разбирамъ. Слѣдователно, когато идемъ при Любовта, ние казваме: Любовта е сила въ своето изявление. Тя дава плодове. Това вече го разбирамъ. Въ това има смисълъ. Когато Божественитъ Духъ дойде, Той казва: "Елате да ви

науча, какво нѣщо е Любовьта! “ Духътъ може ли да учи? - Може, разбира се. Че кой учи? Като говоря съ устата си, тя ли говори? Като виждамъ съ очитѣ си, тѣ ли виждатъ? Не, задъ устата ми седи туй невидимото, което говори. Задъ очитѣ ми седи туй невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда - то прави всичко. Нѣкой пжтъ вие казвате: сърдцето ми тупа, чувствувамъ любовь. Кой може да покаже тази любовь на сърдцето? Казватъ: е, какъ се зачервило лицето! Чудно нѣщо! Като се зачервило лицето, това любовь ли е? Ако е въпросътъ за зачервяване, азъ мога да зачервя и своята соба, азъ мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любовь, то е едно съвпадение на нѣщата. Червениятъ цвѣтъ на любовьта може да изпжква като единъ признакъ, но това ни най-малко не показва тази любовь, която носи животъ въ себе си. И тогава пагаме въ заблуждение, мислимъ, че сме напипали нѣщата, напипали любовьта и казваме: е, лицето му е червеничко. Хубаво, но слѣдъ двѣ години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: не е червено вече лицето. Тамъ е погрѣшката, че ти повѣрва въ червеното лице. Ти трѣбваше да повѣрвашъ въ Любовьта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи единъ свѣтълъ, свѣтящъ образъ, съ единъ мекъ гласъ, съ една разумность въ очитѣ. Когато Любовьта дойде въ къщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе миръ и радостъ, и когато си свърши работата, ще си излѣзе навънъ и ще отиде на друго мѣсто. Тя има остро ухо. Щомъ усѣти, че ти имашъ нужда отъ нея, веднага пакъ ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърдчава ги, за да могатъ да понесатъ всичкитѣ мъчности. Тя казва на хората: не бойте се, докато азъ работя въ свѣта, всичко ще е въ редъ, всичко ще се оправя. Сега, като казвамъ, че тя всичко оправя, какво подразбирамъ подъ това? Азъ подразбирамъ, че задъ нея седи Богъ - онзи разумниятъ, великиятъ, непознаваемиятъ, неизмѣняемиятъ за хората, за когото тѣ спорятъ, дали съществува, или не.

И сега, седнали нѣкои да казватъ за насъ: какво сж взели

тия хора да говорятъ за Бога? Не, за Бога още не сме говорили. Туй, което хората говорятъ, то още не е за Бога. Азъ бихъ желалъ да чуя нѣкой да говори за Бога, но да говори съ любовь и да бжде образецъ на Любовьта. Светотатство е да се говори за Бога безъ Любовь! Щомъ отидешъ при единъ човѣкъ, комуто искашъ да говоришъ за Бога, не му говори най-напредъ за Бога, за Любовьта, но му покажи, въ какво седи тази любовь. Започни съ най-малкитѣ нѣща. Изчисти кжщата му. Гладенъ е, заведи го дома си и го нахрани съ най-скромното ядене. Сипи му малко бобъ. Не го завеждай въ най-хубавата гостилница да го нахранишъ. Това не е любовь. Ти ще проявишъ любовьта си въ най-малкото, и ако съзнанието на този човѣкъ е пробудено, като излѣзе навънъ, той ще си въздъхне свободно, ще подигне погледа си нагорѣ и ще каже: има хора по свѣта, у които живѣе Божията Любовь. Любовьта не прави разлика. Къмъ всички сжщества, каквито и да сж, тя гледа съ еднакво око. А ние нѣкой пжтъ гледаме отъ висотата на своето положение къмъ всички други хора и казваме: той не е като мене уменъ, той не е като мене тѣй културенъ. Ами ако рече Господь да те погледне отъ висотата на своето положение, какъ ще се почувствуващъ? Той ще погледне на тебе тѣй, както ти поглеждашъ къмъ всички други души, въ които Богъ живѣе. Ако видишъ нѣкой заякъ съ счупенъ кракъ, ще му кажешъ: слушай, моятъ братъ не е знаялъ, като ти счупилъ крака, но азъ ще ти помогна. Ти си добро зайче, азъ познавамъ това по голѣмитѣ ти уши. Ще починешъ малко, азъ ще ти поправя крака. Ти нѣмашъ никаква злоба въ себе си, затова ще ти помогна. Голѣмитѣ ти уши показватъ щедростъ. Наистина, по нѣкой пжтъ прѣгризвашъ коритѣ на дърветата, но то е отъ нѣмай-кждѣ. Тѣй, че ако ти погледнешъ така снизходително къмъ това зайче, и Господь ще погледне така къмъ тебе. Господь ще каже както постжпи ти съ това, малко зайче, така ще постжпя и азъ съ тебе. Вие не можете да избѣгнете този великъ законъ. Както ти си постжпилъ въ дадения моментъ съ нѣкого, така ще постжпятъ и съ тебе. Слѣдователно, ако ние искаме да бждемъ умни така трѣбва да

постъпваме. Кой отъ васъ не иска да бжде уменъ? Кой отъ васъ не иска да бжде благороденъ? Кой отъ васъ не иска да бжде силенъ? Кой отъ васъ не иска да бжде способенъ? Кой отъ васъ не иска да бжде богатъ? Всичко това вие може да имате само при едно условие: когато вие имате моята любовъ, можете да разполагате съ това, съ което азъ разполагамъ; и когато ние любимъ Бога, и Той ни люби, можемъ да разполагаме съ всичко, съ каквото и Той разполага.

Сега, ние се срѣщаме, и казваме единъ за другъ: той е отъ друго вѣрую. Споредъ мене, има само едно вѣрую - вѣрую въ Любовьта. Азъ бихъ казалъ така: вѣрвамъ въ едната истинска Любовь, която изтича отъ Духа; вѣрвамъ въ едната истинска Мъдростъ, въ която се проявява Духътъ; вѣрвамъ въ едната Истина, въ която се проявява Богъ. Туй е едно вѣрую. Щомъ вѣрвашъ въ всичко това, ти имашъ вече вѣрую. Може да си единъ търговецъ - нищо отъ това. Може да си единъ воененъ - нищо отъ това. Може да носишъ една шашка, но ако Богъ се проявява въ тази шашка, нищо отъ това. Тя ще бжде едно благословение, ти ще защитавашъ слабитѣ съ нея. Ако ти си учителъ, ако ти си свещеникъ, или каквото и да е, и тази любовъ се проявява въ тебе, всичката твоя работа, твоятъ езикъ ще бжде на мѣстото си. Ние казваме: кога ще дойде Господъ, да влѣе въ насъ тази Любовь? Господъ се проявява всѣки день. Той хлопа на вратитѣ на сърдцата ни, очаква да му отворимъ и казва: "Дѣца, иде вече този день!" Ученитѣ казватъ: да, ще дойде този день, но по закона на еволюцията. Ние казваме: за нѣкой е дошълъ този день. Нали мнозина отъ васъ сте развѣждали бубитѣ. Какво сте забѣлзали? Всички въ единъ день ли забиватъ пашкула си? Не, едни забиватъ пашкула си по-рано, а други - по-късно. За нѣкои буби деньтъ е дошълъ. Но, вие не чакайте да излѣзете всички заедно! Ако ти чакашъ да излѣзете всички заедно, врѣмето ти ще мине. Въ този вжтрѣшенъ стремежъ, именно, трѣбва да проявимъ Божиата Любовь. Тази Любовь ни най-малко не изисква да напуснемъ общественото си положение; тази любовъ ни най-малко не изисква да напуснемъ

обществото, народа си, дома си, жената си, гъцата си, тя изисква да осмислимъ живота си. Ако ти си жененъ, тя изисква отъ тебе, да покажешъ на жена си, въ какво именно седи Божията Любовь. Тя изисква да покажешъ на приятеля си добрата и страна, да изявишъ прѣдъ него тази Божия Любовь. Запримѣрь, ние често правимъ жертви, но въ тия наши жертви още не седи Божията Любовь. Азъ мога да дамъ на приятеля си половината си имане, но въ това още не седи Божията Любовь. Всичко, което правимъ сега, това е едно прѣдисловие. Има велики нѣща въ Божията Любовь и когато ги правишъ, ти ще ги изнесешъ само прѣдъ себе си и ще считаешъ, че това е едно благословение. Ако вие можете да покажете най-малката любовь, първиятъ признакъ, по който ще познаете, че имате Божието благословение, е въ това, че ще ви се открие нѣщо велико. Ако човѣкъ би могълъ да изрази най-малката Божествена Любовь, моментално прѣдъ неговия взоръ, като че ли ще се дигне една завѣса и ще види възвишени сжщества, които живѣятъ въ Любовта. Те ще му се усмихнатъ и ще кажатъ: “Да, върви по пжтя! Този е пжтьтъ, по който и ние вървимъ.” И слѣдъ това тази завѣса моментално пакъ ще падне. Той ще си помисли дали това е вѣрно, или не; дали това е халюцинация, или не. Хората казватъ: а, това е халюцинация! Че кое не е халюцинация? Утрѣ твоята кжща може да изгори - това е една халюцинация; паритѣ си може да изгубишъ - това е една халюцинация. Не, има една реалностъ. Ако тази завѣса всѣки день се вдига, и ти виждашъ всичко онова, което дава животъ, всичко онова, което осмисля нѣщата, ти ще се обезсърдишъ ли? Тази завѣса пакъ ще падне прѣдъ твоитѣ очи, но вие нѣма да имате никаква тжга, никаква скърбъ. Не че нѣма да имате никаква тжга, но вие съ радостъ ще носитѣ вашитѣ страдания. И като дойдете чрѣзъ това учение до тази любовь вие ще имате едно качество, и то е слѣдното: всѣки, който може да прояви Божията Любовь, той ще може да носи цѣлата земя на гърба си. Ще кажете сега: а, ще може да носи земята на гърба си! Да ще може. Щомъ такъвъ човѣкъ може да носи земята на гърба си, той е герой, и никой не може да му

прави пакости. Какъ смѣ нѣкой да ми пакости, когато нося цѣлата земя на гърба си? Малко да се поразтърся, ще видите и ще патите. Ще кажа: не ме бутайте, защото азъ нося цѣлата земя на гърба си и тичамъ по нейната орбита! Не ме бутай, защото азъ нося цѣлата земя, отъ менъ зависи вашето щастие. Кой си ти, който носишъ земята? Какво искашъ да кажешъ съ това? - Искамъ да кажа, че ако любите Бога, земята нѣма да се тресе; ако не любите Бога, земята ще се тресе. Онзи, който люби Бога, ще може да носи земята на гърба си. Единъ фигуративенъ изразъ ви казвамъ. Ще кажете: ама че много е казано! Въ Писанието е казано, че Господъ държалъ всичкитѣ свѣтове въ шепата си, а азъ казвамъ, че нося земята на гърба си. Господъ държи земята въ ржката си, а азъ - на гърба си. Да държишъ на ржката си всичкитѣ свѣтове и земята заедно, за това се изисква голѣма сила! Слѣдователно, за да бждете силни хора, ще ви кажа, какъвъ опитъ трѣбва да направите. За да се кали единъ християнинъ, за да се кали единъ вѣрующъ, трѣбва да направятъ единъ опитъ. Опитвали ли сте се нѣкой пжтъ мислено, да видите, дали можете да носите на гърба си по три, четири, петъ до десетъ тона тежестъ? Човѣшката сила може да се развие. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че е възможно това. Единъ хилавъ неврастеникъ, американски студентъ, билъ на едно прѣдставление, въ което единъ отъ американскитѣ ужулисти, който билъ много силенъ му ударилъ една плѣсница, и той се търкулилъ три пжти на земята. Този американецъ билъ много уменъ и си казалъ въ себе си: ще ти докажа, че не съмъ толкова слабъ. Започналъ този студентъ да изучава живота на ужулиста, да разбере, какъ е придобилъ тази сила, и като разбралъ, заелъ се всѣки день да прави редъ упражненія. Въ продължение на 10 години той добилъ такава сила, че могълъ съ двѣтъ си ржци да дига единъ конь съ двѣ малки кончета. Единъ день той отива при този ужулистъ и му казва: ти знаешъ ли кой съмъ? - Не зная. Тогава той го подига съ едната си ржка въ въздуха и му казва: ето кой съмъ! Кой си, наистина? - Азъ съмъ този, на когото прѣди 10 години

ти удари една плъсница и ме търкули три пжти на земята. - Ще ме извинишъ, азъ не те познавахъ. Както виждате, човѣкъ, може да развие въ себе си сила. Така може да развие въ себе си и тази мощна сила на Любовта. А ние безъ да сме развили въ себе си тази сила на Любовта, казваме: не можемъ. Можемъ да я развиемъ! Ако този хилавъ студентъ може въ продължение на 10 години да развие въ себе си такава сила, че да може съ двѣтѣ си ржцѣ да дигне единъ конь и двѣ малки кончета, значи всѣки отъ васъ може да развие въ себе си тази сила на Любовта. Вие казвате: какво нѣщо е Любовта? Любовта е сила, съ която можете да носите на гърба си цѣлата земя. Тогава ще казвате: Господи, всичкитѣ страдания, които ми дойдатъ, ще мога да ги нося.

И тъй, стихътъ: “Всичко мога да направя чрѣзъ Господа Исуса Христа” - има вече смисълъ. Всичко можемъ да направимъ. Чрѣзъ кого? - Чрѣзъ Любовта Божия. Богъ иска вътрѣшно да ни се изяви.

И Христосъ казва: “Тази е моята заповѣдь: да имате любовь помежду си, и този висшиятъ Божественъ свѣтъ да знае, че сте мои ученици”. На всѣки единъ отъ васъ прѣдстои едно велико вътрѣшно учение: да промѣни своя животъ и вътрѣшно, и външно - да прѣобрази напълно себе си. Всѣки единъ отъ васъ трѣбва всѣки день да се огледва въ огледалото и да види, дали лицето му се е измѣнило. Не само лицето му трѣбва да се измѣни, но и умътъ, и сърдцето му. Не казвамъ така да се измѣнитѣ, че да се забравитѣ, но всѣки день да усѣщате, че нѣщо благородно, възвишено се влива въ вашата душа, нѣщо ново се заражда вътрѣ въ васъ, и вие растете отъ сила въ сила, отъ любовь въ любовь, отъ знание въ знание, отъ свобода въ свобода. Това е великото, къмъ което онѣзи, които любятъ Бога, трѣбва да се стремятъ. Тогава, всичкитѣ ви занятия въ живота, каквито и да сж, ще се осмислятъ.

И тъй, като имате любовь помежду си, вие ще дойдете до онзи първиченъ животъ, който ще ви освободи по единъ разуменъ начинъ отъ сегашнитѣ ограничения на живота.

Съгласително, прѣдъ Васъ еденъ синъ Вацлѣва Василѣ
Наука: Моби учи, Свободенъ бѣжѣ!

Восста, държавѣ отъ Учителитѣ, на 4 януарий,
1925 а. въ гр. София.

Тѣснѣятъ пѣтъ.

“Понеже тѣсни сѣ вратата, и стѣсненъ е пѣтътъ, който води въ животъ, и малцина сѣ които ги намѣрватъ¹”.

Въ свѣта всичко се свежда къмъ живота. Животътъ е основа на онова велико проявление на битието. Въ живота ние провѣряваме всичкитѣ истини. Какво е битието извънъ живота, това е непознато за човѣка. Разбира се, ние не говоримъ за обикновения, за ограниченя животъ, който има обекти. Всѣки животъ, който има извѣстни обекти, е ограниченъ. Слѣдователно, индивидътъ, или човѣкътъ, или душата, които иматъ извѣстенъ обектъ, не могатъ да разбератъ пълнотата на онзи животъ, за който азъ говоря. Щомъ имате обектъ, въ какъвто и да е смисълъ, той ви ограничава. Обектътъ е стремежъ къмъ нѣщо материално. Вие се раждате на земята, посвещавате цѣлия си животъ само за да направите една кжца. Кжцата, въ този случай, е единъ обектъ. Направите си една кжца съ 3-4 стаи и се считате радостни и щастливи, че сте сполучили да реализирате това си желание. Не се мине много врѣме, обаче, и вие заминавате отъ свѣта. Другъ нѣкой пѣкъ се ражда съ силно желание да свърши гимназия, университетъ и слѣдъ това да заеме високо обществено положение. Това е пакъ обектъ, материаленъ стремежъ въ неговия животъ. Постигнете и това - свършите университета, заемете високо обществено положение и слѣдъ това заминавате отъ този свѣтъ. Тамъ, гдѣто сжществува обектъ, какъвто и да е, въ каквото направление и да е, той спѣва човѣка въ разбирането на онази велика Истина, която носи свобода за неговата душа. Или, съ други думи казано, това ще донесе свобода въ живота му, а не за неговата душа, защото за васъ душата е нѣщо непознато; споръ има още за нейното сжществуване. А върху живота нѣма споръ:

¹ Матей 7:14.

и простиятъ, и учениятъ, еднакво го разбиратъ. Учениятъ може да философствува върху живота, простиятъ може да говори за живота, но и единиятъ, и другиятъ, когато си счупятъ крака, еднакво чувствуватъ болката; и единиятъ, и другиятъ, еднакво чувствуватъ радостта; и единиятъ, и другиятъ, щомъ седнатъ на трапезата, еднакво чувствуватъ благата на храната. Нѣкой може да философствува, да говори че животътъ се изразява въ това, въ онова, но я ми кажете, щомъ се изключи яденето, пиенето, обличането, заемането на разни служби, дишането, гледането, въ какво седи вашиятъ идеаленъ животъ? - Извънъ тия форми животътъ ви не може да се изрази. Не е достатъчно да казвате, че има идеаленъ животъ, но въ какво се изразява този животъ, въ какво се изразява тази идея? Нѣкой пжтъ религиознитѣ хора мислятъ, че знаятъ всичко. Какво нѣщо сж религиознитѣ хора? - Тѣ сж хора, които сж свършили училище, безъ да сж учени. Тѣ казватъ: като вдъхне веднѣжъ Господь въ ноздритѣ на човѣка, откровението ще дойде. Какво нѣщо е откровението? - Е, тѣй, напълва се човѣкъ изведнѣжъ, като нѣкое шише. Шише ли е човѣкъ? Не, това сж думи, това сж фрази, празни приказки, които нѣматъ никакъвъ смисълъ. Когато човѣкъ говори разумно, той трѣбва да разбира, какво означава думата "напълване". Такова напълване и въ природата не сжществува. Какъ ще се пълни природата? - Цѣлата природа е пълна. Нѣкой казва: азъ съмъ пълень. Съ какво? - Съ радостъ съмъ пълень. Но, погледнешъ го, не се mine много врѣме, и радостта му я нѣма вече. Казва: празень съмъ. Другъ пжтъ казва: пълень съмъ съ скърбъ. И пакъ го погледнешъ, не се mine дълго врѣме, и скърбта я нѣма вече въ него - изпразнилъ се. Питамъ: радостта може ли да влиза и да излиза? Скърбта може ли да влиза и да излиза? - Не, скърбта нито влиза, нито излиза; и радостта сжщо - нито влиза, нито излиза. Обаче, за да си изяснимъ добръ нѣщата, ние си ги прѣдставяме въ образци, като че радостта и скърбта влизатъ и излизатъ.

Това сж редъ обяснения, които не изразяватъ самия

животъ. Върху свѣта вие имате извѣстно познание, но за да се разбере, какво нѣщо е животътъ самъ по себе си, за да се види, какви трѣбва да бждатъ отношенията, изисква се повече свѣтлина. Има нѣщо, което спѣва хората въ живота и тогава животътъ имъ е изложенъ на извѣстна опасностъ. Прѣдставете си, че вие пжтувате вечерно врѣме, въ тъмнина прѣзъ едно планинско мѣсто. Вашиятъ животъ е изложенъ на опасностъ, и 99% има шансъ да изгубите живота си, ако не сте внимателни. Значи, въ случая тъмнината е, която ви ограничава, и може да ви попрѣчи да постигнете вашитъ проекти на земята. Игването на свѣтлината, обаче, ще улесни пжтуването ви. Планинското мѣсто за васъ не е обектъ. Макаръ че хората обичатъ планинитъ, но те не могатъ да живѣятъ по планинитъ; макаръ че вие говоритъ за високитъ чуки, за Хималайскитъ върхове, но никой отъ васъ не би желалъ да прѣкара цѣлия си животъ тамъ; макаръ че хората говорятъ за низкитъ мѣста, но малцина обичатъ да живѣятъ въ долинитъ. Най-хубавитъ нѣща ставатъ по тия мѣста, които хората не обичатъ. Защо? Защото природата е разхвърлила богатата си навсѣкждѣ еднакво. Хубоститъ на върховетъ, красивитъ гледки на високитъ мѣста, природата е лишила отъ плодове; а липсата на красота въ долинитъ, природата е допълнила съ богатата на плодетъ.

Христосъ казва: “Тѣсенъ е пжтьтъ”! А ние знаемъ отъ живота, че по широкия пжть се пжтува лесно. Широкиятъ пжть може да бжде и нагорѣ и надолу, затова ако вземемъ Христовитъ думи въ букваленъ смисълъ, ще дойдемъ до едно противорѣчие. Ще се запитаме: нима широкиятъ пжть нагорѣ не е прѣкрасенъ? Къмъ каква погибель може да ни води този широкъ пжть? Но казва Христосъ: “Тѣсенъ е пжтьтъ на живота!” Това е така когато се говори за широкитъ пжтища, разбира се по отношение на физическия свѣтъ. Въ физическия свѣтъ пжтищата сж широки, а въ духовния свѣтъ пжтищата сж чрѣзмѣрно тѣсни. Тамъ, едва ли може единъ човѣкъ да мине самъ. За да може единъ човѣкъ да мине прѣзъ тѣсния пжть, трѣбва да бжде толкова дребенъ, толкова малкъ, колкото е дребна и малка

една слънчева прашилка едва тя може да мине прѣзъ малката врата на духовния пѣтъ. Всички агенти, всички велики Учители сж минали прѣзъ този тѣсенъ пѣтъ. Казва Христосъ: "Малцина сж, които ги намѣрватъ". Хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ сж взели този пѣтъ, тѣ сж го намѣрили. Понеже съврѣменнитѣ хора не обичатъ мъчнотиитѣ, тѣ мислятъ, че въ тия мъчнотии, въ спѣнкитѣ на живота, въ страданията, се крие нещастиеето за тѣхъ. Това сж само думи, отношения и илюзии, въ които хората се заблуждаватъ. Мъчнотиитѣ, които иматъ хората въ сегашния свѣтъ, сж имъ предадени по наслѣдство, по закона на внушението. Много пѣти хората се страхуватъ отъ това, отъ което нѣма никаква опасностъ, а не се страхуватъ отъ това, отъ което трѣбва да се страхуватъ. Това е само по отношение на тѣхното разбиране. Запримѣрь, никой отъ васъ не би се уплашилъ, ако му подадатъ една чашка винце. Даже вие ще считате за привилегия това като отидете нѣкъдѣ да ви почерпятъ съ петгодишно винце. Вие ще благодарите, че сж ви направили голѣма честь, като сж ви почерпили съ такова винце. При това, такова една чашка винце е една уловка въ живота ви: отъ него може да се разсипе и здравето ви, а може да изгубите и смисъла въ живота си. Отъ това винце всичко се прахосва, изгубва, изпарява като парата. Обаче, ако пуснатъ една малка мишка на масата ви, изведнѣжъ ще скочите. Какво страшно има? Всички ще скочатъ да гонятъ мишката. Въ какво е виновна мишката? На мишката приписватъ много лоши качества. Ако мишката нѣкой пѣтъ прави пакости, тя не ги прави умишлено, но понеже горнитѣ и зѣби растатъ много, та за да ги скжси, за да се смалятъ, трѣбва да ги тѣрка постоянно въ нѣкои тѣврди прѣдмети. Така обясняватъ това нѣщо ученитѣ хора. Затова наричатъ мишкитѣ, зайцитѣ "гризачи". Мишката казва: "Азъ гриза по необходимостъ, а не отъ любовъ къмъ това изкуство".

"Тѣсенъ е пѣтътъ" - казва Христосъ.

И дѣйствително, хубавитѣ нѣща въ живота се придобиватъ мъчно. Ония скжпоцѣнни камъни въ земята не се доби-

ватъ лесно. Тъ се намиратъ на голѣма дълбочина въ земята и трѣбва специално да се изкопаватъ. Има рудници, гѣто множество рудокопачи по цѣль день копаятъ земята, изкарватъ тия камъни отъ тамъ, и слѣдъ като ги шлифоваатъ, продаватъ ги на голѣма цѣна. Слѣдователно, всѣка хубава мисълъ, всѣко хубаво чувство, което човѣкъ може да придобие, това сж скжпоцѣнности, заровени нѣкъдѣ дълбоко. Нѣкой казва: азъ мисля. Да, има обикновени мисли, като обикновенитѣ камъчета, които всѣки подритва. Тъ сж общото, обикновеното мислене. Има и необикновено мислене, необикновени мисли, които сж подобни на скжпоцѣнни камъни, изваждани отъ земята. Тъй че тия необикновени мисли сж скжпоцѣннитѣ, хубавитѣ камъни, заровени въ земята. Кой вижда тия хубави чувства, тия хубави мисли, тѣй дълбоко скрити въ човѣка? - Има прозорливи хора, които виждатъ. Тъ сж като нѣкой опитенъ бижутеръ. Веднага различаватъ цѣнното отъ нецѣнното и ги раздѣлятъ. Такъвъ човѣкъ срещне нѣкого и казва: този е обикновенъ човѣкъ, отъ обикновенитѣ камъни. Срещне другъ нѣкой, казва: въ този човѣкъ се крие една отлична, скжпоцѣнна душа. Скжпоцѣненъ камъкъ е той! - Започва да го образува. И самиятъ човѣкъ, като съзнае това, започва съзнателно да работи върху себе си. Съврѣменнитѣ хора, обаче, глѣдатъ само на външната страна на нѣщата. Тъ цѣнятъ човѣка по това, дали той е богатъ, ученъ или силенъ. Дали е богатъ! - Богатството е едно условие за човѣка. Дали е ученъ! - Учението, това е една сила у човѣка. Дали той е богатъ, това значи, дали има условия у него. Дали той е ученъ, това значи, дали той е силенъ. Слѣдователно, въ всички тия нѣща - богатство, учение, сила - ние включваме извѣстенъ вътрѣшенъ интересъ, който ни води къмъ живота. Къмъ кой животъ? - Къмъ истинския животъ. Какъ се намира този животъ?

Христосъ казва: “Тѣсенъ е пѣтьтъ къмъ живота!” То значи: само въ тѣсния пѣть, само въ мъчнотиитѣ се намира истинския животъ. Онзи човѣкъ, който иска да добие истински смисълъ на живота само той ще намѣри тѣсния пѣть. Защо

трѣбва да се добие животътъ? Защото, ако не добиете живота, никога нѣма да бждете запознати съ проявитѣ на Любовта. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че иматъ Любовь. Не, мога да ви докажа и математически, и геометрически, че туй, което хората наричатъ любовь, не е никаква любовь! Това е илюзия на обектитѣ, не е сжщинската любовь. Жена обича мъжа си, умира заради него. Защо го обича? - Тя не обича мъжа си, обича дѣцата си. Но и въ любовьта къмъ дѣцата си, тя пакъ има единъ обектъ: на стари години да я гледатъ. Гдѣ е онази майка, която познава душата на своето дѣте? Понятието "майка" опрѣдѣлямъ така: майка е само тази жена, която може да вложи една Божествена идея въ душата на своята дѣщеря. Майка, която не може да вложи, Божествена идея въ своята дѣщеря, не е майка; и баща който не може да вложи една Божествена идея въ своя синъ, не е баща. И всички майки, чиито дѣщери не ходятъ по тѣхнитѣ пѣтища, нѣматъ дѣщери; и всички бащи, чиито синове не ходятъ по тѣхнитѣ пѣтища, нѣматъ синове; и всички ученици, които не ходятъ по пѣтя на своя Учителъ, не сж ученици - нищо повече! Всички вие имате по единъ обектъ въ живота си: или кжщата, или паритѣ, или службата, или дѣцата, или това - онова. Не, не, за да се прояви любовьта, вие не трѣбва да имате абсолютно никакъвъ обектъ! Да имате обектъ, то значи да концентрирате слънчевата свѣтлина въ единъ крайно малкъ фокусъ, и тамъ да разтопявате мъчнотопимитѣ и неразтопимитѣ елементи. Питамъ: на този фокусъ плодетѣ могатъ ли да зрѣятъ? Ако всички прѣдмети, ако всички хора, ако всички живи сжщества минаваха прѣзъ такива силни фокуси, щѣха ли да сжществуватъ, можеха ли да живѣятъ? - Всичко, което мине отъ тамъ, ще се стопи. Въ природата не сжществуватъ никакви обекти. Тя нѣма фокуси, тя разлива свѣтлината.

Сега, нѣкои отъ васъ, като се молитѣ, казвате: Господи, Ти не знаешъ ли, че азъ страдамъ? Че какво отъ това? Значи Господь да те има прѣдъ видъ; да бждешъ обектъ заради Него. Че и онази кокошка, тамъ въ курника, като я колятъ и тя кряка. Каква разлика има между нея и тебе? - Ама азъ съмъ човѣкъ!

Пъкъ кокошката казва: азъ съмъ кокошка! И мене Господъ създаде, и тебе Господъ създаде - Ама азъ съмъ създаенъ по образъ и подобие Божие! Още по лошо за тебе. Ти, който си създаенъ по Бога, не трѣбва да имашъ обектъ, а само една велика идея трѣбва да имашъ въ ума си. Богъ трѣбва да ти бжде идеята. Никакъвъ обектъ! Ние говоримъ идейно. Кой е онзи, който е станалъ щастливъ отъ своитѣ кжци? Желанието да имате кжци е самонасочване на вашитѣ енергии въ извѣстно направление. Нима мислите, че онзи художникъ като рисува нѣкоя картина ще стане по-красивъ? Не, той се упражнява само, рисува своитѣ проекции. Той рисува една, втора, трета и повече картини, но ако този художникъ се свърже съ една отъ тия свои картини и прѣстане да рисува други картини, неговото изкуство изчезва. А тѣй, той рисува една картина - захвърля я; послѣ рисува втора, трета и все ги захвърля. Защо? Защото идейното, великото не може да се тури на никакво платно. И когато ми кажатъ че нѣкой художникъ е рисувалъ нѣщо велико, казвамъ: не, това е цапало. Ако го погледнешъ, ще видишъ, че действително е така. Нѣкой музикантъ като свири, казватъ: а тази музика е нѣщо Божествено! Какво ти Божествено! Виждали ли сте Божественото, чували ли сте го? Ами че вие не можете да се възхищавате отъ една жива картина, пъкъ се възхищавате отъ нѣкоя рисунка! Че хората на земята сж по-красиви отъ картинитѣ, рисувани отъ най-великия художникъ. Човѣкъ е една жива картина. Като наблюдавамъ лицето ви, виждамъ, че то играе, има едно постоянно движение отвънъ навътрѣ. Вие още не сте живи, не можете да се владѣете още. Има сили, които отвънъ ви дѣйствуватъ, тѣй че вие се движите не по ваша воля. Напримѣръ, нѣкой пжтъ подскачате. Защо? Защото има нѣщо което ви е ухапало. Послѣ се гърчите, свивате. Защо? - Стиска ви нѣщо, боли ви коремъ, храносмилането ви не е правилно. Ржцѣтъ ти се свиватъ неврастеникъ си. Какъ е станалъ този човѣкъ неврастеникъ, отъ какво се разслабили нервитѣ му? - По простата причина, че той си създалъ толкова много обекти, които сж запушили неговата нервна система.

Много обекти има той въ ума си и въ сърцето си. И Христосъ когато училъ хората да се отрекатъ отъ себе си, ето какво подразбиралъ Той. Отричане отъ всички обекти, които спжватъ твоя животъ! Ти люби дъщеря си, но тя да не ти стане обектъ, отъ който да очаквашъ нѣщо. Единъ турски генералъ разправя слѣдния анекдотъ: той билъ въ Албания, прѣзъ врѣме на херцеговинското възстание, иде при него единъ старъ човѣкъ, на около 70 години, плаче оплаква се на генерала. Защо плачешъ? Баща ми ме би. Генералътъ отива да види бащата. Вижда - човѣкъ побѣлѣлъ, старъ, около сто годишенъ, но работи човѣкътъ въ една работилница, коли прави заедно съ баща си, който пѣкъ билъ на 120 години. Генералътъ пита: защо го биешъ? - Не работи! Въ този случай синътъ уповава на бащата, него има за обектъ. Другадъ, бащата уповава на сина; той пѣкъ на своя синъ и т. н. Въ какво могатъ тѣ да си помогнатъ? Въ този случай тѣлото е единъ обектъ. Тѣлото не може да бжде обектъ! Не уповавайте на това което се измѣня. Слѣдователно, за да бжде една идея чиста, свята и неопетнена въ ума ви, трѣбва да бжде свободна отъ всички ония груби, материални форми - обекти.

Азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които иматъ туй схващане за чистата и свята Любовь на вечната свѣтлина. Казватъ нѣкои: не трѣбва ли да се обичаме? Трѣбва, но какъ? - Безъ материални обекти. Свѣтлината, която обичамъ, мога ли да я похва-на, мога ли да я помилвамъ? Значи, могатъ да се обичатъ нѣща и безъ да се похващатъ. Когато у васъ се събуди едно нѣжно чувство, едно нѣжно трептение, можете ли да го хванете и погалите съ ржцѣтъ си? - Не можете, но при това то е реално и сжщественно за съзнанието ви. Въпреки всичко, по нѣкой пжтъ вие разваляте хубавитѣ нѣща и васъ. Запримѣрь, обичашъ една душа много нѣжно, но по едно врѣме въ ума ти се яви единъ обектъ, ти поставишъ вече единъ обектъ въ своята любовь и прострешъ своитѣ пипала върху нея. Какво става тогава? - Веднага загасишъ тази лампичка на Любовьта. Невидимиятъ свѣтъ е много възискателенъ въ туй отношение. Щомъ види, че

ти обичашъ единъ обектъ, завърти крана, загаси свѣтлината, и ти останешъ при Любовта, въ която нѣма Свѣтлина. И онзи, когото си прѣгърналъ и цѣлуналъ е недоволенъ вече отъ тебе. Защо? Той казва: ти трѣбва да ме обичашъ като Свѣтлината, а това, което направи, е светотатство съ Любовта. Любовта не прави душнитѣ обекти, а ги оставя свободни. Любовта на обектитѣ азъ виждамъ въ всички общества, и въ кръчмитѣ - навсѣкждѣ въ свѣта. Отива нѣкой богаташъ въ кръчмата съ пълна кесия. Кръчмарьтъ го посрѣща: добръ дошълъ! Вземи му шапката, закачва му дрехата, поднася му това - онова, казва му: като тебе човѣкъ нѣма! Менъ ми е много приятно, това е привилегия, това е честь за мене да посѣтите кръчмата ми. Обаче, слѣдъ като богаташьтъ изпие всичко и нѣма нито петъ пари въ джоба си, кръчмарьтъ му дава единъ ритникъ - и хайде навънъ изъ кръчмата! Казва му: азъ не искамъ бѣдни хора. Питамъ: каква бѣше любовта на кръчмаря? - Любовь съ обекти. Вие какво ще кажете за вашата любовь? Отъ духовно гледище каква е вашата любовь? Гдѣ е вашата любовь? Нали все за любовь приказвате? Ако поставимъ на критика живота ви, гдѣ сж вашитѣ послѣдователни постѣпки въ Любовта? Въ любовьта си, всѣки отъ васъ не постѣпва ли като кръчмаря? Синьтъ не е ли изгонилъ майка си и баща си? Има хора на любовьта днесъ, които за една служба сж готови да се отрекатъ отъ една свещена идея, отъ Царството Божие, отъ всичко. Отъ всичко се отричатъ, за да запазятъ своето положение. Питамъ: слѣдъ като падне правителството, този депутатъ, който се отрече отъ всичко свято въ себе си, какво е спечелилъ?

Христосъ казва: "Тѣсенъ е пѣтътъ, и широкъ е пѣтътъ"!

Съврѣменнитѣ хора се плашатъ да си кажатъ Истината. И колкото по-малко говорите за Любовта, толкова повече Любовь ще имате. И колкото по-малко питате хората за Любовта, толкова повече Любовь ще имате. Питашъ ли много, казвашъ ли, че любишъ, ти губишъ. Ще бжде смѣшно, като излеза вечерно врѣме съ свѣщъта си, да ви светя, да ме питате:

свѣтишъ ли ми? Казвамъ: слѣпъ ли си? Въ Варненско, единъ българинъ каралъ съ колата си слама да я продава. Минава другъ селянинъ и го пита: какво карашъ? - Дърва! Ами че азъ слѣпъ ли съмъ, нали виждамъ сламата? - Е, като виждашъ сламата, защо ме питашъ? Всички ние се занимаваме съ въпроси, които сж разрѣшени. Ти виждашъ сламата и питашъ, какво карашъ въ колата. Ти виждашъ, че хората не се любятъ, но питашъ: обичатъ ли се хората? Хората, които се обичатъ иматъ нѣщо чудно, нѣщо особено написано на лицето си. Азъ не говоря за това лице. Това лице за мене е маска. Друго лице има човѣкъ - свещено лице. И на този свещенъ образъ има написано нѣщо отъ свещената книга Исаваръ. И на свещенитѣ очи на човѣка има написано нѣщо особено. Тѣхниятъ погледъ е свещенъ. Такъвъ човѣкъ, който има Любовта, ако те срѣщне на пѣтя, ти ще усѣтишъ нѣщо подобно, както когато дойдатъ сутриннитѣ слънчеви лъчи и те помилватъ. То ще бжде нѣщо възвишено! Ако ти си ималъ най-лошитѣ пориви и желания, всичко туй изчезва прѣдъ този погледъ. Има такива жени, въ които живѣе тази възвишена Любовь, и тѣ, като срещнатъ мжжъ страстенъ, съ най-низкитѣ пориви, само като го погледнатъ всичко туй пада, стопяватъ се прѣдъ тѣхниятъ погледъ, и въ него се събуждатъ онѣзи Божествени чувства, които сж били скрити нѣкъдѣ дълбоко въ душата му. Отъ този моментъ, този мжжъ казва: отъ сега нататъкъ, истински мжжъ ще бжда! Азъ ще измѣня живота си. Азъ видѣхъ една жена и зная вече, какво значи Любовь! Тази жена си отминава, не му казва нищо, но той се връща дома си прѣроденъ: срѣцнахъ нѣщо! Е, какво срещна - Една жена, която ми направи такова силно впечатление, че никога нѣма да излѣзе отъ ума ми! Каза ли ти нѣщо? - Нищо не ми каза, но не излиза отъ ума ми. Тази жена не е мислила за него. Тя е била само единъ проводникъ, прѣзъ нея е минала Свѣтлина-та на Любовта. Тя е била фокусъ, въ който трѣбвало да изгорятъ страститѣ на този мжжъ. Всѣка една развратна жена, всѣки единъ развратенъ мжжъ, това сж други фокуси, това сж хора на обекти. Жената иска да привлѣче единъ мжжъ на стра-

ната си, и мъжътъ иска да привлече една жена на страната си. Приятели, партии, общества, всички искатъ да привлечатъ хората на страната си, да ги направятъ обекти на своето учение. Това не е Божествено учение! Всѣки човѣкъ трѣбва да се остави да се развива естествено, тъй както е неговата природа. Всѣка ябълка трѣбва да се остави да се развива естествено. Всѣки изворъ трѣбва да се остави самъ да тече. Почнемъ ли да се занимаваме съ него, той се разваля. Често хората казватъ: да направимъ този изворъ по-хубавъ. Турятъ мраморни плочи, ограждатъ го, но изворътъ изгубва своята цѣлебностъ. По-рано изворътъ нѣмаше този хубавъ видъ, но имаше сила въ себе си. А сега, виждашъ нѣкого - облѣченъ е хубаво, бомбе носи, копринена вратовръзка, заема високо положение, прѣвъ министъръ е, но изгубва нѣщо. Какво? - Най свещеното - Любовта! Той е недоволенъ отъ себе си. Питамъ: такъвъ човѣкъ, който е недоволенъ, ходилъ ли е по тѣсния пжтъ? - Не, той е ходилъ по широкия пжтъ.

Христосъ обръщаль вниманието на своитѣ слушатели за този тѣсенъ пжтъ. Азъ нѣма да казвамъ Христосъ, но ще го нарека "проповѣдникътъ на Израуля, проповѣдникътъ на Любовта", а пъкъ че тогавашнитѣ християни, както и съврѣменнитѣ християни Го наричатъ още Учитель, азъ не зная, до колко съврѣменниятъ свѣтъ може да нарече Учитель този, на когото учението не е изпълнено. Азъ не признавамъ, че съврѣменниятъ християнски свѣтъ сж ученици на Христа. И въ туй отношение, Христосъ не е тѣхенъ Учитель. Защото, ако тѣ сж ученици, азъ зная, че ученицитѣ трѣбва да живѣятъ съобразно учението на Учителя си. Второ положение: ако ученицитѣ не ходятъ въ пжтя на своя Учитель, какъвъ Учитель е той? Слава на майката е нейната дъщеря, но ако дъщерята не може да ходи въ пжтя на майка си, майката ще страда, ще изкупва грѣховетѣ, ще я заковаватъ на кръста. Днесъ Христосъ още страда на кръста. Не мислете, че Той е свободенъ. И днесъ, въ невидимия свѣтъ другитѣ Учители правятъ упрѣци на Христа, казватъ му: виждашъ ли твоитѣ ученици тамъ долу на земята?

На апостолъ Павла, на апостолъ Петра сжщото имъ казватъ. Единъ день и на васъ ще кажатъ: ето вашитъ ученици голу, вижте ги! Вие мислите, че сте свободни, и че като умрете, Христосъ ще ви посрещне горъ, ще ви пръгърне и ще ви цълуне. Не, никакво цълуване и пръгръщане! Ако вие изпълните волята Божия, като отидете въ другия свѣтъ, ще ви обземе една такава Свѣтлина, ще бждете толкова весели и радостни, като че имате цѣлия свѣтъ. Накждѣто погледнете, навсѣкждѣ ще виждате само Свѣтлина - никакъвъ другъ обектъ! Една необятна Свѣтлина ще виждате, навсѣкждѣ само Свѣтлина! И себе си нѣма да виждате, нито пъкъ други хора ще виждате, а само Свѣтлина, необятна Свѣтлина! Ще кажете: ами друго нѣщо нѣма ли да има? - Не, тогава хлѣбець нѣма да има, винце нѣма да има, но вие ще бждете радостни въ себе си. Може да кажете: ама да дойде поне една жена при насъ. Не, като дойде една жена при васъ, тя ще развали Царството Божие. Ако дойде едно дѣте при васъ, и то ще развали Царството Божие. Ще кажете: какъ може да развалятъ Царството Божие? - Ако дойдатъ при васъ, една жена и едно дѣте въ този смисълъ, както вие ги разбирате, тогава тѣ ще развалятъ Царството Божие.

За сега, обектъ на хората е земниятъ животъ. Азъ не говоря за земята, азъ говоря за идейния животъ, който се различава коренно отъ земния животъ, защото човѣшката любовъ е любовъ на обектитъ. Тъй е, ако живѣешъ по човѣшки, трѣбва да имашъ обектъ, но ако искашъ да живѣешъ по Божествено, ще живѣешъ безъ обектъ! Кое е Божественото, и кое е човѣшко? Ако ти си въ любовта съ обектъ, ще ми кажешъ тѣй: азъ ще те обичамъ като човѣкъ и ще тѣ пръгърна и цѣлуна, като човѣкъ. Но нѣма да ми казвашъ: душата ми те обича, затова, заради Господа, чакай да те пръгърна. Не, това сж празни работи, празни приказки. У Господа нѣма обекти! Тогава азъ ще ти кажа тѣй: слушай, азъ имамъ 100,000 лв. дългъ, щомъ искашъ да ме цѣлунешъ, ще ми платишъ дълговетъ. Тогава ние ще се намѣримъ въ положението на онази американка, при която въ една тъмна нощъ се приближава единъ негъръ - пръгръща я и

я цѣлува. Тя си помислила че е нѣкой американецъ и се разговаряла сладко съ него, обаче, като стигнали до единъ фенеръ, тя вижда, че този господинъ билъ черенъ, негъръ и веднага извиква полицай. Дава го подъ сждъ, иска отъ него обезщетение за нанесената и обида. И всички ние, които се движимъ въ тъмнината на нощта на живота, мислимъ, че всичко онова, което вършимъ е красиво. Но единъ денъ ще дойдемъ при Свѣтлината. Та казвамъ: отъ гледището на Божествената Любовь, неджзитѣ на човѣшката любовь могатъ да се изправятъ само тогава, като се внесе Свѣтлината на Божествената Любовь. Законъ е: безъ Бога любовь между хората не може да има! Самъ Христосъ е казалъ: “Дѣто сж двама или трима събрани въ мое име, тамъ съмъ и азъ”. Значи, дѣто е Любовьта, или дѣто е Богъ, тамъ съмъ и азъ - тамъ нѣма обектъ, тамъ Любовьта може да се прояви. Любовьта всѣкога погразбира жертва и разумностъ въ себе си. Тия дѣвъ нѣща сж необходими за Любовьта. Онзи, който има великата Божествена Любовь въ себе си, той е най-силниятъ и най-разумниятъ.

“Тѣсенъ е”, казва Христосъ, “Пжтьтъ”! Е, тѣсенъ е, разбира се. Да кажемъ, че сте учителъ нѣкждѣ. Ако вие обичате отъ сърдце вашитѣ ученици и почнете да имъ прѣдавате тази Божествена Истина, мислите ли, че днесъ ще ви държатъ въ това училище? Мислите ли, че ако почнете като държавникъ да прилагате тази Любовь, ще ви държатъ на този постъ! Даже единъ Толстой, който бѣше такъвъ великанъ, гигантъ като писателъ съ своя художественъ стилъ, щомъ се осмѣли да заяви великата идея за Любовьта, всички казаха, че неговата гениалностъ се потъмнила, че той вече е остарѣлъ и оглупѣлъ. Значи, споредъ схващанията на съврѣменнитѣ хора, всички ония, които иматъ обекти въ живота си, сж умни хора, а всички ония, които нѣматъ обекти въ живота си, сж малко смахнати, оглупѣли, обезумѣли хора.

Днесъ всички питатъ: гдѣ е животътъ? Гдѣ е смисълътъ на живота? - Животътъ е въ тѣсния пжтъ; въ тѣсния пжтъ е смисълътъ му. Отъ тукъ изваждамъ единъ законъ: ние

изгубваме живота си, понеже ходимъ въ широкия пжть. И колкото повече хората остаряватъ, толкова повече изгубватъ смисъла на живота си. Докато сж млади, животътъ за тѣхъ има смисълъ - това погледне, онова погледне, рагва се на всичко. Но като остарѣятъ, нищо вече не ги задоволява. Това се дължи все на тия външни обекти. И понеже човѣкъ не е запознатъ съ истинския животъ, той усѣща едно вътрѣшно стискане, едно вкисване, едно прѣсищане отъ тия обекти. Сегашниятъ животъ трѣбва да се трансформира и човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго. Това е съзнателниятъ животъ; това е, къмъ което ние се стремимъ. Нѣма какво да говоримъ на свѣта, какво искаме. Туй трансформиране ние трѣбва да направимъ, за да опитаме силата на нашия животъ. Защото всѣки единъ животъ се познава по силата, която съдържа въ себе си. За насъ е важно да видимъ, можемъ ли да използваме условията, при които живѣемъ. Единъ духовенъ човѣкъ, който така разбира живота, който живѣе безъ обекти, той нѣма да употребява вече ралото, той нѣма да си служи съ фабрики. При сегашната култура, фабрикутъ, огънятъ, всичко това е необходимо, но ще дойде време, когато електричеството ще измѣсти този димъ, и атмосферата нѣма да бжде пълна съ сажди, както е сега. По сжщата аналогия, всички вие, които днесъ ме слушате, и всички ония, които изповѣдватъ Христовото учение, съ какво е пльенъ вашиятъ умъ? - Умътъ ви е пльенъ съ безполезни, безпрѣдметни нѣща, които нѣматъ никаква цѣна; умътъ ви е пльенъ съ идеи и мисли, които носятъ зараза, и то такава зараза, че и бждещето поколѣние дори ще бжде заразено. Туй поколѣние, което иде сега, ще бжде още по-хилаво отъ сегашното, защото ония идеи, съ които тѣ сж заквасени, не носятъ животъ въ себе си.

Казва Христось: "Тѣсенъ е пжтьтъ!" Това е казано прѣди 2,000 години. Мислите ли, че днесъ този пжть е станалъ по-широкъ? - Не, той и днесъ е тѣй тѣсенъ, както и тогава. Затуй именно трѣбва да се избератъ ония условия, при които да намѣрите това, което ще осмисли живота ви.

Сега ще ви приведа една малка легенда от първите времена на християнството. Анунцио, младъ, виденъ римски патриций, билъ уважаванъ и обичанъ отъ всички млади въ тогавашното време, особено отъ красивия полъ. Всички млади момичета, които идвали при него, казвали: безъ тебе не можемъ да живѣемъ, ти си нашето спасение, само ти можешъ да ни избавишъ. Той имъ казвалъ: много добръ, само че азъ ще ви поставя на единъ изпитъ, и ако вие издържите изпита, тогава азъ ще отговоря на вашитѣ чувства. Имайте предвидъ, че Анунцио билъ запознатъ съ християнството, само че билъ таенъ привърженикъ. Той ималъ за Учителъ нѣкакъвъ си постникъ - Салвий, който живѣялъ далечъ отъ хората. Салвий билъ на около 100 години и затова повече лажалъ на легло, но отъ време на време пишалъ една книга и то съ кръвь - такава било неговото мастило. Анунцио завеждалъ тия момичета при своя учителъ, дѣто по закона на Любовта, всѣка мома която обичала Анунцио, трѣбвало да се остави да и прѣрѣжатъ една жила на ржката, за да взематъ малко кръвь, понеже съ човѣшка кръвь трѣбвало да бжде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказъ, ще кажете: жестоко е това! Но я ми кажете, ония хубавитѣ нѣща въ васъ, не се ли написватъ съ кръвь? Какви страдания трѣбва да се прѣкаратъ, докато се дойде до нѣщо хубаво! Христосъ не написа ли всичко съ кръвьта си? Ами мъченицитѣ? Послѣ, днешнитѣ изобрѣтатели, днешнитѣ идеалисти не написватъ ли всичко съ кръвьта си? Всичко, което е хубаво, съ кръвь се написва. Хората още не сж намѣрили друго вещество, съ което да написватъ хубавитѣ работи. Да се напише нѣщо съ кръвь, това е благословение! Жалко, е обаче, когато се излива мастилото, безъ да се напише нѣщо съ него. Нѣкой пжтъ ученицитѣ разливатъ мастилата по чиноветѣ си - туй е жалкото. Разлѣно е мастилото на свещената книга - това е жалкото! Сега ставатъ ясни думитѣ на Христа: "Ако не пиете кръвьта ми, нѣмате животъ въ себе си". Е, какъ ще разберете този стихъ? Буквално ли? - Не. Съ думата "кръв" Христосъ иска да означаи онова живо Слово, което човѣкъ трѣбва

да възприеме отъ духовниятъ свѣтъ. Ако обичашъ нѣкого, ти ще станешъ едно съ него, нѣма да бждешъ обектъ за него. Станешъ ли обектъ, ти го излагашъ на изкушение. Нѣща които се виждатъ и пипатъ, се покваряватъ. Човѣкъ самъ се покваря. Въ старо врѣме обвиняваха християнското общество, че правѣло оргии. Да, въ врѣмето на Нерона римското общество правѣше оргии, но християнството изключва външната, физическа любовъ. Християнството изключва прѣдметната любовъ, понеже тя не може да бжде постоянна. Дайте ми вие примѣръ отъ историята, гѣто двама души, отъ каквото и да е положение да сж били, които да сж имали материална връзка и до 100 години да сж живѣли тѣй непреривно добръ, безъ да сж си казали една горчива дума. Даже между Христовитѣ ученици имаше голѣма бъркотия, понеже въ тѣхъ се яви извѣстенъ обектъ. Павелъ стана обектъ за езичниците, Петъръ за евреитѣ, и тогава стана едно спречкване, докато най-послѣ Павелъ каза: азъ не съмъ за васъ обектъ, нито Петъръ, нито Аполосъ. Така постъпватъ и днесъ - на всѣко учение ще турятъ по единъ обектъ, за да го опетнятъ.

Божественото учение не може да бжде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Азъ мисля, че ако християнитѣ не носѣха кръстове по себе си, ако въ църквитѣ не държаха Христа на кръста, свѣтътъ щѣше да бжде по-добъръ, хората щѣха по-малко да се заблуждаватъ. Днесъ хората се заблуждаватъ много. Нѣкой човѣкъ види кръстъ, цѣлуе го, а прѣдъ него седи единъ бѣденъ, него не цѣлува. Ако е за цѣлувка, азъ бихъ прѣдпочелъ да цѣлуна единъ живъ кръстъ, отколкото единъ златенъ въ църквата. Питамъ: какво ви ползува този кръстъ въ църквата? Кръстътъ, това е Божествената Свѣтлина, Божествената Любовь на невидимия, на онзи неосѣзаемия животъ, който влиза въ насъ и ни дава веселие и подемъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можешъ да слушашъ Божествения гласъ. Той ще ти каже така: еди-къдѣ си, на еди-коя си улица, ще видишъ

една бѣдна жена, ще отидешъ при нея и ще и занесешъ два чувала брашно, грѣхи, хлѣбъ. Тя и дѣцата и отъ два дни сж гладни, викатъ къмъ менъ; затова, ти изпълни моята воля, и сърдцето ти ще се изпълни съ радостъ. Ти казвашъ: чакай, Господи, да Те видя, кой си! Когато апостолъ Павелъ падна отъ коня си, той чу гласъ, но видѣ ли Господа, видѣ ли Христа? - Не, той видѣ само Свѣтлина. А сега, ще ни прѣдставятъ Христа съ малка брадичка, съ сини очички, съ тънки вѣжди, както другитѣ хора. Искатъ да ни убѣдятъ, че това е разпнатиятъ Христосъ. Никакъвъ разпнатъ Христосъ не е това! Онзи Великиятъ Учитель на Любовта не може да бжде разпнатъ. Разпнатъ бѣше човѣкътъ, а онзи Великиятъ Учитель, който бѣше затворенъ въ тази черупка, казваше: “Имамъ власть да положа душата си, имамъ власть да положа живота си, но имамъ власть и да взема живота си. Мога да направя това, което азъ искамъ!” И той казва на Пилата: “азъ съмъ, който разполагамъ съ себе си! Азъ ти заповѣдвамъ да ме разпнешъ! И послѣ пакъ азъ ще заповѣдамъ да ме възкрѣсятъ”. Туй подразбира Христова мисль “имамъ власть”. Казва още на Пилата: “Ще ме разпнешъ, такъвъ е законътъ”! Когато се коронясвалъ рускиятъ царь, патриархътъ отъ синода билъ тѣй скромень, че не искалъ да му тури короната, но рускиятъ царь му казалъ: “Заповѣдамъ ти да ми туришъ короната, защото народътъ гледа. Ако азъ я туря, ще кажатъ, че съмъ самозванъ. Ти ще ми я туришъ - нищо повече!” Чудни сж хората, като искатъ да станатъ обекти на Господа. Казватъ: Господи, ти знаешъ ли, колко страдамъ! - Това не е вѣрую, това не е религия! Който мисли за Бога така, той има една обикновена религия, една еретическа религия, която е въздигналъ въ култъ - обектъ е тя за него. Азъ считамъ религия това, когато ти дойдатъ най-гольмитѣ страдания, да издържашъ и да казвашъ: “Благодаря Ти, Господи, за всичко, което си ми далъ!” И когато изпаднешъ въ противорѣчия, да кажешъ: “Благодаря ти, Господи, хубаво е всичко туй за менъ”. Срещна нѣкой пияница човѣкъ и му казвамъ отвѣтрѣ: слушай, нѣма да пиешъ повече. - Ама не мога! Ти не си родень

пияница, отпослѣ си станалъ такъвъ. На нѣкой крадецъ, прѣстѣпникъ, казвамъ: ти не си роденъ крадецъ; ти не си роденъ прѣстѣпникъ, отпослѣ сте станали такива. Други ни накураха. Това сж все обекти. Повѣрвайте въ това, което ви казвамъ и ще видите, че слѣдъ като се разрушатъ тия обекти, които сж ви въвели въ грѣхъ, вие ще бждете свободни. Нѣкои казватъ: безъ пари може ли? - Паритѣ не сж ли единъ обектъ? Паритѣ употребявай безъ да мислишъ за тѣхъ! Дръжъ ги отвѣнъ, не ги туряй въ ума си, да не ставатъ обектъ за тебе.

И тѣй, Христосъ казва: “Тѣсенъ е пѣтътъ!” И цѣлиятъ свѣтъ днесъ е свѣтъ само на раздори, на лоши думи, на клюкарства, на съмнѣния, на завистъ и на умраза. Казвамъ: това не е наука, тия нѣща всички ги знаете. Доблестъ е да признае човѣкъ, какво се крие въ него! Ние сега се нуждаемъ отъ хора, които казватъ, какво се крие въ тѣхъ. Да се събуди хубавото у човѣка, това е наука! У всѣки единъ човѣкъ се крие нѣщо хубаво, мощно, Божествено. И всѣки единъ отъ васъ е призванъ за нѣщо Божествено! Вие не сте роби на условията! Условията сж врѣменни ограничения, създадени отъ миналитѣ поколѣния. Срѣдата не е спѣнка за човѣка. Врѣмето и пространството сжщо не сж спѣнки за човѣка. Въ врѣмето, въ пространството, въ срѣдата и въ условията сж скрити всички възможности и сила или качества, съ които човѣкъ може да работи. Слѣдователно, ние трѣбва да бждемъ като онзи великиятъ професоръ, който, като влѣзе въ своята лаборатория, знае всѣко шишенце кждѣ се намира и започва своитѣ опити и изслѣдвания. Слѣдъ като направи опититѣ си, излиза изъ своята лаборатория. За насъ тѣлото трѣбва да бжде като една лаборатория, а не мѣсто за постоянно живѣне. Хубаво е по-нѣкога човѣкъ да напуца своето тѣло и своята лаборатория, понеже въздухътъ тамъ не е тѣй чистъ, както отвѣнъ. И всѣки единъ човѣкъ трѣбва да пази тѣлото си като една лаборатория. Тамъ трѣбва да се правятъ само опити. Защото само въ тѣлото вие ще намѣрите тия елементи, съ които можете да прѣмахнете неджзитѣ си. Обаче, да не мислите, че безъ тази лаборатория вие не можете да сжще-

ствувате. То е друго, заблуждение. И тогава хората питатъ: азъ като умра ще живѣя ли пакъ? Че животътъ никога не се свършва. Той е единъ у всички хора, не е раздѣленъ. Чудни сж хората! Ако азъ взема една голѣма рѣка и я раздѣля на хиляди малки рѣкички, какъ мислите, тази вода ще бжде ли различна отъ първата? - Като я слѣешъ, тя пакъ се съединява и става една и сжца. Азъ казвамъ: водата се е раздѣлила, понеже се яви твърда почва помежду и, но като прѣмине тази почва, водата пакъ се побратимява, съединява се. Това пѣкъ, че хората сж раздѣлѣни, причина за това сж материалнитѣ обекти. Казвате: ти не си като мене, и азъ не съмъ като тебе. Казвамъ: и ти си като мене, и азъ съмъ като тебе, само че трѣбва да влѣземъ въ голѣмото море. Тамъ ще видите, че всички иматъ единъ общъ животъ. Общъ животъ ли? Ами че въ общия животъ се криятъ всичкитѣ хубави нѣща. Кое е по-хубаво, да живѣя единъ индивидуаленъ животъ, или да живѣя живота на Бога? Да имамъ 4-5 кжци въ София, да имамъ 4-5 дѣца и да мисля постоянно за тѣхъ - за дрехи, за обуца, за кокошки, за пуйки и да кажа: дѣца, азъ за васъ се грижа и за васъ всичко жертвамъ; или, да имамъ онзи великиятъ Божественъ животъ, да участвувамъ въ живота на цѣлия козмосъ, въ живота на всички разумни сжщества? Това е Божествениятъ животъ - да чувствувашъ радостта и веселието на всичко живо! Кое е по-хубаво? - Божественото, разбира се! Тогава нашиятъ животъ ще придобие смисълъ. Смѣшни сж хората, като казватъ, че въ общия животъ се губи отдѣлното съзнание. Не, именно въ Божественото, въ великия животъ ти ще запазишъ своето съзнание. Ето идеята, която трѣбва да проникне въ вашата душа. И когато тази Божествена Любовь проникне въ васъ, вие друго-яче ще разбирате нѣщата. Нѣкои сега казватъ: братко, раздай си имането! Не, азъ считамъ насилие да проповѣдвате на хората да си раздаватъ имането. Ако нѣкой е богатъ, азъ нѣма да обърна внимание на това. Считамъ че това сж въпроси за него и азъ нѣма защо да се бъркамъ въ работитѣ му. За себе си азъ имамъ други въпроси, които трѣбва да разрѣша. Онзи, който

служи на Божията Любовъ, нито дума нѣма да каже за богатството на хората. Ако нѣкой е богатъ, ако нѣкой е красивъ, нито дума нѣма да му кажа. Това сж условия за него, които той самъ трѣбва да разрѣши. А сега хората се намѣсватъ да уреждатъ чуждитѣ работи и сж ги разбъркали. Не, това сж все обекти! Ще се върнемъ и ще живѣемъ безъ обекти! Отъ Божествено гледище ще разрѣшаваме нѣщата. Само тогава ще ги разрѣшимъ правилно, и нѣма да имаме страхъ отъ нищо. Нѣкой казва: азъ безъ такова ядене не мога. Защо? По човѣшки живѣешъ, а при това минавашъ за културенъ. Че азъ като изямъ едно симидче, защо да не съмъ благодаренъ? Съ моето симидче, може би, 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже за тѣхъ е много туй симидче. Питамъ тогава: кой животъ е по-красивъ - този на пеперудата, или моятъ животъ? Животътъ който асимилира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубавъ отъ колкото живота който асимилира повече материя а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние отъ многото храна? Гдѣ е нашата сила днесъ? Кой би станалъ мъченикъ днесъ за Любовта? Всички треперятъ сега отъ страхъ, единъ на другъ нѣматъ вѣра. Когато единъ постъпва по единъ начинъ, всички му приписватъ качества, за които не знаятъ, дали сж въ дѣйствителностъ такива. Разбиране трѣбва, дълбоко разбиране на човѣшкия животъ! Азъ, казва нѣкой, го познавамъ, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тѣй, както и ти мислишъ. И тогава вие мязате на онзи руски мукалитинъ, който се прѣоблѣкълъ въ дрехитѣ на единъ руски генералъ и въ този си видъ се явява прѣдъ руския царъ и му казва: азъ зная, какво мислишъ ти сега. - Е, какво? Ти мислишъ, че азъ съмъ едн-кой си генералъ. Не, ти се заблуждавашъ, азъ не съмъ този генералъ. Открилъ значи. Ами че когато ти ме осъждашъ за една моя постъпка, ти се излагашъ. Азъ не зная ли, какъвъ съмъ? Ако ти ми приписвашъ извѣстни качества, които въ менъ нѣма, не се ли излагашъ ти? И ако ти ми приписвашъ извѣстни добродѣтели, пакъ за себе си говоришъ. Ако ти дѣйствително ми говоришъ Истината, то е съвсѣмъ друго нѣщо. Споредъ менъ, да

казвашъ погрѣшкитѣ на хората, това не е Истина. Да казвашъ доброто на единъ човѣкъ - да. Нѣкои казватъ: Истината е много горчива. Споредъ менъ, горчива Истина нѣма. Азъ зная, Истината е най-сладкото нѣщо отъ всички други нѣща. Други казватъ: Истината носи смърть. Не, Истината носи Свобода! Ама Истината умъртвява. Не, и това не е вѣрно. Истината най-първо умъртвява, но послѣ възкрѣсява. Тя прѣвръща нѣщата отъ едно състояние въ друго. Тогава какъ ще примиримъ тия противорѣчия? Истината не е горчива. Туй, което внася горчивина, не е Истина; туй, което внася смърть, не е Истина. Туй, което дава свобода, е Истина! Туй, което открива пътя за Любовта, това е Истина; туй, което отваря пътя за Мъдростта, за Милостта, за кротостта, за въздържанието, за всичко онова възвишено и благородно въ човѣшката душа, това е Великата Истина, която освѣжава човѣка. Това сж сили, това сж качества на великия човѣшки животъ. Тогава човѣкъ съзнава, че той е едно съ Бога и казва: Господи, Ти си, който мислишь въ мене, и азъ изразявамъ Твоята мисль; Ти си Истината въ мене, и азъ проявявамъ тази Истина; Ти си Любовта въ мене, и азъ изявявамъ тази Любовь. Така говори човѣкътъ на земята, който е ограниченъ въ онази черупка; така говори онзи адептъ, онзи Учитель. Тогава Господь въ своето благоволение ни отговаря. И когато Великиятъ Учитель каже така, той издава голѣма, голѣма Свѣтлина, душата му се изпълня съ единъ великъ трепетъ, съ онзи свещенъ трепетъ, който той разпраца по цѣлото лице на земята, и отъ който хората ставатъ щастливи.

Отъ двѣ хиляди години хората казватъ: Господи, не си ли чулъ нашитѣ страдания, до кога ще бжде това Господи, нѣма ли да дойдешъ при насъ? Ами че Той е дошълъ отъ прѣди 2,000 години още, но вие държите вашата врата затворена. Отъ 2,000 години насамъ Божествената Любовь хлопа на вашитѣ сърдца, но тѣхнитѣ врати сж още затворени. Великиятъ изпитъ, който се дава на съврѣменното човѣчество върху Любовта, не можаха да го издържатъ, Христосъ, тази Велика

Любовь, казва: “Тръбва нова свѣтлина на съврѣменнитѣ хора!” Онѣзи, които слушатъ, казватъ: туй учение е страшно! Защо? - Е, всичко трѣбва да изгубимъ. Да, всичко трѣбва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волътъ не изгуби своитѣ копита, своитѣ рога, своята козина - човѣкъ не може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своитѣ зѣби - човѣкъ не може да стане; ако вълкътъ не хвърли своитѣ зѣби, своитѣ некти - човѣкъ не може да стане и т. н. Какво лошо има въ туй? И ако ние, съврѣменнитѣ хора, не хвърлимъ лошото отъ насъ, не ще можемъ да разберемъ Божественото. Че и ние имаме рога, въ прѣносенъ смисълъ казано, пѣкъ имаме и единъ ножъ - ужасенъ е той. Това е езикътъ, най-страшниятъ ножъ въ свѣта, с който човѣкъ може да убие. И най-страшната рѣзка въ свѣта, това е човѣшката рѣзка! Запримѣрь, нѣкой е царь, седи прѣдъ маситлото, пише присжда. И Господь седи прѣдъ този царь, казва му тихичко: прости, не подписвай присждата! Царьтъ подписва присждата. Господь втори пѣтъ му казва: прости, задраскай написаното! Най-послѣ царьтъ склони, казва: ще изпълня Твоята воля, Господи! - Задрасква подписа си. Азъ желая сега да видя задраскани писма. Всички имате такива писма предъ себе си. Да се задраскатъ сега тия писма, да се види върху тѣхъ тази линия - красива е тя. Царьтъ писалъ: осждамъ на смъртно наказание еди-кой си човѣкъ. И послѣ задрасква присждата, казва: Не! - Отменямъ рѣшението си. Красиво е туй задраскване! Каква радостъ има въ едно задраскано писмо! Когато осждениятъ човѣкъ види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърдцето отъ радостъ - новъ животъ е тя за него. Ако беше видѣлъ писмото по-рано, пакъ щѣше да му трепне сърдцето, но какъ? - Отъ страхъ. Питамъ: вие, като се върнете дома нѣма ли да направите добръ, ако задраскате тѣзи писма? Вие ще кажете: колко сж жестоки царетѣ! Не, ние за царе не говоримъ.

Колко малко ние, хората, разбираме отъ Божията Любовь. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме въ насъ. Всѣки день ни се даватъ хиляди случаи да

проявимъ Любовьта, а ние седимъ и казваме: едн кой си свещеникъ не служи добръ. Не, отъ това гледище, не сж виновни свещеницитъ. И Владицитъ не сж виновни. Това сж хора, съ други думи, това сж рѣки, минали прѣзъ нѣкой голѣмъ градъ, натрупанъ съ нечистотию и днесъ казватъ: градоветъ ни оцапаха. Азъ бихъ имъ казалъ единъ начинъ, по който и тѣ и всинца можемъ да се освободимъ отъ тия нечистотию. Какъ? - Прослѣдете промѣнитъ на водата. Водата може да мине и въ друго състояние. Тя може да стане на пара, пѣкъ може да се разложи и на своитѣ елементи и да отиде въ пространството. Като отиде нагорѣ, тя ще стане чиста и свята, и тогава хората ще я използватъ. Ученитѣ хора забѣлѣзватъ, че водата на земята започва да се намалява. Ако туй намаление започва отъ сега, какво показва това? - Че за въ бждаще хората ще се нуждаятъ по-малко отъ обикновена вода; тѣ ще се нуждаятъ отъ необикновена вода, която сега ще се яви. На земята ще дойде нова вода. Тя ще извира сама - ще изтича, и пакъ ще се изгубва. И само отъ извора ще може да я пиете. Рѣки нѣма да има. Тогава какво ще правитѣ, я ми кажете? Какви воденици ще правите на този изворъ? Вие ще кажете: това сж само вѣроятности. За васъ - да вѣроятности сж, а за менъ - това сж велики Истини, които азъ зная. Азъ, като казвамъ за менъ, подразбирамъ безличното, това, което е безъ обекти, Божественото. Казвате си: какво ли мисли нашиятъ Учитель? - Вашиятъ Учитель мисли това, което и Богъ мисли. А какво мисли Богъ, вие не знаете. Богъ мисли да направи една вселена, по-голѣма отъ тази. Той за въ бждаще мисли да създаде 10 милиарда слънца, и всѣко слънце да бжде 10 милиона пжти по-голѣмо отъ сегашното. И послѣ, Господъ мисли да създаде сжщества още по-велики отъ тия, които днесъ сжществуватъ. Които отъ васъ сж достойни, Богъ ще ви прѣнесе въ тѣзи нови слънца. Ще кажете: тѣй ли е всичко това? Ами, я ми кажете, туй, което знаете, колко е вѣрно? Ако азъ подложя вашитѣ знания на една строга критика, какво знаете въ сжщностъ? Питаме ме, какво мисли Господъ. Това мисли Господъ, казахъ ви. Вашиятъ умъ може ли да схване

това нѣщо? - Не може да го схване. Слѣдъ като се освободитѣ отъ тлѣнното въ васъ, слѣдъ като се освободитѣ отъ тази материя, съ която сте обгърнати, тогава ще разберете великото въ живота, ще се облѣчете въ радостъ и веселие, и ще си кажете въ себе си: ние знаемъ защо живѣемъ; ние знаемъ защо страдаме; ние знаемъ защо умираме. Подъ думата “смъртъ” ние разбираме друго нѣщо, а не обикновената смъртъ.

Тѣсенъ е пѣтътъ, който води въ живота. Всички вие, които ме слушате, трѣбва да имате единъ трѣзвъ умъ. Вие, казвате: Врѣмето не е дошло още. Врѣмето е дошло, то е сега; и слѣдъ 10 милиона години, то е пакъ сжщото. Врѣмето нѣма да се измѣни. Нѣщата по нѣкой пѣтъ се повтарятъ, но не въ сжщата форма. Сега е врѣмето! Туй учение можете да го приложитѣ още днесъ! Тогава ако вземете буквално Христовитѣ думи “раздай всичко”, ще кажете: азъ ще отида да раздамъ всичко. Кому ще го раздадешъ? Азъ държа единъ списъкъ, кой, какво ми е далъ и ще му го върна назадъ. Азъ не се нуждая отъ вашитѣ подарѣци. Азъ мога да живѣя и безъ вашитѣ ризи, и безъ вашитѣ килими, а ако съмъ ги приелъ, това правя отъ друго съображение. Това е обикновеното въ свѣта. Ако азъ ви проповѣдвамъ, за да ме облагодѣтелствувате, това е животътъ на единъ волъ. Ако искате да знаете, въ това отношение, бихъ проповѣдвалъ слѣдното нѣщо: слѣдъ като нахранитѣ всички, които ядатъ много, слѣдъ като вие се нахранитѣ, на вашия Учитель ще дадете по възможностъ най-малкото, туй, което никой не взима. Защо му е тази изобилна храна? Той нека живѣе като Учитель! - Безъ хлѣбъ. Пѣкъ и защо му е шапка? Той може и безъ шапка да живѣе, и безъ обуца може да ходи. Та нима като му дадете обуца, ще го обичате повече? Не, азъ не съмъ отъ тѣзи, които си правятъ илюзии отъ това. Но азъ не искамъ да бжда съблазънъ никому. А сега, кой какъ влѣзе въ моята стая, погледне натукъ-натамъ. Казвамъ: всичко това не е мое, азъ съмъ намислилъ да го върна. Всичко е подарѣкъ дадено, азъ го пазя, чуждо е, а чужди нѣща азъ не раздавамъ. Само Господъ може да раздава всичко. Питатъ ме: Ами ти какво правишъ? -

Азъ гледамъ, какво прави Господь и се уча отъ Него. Бихъ желалъ всички вие да се учите да постъпвате, както Богъ постъпва. Това е благородство, това е жестъ на душата! Бъдете смѣли, смѣли! Казватъ ми нѣкои: тази сестра много си окичила кжщата. Казвамъ: тази сестра не мисли право. Тя физически си е окичила кжщата, но духовно не я окичила. На това не обръщайтѣ внимание. Бъдете благодарни на малкото! Ако те поканятъ, благодари! Ако те поканятъ да седнешъ на земята пакъ благодари! Ако ти дадатъ столъ, пакъ благодари! Доблестъ се иска отъ човѣка! Въ всички хора забѣлзвамъ изопачаване на мислитѣ. Въ насъ има само една мисль, нѣма и онде и овде. Съ пари нито въ джендема, нито въ рая отиваме. Ние не върваме въ тази максима, която казва Славейковъ: "Парице, парице, Всесилна царице". Ние сме хора, които върваме въ човѣшкия духъ, въ човѣшката мисль, въ ония възвишени и Божествени чувства. Ние върваме, че въ всички души има нѣщо хубаво, което ще се събуди. У нѣкои вече се е събудило, а у нѣкои още чака.

Сега, нѣкои, като изучаватъ Писанието, казватъ: Господи, прати единъ особенъ ангелъ до мене. И всѣки единъ отъ васъ очаква единъ специаленъ ангелъ. Азъ доколкото зная, Господь е изпратилъ до васъ 100 специални ангели, а вие още чакате. До дѣва Мария Той изпрати единъ ангелъ, и тя веднага се събуди. До васъ други ангели нѣма да дойдатъ повече. Никакви ангели не чакайте вече! Тѣ дойдоха, но вие спѣхте. Сега тѣ ще ви кажатъ: закжснѣли сте! Тогава какво да правимъ? - Трѣбва да вървимъ въ пжтя на Божията Любовь! - Нищо повече. Казвате: ще видимъ Христа. Да, да, всички ще Го видите. Когато влѣзете въ новия животъ, т. е. когато минете прѣзъ тѣсния пжть, ще изгубите всичко - и кости, и мозъци. Господь ще ви прѣкара прѣзъ най-тѣсното мѣсто, че като влѣзете въ другия свѣтъ, нѣма да имате никаква тежестъ. Ще бъдете тѣй прѣчистени, че ще забравите всичко - и кжща, и дѣца, и учение, и всичко което сте учили. Тогава ще започнете учението си като малкитѣ дѣца, но като дѣца, които разбиратъ живота друго-

яче. Като погледнете небето, ще го разбирате съвсѣмъ друго-
яче. Тогава ще бждете по-умни и отъ най-виднитѣ философи на
земята.

И тъй, ще ви прочета още веднѣжъ стиха: “Понеже
тѣсни сж вратата, и стѣсненъ е пжтьтъ, който води въ
животъ, и малцина сж, които ги намѣрватъ”. Въ тѣсния пжть
е великиятъ животъ! Но той е само за силнитѣ хора - само тѣ
минаватъ по тѣсния пжть. И Богъ обича тѣзи, които Му
служатъ въ Духъ и Истина. “Отъ сега нататѣкъ вие нѣма да
се кланяте нито въ Ерусалимъ, нито на тази гора, а ще служите
на Бога въ Духъ и Истина”. Това сж тия, които обичатъ тази
вѣчната свѣтлина, която подига душитѣ къмъ Бога. Само така
ние ще дойдемъ до онова велико разрѣшение на въпроситѣ, които
терзаятъ душитѣ ви.

Великъ е Божествениятъ животъ! Това трѣбва да бжде
стремежътъ на всеки едного. Добритѣ възможности, които
сж въ васъ, развиете ги вече. И безъ да ви казвамъ, пакъ ще ги
развиете. Въ града Елена се настанява единъ руски полкъ. Идва
единъ войникъ и казва на началника си, когото заварилъ малко
пийналъ: господинъ полковникъ, турцитѣ идатъ! - Ничего!
Дохожда втори пжть, съобщава същото. - Ничего! Трети пжть
съобщава: турцитѣ идатъ! - Ничего! Дохождатъ най-послѣ
турцитѣ, и всички казаци удрятъ въ бѣгъ. Не чакайте да дой-
датъ турцитѣ, а ги отблъснете, защото ще се нахвърляте долу
въ пропастьта. Нѣкои отъ васъ сте въ туй заблуждение; искате
да уредите всичкитѣ си външни работи, че тогава да
възприемете Божията Любовь. Не, турцитѣ идватъ, а ти ще
вземешъ ножа си и ще разрѣшишъ този въпросъ - ще воювашъ
за свободата на душата си. Туй е Божественото у васъ, което
трѣбва да се събуди. Затова всички трѣбва да имаме само едно
убѣждение: Любовь безъ никакъвъ обектъ! Бога да не виждаме
въ никаква форма! Христа да не виждаме разпнатъ! Богъ е,
който носи животъ въ насъ. Като помислимъ за Него, да почув-
ствуваме животъ въ себе си, да почувсваме подемъ въ мислитѣ
и въ желанията си. Животътъ седи въ това: като помисля за

Бога, да почувствувамъ най-възвишеното и благородното въ себе си, да почувствувамъ живота. Тогава само ще позная, че Богъ живѣе въ менъ. И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да живѣе, че да познае, какво дѣйствително Христосъ е сега на земята, не разпнатиятъ Христосъ, но живиятъ. Живъ е Христосъ на земята! Ще кажете едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ. Да разпнатъ бѣше човѣкътъ, но Христосъ е живъ!

“Тѣсенъ е пѣтьтъ!” Не търсете широкия пѣтьтъ!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ, на 11 януарий,
1925 г. въ гр. София.

Замъждѣло свѣщило.

“Тръстѣ смазана нѣма да прѣчупи, и отъ лень свѣщило замъждѣло нѣма да угаси, до когато изведе сжда въ побѣда¹ “.

Великото въ природата е достъпно само за свѣтлитѣ умове. Великото въ Божествения свѣтъ е достъпно само за хора, които мислятъ. Благородното въ свѣта е достъпно само за хора, които иматъ сърдце. Възвишениятъ животъ е достъпенъ само за хора, които иматъ свещена воля, азъ я наричамъ Божествена воля.

Има обикновени разбираня за повседневния животъ, има и необикновени разбираня. Обикновеното винаги свършва съ смъртъ, а необикновеното винаги започва съ животъ.

Подъ думата “необикновенъ човѣкъ” разбираме човѣкъ, който започва съ живота, а подъ “животъ” разбираме всички онѣзи велики условия, които сж скрити въ човѣка. Може да има споръ върху това, какво нѣщо е животътъ, какво е неговато проявление, но върху самия животъ не може да се спори. Много често хората запитватъ за произхода на живота, какъ е произлѣзълъ той. Животътъ нѣма никакъвъ произходъ. Той има начало, но началото не е произходъ. Когато кажемъ, че водата извира отъ нѣкой изворъ, изворътъ е само началото на тази вода, но той не е нейниятъ произходъ, тя тамъ се проявява. Кждѣ се образува животътъ, това никой не знае. Даже и най-великитѣ умове, даже и най-великитѣ Учители, не знаятъ нищо за произхода на живота. Това е една загадка. Човѣкъ може да се занимава съ този въпросъ, да запитва какво, що, това му е позволено, но да мисли, че ще разрѣши великата загадка на битието, не е въ състояние. Ако хората биха разрѣшили великата задача на живота, тѣ биха се самоунищожили. Вие може да ми зададете въпроса: защо да не разрѣшимъ една велика задача?

¹ Матей 12:20

Хубаво, опитайте се да я разрѣшите, но азъ ще ви приведа единъ примѣръ, една аналогия, да видите, въ какво положение ще се намѣрите. Тамъ нѣкъдѣ има една голѣма бомба, като тия, които турятъ въ морето, която съдържа около 100-ина килограма пироксилинъ. Прѣдставете си че тя е изхвърлена на брѣга, а вие искате да разрѣшите тайната, която се крие въ нея и започвате да я чоплите. Какво ще стане съ нея? - Ще я възпламените: Мислите ли, че като възпламените тази бомба, ще разрѣшите въпроса? Не, ще се прѣсне бомбата. И какво ще научите? - Всички, които сж наоколо ви, ще бждатъ избити. Когато хората искатъ да разрѣшатъ въпроса за живота, какво ги интересува? - Искатъ да разрѣшатъ, какво нѣщо е животътъ, какъ трѣбва да се употреби той, какъвъ е неговиятъ произходъ. Животътъ произтича отъ Божията Любовь, а Любовта произтича отъ Духа, но това сж само думи, които не разрѣшаватъ въпроса. Какъ произтича живота отъ Любовта, това никой не знае; какъ произтича Любовта отъ Духа това никой не знае. Ние можемъ да знаемъ нѣщата отчасти. За да можемъ да разберемъ великото въ природата, трѣбва ни съотвѣтствуващъ езикъ. Учениятъ човѣкъ не може да говори на простъ езикъ. Защо? Азъ взимамъ думата "простъ езикъ" въ съвсѣмъ другъ смисълъ.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че едно врѣме имало тайни, а сега нѣма тайни. Едно врѣме най-ученитѣ хора въ древността говорили на особенъ свещенъ езикъ, а сега вече се говори на единъ езикъ, който всѣки могълъ да разбере. Не е така. Математикътъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира! Геометриктъ говори на единъ свещенъ езикъ! Кой е онзи, който го разбира? Ти, като влѣзешъ въ областта на геометрията, ще се забатачишъ. Съврѣменниятъ химикъ говори на единъ свещенъ езикъ, има си той свои формули H_2O . Какъ ще разберете тия формули? Е, ако съврѣменнитѣ учение хора говорятъ на единъ свещенъ езикъ, защото тѣй трѣбва да говорятъ, това не сж ли тайни? Азъ наричамъ свѣщенъ езикъ, необикновения, разбрания езикъ, а обикновения езикъ наричамъ

неразбрания езикъ въ живота. На този послѣдния езикъ ти не можешъ да говоришъ като въ математиката - този езикъ можешъ да го обтѣгашъ и тѣй, и тѣй. Въ този езикъ ти можешъ да обърнешъ внимание на запетаята, защо не е турена на едно мѣсто, а на друго. Хората казватъ, че всичкото съдържание е въ запетаята. Смыслътъ не е въ запетаята. Азъ мога да напиша едно писмо безъ никакви запетаи, и да има смисълъ въ него; а мога да напиша едно писмо пълно съ запетаи, и да нѣма смисълъ въ него. Ако азъ ви говоря на единъ особенъ езикъ, запримеръ, кажа ви: “хаушъ-бжнъ-зутъ”, “хашамаимъ”, какво ще разберете? Ще кажете: е, какво означава това? - Нищо не означава. Туй, което човѣкъ не разбира, нищо не означава. Не, за онзи, който разбира, означава нѣщо, но за васъ нищо не означава: Нѣма какво да го тълкувамъ.

И тѣй, ние идваме до свещения езикъ на духовния свѣтъ. Книгата, въ която е писано на този свѣщенъ езикъ, азъ наричамъ свещена книга. За да разбира Свѣщеното Писание, човѣкъ трѣбва да има въ себе си единъ ключъ за тия символи. Той не трѣбва да се спъва отъ запетайтъ - еднѣ коя си запетая къдѣ трѣбва да се постави. Този свещенъ езикъ, на който сж писани Божественитѣ нѣща, е строго опрѣдѣленъ. Нѣма похубавъ езикъ отъ него! И всички хора, които живѣемъ на земята, се стремимъ къмъ този свѣщенъ езикъ. И англичани, и французи, и германци, и китаици, и японци, всички се стремятъ къмъ този свещенъ езикъ. Ако разчленявате съвременитѣ езици, ще видите, че основнитѣ срички въ всѣки езикъ сж едни и сжици на видъ, обаче, има едно различие. Сега азъ нѣма да се спирамъ да разчленявамъ езицитѣ, но ако вие прѣведете всѣки единъ езикъ въ неговата първична основа, ако вземете за примеръ английски езикъ, тѣй богатъ, какъвто е той, едва ли ще намѣрите въ него повече отъ 250 думи съ различни корени. Отъ всеки единъ корень може да сж произлѣзли 100-200-500-1000 думи. Много ли е това нѣщо? - Не. Значи, туй нѣщо могатъ да го научатъ и дѣцата. Ще кажете: какъ е възможно всички езици да сж произлѣзли отъ единъ и сжиць корень? Ще ви кажа.

Посѣйте една сѣмка, която тежи едва нѣколко грама и ще видите слѣдъ това, какъ тази сѣмка ще ви даде толкова листа, толкова разклонения, толкова клончета! Хората и сега пакъ може да спорятъ, но питамъ: гдѣ бѣше скрито всичко това? Отвѣнь ли дойде туй нѣщо? - Не, имаше нѣщо скрито въ тази сѣмка - първообразътъ бѣше въ нея, а при посаждането си тя доби онѣзи материали, които и бѣха необходими, за да изрази своитѣ идеи. Когато единъ машинистъ измисли нѣщо, идеята, която измислилъ е скрита въ неговия умъ, а материалитѣ, които му сж необходими, за да направи проекция на своята идея въ физическия миръ, той взима отъ свѣта. Слѣдователно, и ние сме една проекция. Нѣкога ние сме били въ пространството като мисль, като идея, и слѣдъ това въ нашия духъ се явило едно желание да слѣземъ долу, да се явимъ като една проекция. Ние сме събрали материалъ, съградили сме тѣлото си, и както виждате, сега сме се събрали тукъ на земята, въ този салонъ. Какъ сме се проектирали, върху това нѣма да говоримъ. Вие ще кажете: това сж философски работи! Не, това сж необикновени работи, това е работа на великитѣ умове, които идватъ да работятъ въ свѣта, това е работа на Духа. Казвате: е, философията на живота е обикновена работа. Питамъ: вие научихте ли тази философия? Е, че философията на живота седи въ яденето. Научихте ли яденето? Вълкътъ яде по единъ начинъ, мечката - по другъ начинъ, пеперудата - по трети начинъ. Кой, обаче, е най-здравословниятъ начинъ? Казватъ, че човѣкъ се отличава отъ другитѣ животни по яденето - нѣмало друго животно, което могло да си готви. Дѣйствително, този фактъ може да означава извѣстна култура, но туй което отличава човѣка, не е неговото ядене. Яденето е само едно условие. Подъ думата "човѣкъ" ние разбираме единъ синтезъ, единъ изводъ на всички прѣдшествуващи форми, на всички прѣдшествуващи животи. Човѣкъ е плодъ, изводъ на всичко което сжществува сега и въ растителния животъ, и въ животинския животъ. Онѣзи, които не разбиратъ това нѣщо, ще кажатъ: а, това сж дървета, онова тамъ сж животни! - Като че въ живота на

растенията и животните нѣма туй благородното. Не е така. Въ всѣко едно животно има нѣщо неопетнено, има единъ Божественъ, неопетненъ животъ, но туй нѣщо животното не знае. Въ всѣко растение има единъ обикновенъ животъ, който се проявява, но има и единъ необикновенъ животъ, който не се проявява. Слѣдователно, когато единъ ученъ човѣкъ дойде на земята, той почва да изучава необикновенитѣ нѣща въ живота. И въ растенията той вижда единъ необикновенъ животъ.

Сега, азъ ще пристѣпя къмъ прочетения стихъ: “Тръсть смазана нѣма да прѣчупи”. Подъ думата “тръсть” Христосъ подразбира слабитѣ хора въ свѣта, които сж като дѣца, които още не могатъ да мислятъ, които още не сж застанали на своитѣ крака. “Тръсть смазана нѣма да прѣчупи” - то значи, че нѣма да имъ даде изведнѣжъ таково знание, или такъвъ животъ, който може да ги развали. Той ще имъ даде това, което съответствува на тѣхното развитие - нѣма да смаже никого; ще имъ даде животъ, какъвто могатъ да носятъ, ще се погрижи за всички.

“И отъ лень свѣщило замъждѣло нѣма да угаси.” То значи, че колкото и да е слаба мисълта, свѣщилото, т. е. колкото и да е малка интелигентността, която човѣкъ има, нѣма да се угаси. Защото, въ сегашнитѣ религиозни системи има единъ култъ, който отъ хиляди години сжществува: тѣ всѣкога сж се опитвали да угасятъ Божественото въ човѣка. Всички религиозни системи си служатъ съ заплашванията на властта. Тѣ сж прѣдставлявали Божествения свѣтъ такъвъ какъвто не е. Те сж заплашвали свѣта съ ада. Има адъ, но Богъ не е създалъ ада. Има рай, но Богъ не е създалъ и рая. Като казвамъ, че Богъ създаде рая, подразбирамъ, че Богъ създаде нѣщо много по-велико отъ рая. Раятъ е само една външна обстановка на нѣщата, а отъ Бога излѣзе нѣщо много по-велико, отколкото човѣкъ може да разбере и да си прѣдстави. Да отидешъ въ рая, значи да отидешъ на едно мѣсто, гѣто нѣма страдания; да отидешъ въ ада, значи да отидешъ на (едно мѣсто) тамъ гѣто има мъчения, страдания. Отгѣ излѣзе раятъ? - Когато двама

души се обичатъ, нали има рай за тѣхъ? Отгдѣ излѣзе адътъ? - Когато двама души се измжчватъ, нали има адъ за тѣхъ? Питамъ: кой създаде раятъ? - Вие. Кой създаде адътъ? - Пакъ вие. Дадохте условия на Бога да се прояви вътрѣ въ васъ - това значи рай; спѣвахте Бога въ себе си - това значи адъ. Какво означава раятъ? - Всички Божествени условия, които даватъ възможност на човѣка да се освободи отъ онѣзи ограничаващи условия, да освободи човѣшката душа отъ нейния затворъ. Сега за примѣръ, има вѣрующа, има и учени хора, но каква е цѣлта на съврѣмнената наука? - Учениятъ иска да стане ученъ, да напише нѣкое видно съчинение, но ако желанието на този ученъ човѣкъ да напише едно съчинение е такова, както когато нѣкому се поревне да си опече една кокошка, каква е разликата между този човѣкъ, който иска да опече кокошката и онзи ученъ, който иска да напише една книга? Туй, което той напише и прѣдстави на свѣта, ще подигне ли човѣчеството? - Това е важното. Сега всѣки човѣкъ трѣбва да изнесе нѣщо отъ себе си. Срѣщамъ нѣкой казва: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ, нѣмамъ нищо добро въ себе си. А, нѣмашъ нищо добро! - Това е лъжа. Тия хора, които казватъ така, не говорятъ Истината. Тѣзи хора иматъ да даватъ, но казватъ: нѣмамъ нито петъ пари. Не, ще си кажешъ Истината: имамъ 5,000 лв. скжтани нѣкъдѣ, но ми трѣбватъ за мои нужди. Иначе, като казвашъ, че нѣмашъ петъ пари даже, казалъ ли си самата Истина? Казвашъ: азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ. Че си грѣшникъ, това е вѣрно, но че нѣмашъ нито петъ пари, това не е Истина. Животътъ, който Богъ е вложилъ въ тебе, е единъ капиталъ, и ти трѣбва да работишъ. Имашъ сжщо и умъ, който трѣбва да работи. Тебе те пратиха на земята да работишъ.

Днесъ мнозина взиматъ прѣдъ видъ живота на Христа и Го величаятъ. Казватъ: Христосъ бѣше такъвъ - онакъвъ - хвалебни пѣсни Му пѣятъ. Гърцитѣ иматъ такива хвалебни слова, които държатъ като надгробни рѣчи, когато умрѣ нѣкой. Започватъ тѣ отъ единия до другия край, че покойниятъ билъ такъвъ - онакъвъ - само хубавото изваждатъ за него. Казвамъ:

Върно е, дѣйствително е така, хубаво е да се говори за умрѣлитѣ хора все хубави работи, но за кои умрѣли? Азъ говоря хвалебни слова само за хора, за които злото е умрѣло, не съществува. За такива хора азъ мога да кажа много хвалебни пѣсни и слова, но за онези, у които доброто е умрѣло, а злото живѣе, каква хвалебна пѣсенъ мога да изпѣя, какво хвалебно слово мога да кажа?

Но, да се върнемъ къмъ основния принципъ на живота. Всѣки отъ васъ иска да бѣде щастливъ; всеки отъ васъ иска да реализира нѣщо. - Може да бѣде щастливъ, може да реализира желанието си. Индивидуалниятъ стремежъ на душата е на мѣстото си, обаче методитѣ, които съврѣменнитѣ хора полагатъ за това постигане, се различаватъ. Много хора върватъ въ късметъ, въ нищо друго. Майката върва, че ще и се роди нѣкое ангелче, а при това туй върване не се сбждва. Дѣйствително, ражда се нѣкое ангелче, но безъ крила. Вие вземете основния законъ на живота и не се лъжете. Вълкътъ не може да роди овца. Отъ риба пеперуда не може да стане. Отъ сомъ човѣкъ не може да стане. Ученитѣ хора могатъ да разправятъ, какъ се прѣвърналъ сомътъ. Че и азъ мога да прѣвърна този сомъ. Ако е за прѣврѣщане, лесно може да се прѣвърне. Ние подразбираме, че материята, отъ която човѣкъ е направенъ, се различава отъ материята на всички други животни. Формитѣ, отъ които всѣко животно е направено, сж отъ едни специални сили, отъ една специална материя. Слѣдователно, тази материя не може тѣй лесно да се трансформира. Не само това, но тѣй както наблюдавамъ хората, виждамъ, че всѣки единъ човѣкъ индивидуално е направенъ отъ специаленъ родъ материя. Тѣй, щото, като наблюдавамъ двама души, виждамъ, че и тѣ не сж еднакви. Въ нѣкои хора има вложено повече злато въ кръвта имъ, въ други има повече сребро, въ трети има повече желѣзо, въ четвърти има повече мѣдъ и т. н. Ще кажете: е, каква разлика има въ това, че нѣкои хора иматъ повече злато? Голѣма разлика има! Наистина, туй злато не е повече отъ една десетъ милионна частъ отъ милиграма, но то

указва влияние върху характера на човѣка. Ученитѣ хора казватъ, че при изслѣдванята си, които сж правили върху кръвѣта, не сж намѣрили никакво злато. Ако тѣ чакатъ да откриятъ това злато съ възнитѣ, които иматъ, никога нѣма да го откриятъ. Има, обаче, въ кръвѣта на нѣкои хора една десетъ милионна частъ отъ милиграма отъ това живо злато. Туй злато е мощно! Има извѣстенъ родъ материя, отъ която ако ние бихме имали въ кръвѣта си, бихме вършили чудеса. Има съврѣменни учени хора, напрѣднали въ своята мисль, които казватъ, че първичната материя, отъ която е създаденъ свѣтътъ, е била 1,000 пжти по рѣдка отъ тази на водорода. Първичнитѣ сили, които сж функционирали въ тази материя, сж били тѣй мощни, че ако днесъ би могло да се придобие само единъ грамъ отъ тази материя, би трѣбвало всички фабрики, които сжществуватъ въ свѣта, да работятъ цѣли 3,000 години, день и нощъ. Споредъ тази теория, ако ме попитате, защо е толкова дълъгъ животътъ, ще ви кажа слѣдното: вие трѣбва да живѣете още 3,000 години, за да придобиете не единъ грамъ, а само една десетъ милионна частъ отъ милиграма. Тогава вие ще бждете единъ гений, който ще може да напише нѣщо мощно въ свѣта, и думата му ще бжде силна. Нѣкой казва: азъ повѣрвахъ въ Господа. Да, ти повѣрва въ Господа, но цѣли 3,000 години трѣбва да работишъ, за да придобиешъ нѣщо отъ тази първична материя на Божественитѣ сили и да можешъ да се проявишъ като човѣкъ. Нѣкой казва: Духътъ може да направи всичко отъ мене. Чудни сж хората! Та прѣстани да мислишъ, какво може да направи Духътъ. Духътъ всичко може да направи, но ти какво можешъ да направишъ? Ще кажете: ами ти какво можешъ да направишъ? Ето какво мога азъ да направя. Най-първо ще взема прѣстъ. Послѣ, ще я мачкамъ тѣй, както единъ грънчаръ мачка своята глина, отъ която прави грънци. Ако тази прѣстъ има съзнание, ще каже: какво иска този човѣкъ отъ насъ? Защо ни разедини на толкова хиляди частици? Азъ мълча. Казвамъ: почакайте, донесете малко вода! Като туря вода между тѣзи частици, споя ги, направя отъ тѣхъ едно цѣло тѣло. Тѣзи части-

ци сега ме питатъ: защо ни натъпка, защо направи отъ насъ единъ такъвъ буламачъ, та изгубихме своя индивидуаленъ животъ? - Не е ваша работа, ще чакате! Взема това тѣсто, туря го на едно колело. Казватъ: какво се движи тамъ тази ржка? - Не е ваша работа! Гледамъ, тия частици дигатъ шумъ: една излѣзе на вѣнъ, друга слѣдъ нея, казватъ: какъ, философия имаме ние! Азъ не искамъ да зная нищо отъ вашата философия! Е, ами послѣ какво ще ни правишъ. Взема ги, изнеса ги на слънце. Че защо? - Ще ви запозная съ слънцето. Чакайте още малко, печене ще има сега. Запаля своята пещъ, туря ги въ нея. Какво става сега съ насъ? Казвамъ: за да се подигне човѣкъ въ свѣта, най-първо трѣбва да го прѣсѣятъ, послѣ да му насипятъ вода, да го тѣпчатъ, да го турятъ на колелото, да го сушатъ на слънце, и най-послѣ да го пекатъ въ пещъта. Слѣдъ това казва: какво прѣдзначение имамъ? - Ще те туря на служба. Ще те направя една хубава ваза въ двореца на единъ князь. Той ще те постави на масата си и въ тебе ще тури едно хубаво цвѣтенце. Ще те питамъ: доволенъ ли си сега? - Много съмъ доволенъ отъ своя господарь. Внимавай тогава да не се счупишъ, защото ще те изхвърлятъ навѣнъ. Разбра ли сега? - Разбрахъ. Този е великиятъ законъ въ свѣта, прѣзъ който ще минатъ всички души. Всички вие сте слушали тѣзи работи, но идватъ много проповѣдници и ни казватъ, че има единъ лекъ пжтъ. Не е така, нѣма лекъ пжтъ! Ние ще минемъ прѣзъ най-страшнитѣ изпитания, каквито човѣшкитѣ умъ не може да си прѣдстави. Не се лажжете да мислите, че този пжтъ е лекъ. Тукашнитѣ страдания сж нищо. И всички герои на човѣчеството, онѣзи, които завършватъ своята еволюция на земята, слизатъ долу въ ада, отъ тамъ минаватъ. Обаче, този огънь тамъ не ги изгаря. И Христосъ слѣзе въ ада. Той мина отъ едната страна и излѣзе прѣзъ центъра на земята. Той знаеше всички тайни. Нѣкои питатъ: какво има скрито въ земята? Може да знаешъ какво скрито има въ земята. Ще те турятъ на кръста, ще ти заковатъ два гвоздеа на ржцѣтъ и на краката. Послѣ, ще те свалятъ отъ кръста и ще те турятъ въ гроба, и ако си отъ

онѣзи, които могатъ да възкрѣснатъ, ще научишъ тайнитъ на земята. Земята ще разкрие своитъ тайни. Земята не е толкова страшна. Тя има велики богатства скрити въ себе си. Азъ си прѣдставлявамъ земята като единъ великъ Божественъ цвѣтъ, и колкото да е опорочена, както мислятъ нѣкои, тя разкрива този цвѣтъ за възвишенитъ души само. Тя крие своя Божественъ нектаръ само за великитъ души. И всѣки трѣбва да слѣзе да пие отъ този нектаръ и да му кажатъ: ти си отъ достойнитъ дѣца на Бога. Тогава, съ тази придобита велика материя въ себе си, човѣкъ се качва къмъ невидимия свѣтъ и започва пакъ онзи необикновенъ животъ. Слѣдователно, прѣдъ насъ седи едно велико бждаще. Нѣкой казва: да бжда рѣлигиозенъ! Да бждешъ рѣлигиозенъ, това е единъ етикетъ. Ама да бжда българинъ! Да бждешъ българинъ, това е единъ етикетъ. Ама да бжда англичанинъ! Да бждешъ англичанинъ, това е единъ етикетъ. Това сж все имена, които отпослѣ дойдоха. Ами че едно врѣме имаше египтяни - тѣ бѣха великъ народъ! Едно врѣме имаше асирийци - тѣ бѣха великъ народъ! Прѣди тѣхъ имаше груги, още по-велики култури. Това сж все имена, съ които човѣкъ се зове, но въ свѣта има само едно име, съ което човѣкъ може да се назове - то е човѣкътъ на мисълта - "манасъ" нареченъ. Той трѣбва да разбира законитъ, да знае, какви сж неговитъ тѣла, неговитъ облѣкла, а не само да знае, какъвъ е неговиятъ мозъкъ. Той трѣбва да знае, каква е онази първична материя, въ която функционира мисълта. Всѣко наше желание, всѣка наша мисль може да напрѣдватъ въ свѣта, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човѣкъ го има, изпитва една малка радостъ въ душата си, както се радва онзи бѣдниятъ човѣкъ, когато му донесатъ една торбичка съ злато. Човѣкъ, въ когото има Божественото, като погледне въ себе си, зарадва се, знае, че има една валюта неизмѣнна, има нѣщо цѣнно, за което може да работи. Това е първиятъ животъ. И човѣкъ трѣбва да знае, че животътъ, това, което Богъ е вложилъ въ насъ, е единъ великъ даръ, който имаме за сега. Любовта не е още като единъ даръ въ живота ни. Любовта е

само едно условие въ живота ни, тя идва и си заминава. Тя подкрѣпва само великия животъ въ насъ. Въ този великиятъ животъ пакъ се проявява подсъзнанието, съзнанието и само-съзнанието - то е човѣкътъ, но се проявява още и свѣрхсъзнанието - то е бждащиятъ човѣкъ - възможноститѣ, които сж скрити вътрѣ въ този животъ, какво трѣбва да стане отъ човѣка. Затова, всѣки единъ човѣкъ трѣбва да развие въ себе си всички онѣзи възможни сили, които сж скрити въ него. Той не трѣбва да чака своето спасение отвънъ, то е вътрѣ въ него. Божествениятъ законъ работи у всѣки човѣкъ за неговото спасение. Ти имашъ едно желание. Помислилъ ли си, какъ е дошло това желание въ тебе? Ти имашъ една мисль. Помислилъ ли си, какъ е дошла тази мисль въ тебе? Ако тази мисль е дошла отъ великата душа, работи върху нея. Нѣкой казва: Богъ говори на душата ми. Духътъ Божий може да направи всичко отъ мене. Да, Богъ отъ хиляди години насамъ говори на хората по разни начини - нѣкои сж Го разбрали, нѣкои не сж Го разбрали. Ако ти си отъ тѣзи, които разбиратъ, започни задачата! Не се обезсърдчавай, не обръщай внимание на окръжаващата срѣда. Ако онова гърне, което се пече, обръща внимание на огъня, отъ него нищо нѣма да излѣзе. То трѣбва да се мачка, докато стане пълно сцѣпление между частицитѣ му и трѣбва да се пече, докато съзнае, че не може да изгори, а само ще се пече. Печенето е необходимо, за да придобие гърнето едно цѣнно качество. Слѣдователно, сега ние сме въ Божествената пещъ - не бойте се, нѣма да изгорите! Не подразбирамъ “печене”, както се пече онази пуйка въ огъня. Не, въ Божествения свѣтъ се пекатъ само живитѣ нѣща. Като се опекатъ, тѣ добиватъ още по-мощень животъ. Тия, които се пекатъ тамъ, не умиратъ.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да замѣстятъ живота съ Любовта. Не, Любовта е сила, която разрушава. Който е добилъ много любовъ, се е разрушилъ. Любовта има много силни вибрации; тя може да се издържи за много малко време. И всички млади и стари, които иматъ работа съ Любовта, се разкашаватъ, щомъ дойде тя и казватъ: азъ не мога да мисля за нищо.

Защо не може да мисли за нищо? Защото въ него нѣма сформирувани именно тѣзи органи, чрѣзъ които Любовта може да се прояви. Най-първо човѣкъ трѣбва да се прояви, че тогава ще дойде онзи висшъ животъ, онази възвишена Любовь.

Писанието казва: “Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя единороденъ Синъ въ жертва за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него”. Апостолътъ пъкъ казва: “Не обръщайте внимание на този свѣтъ! Образътъ на този свѣтъ прѣхожда”. Тукъ имаме едно противорѣчие. Какъ е възможно, Богъ, който толкова възлюби свѣта, да даде Сина си жертва именно за такъвъ единъ свѣтъ, който прѣхожда? Какво значатъ думитѣ “образътъ на този свѣтъ прѣхожда”? - Богъ толкова възлюби този свѣтъ, че го измѣня, обработва го. Божията Любовь измѣня образа на този свѣтъ. Нѣкои тълкуватъ тия думи въ смисълъ, че този свѣтъ ще се развали. Не, нѣма да се развали, но ще се прѣобрази, ще се измѣни, ще се поправи този свѣтъ. Нѣкои казватъ, че Богъ ще накаже хората. Не, нѣма да ги накаже, но ще ги направи по-добри. Кой е онзи грънчаръ, който не наказва своята прѣстъ, отъ която ще направи единъ прѣдметъ? Кой е онзи скулпторъ, който не наказва своята статуя? Кой е онзи музикантъ, който не наказва своето произведение? - Всички наказватъ. Слѣдователно, мощното седи въ нашитѣ мисли, въ нашитѣ желания, а тѣ не сж вложени въ нашето тѣло. Нашето тѣло, тѣй както е наредено, е само едно условие, при което животътъ се проявява. Вие имате една съврѣменна инсталация. Бутнете бутончето, и крушката веднага свѣтва. Питамъ: тази свѣтлина сега ли се образува, или е била вжтрѣ въ жицата? - Не, всичкитѣ жици, всичкитѣ бутончета сж само условия, за да се прояви тази енергия. Тукъ има едно съчетание на сили, което единъ интелигентенъ духъ е използвалъ. Той прѣкарва тази сила по една малка нишка, и тя се проявява като свѣтлина. Слѣдователно, ние ще се възползуваме отъ една малка нишка, ще бутнемъ едно малко бутонче, и енергията на живота ще се прояви у насъ, като топлина и свѣтлина. Ние трѣбва да бждемъ внимателни, за да не би тази наша инсталация да се

поврѣди. Знаете ли, колко много струва, докато се създаде една такава сложна инсталация, каквато прѣдставлява човѣкътъ? Ще кажатъ нѣкои: е, майката се мжчила, докато е родила дѣтето. Дали се е мжчила майката, или не, не зная, но знайте ли, колко сжщества отъ умствения свѣтъ сж се мжчили, докато се роди това дѣте въ свѣта? Азъ казвамъ, че умствениятъ свѣтъ е една възвишена страна отъ живота на ангелитѣ. Слѣдъ това, като е слизалъ този човѣкъ надолу, знаете ли, колко сжщества отъ останалия свѣтъ сж се мжчили, докато му създадатъ тази останала форма? Колко сжщества сж се мжчили, докато се образува една форма отъ тази необработена, сурова прѣстъ? И най-послѣ, ние виждаме този човѣкъ въ своята послѣдна стадия, въ своята пълна форма. Тя не е послѣдна форма. Това е само една черупка, която единъ день ще падне, и отъ тази черупка ще излѣзе онзи красивъ орѣхъ, който, като се посѣе въ земята, единъ день отъ него ще поникне онзи голѣмъ, вѣличественъ орѣхъ. Или пъкъ, отъ тази черупка ще падне една сѣмка, която като се развие и поникне, ще покаже своя цвѣтъ и ароматъ.

Онѣзи, които се занимаватъ съ Свещеното Писание, ще кажатъ: човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога, да се покае и да се новороди. Това сж само състояния на живота. За да се новороди човѣкъ, не значи, че неговиятъ животъ още сега трѣбва да се създаде отново, но животътъ му първо трѣбва да се прояви. Онѣзи, които не разбиратъ Писанието, изваждатъ най-криви заключения. Какви сж послѣдствията отъ това? Между всички учени въ свѣта, били тѣ религиозни, окултисти, или каквито и да сж, тамъ, дѣто истинитѣ не сж върни, човѣкъ, като възприеме една отъ тѣхнитѣ истини, слѣдъ 10-15 години въ него настава една реакция, и той започва да се съмнѣва въ тия истини. Съмнѣнието е признакъ, че животътъ, който е вложенъ въ насъ, изисква едно по-високо изявление. Дѣтето въ първо време започва да казва на майка си: мамо, искамъ да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много време, то става недоволно отъ училището. Ние трѣбва

да се учимъ! Учимъ се, но дойдемъ до едно положение, че се възгордяваме. Защо е така? Казвамъ: знание, което не е истински прѣдадено, възгордява - паметарство го наричамъ азъ, то не може разумно да се използва. На единъ американецъ умира гѣдо му и му оставя едно наследство отъ 36,000,000 лв. злато. Този американецъ въ това време билъ нѣкждѣ на западъ, училъ се. Въ Америка, обаче, той билъ нѣщо като нашитѣ воловари, та, като придобилъ туй богатство, не знаялъ какъ да го използва, давалъ гуляи натукъ - натамъ, ялъ, пилъ, изхарчилъ всичкото богатство, и слѣдъ шесть мѣсеца казалъ: не ми трѣбватъ пари. Качва се той на коня си и си отива въ село. Какъвъ смисълъ има такъвъ животъ съ пари? По нѣкой пжтъ хората на земята не мязатъ ли на такъвъ човѣкъ, който изхарчва живота си? Казватъ: е, да си поживѣемъ малко, ние сме млади. И стариятъ дава угощение, и младиятъ дава угощение. Послѣ, като осиромашеятъ казватъ: остарѣхме вече, въ насъ останаха само стари кости, ще се мрѣ. И такъвъ човѣкъ мисли, че е уменъ. Казвамъ: да, остарѣхте, защото изхарчихте богатството си. Азъ съмъ срѣщалъ въ България нѣкои стари, които казватъ: ехъ, синко, 100-годишенъ съмъ вече, много ми е патила главата. Да знаешъ само! Казвамъ: гѣдо я ми кажи нѣщо, какво си научилъ отъ живота? И той започва нищо синко, нищо не научихъ! Казвамъ му: ами ти сега отивашъ нѣкждѣ, знаешъ ли си пжтя? Като си живѣлъ 100 години, поне прочете ли нѣщо отъ книгата, гдѣ отивашъ? - Е, не зная, синко, като въ една мъгла съмъ, много ядохъ и пихъ на земята, нищо не зная за онзи свѣтъ, задигнаха книгата. Е, да сж живи поне тия младитѣ. Единъ день младитѣ като остарѣятъ, ще кажатъ: да сж живи младитѣ! Да сж живи кои млади? Да сж живи онѣзи разумни, необикновени млади; да сж живи онѣзи разумни необикновени стари! - Това разбирамъ.

Казва Христосъ: "Тръстѣ смазана нѣма да прѣчупи". Защо? - За да се насърдчи всѣка една душа. Въ насъ има единъ аристократски духъ. Срещнешъ една бѣдна душа, тури я на мѣстото и и кажи: Богъ е вложилъ въ тебе нѣщо много хубаво,

мощенъ животъ има въ тебе, много нѣщо може да стане отъ тебе, ще вървашъ въ Божественото! Ще дойдатъ страдания, но Божественото въ тебе е по силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се подигнешъ. Ние започваме: е, тѣзи младитѣ сж глупави! Като дойдемъ до старитѣ казваме: е, тѣзи старитѣ сж обезумѣли! Младитѣ сж глупави, старитѣ сж обезумѣли. Гдѣ е животътъ? Не, младитѣ започватъ съ силния, съ разумния животъ, а старитѣ съ какво започватъ? - На тѣхъ е свойствена Мъдростъта. Тѣ сж придобили нѣщо отъ живота и трѣбва да покажатъ на младитѣ пжтя, по който да вървятъ. Като казвамъ, че трѣбва да върваме въ Бога, азъ подразбирамъ съвсѣмъ друго нѣщо. За да вървамъ въ Бога, азъ трѣбва да отворя своята душа - не разбирамъ туй обикновено върване. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се отвори; има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който умътъ може да се възпита - трѣбва да се заемете да работитѣ реално. Има единъ особенъ начинъ, чрѣзъ който сърцето може да се отвори. Кога? - За всѣко нѣщо има опрѣдѣлено врѣме. Има единъ изкуственъ начинъ, по който хората заставятъ нѣкои цвѣтове да се отворятъ безъ врѣме. Не, всѣко нѣщо трѣбва да цвѣне на своето врѣме. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да се отвори на врѣме. Човѣшкото сърце трѣбва да се отвори на врѣме и най-послѣ човѣшката душа сжщо трѣбва да се отвори на врѣме.

Сега всички ние търсимъ богати резултати, наслѣдства, изведнѣжъ да придобиемъ тази сила. Може да дойдемъ до заключенията на Павла и да кажемъ, че еди-кои сж прави, еди-кои сж криви, но всички трѣбва да се учимъ отъ природата. Тя е една велика настойница, затова методитѣ, които употребява природата, ще ни доведатъ до истинскитѣ начини за нашето възпитание. Има известни методи, които сме възприели отъ природата, но сме ги изопачили, а природата може да ни даде цѣнни методи за нашето умствено развитие и за нашия духовенъ животъ. Въ този истински животъ ние ще разберемъ вътрѣшния смисълъ на радоститѣ и на скърбитѣ. Чрезмѣрнитѣ радости въ живота винаги носятъ чрѣзмѣрни страдания и

чръзмърнитъ страдания винаги носятъ чръзмърни радости. И двѣтѣ състояния, обаче, сж неестествени. Защото и радостта е сила, и скърбъта е сила. Нѣкой казва: много страдамъ! Що отъ това? Скърбъта е сила! Знаете ли отъ какво произтичатъ страданията у насъ? - Всички онѣзи мисли, всички онѣзи желаня, на които не сме дали възможность въ миналитѣ си сжществування да се проявятъ, сега произвеждатъ страданията. Тѣ сж единъ напоръ, на който не е даденъ пжтъ, и вслѣдствие на този напоръ се произвеждатъ страданията. Слѣдователно, ако не дадешъ условия да се прояви онзи напоръ въ тебе, то всичко онова, което днесъ ти създава радость и веселие, утрѣ ще произведе страдания, и ти тогава ще разберешъ, кога не си далъ възможность да се проявятъ въ тебе всички Божествени мисли и желаня, кога си имъ противодѣйствувалъ. Нѣма нищо похубаво отъ това, да бждешъ тѣй отзивчивъ къмъ всички твои най-малки Божествени мисли и желаня, както сж отзивчиви малкитѣ дѣца. Затова казва Христось: “Ако не станетъ като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие”. Истината и малкитѣ дѣца я разбиратъ; животътъ и малкитѣ дѣца го възприематъ; Мждростъта е достъпна именно за малкитѣ дѣца. И казва още Христось: “Укрилъ си Мждростъта отъ този свѣтъ, а открилъ си я на младенцитѣ.” Не на младенцитѣ а на онѣзи, които изпълняватъ Божия законъ. Тѣхъ ги очакватъ велики възможности.

Сега всѣки единъ отъ васъ казва: да стана пръвъ министъръ въ България! Че за тебе Господъ е опрѣдѣлилъ много повисокъ постъ, отколкото министъръ въ България! Виждамъ, Господъ ти е опрѣдѣлилъ да станешъ управителъ на една цѣла планета, далъ ти е единъ псевдонимъ и подъ това име ще работишъ, ще правишъ своитѣ изчисления. Питамъ: за кого е тази планета? - За еди-кого си. А ти бѣдниятъ, седишъ като нѣкой плѣнникъ въ България, чакашъ реда си да станешъ министъръ. Защо? - Искашъ да осигуришъ живота си. Чудно нѣщо! Най-голъмата глупость, която хората сега вършатъ е, дѣто искатъ да се осигурятъ. Долу осигуряването! Това е велико

заблуждение! Богъ е свързалъ нашия животъ съ себе си. Той е вложилъ великия животъ въ насъ, ние сме осигурени. Осигуряването не е нищо сигурно. Не мислете, че ако имате 5-10 милиона лева въ банката, та сте осигурени! И ти ще умрѣшъ тъй, както и онзи, който нѣма пари. И безъ пари, и съ пари човѣкъ пакъ умира, само че онзи, който умира безъ пари, знае истината, че безъ пари се умира; а онзи, който има пари, знае истината, че и съ пари се умира. Чудни сж хората, като казватъ, че еди кой си умрѣлъ отъ гладъ. Не умрѣ отъ гладъ, бе приятелю, но умрѣ, защото не знаеше какъ да яде. Отъ незнание умира този човѣкъ, лишилъ се отъ условията. Азъ често съмъ привеждалъ единъ примѣръ за случая, и сега пакъ ще го приведа: лежи боленъ богатъ човѣкъ, но пѣленъ с милиони, готови пари въ банката. Лежи той и изрежда: печена, хубаво зачервена кокошчица ми се яде; послѣ, хубава супица отъ тази кокошчица, че слѣдъ това старо, червено винце ми се пие. Доставка му се всичко, каквото душата му пожелае, но гледа той, горкиятъ; Богъ заключилъ стомаха му, отъ нищо не може да си хапне - иска да го научи на своя великъ законъ. Защо не ядешъ? - Запитватъ го. - Е, не ми се иска. Гледа, гледа горкиятъ човѣкъ, и отъ гладъ умира. Значи, отъ горѣ му повелѣватъ да не яде. Но и бѣдниятъ човѣкъ, и той умира. Лежи и той боленъ и си казва: е, да има една кокошчица, да има малко винце! Да има, но нищо нѣма. Ехъ, какъ е създалъ Господь свѣтътъ! Да съмъ нѣкой богаташъ, нѣмаше да умра, но нали съмъ бѣденъ, осъденъ съмъ на смъртъ!

Сега всички хора питатъ: какъ ще се поправи свѣтътъ? Съберете на едно мѣсто и бѣдниятъ, и богатиятъ, които умиратъ. Богатиятъ да каже: ето, братко, азъ имамъ всичко, но не мога да ямъ. Ти пъкъ нѣмашъ, затова яжъ, колкото искашъ. Нека и двамата се убѣдятъ, че не само съ хлѣбъ може да се живѣе, но съ всѣко разумно слово, което е вложено въ човѣшката душа, което изтича отъ човѣшкия духъ. Ние трѣбва да се освободимъ отъ това робство, което сжществува въ нашия умъ, че трѣбва да осигуримъ живота си. Ние сме осигурени! И щомъ сме осигурени, като видимъ брата си, трѣбва да му се за-

радваме. За какво? - За онова великото, Божественото, което е вложено във него. И азъ съмъ на мнѣние, че ние, за да се познаваме, не трѣбваше да гледаме съ нашитѣ очи. Щомъ гледаме съ тѣзи очи, които имаме, веднага ще влѣземъ въ беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мъжътъ и? Ще ти каже: господине, кой ти даде право да гледашъ очитѣ на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затворишъ очитѣ, и прѣзъ затворенитѣ си очи виждашъ нейнитѣ очи и разсжждавашъ върху тѣхъ, той ще каже: сплъ ли е този? - Да, сплъ е. Горкиятъ човѣкъ! Ела малко у насъ да разсжждаваме. Така този човѣкъ е безопасенъ, защото нѣма да вижда жена му. Рагватъ му се, угощаватъ го. Но, ако дойде онзи пророкъ да му отвори очитѣ, ще кажатъ: не искаме човѣкъ съ отворени очи. Вънъ! - Изпжждатъ го. Затова казва Христось, че човѣкъ трѣбва да се отрече отъ всичко. Погразбимъ, че човѣкъ трѣбва да затвори очитѣ си за всичко материално, не трѣбва да вижда той. Не, ние трѣбва да затворимъ очитѣ си за свѣта въ насъ, а нека да дадемъ ходъ на външния свѣтъ, нека се радваме, че той работи. Ако богатитѣ хора нѣмаха тия кжци, знаете ли какво щѣше да бжде? - Въ горитѣ щѣхте да ходите. Тѣй, както е устроенъ свѣтътъ, нека се радваме на туй проявление; а ние, като хора на туй велико Божествено учение, трѣбва да знаемъ, че имаме да разрѣшаваме по-велики задачи, имаме по-високи цѣли. Ти си се влюбилъ. Та нима това е разрѣшение на задачата? Ако ти си се влюбилъ, това е само единъ моментъ отъ разрѣшение задачата на твоя животъ. Ако ти трѣбва да се влюбишъ, трѣбва да се влюбишъ въ Онзи великъ изворъ на живота, които дава разрѣшение на задачата ти. Ако трѣбва да се влюбите, въ какво трѣбва да се влюбите: въ вашата вощена свещъ, или въ слънцето? - Слънцето ще ви даде и свѣтлина и топлина, а вашата вощеница ще ви даде само малко свѣтлинка. Вощеницата ти ли я направи? - Пчелитѣ я направиха. Ти взе малко воскъкъ отъ пчелитѣ, направи тази вощеница и казвашъ: да е жива вощеницата ми! Че какъ може да е жива вощеницата ти? Да съмъ живъ азъ! - Да. Да сж

живи дѣцата ми; да сж живи приятелитѣ ми; да е живѣ българскиятъ народъ; да сж живи англичанитѣ, французитѣ; да сж живи всички народи; да сж живи всички добри хора на земята; да сж живи всички учени хора; да сж живи всички хора, които вършатъ волята Божия! “Хаушъ-бжнъ-зутъ”! Е, какво разбрахте? Не мога да ви го прѣведа. Пъкъ и нѣма защо да ви го прѣвеждамъ.

Когато ние ви говоримъ за Христа, погразбираме проявлението на великия животъ въ свѣта, който сега се влива и подига човѣшкитѣ души отъ падналото състояние, въ което се намиратъ; разкрива въ тѣхъ съзнанието и дава потокъ къмъ новъ, истински животъ. Въ цѣлата сегашна култура има едно разнебитване, едно прѣсѣване. Ние се страхуваме отъ това, но то не е страшно. Туй разнебитване се дължи на онзи великъ животъ, който сега се проявява и прѣчиства всичко. И ние трѣбва да се радваме за всичко, което става въ свѣта. Ние не се радваме за страданията на хората, но за онова великото, което се върши. Азъ не се радвамъ когато некакто нѣкого, но се радвамъ, че въ него става печене, сцѣпление на частицитѣ, и отъ него ще се направи единъ красивъ сждѣ. Азъ се радвамъ на онзи, който разсжждава хубаво, че ще стане единъ великъ човѣкъ, съ когото ще можешъ да размѣнишъ гвѣ думи. Радвамъ се на една искрена душа защото въ нея има една свещена мисълъ, едно свещено желание, на което ти можешъ да разчиташъ.

Свещениятъ, Божественитѣ животъ изисква отъ насъ да бждемъ вѣрни. На кого? - Вѣрностъ къмъ Бога! Ще прѣведа тия думи “вѣрностъ къмъ Бога” - вѣрностъ къмъ великия, безграничния животъ, който дава всичкитѣ блага. Подъ думата “Богъ” хората разбиратъ нѣщо физическо, външно. Не е така.

Ще ви приведа единъ примѣръ, за да хвърля малко свѣтлина върху прѣдмета. Често, малкитѣ нѣща въ свѣта ставатъ причина да ни спъватъ въ нашия вѣрвежъ. Вилморъ, туй било псевдонимътъ на единъ писателъ, работилъ цѣли 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дѣщеря му

Мария Блю. Той обичалъ дъщеря си, ималъ довѣрие въ нея. Всички свои ржкописи заключвалъ, и ключътъ давалъ на дъщеря си да пази. При него често идвалъ единъ отъ ученицитѣ му, Симонъ Бели, който се влюбилъ въ дъщерята Мария Блю, и единъ день и казва: “Ако ти действително ме любишъ, ще ми направишъ една услуга - ще ми дадешъ тайно единъ отъ ржкописитѣ на баща си, безъ да знае той това нѣщо. Азъ ще го прочета само, надѣвамъ се той да хвърли свѣтлина въ моя умъ върху известни въпроси.” Тя се замисля и казва: “Не мога да направя това” “Ама ти не ме обичашъ тогава!” - Обичамъ те. “Нали любовта казва, че трѣбва да се жертвуваме?” Най-послѣ тя се съгласява, дава му единъ отъ ржкописитѣ. Ако ние се жертвуваме за единъ, за двама души, това любовъ ли е? - Не е любовъ. Това е една слабостъ, както у всички хора. Този ученикъ Симонъ Бели взима ржкописа, напечатва го въ едно видно списание, като свое произведение и се подписва подъ него. Вилмаръ вижда напечатено своето произведение, подписано отъ еди-кой си авторъ и веднага единъ ударъ въ сърдцето го парализира. Питамъ сега: дъщерята постъпи ли разумно? - Не. Този ученикъ постъпи ли благородно? - Не. Ние сме отъ тѣзи “симоновци”, които, като вземемъ Божественото, веднага туряме името си, изнесемъ го като свое. Каквото напишемъ, подпишемъ се отдолу, казваме: това съмъ азъ! Туй, което ти си написалъ, туй, което ти си открилъ, е на Вилмара, не е твое - велики сили отъ природата сж работили върху него. Затуй, когато напишешъ нѣщо, не туряй името си. Когато дойде Христось, тури ли си името нѣкъдѣ? - Никъдѣ. Сега, разбира се, азъ не засѣгамъ писателитѣ, но казвамъ: вие хората, които имате живота, считате, че този животъ е вашъ, туряте си името подъ него и казвате, че имате право да разполагате съ този животъ тѣй, както разбирате - Не! Великото, благородното у насъ изисква да употребимъ живота си за туй, за което сме прѣдзначени. Всѣки може да развие мощнитѣ сили въ себе си. Спасението на човѣка е вжтрѣ въ него, да развие вжтрешнитѣ си сили. Щомъ се спаси единъ човѣкъ, веднага идва

отзвукъ и у всички други души. Щомъ ти повървашъ въ Божественото, което е въ твоя животъ, всички други души сж разтворени и се притичватъ да ти помогнатъ - обичатъ те. Всички трѣбва да върваме въ Божественото. Щомъ повърваме, това значи да създадемъ единство въ живота, да си подадемъ ржка единъ на другъ. Това значи, да приложимъ методитѣ, начинитѣ за постигане на Божественото въ насъ.

Първото нѣщо, което ви прѣдстои е слѣдното: Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се запита: далъ ли е ходъ на Божественото въ себе си, развилъ ли го е? Ти четешъ нѣкой писателъ, но забравяшъ че и ти самъ имашъ нѣщо Божествено въ себе си - твоята душа, на която не си далъ възможностъ да се прояви. Ти взимашъ една роза, радвашъ и се, усѣщашъ нейния миризъ, доволенъ си отъ аромата и. Кажу си: не трѣбва ли и азъ, като нея, да цвѣна, да придобия този ароматъ? Дойде ли пролѣтъ - всички ние трѣбва да цвѣнемъ! Второто положение: всички ние трѣбва да завържемъ! Третото положение: всички ние трѣбва да узрѣемъ! И, когато дойде господарьтъ, този великиятъ, мощниятъ, който е вложилъ великия животъ въ насъ, отъ плода ни трѣбва да познае, че действително ние сме работили съ онѣзи методи, съ онѣзи сили, съ които Той ни е надарилъ. Казвамъ: нѣма нищо по-хубаво въ свѣта отъ това, тайно въ душата си да бждешъ вѣренъ на Бога. И за Бога се казва, че Той е Истиненъ и Вѣренъ въ всички свои постѣпки. Слѣдователно, нека всички туримъ въ ума си мисльта, да бждемъ истинни и вѣрни на този първиченъ животъ, който е вложилъ всичко въ насъ, за да се прояви Божественото и да се освободимъ отъ сегашнитѣ несгоди въ живота. Този е пжтьтъ, по който народитѣ, индивидитѣ и душитѣ ще могатъ да извоюватъ своята бждаща свобода. Това е Божествениятъ животъ.

И казва стихътъ: “Тръстъ смазана нѣма да прѣчупи”. То значи, че и най-слабитѣ хора нѣма да бждатъ прѣчупени, нѣма да бждатъ смазани, но Богъ ще ги подигне.

“И отъ лень свѣщило замъждѣло нѣма да угаси, докогато изведе сжда въ побѣда”. То значи, че умоветѣ и на слабитѣ нѣма

да угаси. Слабитѣ ще станатѣ силни, и тѣзи малкитѣ свѣщици ще се разгорятѣ. Единѣ денѣ, всѣки отѣ васѣ ще приеме своето наслѣдство, останало отѣ свѣтоветѣ. За сега, обаче, вие ще държите тукѣ на земята изпита си. Ще минете прѣзѣ пещѣта и щомѣ издържите послѣдния си изпитѣ, ще ви прѣведатѣ прѣзѣ онова мѣсто, да вземете своето наслѣдство. И казва Писанието: "Ние сме сънаслѣдници съ Христа". Щомѣ си сънаслѣдникѣ, ще вземешѣ нѣщо, ще видишѣ славата Божия, която се е крила. Тогава ще разберешѣ, защо си дошълѣ на земята, защо си ходилѣ тукѣ-тамѣ, защо сж страданията, защо сж противорѣчията и тогава ще кажешѣ: Великиятѣ животѣ има великѣ смисълѣ! Животѣтѣ е за необикновенитѣ хора, смъртѣта - за обикновенитѣ. Необикновениятѣ животѣ е за великитѣ души, за силнитѣ души, за благороднитѣ души, които жертвуватѣ всичко. Цѣлиятѣ свѣтѣ сега се нуждае отѣ тия души. Вие, които сте призвани, нѣма какво да чакате; всички сте богати. Като се върнете дома си, отворете каситѣ си. Вие казвате: чакайте, ние сме сиромаси. Не сте сиромаси. Сега всѣки ще подпише единѣ чекѣ, ще каже: това давамѣ за Господа! Подѣ "даване", разбирамѣ не материално, но духовно.

И тѣй, нека съдѣйствуваме да се проявятѣ и развиятѣ въ нашия животѣ всички велики желаня и мисли, които сж вложени въ нашата душа. И Богѣ, като види нашитѣ желаня и мисли, ще слѣзе отгорѣ, тѣй както слнчевитѣ лжчи слизатѣ вурху цвѣтята, и ние ще възрастнемѣ, ще дадемѣ своето благоухание. И тогава ние и Богѣ, който е свързанѣ съ насѣ, ще завършимѣ работата, която ни е дадена на земята. Послѣ, Той ще ни даде друга работа, която ще бжде за Неговото Царство.

Бесѣда, държана отѣ Учителѣтѣ, на 18 януарий,
1925 г. въ гр. София.

Който иска славата.

“Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, Той е истински, и нѣма неправда въ Него¹”.

Въ свѣта трѣбва да сществува една мѣрка. Математицитѣ иматъ такава мѣрка. Тя е единицата. Тѣхниятъ аршинъ е мѣрката, съ която започватъ. Отнемете на математицитѣ единицата, и математиката сама по себе си пада. Въ геометрията единицата е точката. За да се проектиратъ нѣщата, трѣбва да има проекция. Изобщо, всички науки си иматъ извѣстни максими, извѣстни единици мѣрки. Изкуствата сжщо си иматъ мѣрка. И човѣшкитѣ постѣпки си иматъ мѣрка, макаръ че ние сме изгубили всички тия мѣрки. Съврѣменнитѣ моралисти още не сж установили една неизменна мѣрка за морала. Запримѣрь, туй, което е морално за индуситѣ, не е морално за европейцитѣ; и туй, което е морално за европейцитѣ, не е морално за индуситѣ. Има нѣкакво различие въ морала. Това нѣщо нѣкои обясняватъ съ културата на хората. Казватъ: повисоко културнитѣ хора. Добрѣ, ако вземемъ една култура въ този високъ смисълъ, не култура като нашата, която има толкова недѣзи, питамъ: въ какво седи тази култура повисоко? Ние можемъ да кажемъ за нѣкоя култура, че е висока: можемъ да кажемъ за нѣкого, че има високъ мораль, обаче моральтъ трѣбва да бжде неизмененъ, съвршенъ, а не ту единъ, ту другъ - всѣки денъ да се мѣни. Значи, въ живота природа сществуваатъ такива норми, които всѣки живъ човѣкъ трѣбва да знае. Незнанието не ни избавя отъ отговорности, не ни избавя и отъ послѣдствията на страданията. Отъ какво произтичатъ страданията въ свѣта? Ние опрѣдѣляме: всички страдания произтичатъ отъ изгубването на тѣзи норми. Съврѣменнитѣ учени хора, запримѣрь, когато разискватъ закона

¹ Иоана 7:18.

за наследствеността; или индуситѣ, които разискватъ закона за прѣраждането; или египтянитѣ, които сж разисквали закона за прѣселението на душитѣ, това сж все закони, които сжществуватъ въ природата, не сж нѣкаква теория. Туй, че въ живота има нѣкакви противорѣчия, то е другъ въпросъ. Туй пъкъ, че душата странствува, това е фактъ; че душата се отлича въ разни форми, това е фактъ; че душата наследва качества на тѣзи форми, това е фактъ. Слѣдователно, тѣзи факти може да се обяснятъ по единъ или по другъ начинъ. Ако ние искрено търсимъ Истината, тия факти можемъ да разрѣшимъ правилно; ако не сме заинтересувани, не можемъ да ги разрѣшимъ. Значи, въ съврѣмения свѣтъ сжществуватъ двѣ мѣрки - на търговски езикъ казано - сжществуватъ двѣ фактури. Въ моралния свѣтъ едната мѣрка сжществува вътрѣ въ насъ, тя е за насъ лично, а другата мѣрка сжществува за окръжаващитѣ. За всички животни, които сж подъ насъ, ние имаме една мѣрка, а за самитѣ насъ - друга мѣрка. Щомъ ни сполети нѣкое нещастие, казваме: какъ тѣй Богъ да не обърне внимание на насъ, какъ е допусналъ да боледуваме? Нѣкой казва: какъ - тѣй азъ да изгубя имането си? Какъ тѣй да ми изгори къщата? Все този философски въпросъ поставяме. Но, когато азъ чуя, че въ нѣкой дворъ нѣкоя кокошка се оплаква, плаче, търси нѣкой да я спаси, казваме: е, това е другъ въпросъ. Тази кокошка е отлична, много хубава е, тя трѣбва да умрѣ! Защо? - За да се нахранятъ хората. Сега, споредъ сжщия моралъ, да допуснемъ, че хората сж сжщо такива сжщества, които разсжждаватъ, чувствуватъ, мислятъ и живѣятъ въ такива курници. Това е прѣдположение, вмѣкнати идеи между другитѣ, но допуцамъ го за сравнение, за изяснение на мисълта си. Единъ денъ, нѣкои сжщества, по-висши отъ васъ, даватъ си нѣкакво угощение и казватъ: за това наше угощение, нѣкоя отъ кокошкитѣ въ този курникъ трѣбва да умрѣ! Вие веднага казвате: ама какъ е възможно, тѣзи сжщества да си позволяватъ това нѣщо? Нали сж разумни сжщества тѣ? Ами и вие нали сте разумни сжщества, какъ си позволявате да изядете кокошкитѣ, да ги вадитѣ отъ тѣхния курникъ? Да, но тѣ сж кокошки! Ами вие пъкъ сте човѣкъ! Това сж раз-

сжждения, които се зараждатъ отъ вашата лична мѣрка. Ако въ свѣта сжществува Богъ, ако сжществува Божията Правда, ако сжществува Божествена мѣрка за нѣщата, всички противорѣчия въ живота трѣбва да изчезнатъ. Божествениятъ законъ еднакво има прѣдъ видъ всички живи сжщества. Ще ми възразите, че въ живота има много мжчнотиин. Да оставимъ настрана мжчнотиитѣ, ние сами ги създаваме; тѣ въ природата не сжществуватъ, отпослѣ сж дошли. Мжчнотиитѣ не влизатъ въ нашитѣ разсжждения.

Христось казва: “Който говори отъ самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводилъ, той е истински, и нѣма неправда въ него.” Онзи, който търси славата на Оногози, който го е изпратилъ, който му е далъ ума, сърдцето и живота, той е истински. Нѣкои мислятъ, че човѣкътъ е много нѣщо, че той е създаенъ по образъ и подобие Божие, че той има голѣми привилегии въ свѣта. Че има голѣми привилегии, съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми задължения. Че има голѣми дарби, и съ това съмъ съгласенъ, но има и голѣми отговорности. Питамъ ви сега: какъвъ е човѣшкиятъ моралъ? Азъ ще направя едно малко сравнение. Мислите ли вие, че съ една вощена свѣщъ, или съ една електрическа лампа, съ които си служите, ще може да виждате чакъ до Марсъ, Сатурнъ или Юпитеръ? - Нѣма да можете. Вашата свѣщъ на 10 км. едва ли ще бжде забѣлъзана. Щомъ е така, защо и давате такова прѣимущество? Другъ е въпросътъ за слънцето. Слънцето е видимо не само за нашата планета, отъ свѣтлината му се ползуваме не само ние, но и всички други, поразумни сжщества отъ насъ, които съ своитѣ усъвършенствувани телескопи по нѣкой пжтъ ни наблюдаватъ, какъ се движимъ, какъ живѣемъ на земята. Тѣ сега виждатъ, че тукъ, въ София, въ този салонъ има събрани хора, които разискватъ нѣкакви философски въпроси, но не могатъ да чуятъ, какво се говори, защото не се интересуватъ. Азъ не ви казвамъ да вѣрвате непрѣменно въ това, може да е така, може и да не е така, но питамъ: всички онѣзи вѣрвания, които вие сте наслѣдили, на какво почиватъ? - Безспорно тѣ почиватъ на единъ ве-

ликъ законъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, обаче, сме пагнали толко-ва дълбоко въ материята, мислимъ, че материалниятъ животъ е истинскитъ животъ. Ние разчитаме на видимото, на осезаемото, но то е съврѣшено прѣходно. Ние отдаваме на материалния животъ голѣма тежестъ. Умътъ, сърцето ни, всичко у насъ е ангажирано все съ греболити отъ този животъ. Рѣдко ще се намѣри нѣщо по-високо, което да занимава нашия умъ, нашето сърце. Ако единъ ясновидецъ би погледналъ въ ума на нѣкой съврѣмененъ човѣкъ, той ще види грехи, обуца, рокли, яденета, кревати, интриги, бой съ жена му, но едва ли би намѣрилъ нѣкоя свѣтла идея. Нѣкой пжтъ хората казватъ за нѣкого: този човѣкъ е идеалистъ. Дайте 100,000 лева на двама идеалисти да си ги раздѣлятъ, ще видите, колко сж идеалисти! Веднага ще се яви споръ за тия пари. Защо? Ние мислимъ, че въ имането е всичко. Да, трѣбва да имаме, но какво? Подъ имане, азъ не подразбирамъ да имаме пари. Паритъ сж послѣдствие на човѣшкия умъ. Тогава какво трѣбва да имаме? Имущество ли? - Не. Животъ трѣбва да имаме. Имуществото е послѣдствие на живота. Тази прѣстъ, този черноземъ, който имаме, е послѣдствие на живота. Тѣзи форми сж образувани отъ самия животъ. Слѣдователно, въ основата на живота седи животворния Божественъ Духъ който сформира нѣщата тѣй, както е Нему угодно. Ако има едно сщество, което може да сформира нѣщата въ живота, да ги измѣня, да ги допълня, то е именно този Божественъ Духъ, отъ който е произлѣзълъ първоначално животъ; отъ този животъ пкъ е произлѣзълъ човѣшкиятъ умъ.

И тѣй, за да разбираме истинския смисълъ на живота, за да го направимъ щастливъ, за да внесемъ великия моралъ въ него, трѣбва да разбираме великитѣ Божии закони. Само тогава ще могатъ да се развиятъ тѣзи скрити дарби, скрити заложи, тия потенциални сили въ човѣшката душа. Ако ви вкарамъ въ една съврѣменна европейска лаборатория, въ която всички елементи сж наредени въ около 10-20,000 малки шишенца, и ви накарамъ да ги побутате, какъ мислите, какво ще бжде вашето състояние слѣдъ като излѣзете отъ тази лаборатория? Ако хванете едно шишенце пълно съ азотна киселина и го подържите

малко, тя ще ви прѣдаде до извѣстна степенъ своята сила, своитѣ качества. Ако похванете едно шишенце съ сѣрна киселина, и тя ще ви прѣдаде своитѣ качества. Тѣй щото, всички вещи, съ които ние, съврѣменнитѣ хора, се занимаваме, упражняватъ извѣстно влияние върху насъ. И за въ бждаще, ако искаме да въведемъ едно нормално възпитание въ свѣта, когато се създава едно училище, ще трѣбва да се повикатъ най-добритѣ хора, най-добритѣ майстори да направятъ училището, чиновете, маситѣ, всички пособия. Като казвамъ, че трѣбва да се извикатъ най-добритѣ майстори, не разбирамъ майстори на изкуството, но подразбирамъ добритѣ хора, които, като работятъ, да не си кажатъ една лоша дума помежду. Послѣ тетрадикитѣ, книгитѣ, всички училищни принадлежности, трѣбва да бждатъ направени отъ незаинтересовани хора, които да сж напълно безкорисни. Хората казватъ: е, столоветѣ, маситѣ, може да ги прави кой и да е. Да, до сега тѣ сж правени все отъ кой и да е, но виждаме, какво възпитание имаме. Послѣ, искате да си направите една хубава кжца. Извикайте за това нѣщо не само най-добритѣ майстори по изкуство, но и най-добритѣ по характеръ, по естество, та като градятъ вашата кжца, да не си кажатъ нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате нѣкоя хубава, хигиенична кжца, но тя ще бжде пропита отъ лошитѣ неразположения на работницитѣ, около която тѣ сж изпили до 100-ина клгр. бира, 50 клгр. вино и ракия, и тази отровена кръвъ на работницитѣ е влѣзла, чрѣзъ енергията имъ, въ камънитѣ. По такъвъ начинъ вие никога не ще може да се освободите отъ лошитѣ влияния на тази кжца. Вие може да учите какъвто моралъ искате, но отъ лошитѣ влияния нѣма да се освободите. Днесъ ви учатъ, че трѣбва да вървате въ Бога, но какъ да приложите тази вѣра, какъ да подобрите живота си, нищо не ви казватъ. Чудни сж съврѣменнитѣ хора въ своитѣ разсжждения! Ако азъ дамъ на най-добрата си предачка най-лошата вълна, то, колкото и да е изкусна тя, не ще може да изпреде лошата вълна - нищо нѣма да стане отъ нея. Мислите ли, че ако дадете на най-великия виртуозъ една дъска съ четири струни, та той ще може на тази дъска да изсвири 7-мата, или

9-тата симфония на Бетховена? Каква симфония ще може да ви изсвири? - То ще бжде симфония на счупената гъска. Мислите ли, че ние, съврѣменитѣ хора, съ тия хилави тѣла ще можемъ да се занимаваме съ велики работи? Нѣкой казва: азъ искамъ да проникна въ тайнитѣ на природата искамъ да се занимавамъ съ окултна наука. Казвамъ: че какъ мислишъ ти, съ тази счупена гъска ще можешъ ли да изпълнишъ тѣзи велики работи, тази велика симфония? Нѣкой казва: е, азъ имамъ здраво тѣло. Добрѣ, ако е само въ здравето тѣло, защо воловетѣ не се занимаватъ съ нѣщо по-велико, защо не сж културни като насъ? Защо слоноветѣ, птицитѣ, мравитѣ, които сжщо сж здрави, не сж културни? - Ограничени сж тѣхнитѣ форми. Има едно съчетание на сили въ тѣхъ, което не имъ позволява да се развиватъ. Съврѣменнитѣ химици още не сж дошли до истинската наука, да изучаватъ материята. Тази материя, която тѣ изучаватъ още не е самата материя. Това е само проекция на материята, но не е още истинската материя. Сила и материя, това сж въпроси, които се разискватъ между ученитѣ, но ученитѣ още не изучаватъ силата. Тази сила, която тѣ изучаватъ е само проекция на истинската сила, която се проявява. И самиятъ животъ, който се изучава, не е още истинскиятъ животъ. Той е само проекция на онзи истински животъ въ природата. И съ тѣзи проекции, които изучаваме, ние мислимъ, че имаме сжщността на нѣщата, сжщността на материята. Нѣкой казва: какво нѣщо е материята? - Тя е една проекция, тя е като лега, по който зимно врѣме можешъ да минешъ, а лѣтно врѣме не можешъ. Защо зимно врѣме можешъ да минешъ? - Зимно врѣме има условия за лега, а лѣтно врѣме нѣма. Нѣкои казватъ: азъ мога да направя, каквото искамъ. Не можешъ да правишъ, каквото искашъ. Всѣко нѣщо трѣбва да се прави на врѣме. Ако онзи биволъ лѣга лѣтно врѣме въ локвата, това е отлично за него, той се брани отъ мухитѣ. Мислите ли, че, ако зимно врѣме легне въ локвата и излѣзе отъ тамъ, ще му бжде приятно? Чудни сж хората, като казватъ: какъ, защо да не влѣза въ локвата! Казваме: да, лѣтно врѣме за бивола е добрѣ да влѣзе въ локвата, но зимно врѣме кракътъ му нѣма да стжни въ локвата. Ако

Влезе главата му ще папи. Нѣкои питатъ: защо не трѣбва да грѣшимъ? - Зимно врѣме е. Който стѣпи въ локвата, ще изгуби всички проекции на живота си. Казва нѣкой: е, докажи! Ела да ти докажа! Всѣки денъ, като бие камбаната, какво показва това? - Че единъ денъ и твоята камбана ще бие, че и твоята проекция на живота се развалила. Ами тогава, гдѣ е сжщността на живота гдѣ сж Иванъ, Петъръ, Стоянъ, гдѣ е образътъ имъ? Гледамъ, отъ него останали глава, кости, но всичко това е празна работа. Това ли бѣше Иванъ? Не, ние отъ сега натакъ трѣбва да проучаваме истинския животъ. И до тогава, докато ние разсжждаваме отъ само себе си, до тогава, докато търсимъ своята слава въ свѣта, ще имаме такава култура, като сегашната: навсѣкждѣ между хората ще има съмнѣния. Прави сж тѣ, но казвамъ: невъзможнитѣ нѣща за слона сж възможни нѣща за мишкитѣ и за птицитѣ. Единъ слабъ мостъ, прѣзъ който не е възможно да мине слонъ, понеже ще се строши, по този мостъ могатъ да минатъ хиляди мишки. Нѣкой казва: еди-кой си прави това, и азъ мога да го направя. Не, той е мишка, за него не е забранено да минава по този мостъ. Той може да мине прѣзъ този мостъ колкото пжти иска, но ти си слонъ, за тебе не е позволено да минавашъ прѣзъ този слабъ мостъ. Тѣй щото ние, съврѣменнитѣ хора, се различаваме единъ отъ другъ. Всѣки човѣкъ има извѣстенъ кръгъ на своята дѣятелностъ; за всѣки човѣкъ има извѣстни ограничения, които природата е наложила; всѣки човѣкъ, отъ свое гледище, трѣбва да размисли, какъ да употреби разумно живота си. Всѣки трѣбва да се опрѣдѣли, своята слава ли търси, или славата на Оногози, който го е проводилъ.

Сега, ако ви зададатъ въпроса, отъ гдѣ сте дошли? - Ще кажете: не знаемъ, навѣрно отъ живота. Нѣкои питатъ: кждѣ е животътъ? - Общиятъ животъ прониква цѣлата природа, той е едно велико течение, скрито вътрѣ въ природата, но истинскиятъ животъ е достъпенъ само за високо културнитѣ, за високо разумнитѣ сжщества. Нѣкои питатъ: ами какво нѣщо е смъртта? Азъ мога да ви обясня смъртта, умирането, само чрѣзъ закона на аналогията, т. е. чрѣзъ закона на сравнението.

Когато една рѣкичка трѣбва да мине прѣзъ пустинята, дѣто топлината е силна, тази малка рѣка не може да достигне до своето прѣдзначеніе, защото частъ отъ водата и се изпарява, а частъ отъ водата и се просмуква отъ почвата. Слѣдователно, много хора, на които животътъ протича, т. е. не може да достигне до великия животъ, до великото море, умиратъ; а онѣзи, великитѣ хора, на които животътъ има изобилно притоци, пристигатъ. И всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, трѣбва да изучи този великъ законъ въ себе си, да знае: познавали Оногози, който го е пратилъ на земята. Нѣкой отъ васъ ще каже: трѣбва да има нѣкой, който да ни научи. Всички ви учатъ, че прѣди 2,000 години е дошълъ Христосъ, но я запитайте този, който учи за Бога, дали има едно положително вѣрую? - Не, той нѣма едно положително вѣрую. Я запитайте този, който има една положителна връзка съ Бога дали може да ви каже нѣщо за тази реалностъ, дали може да ви докаже, че действително е свързанъ съ Бога? Има мнозина вѣрующа, които иматъ тази опитностъ; има други, които сж на пжтъ да я добиятъ, но тази опитностъ се добива чрѣзъ голѣми жертви. Ние, при сегашното си състояние, не можемъ да добиемъ тази истина. Тѣй както сме сега въ живота, ние мислимъ, че за да се домогнемъ до тази велика Истина, трѣбва да се лишимъ, да се откажемъ отъ богатата на живота. Това не е вѣрно. Ако се домогнемъ до тази велика Истина, животътъ ни ще се осмисли, защото ще придобиемъ и Любовьта, а Любовьта е, която осмисля нѣщата. Забѣлжете, има единъ великъ законъ въ Любовьта: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малкитѣ нѣща, които му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка сѣмка, и ти ще се радвашъ на тази сѣмка, защото отъ нея ще излѣзе нѣщо велико. Само Любовьта може отъ малките нѣща да прави велики работи. Като посадишъ тази сѣмка, слѣдъ година отъ нея ще излѣзе цѣло дърво. Великитѣ нѣща вѣнъ отъ Любовьта постоянно се смаляватъ, разрушаватъ и въ края на краищата, нищо не остава отъ тѣхъ. Когато нѣмаме Любовьта въ себе си, за насъ великитѣ нѣща постоянно се смаляватъ, а когато имаме Любовьта, отъ този малкъ животъ се образу-

ватъ великитъ, Божественитъ работи, и тогава идватъ великитъ блага, великата хармония въ живота. Всичко това трѣбва да се опита.

Миналата седмица ви говорихъ, че мнозина, искатъ да говорятъ за Истината, като за нѣщо външно обективно. Истината обективно не може да се проучва. И Любовта обективно не може да се проучва. И Мъдростъта обективно не може да се проучва. Туй, което ти можешъ да обхванешъ не е Истина, то е само единъ фактъ. Истината е извънъ нашия умъ. Любовта сжщо е извънъ нашия умъ. Истината по нѣкой пжть хвърля своитъ проекции въ ума, и умътъ по косвенъ начинъ може да я проучава. Мъдростъта хвърля своитъ проекции отвжтрѣ навънъ, т. е. къмъ външния свѣтъ. Какви сж тѣзи проекции? Когато Любовта дойде у насъ, веднага ние се разширяваме, ставаме великани. Когато Любовта изчезне, ние ставаме дребнички, като мушици. Когато Мъдростъта проектира своитъ проекции въ нашия умъ, ние ставаме велики, у насъ се явява единъ великъ замахъ и казваме: велико е това учение! Щомъ, обаче, Мъдростъта се отегли, ние ставаме обикновени, малки, дребни. Когато Истината внесе своитъ проекции въ човѣшката душа, човѣкъ става силенъ, като Христа, може да жертвува живота си за другитъ, за цѣлото човѣчество. Щомъ Истината отегли проекцията си отъ човѣшката душа, ние имаме единъ типъ като Юда, който върши престжпления и послѣ отива да се самоубива. Значи имаме два типа въ свѣта: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си; и Христосъ, който търсѣше славата на Онзи, Който Го е проводилъ. И двамата умрѣха. Христосъ умрѣ по-рано, но възкрѣсна. Юда умрѣ по-послѣ, но не можа да възкрѣсне. И единиятъ се размножи, и другиятъ се размножи. Послѣдователитъ на Юда днесъ не сж малко. Казвате: а, послѣдователи на Юда! Ами че послѣдователи сж! Навсѣкждѣ има послѣдователи на Юда. Слѣдователно, между тѣзи два принципа, които виждаме въ учението на Юда, и въ учението на Христа, има една велика борба, която ние трѣбва да завършимъ. Нѣкои казватъ: е, какво ще се говори за учението на Юда? Нека се запитаме, свободни

ли сме отъ влиянията, отъ недъзитъ на Юда? Когато бръкнемъ въ кисията на нѣкого, когато отнемешъ живота му, имането му, когато го обезчестишъ, когато отнемешъ всичко-то му цѣломъждрие, това не е ли учението на Юда? Когато внесешъ онѣзи велики, дълбоки качества въ душата на човѣка, когато внесешъ оно̀ва чувство на самопожертвуване, на себеотрицание въ живота на човѣка, да бжде той готовъ да жертвува здраве, сили и животъ за другитъ, не е ли това учението на Христа? Ние казваме: ето единъ човѣкъ, който не разбира живота! Споредъ насъ, въшката, която се качва на главата ми, нищо не работи и живѣе на моята смѣтка, е много културна! Тя казва: нека този човѣкъ работи заради мене. Азъ ще си смуча, ще ямъ готовата храна. Не, въ това нѣма никаква култура! Азъ говоря сега за духовнитъ хора. Ние трѣбва да се отърсимъ отъ учението на Юда, отъ туй криво разбиране. Какво прѣдставлява Юда? - Той е само единъ символъ. Който говори за себе си, търси своята слава.

И тѣй, всички ние, за да се разберемъ като хора, като братя, трѣбва да туримъ принципа, учението на Юда долу на опашката, а принципа учението на Христа, Божественото въ насъ - трѣбва да туримъ на първо мѣсто, трѣбва да го поощряваме. Такива хора азъ похвалявамъ. Какви хора? - Бѣднитъ. Азъ не говоря за тия бѣдни хора, които по наслѣдство, кармически сж наслѣдили пороцитъ на своитъ дѣди и прадѣди. Азъ не съмъ съгласенъ съ тѣхъ. Азъ говоря за онѣзи бѣдни хора, за онѣзи разумни хора, които доброволно сж пожертвували своитъ богатства, доброволно сж станали бѣдни. Тѣ могатъ да бждатъ богати, иматъ изкуството за това. Тѣ могатъ да станатъ и художници, и музиканти, но тѣ сж пожертвували всичко: своя животъ, своитъ богатства - и то всичко даромъ. Тия хора азъ наричамъ възпитатели, учители на човѣчеството. Ще дойде день, когато великитъ музиканти, великитъ художници ще бждатъ Учители на човѣчеството. А сега, за да дойде единъ музикантъ да свири, трѣбва да му се плати. Казвате: е, такива сж условията! Да, такива сж условията на живота но кои условия? - Общитъ условия, учението на Юда е тако̀ва. Турцитъ

казватъ: който дава пари, който си плаща, слуша великия виртуозъ, а който не плаща, седи отвънъ, нищо не може да чуе. Но азъ казвамъ: има изключения отъ това! Зная за единъ великъ виртуозъ въ Европа, който единъ день, слѣдъ като излизалъ отъ единъ концертъ, минавалъ покрай едно бѣдно момиченце, куцичко и като погледналъ въ очитѣ му, прочелъ нѣкакво особено желание. Пита го: защо седишъ тука? - Искахъ да влѣза въ салона да послушамъ, но нѣмахъ пари. Той се трогва отъ това и го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се отегля. Една вечеръ този великъ виртуозъ взима цигулката си и отива въ дома на момиченцето да му посвири даромъ. Слѣдъ като свири, той казва: това бѣше най-щастливиятъ моментъ въ моя животъ. Това бѣше най-хубавиятъ концертъ, който съмъ далъ нѣкога въ живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене съ душата си. И той свирелъ съ душа. А сегашнитѣ виртуози - дойде нѣкой, даде концертъ, прѣзъ всичкото врѣме слѣди, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му, втори пжтъ нѣма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? - За да дойде публиката и втори пжтъ. Онзи пѣкъ, който свири безкористно, който изпълнява Божественія принципъ, за него не важи, кой ще дойде. Тукъ не важи количеството, а качеството. Ние, съврѣменнитѣ хора, сждимъ за едно учение по хората, които го слѣдватъ, дали учени хора го слѣдватъ, или прости. Азъ бихъ желалъ всички онѣзи учени хора, всички онѣзи благородни хора, всички онѣзи сиромаси, които сж пожертвували своитѣ богатства, своя животъ, да слѣдватъ това учение. Азъ ще имамъ всичкото почитание къмъ тѣхъ. Бихъ желалъ всички онѣзи благородни свещеници, всички проповѣдници, да излезатъ на сцената. Нѣкои казватъ, че врѣмето щѣло да подобри нѣщата. Врѣмето отдавна е дошло. Питамъ: прѣди хиляди години, когато дойде туй благоприятно врѣме, кой го използва? - Овцитѣ го използваха. Защо не го използваха вълцитѣ? - Има си причини за това. Ние, съврѣменнитѣ хора, защо не използваме това учение сега? Всѣки ще се оправдае, ще каже: трѣбва да се осигуря. Ако си чиновникъ, имашъ 1,000 лв. мѣсечна заплата,

ще искашъ 2,000 или 3,000 лева. Какво отъ това? Допуснете, че имате 100,000 лв. Осигурихте ли се? Не, ни най малко не се осигурихте. Вие се заблуждавате. Нима ако ме затворятъ въ нѣкой затворъ да лежа една година или десетъ години, та е все едно и сжщо нѣщо? Не, материялнитѣ блага въ този свѣтъ само ще усилятъ страданията ви. Животътъ ви отъ единия до другия край ще бжде само разочарования. Азъ бихъ желалъ да срещна единъ човѣкъ, на когото животътъ да не е пѣленъ съ разочарования. Ние живѣемъ единъ чисто търговски животъ. Майкитѣ и бащитѣ днесъ сж търговци въ домоветѣ си. Тѣ отгледватъ дѣцата си, продаватъ дъщеритѣ и синоветѣ си на нѣкой богатъ момъкъ или мома, безъ да мислятъ дали сж добри, или не и спокойно си заминаватъ за онзи свѣтъ. Питамъ: кждѣ сж вашитѣ родители? - На онзи свѣтъ. Имате ли съобщение отъ онзи свѣтъ? - Сега нѣмаме, но за въ бждаще ще имаме съобщения. Не, ние още сега можемъ да имаме съобщения съ невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е направилъ вече своята послѣдна инсталация. Ние можемъ да направимъ това съобщение. Днесъ науката е успѣла да постигне чрѣзъ безжичния телефонъ да се съобщаватъ хората отъ Парижъ до Лондонъ. По сжщия начинъ можемъ да направимъ съобщения и ние съ невидимия свѣтъ и да чуемъ, какво се говори тамъ. Само че за всичко това трѣбва да имаме специално разположение на духа. Ще кажете: докажи това! Сега не може да се докаже. Дълги доказателства се изискватъ, за да се докаже всичко това. Когато вие ми говорите, че хората отъ Парижъ могатъ да се съобщаватъ съ тия отъ Лондонъ, и азъ бихъ ви казалъ: докажете! Има единъ законъ, обаче споредъ който, ако развиете въ себе си ясновидството, то, когато ви говоря Истината, ще видите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ синъ цвѣтъ, който съ нищо не може да се сравни. Послѣ ще забѣлжите, че отъ мене излиза единъ прѣкрасенъ блѣдо-жълтъ цвѣтъ. По всичко това вие ще разберете, че азъ ви говоря Истината. Ако ви лъжа, вие ще забѣлжите, че отъ моята душа излиза една тъмнина, заобиколенъ съмъ съ единъ мракъ. Ще кажете: какъ да познаваме, кой ни говори Истината, и кой не? - Ние виждаме нѣщата. Отъ сега ната-

тѣкъ ще ходимъ съ виждане. - Само разумниятъ човѣкъ ходи съ виждане. Той знае какъ да насочи своя погледъ, за да произведе тази свѣтлина.

Ние сега отлагаме, казваме: вѣмето още не е дошло. Като дойде Христосъ, Той ще ни научи. Що е Христосъ въ свѣта? - Той е Любовьта. Всѣки денъ Любовьта хлопа на вашитѣ сърдца. Ако вие изгубите този моментъ, ще чакате още нѣколко милиона години, докато дойдатъ други благоприятни условия. Това сж вълни. Азъ нѣма да се спирамъ да говоря за тѣзи вътрѣшни връзки, които сжществуватъ между една и друга вълна на битието, които обхващатъ хората и ги водятъ въ вѣчността, т. е. не въ вѣчността, но ги подигатъ отъ една степенъ въ друга и разширяватъ тѣхното съзнание.

Христосъ казва: "Онзи, който търси слабата...". На кого? - На Онзи, Който го е пратилъ. Питамъ: защо ние да не можемъ да възприемемъ този общъ животъ? Този общъ великъ животъ нѣма да обезсмисли нашия индивидуаленъ животъ. Напротивъ, ще го осмисли. Той ще бжде единъ притокъ въ насъ. Когато Божественото дойде у насъ, то ще обнови живота ни, ще ни създаде единъ организъмъ съ органи много по-приспособени за животъ и дейность, отколкото сж сегашнитѣ. Въ сегашното ни положение ние се намираме въ колебание и въ двоумѣние, отъ гдѣ да започнемъ. Днесъ отъ западъ, отъ Англия, отъ Америка много американци, много англичани отиватъ въ Индия да изучаватъ Истината. Обаче най-виднитѣ агенти отъ Индия сж убѣдени, че тѣ сж дошли до края въ познаването на Истината, затова очакватъ отъ другадѣ да узнаятъ нѣщо повече за Истината. Сами тѣ я търсятъ. Европейцитѣ я търсятъ въ Индия, а индийцитѣ я търсятъ въ Европа. А тукъ, всѣки се сили да отиде въ Индия. Добрѣ, идете тамъ, посѣтете храмоветѣ имъ. Всичко ще намѣрите - разни учения, теории, но туй сжщинското, за което душата ви копнѣе, къмъ което умътъ ви се стреми, нѣма да намѣрите. Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човѣкъ трѣбва да научи великия законъ, споредъ който при удобенъ случай да излиза изъ тѣлото си и да се прѣнася въ

единъ далеченъ свѣтъ; тамъ, слѣдъ като научи Истината, ще се върне отново на земята, за да я познае. Сега нѣкои привеждатъ този стихъ отъ Евангелието, гѣто Христосъ взелъ двама отъ своитѣ ученици и ги завелъ на планината. Казвате: на високо мѣсто ги заведе Христосъ. Че колко високо бѣше това мѣсто? Ние знаемъ високитѣ мѣста на Палестина. Да, на много високо мѣсто ги изведе Христосъ! То не бѣше височина 10 км., не бѣше и 20 км., не бѣше и 100 км., то бѣше много високо мѣсто! Ще каже нѣкой: това нѣщо не съотвѣтствува съ разказа въ Евангелието. Единъ човѣкъ на земята не може да свѣтне. На друго мѣсто свѣтва. Тамъ, на планината се явили Илия и Мойсей и се разговаряли съ Христа. Слѣдъ този разговоръ, Христосъ, съ двамата си ученици се върна назадъ. Слѣдователно, ние трѣбва идейно да се подигнемъ. Човѣкъ трѣбва да излѣзе извънъ себе си. Тѣзи опити сж правилни мнозина. Нѣкои хора, като излѣзатъ вѣнъ отъ себе си, не искатъ да се върнатъ назадъ, затова не ги пуцатъ. Днесъ хората не сж достатъчно честни. Ние сме пратени на земята като въ затворъ, наказани сме. Понеже нашитѣ пазители отговарятъ за насъ, то за да ни заставятъ да стоимъ тукъ, не искатъ да ни пуснатъ да излѣземъ извънъ тѣлото си. Ако сме достатъчно честни, нѣкой пжтъ биха ни пуцнали да излѣземъ за малко отъ този затворъ и пакъ да се върнемъ. Индуситѣ казватъ, че ние сме дошли на земята въ този затворъ, за да ликвидираме съ своята карма. Азъ пѣкъ казвамъ: ние сме изпратени на земята отъ невидимия свѣтъ, за да научимъ нѣкои уроци, да свършимъ училището. Докато не свършимъ училището, нѣма да ни пускатъ въ другия свѣтъ като неканени гости само за беля на своитѣ майки и бащи. Казва Христосъ: “Който търси славата на Онзи, който го е пратилъ, Той е истински”. Този жаръ, да търсите славата Божия, трѣбва да се зароди въ душата ви. Туй желание трѣбва да стане непрѣодолимо. И сега, като ви говоря за Господа, ще кажете: е, пакъ се говори за този Господъ, Който разваля свѣта. Има наистина единъ Господъ, който разваля свѣта, но азъ не ви проповѣдвамъ за него. Азъ ви проповѣдвамъ за този Господъ, Който е направилъ свѣта. Седалището на онзи Господъ, който

разваля свѣта, е човѣшкиятъ тѣрбухъ, а седилицето на този Господь, Който е направилъ свѣта е на друго мѣсто - то е въ човѣшката душа, въ човѣшкия духъ. Тия хора, въ душата, въ духа на които живѣе Богъ, това сж онѣзи велики хора, това сж гении, Учители на човѣчеството, които сж дали най-високото проявление въ музиката, въ поезията, въ изкуството - изобщо въ всички направления. Това сж души, които подтикватъ човѣчеството напредъ. Тѣ сж имали опитността да излизатъ отъ тѣлото си. Слѣдователно, вие, които ме слушате и за васъ не е изключена възможността да имате сжщата опитностъ. Вие казвате: по благодатъ не може ли? - Не може. Проекциитѣ само ставатъ по благодатъ. Въ Любовта има единъ великъ законъ, той е слѣдниятъ: по нѣкой пътъ тя сама се разкрива, но само на онѣзи, които могатъ да я възприематъ и да се ползватъ отъ нея. За да ви се разкрие Любовта, трѣбва да прѣминете нѣколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането. Вие казвате нѣкому: раздай имането си! Какъ имането си! Е, напусни жена си и дѣцата си! Какъ, да напусна жена си и дѣцата си! Значи, страхъ ви е. Та ти съ жена ли се роди? - Самъ се роди. И жена ти, и дѣцата ти сами се родиха. Съ това азъ не подронвамъ сѣмейния животъ, но казвамъ, че вие имате криво разбиране за сѣмейния животъ. Докато сѣмейниятъ животъ е поставенъ въ една правилна насока, има смисълъ, но ако не се постави на правилни начала, докато не излѣзе отъ затвора, той прѣдставлява цѣлъ адъ. Съврѣменнитѣ хора казватъ: който иска да поумнѣе, нека се ожени. Азъ пъкъ казвамъ обратното: който е глупавъ, да се не жени; който е уменъ, нека се жени. Питамъ: ако глупавитѣ хора се женятъ, какви дѣца ще родятъ? Ако се женятъ умнитѣ хора, какви дѣца ще родятъ? Ако трѣбва да се женятъ хората, споредъ мене, трѣбва да се женятъ най-умнитѣ, най-ученитѣ, най-възвишени-тѣ, най-благороднитѣ мъже и жени. Тѣ трѣбва да изпълнятъ този великъ законъ по най-разуменъ начинъ. И тогава тия хора нѣма да бждатъ мъже и жени, тѣ се съединяватъ съ Бога и прѣдставляватъ образъ и подобие Божие.

Та, казвамъ: вие трѣбва да търситѣ Истината, която

е вложена въ вашата душа. Не ви убъждавамъ, но казвамъ, че тази Истина е много цѣнна за мене, а сжщевременно тя е цѣнна и за васъ, като души. Словото Божие, което прѣдставлява тази велика Истина, се състои отъ безбройни сѣмена, които, за да посадя, избирамъ специаленъ методъ. Този методъ е слѣдниятъ: азъ прѣдварително проучвамъ почвата и като видя, че тия сѣменца биха се развили въ тази почва, не ги сѣя. Нѣкой казва: сѣй въ тази почва! Не, въ тази почва ще сѣя други сѣмена, но тия цѣннитѣ нѣма да сѣя. Най-цѣннитѣ сѣмена ще сѣя въ най-хубавата почва. Казвамъ: това учение е учение на свободата. Вие имате сърдца, вие имате умове, вие имате души, вие имате духове - опитайте сами тази велика Истина. Ако се съмнѣвате не пипайте, занимавайте се съ други работи! Ще кажете: времето още не е дошло. Не, онѣзи отъ васъ, които чуютъ първиятъ зовъ, първото хлопане, както вашиятъ приятелъ хлопа на вратата, не се излежавайте на леглото! Станете изведнѣжъ и отворете! Така трѣбва да постъпи онзи който очаква приятеля си; така трѣбва да постъпи онази приятелка, която очаква приятелката си. Сега вие ще направите една пермутация, ще кажете: не може ли да се каже, че така трѣбва приятеля да очаква своята приятелка? - Не, такава пермутация не можемъ да направимъ. Защо? Чудни сж хората, когато изнасятъ своитѣ криви образи. Човѣкъ, който иска да се домогне до тази велика Истина, трѣбва да знае, какво нѣщо е животътъ; трѣбва да знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията му къмъ Бога, и къмъ хората; той не трѣбва да бжде нито мжжъ, нито жена. Той трѣбва да съедини тѣзи два принципа въ едно тѣло, да нѣма никакви съблазни. Ще кажете: ами въ онзи свѣтъ нѣма ли жени? - Нѣма. Ами мжже? - И мжже нѣма. Въ онзи свѣтъ нѣма нито мжже, нито жени, тамъ има благородни човѣци, тамъ има само души. Ще кажете: ами какъвъ ще бжде тогава животътъ? Казва Писанието: "Око не е видѣло, и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ". Кое ухо, и кое око? - Очитѣ и ушитѣ на глупавитѣ никога не сж видѣли и чули това, което Господъ е приготвилъ за тѣхъ. Но очитѣ и ушитѣ на разумнитѣ ще видятъ и чуютъ това, което е

приготвено за великитѣ души. Слѣдователно, ние се намираме прѣдъ великата Истина на живота, и трѣбва да я търсимъ. Нѣма по-велико, по-мощно нѣщо въ свѣта отъ това, човѣкъ да намѣри Истината, да търси славата Божия! Слѣдъ като човѣкъ намѣри тази слава, всички нѣща въ живота му ще се наредятъ по единъ хармониченъ начинъ. Само така човѣкъ ще разбере Истината и ще се освободи веднѣжъ за винаги отъ робството, въ което се намира. И тогава той ще освободи не само себе си, но ще бжде въ сила да освобождава и другитѣ хора. Туй, което днесъ считаме за сила, това не е сила. Всѣки се намира подъ едно вътрѣшно, морално робство. Всѣки се страхува. Отъ какво? - Че ще умрѣ, а при това пакъ умира. Всѣки се страхува, че ще осиромашѣ, а при това, въ края на краищата, всички осиромашаваме. И при това, знаете ли какъ? Често, у българитѣ има единъ обичай, като имъ говоришъ, цѣкатъ. Азъ харесвамъ това цѣкане. Какво означава то? - Очудване. Бре, чудна работа!

Та, казвамъ: врѣме е вече да отворимъ душитѣ си, за да намѣримъ туй което търсимъ: свобода, щастие, сила, любовъ, мъдростъ, знание и редъ други добродѣтели. Тогава ще ни се отвори тази велика завѣса, да видимъ Славата Божия. Псалмопѣвецътъ казва: "Прѣдпочелъ бихъ да прѣкарамъ единъ день въ Божиитѣ дворове, отколкото хиляди години въ шатѣра на нечестието." Онзи, който търси своята слава, ще бжде робъ на условията, а онзи, който търси Божиата слава, ще бжде свободенъ.

Сега, всѣки единъ отъ васъ, нека се запита дълбоко въ себе си: своята слава ли търси, или славата Божия; отъ себе си ли говори, или отъ Божие име? Нѣкои казватъ: менъ ми говорятъ духоветѣ. Не, не трѣбва духоветѣ да ви говорятъ. Азъ зная единъ само, който може да ни говори за свѣта, а не мнозина. Когато ви говори единъ човѣкъ, той въ сжщностъ не е единица. Той е съставенъ отъ милиони, милиарди клѣтки, които взиматъ участие въ говоренето. Когато той говори, всички тѣзи милиарди клѣтки съсредоточаватъ своята дѣятелностъ да изкажатъ разумното Слово, да изкажатъ великата Истина на

това сжщество, което говори. И мозъчните кълтки сжщо съсрѣдоточаватъ своята дѣятелностъ да изкажатъ Истината на онзи, когото обичатъ, и който иска да я чуе. Когато Богъ иска да каже своята Истина, всички разумни сжщества се съединяватъ като тѣзи кълтки, и изказватъ на човѣка туй, отъ което се нуждае.

И тѣй, ние ще отворимъ умоветъ си, ще отворимъ сърдцата си, ще отворимъ душитъ си, ще отворимъ духоветъ си за великото, за възвишеното. Тогава ще дойде Божествениятъ Духъ, който ще донесе свобода на човѣчеството. Кога ще стане това? - Въ онзи тържественъ день, когато и най-малките тайни на живота ще се разрѣшатъ. Тогава вие ще се наречете хора на великата нова култура, която се готви. Въ тази култура смъртъ нѣма да има, тя ще изчезне. Тогава ние ще бждемъ свободни, както сж свободни онѣзи наши напреднали братя, наречени ангели, арахангели, херувими, серафими. Тия велики братя сж произлѣзли все отъ човѣшката раса, но сж живѣли при по-благоприятни условия, които използвали разумно. Вие не използвахте разумно условията, но днесъ тия велики братя правятъ усилия да ви покажатъ пжтя, за да добиете тази свобода, която тѣ иматъ, щомъ добиете тази свобода вие ще я гадете и на ония по-малки ваши братя, които я очакватъ.

И тѣй, всички ще работимъ, докато общата свобода, общата Любовь и общата Мждростъ обхванатъ цѣлото битие. Тогава всички ще хвалимъ Бога и ще живѣемъ само въ миръ и Любовь!

Бесѣда, държана отъ Учителтъ, на 25 януарий,
1925 г. въ гр. София.

Азъ Те познахъ.

“Отче праведни, свѣтътъ не Те е позналъ, но азъ Те познахъ; и тѣ познаха, че ти си ме проводилъ¹”.

Това изговори Исусъ, и възведе очитѣ си на небето и рече: Отче, дойде часътъ: прослави Сина си, да те прослави и Синъ ти; (2) както си му далъ власть надъ всѣка плътъ, да даде животъ вѣченъ на всички които си му далъ. (3) А това е животъ вѣчный, дѣто да познаятъ тебе единнаго истиннаго Бога, и Исуса Христа когото си проводилъ. (4) Азъ те прославихъ на земята: свършихъ работата която ми даде да върша. (5) И нинѣ прослави ме ти, Отче, у самаго тебе, съ славата която имахъ у тебе прѣди създаване мира. (6) Изявихъ името ти на тия челоуѣци които ми даде отъ свѣта. Твои бѣха, и даде ги на мене, и твоео слово удържаха. (7) Сега познаха че всичко що ми си далъ отъ тебе е: (8) защото словесата които ми даде ти, дадохъ ги на тѣхъ; и тѣ приеха, и познаха наистина че отъ тебе излѣзохъ, и повѣрваха че ти си ми проводилъ. (9) Азъ за тѣхъ се моля: не се моля за свѣта, но за тѣзи които ми даде ти, защото сж твои. (10) И всичко мое твое е, и твоео мое, и прославихъ се въ тѣхъ. (11) И не съмъ вече на свѣта, но тѣ сж на свѣта, и азъ ида при тебе. Отче светий, упаци ги въ името си тия които ми даде, за да бждатъ едно както ние. (12) Когато бѣхъ съ тѣхъ на свѣта азъ ги пазѣхъ въ твоео име: тѣзи които ми даде упацихъ; и ни единъ отъ тѣхъ не погина тѣкмо синъ погибелний, за да се изпълни писанието. (13) А сега при тебе ида; и това додѣ съмъ на свѣта казвамъ за да иматъ моята радость пълна въ себе си. (14) Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сж отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта. (15) Не се моля да ги вземешъ отъ свѣта, но да ги упацишъ отъ лукаваго. (16) Отъ свѣта не сж както и

¹ Иоана 17:25

азъ не съмъ отъ свѣта. (17) Освети ги чрѣзъ твоята истина: твоео слово е истина. (18) Както ти проводи мене на свѣта, и азъ проводихъ тѣхъ на свѣта; (19) и за тѣхъ азъ осветявамъ себе си, да бждатъ и тѣ осветени чрѣзъ истината. (20) И не само за тѣхъ се моля, но и за онѣзи които чрѣзъ тѣхното слово ще повѣрватъ въ мене, (21) да бждатъ всички едно; както ти, Отче, си въ мене и азъ въ тебе, да бждатъ и тѣ въ насъ едно; за да повѣрва свѣтътъ че ти си ме проводилъ. (22) И азъ, славата която ми даде, дадохъ я тѣмъ; да бждатъ едно както сме ние едно: (23) азъ въ тѣхъ, и ти въ мене; да бждатъ съвършени въ едно, и да разбере свѣтътъ че ти си ме проводилъ, и възлюбилъ си ги както си възлюбилъ мене. (24) Отче, тѣзи които си ми далъ, искамъ дѣто съмъ азъ да бждатъ и тѣ съ мене, за да гледатъ славата моя която ми си далъ; защото си ме възлюбилъ прѣди създаване мира. (25) Отче праведни, свѣтътъ не те е позналъ, но азъ те познахъ; и тѣ познаха че ти си ме проводилъ. (26) И явихъ имъ твоео име, и ще явя, да бжде въ тѣхъ любовта съ която си ме възлюбилъ, и азъ въ тѣхъ.

Прочетената глава прѣдставлява кратко извлѣчение отъ една дълга речъ, която Христосъ държалъ между своитѣ избрани ученици, които сж разбирали вътрѣшния смисълъ на учението.

“Да Те прослави и синъ Ти”. “Да Те прослави” - туй е само външната страна на стиха. Онзи, който не разбира добръ нѣщата, ще разбере само материалната страна. “Синътъ”, това означава вътрѣшното отношение, което сжществува между човѣшкия и Божественя Духъ.

“Както си Му далъ властъ надъ всѣка плътъ”. Думата “плътъ” подразбира нисшето, животинското у човѣка, или това, което не е организирано. “Властъ има” - то значи: властъ има да направи нѣщо, както и грънчарътъ има властъ надъ калъта, да направи нѣщо отъ нея.

“И Исуса Христа, когото Си проводилъ”. Нѣкои разбиратъ външната страна на въпроса. Кое е хубавото въ слънцето: неговитѣ прави лжчи, или когато то дава своя образъ въ рѣки-

тѣ? - Разбира се, че неговитѣ лъжи, а не образѣтѣ му, който се отразява въ водата. Топлината и свѣтлината на слънцето, като влизатѣ въ нашето тѣло, даватѣ своята благодатѣ, а образитѣ, които идватѣ отвънѣ, спиратѣ тази работа.

“И Твоео Слово удържаха.” Тукѣ Христосѣ изявява нѣщата въ Божествения свѣтѣ. Той подразбира всички хора, въ всички епохи на миналото, на настоящето и на бъдещето, които се съединяватѣ въ едно.

“И всичко мое Твое е, и Твоео мое”.

Нѣкои се спиратѣ върху думитѣ “мое и твое”. Питамѣ: кой създаде мѣстоименията азѣ, ти и той? Човѣшкиятѣ духѣ ги създаде. Като се каже “азѣ, ти, той”, какво се разбира? - Единѣ човѣкъ създаденѣ въ три лица, т. е. по три начина. “Азѣ” - човѣкътѣ, който мисли; “ти” - човѣкътѣ, който чувствува; “той” - човѣкътѣ, който работи. Слѣдователно, тритѣ лица сж съединени въ едно. “Азѣ” - главата; “ти” - гърдитѣ; “той” - краката. Кой си ти? - Азѣ, който мисля; ти, който чувствувашѣ; той, който диша. Той, третиятѣ е, който отива на нивата да работи, който свършва работата. Тукѣ е всичката философия.

“Отче, праведний, свѣтътѣ не Те е позналъ, но азѣ Те познахѣ, и тѣ познаха, че Ти си ме проводилѣ”.

Въ свещената книга има изречения, върху които може да се говори много. Въ свещената книга има и такива изречения, върху които пѣкъ може да се говори малко. Върху този послѣденѣ стихѣ може да се говори малко. Защо? Защото е единѣ отѣ съдържателнитѣ стихове и изисква повече врѣме. Ако вие изисквате отѣ нѣкой художникѣ да изрисува една планина, като “Хималаитѣ”, той ще се намѣри въ трудно положение. Най-първо трѣбва да опрѣдѣли своитѣ важни точки, защото мащабѣтѣ и е голѣмѣ. За малкитѣ работи всѣки може да говори, то е лесна работа. Ако е да се нарисува една гарга, и малкитѣ дѣца могатѣ да я нарисуватѣ. Но я ги накарайте да нарисуватѣ една голѣма планина, нѣма да знаятѣ, какѣ и отгдѣ да започнатѣ. Колкото се отнася до гаргата, веднага ще я нарисуватѣ.

“Свѣтътъ не Те е позналъ”. Азъ се спирамъ върху една отъ познатитѣ точки. “Подъ познаване” - азъ разбирамъ проекцията. Нѣкои питатъ: въ какво седи познаването? - Само висшето, благородното, разумното въ свѣта може да се познава. Онѣзи нѣща, които иматъ образъ и подобие, сж разумни. Нѣщата, тѣлата или вещитѣ, въ които функционира живота, могатъ да се познаятъ. Тѣ иматъ свои характерни качества.

И тѣй, въ какво седи познаването? Христосъ казва: “Въ всичко познахъ, че Ти си ме проходилъ.” Познаването е единъ вътрѣшенъ процесъ, а провождането е процесъ на движение. Значи, познаването подразбира учение, а провождането - излизане отъ този процесъ, отиване нѣкъдѣ. Къдѣ? - Въ свѣта. Интересно е по какво познаваме хората? Запримѣрь, всѣки отъ васъ казва: азъ познавамъ вълка, познавамъ змията, познавамъ жабата, познавамъ рибата. Съ какво ги познавате? - Съ вашитѣ очи. Ако не бихте имали очи, туй познаване щѣше да стане по другъ начинъ. Наистина, вълкътъ има извѣстна форма, но познаването на вълка по формата му, познаване ли е? Като изречемъ думата “вълкъ”, казвате: познавамъ вълка. Като изречемъ думата “човѣкъ”, казвате: познавамъ човѣка. Въ познаването има категории, степени. При познаването на вълка и на човѣка по форма, нѣма разлика. Туй е повърхностно познаване. Когато Христосъ употребява думата “познавамъ” то значи да познавашъ, че единъ човѣкъ те люби, че е готовъ да се жертвува за тебе въ всичкитѣ условия на живота; да познавашъ, че онзи учителъ е готовъ да ти даде всичкото си познание и да те тури въ правия пѣтъ. Това е истинско познаване. Слѣдователно, законитѣ на вътрѣшното познаване сж различни отъ тия на външното познаване. Запримѣрь, всички вие, които ме слушате тази сутринъ, ще кажете: ние познаваме този проповѣдникъ. Азъ не отказвамъ това, но то не е дълбоко познаване. Вие ме познавате толкова, колкото познавате Витоша, колкото познавате Мусалла, колкото познавате Дунава, колкото познавате Черно море, Великия или Тихия океанъ, или Индийския океанъ, колкото познавате слънцето,

или мѣсечината. Когато лансиратъ една хубава идея за мене, или за когото и да е, казвате: ние познаваме този човѣкъ. Ако кажатъ нѣщо лошо, казвате: ние не познаваме този човѣкъ. Защо въ първия случай го познавате? Защото чрѣзъ този човѣкъ се подигате. Вие искате вашето познанство съ този човѣкъ да е отблизо. Защо? - Туй познаване съдържа въ себе си единъ вжтрѣшенъ стремежъ за материялни блага. Когато имате приятель, който е забогатѣлъ, станалъ милионеръ и е добръ разположенъ къмъ васъ, а вие нѣматъ нито петъ пари, тогава ходите при него, обикаляте го и казвате; той е отличенъ човѣкъ. Отъ гдѣ го познавате? - Вие познавате само неговата кесия, неговата каса. Казвате: а, той е много благороденъ човѣкъ, като него другъ нѣма. Защо? Защото ви посрѣща добръ, угощава ви; заклалъ за васъ нѣкоя пуйка, нѣкое прасенце, и вие се посъвземете, радвате се. У васъ като че се заражда закона на жертвата - готови сте да се жертвувате за приятеля си. Но всичко това е само за касата му. Това, обаче, не е познаване. Ако туй е познаване, тогава азъ зная, че и въ животнитѣ има едно подобно познаване, което сжщо почива на даване подаръци и тѣмъ подобни. Нѣма какво да ви привеждамъ специални случаи, но казвамъ, че много пжти и животнитѣ проявяватъ качества, каквито има у човѣка.

И тѣй, Христосъ казва: "Азъ те познахъ." Кого? - Той познава този първоначаленъ източникъ на живота, познава Бога. А днесъ, съврѣменнитѣ хора, като чуятъ, че нѣкой вѣрва въ Бога, първото нѣщо, което ще помислятъ е, че този човѣкъ е смахнатъ - вѣрва въ Бога. Казватъ: да вѣрвашъ въ Бога, това е попска работа. Чудни сж хората, като казватъ, че това било попска работа! Питамъ: поповете ли създадоха Бога? Тогава, ще ви прѣдставя една смѣшна картина. Единъ ученъ човѣкъ минава покрай една рѣка, забива една табела на единъ отъ брѣговетѣ и и пише: тази е най-голъмата и най-дълбоката рѣка. Тя е еди-колко си дълбока, еди-колко си дълга и еди-колко си широка. Минава другъ ученъ, пише на сжщата табела: тази рѣка не е най-голъма. Е, станала ли е тази рѣка по-голъма? Не,

тя си е такава каквато е била по-рано. Първиятъ прогължава да върви по течението на тази рѣка, забива втора табела и пакъ пише: тази рѣка е създадена за човѣка. Идва вториятъ ученъ, пише на сжщата табела: прѣди да сжществуваше човѣкътъ, рибитъ живѣеха въ водата, а послѣ дойде човѣкътъ. Първиятъ ученъ върви по-нататъкъ и пише на друга табела: тази рѣка е открита прѣди еди-колко си години, отъ еди-кой си ученъ - пише името му. Пристига вториятъ ученъ, пише: азъ зная, че първата риба, която живѣеше въ тази рѣка, я откри. Кой е по-правъ? - Вториятъ. И наистина, рибитъ откриха рѣкитъ и си туриха тамъ яйцата, за да се излюпватъ малкитъ рибки.

Така и ние, съврѣменнитъ учени хора, мислимъ, че сме открили нѣкои истини. Правя едно сравнение. Ние сме като първия ученъ, който казва, че тази рѣка е най-голъмата, т. е. това значи, че като съврѣменната наука подобна не е имало. А, не е имало рѣка голъма като тази! Идва вториятъ ученъ и казва: прѣди падането на човѣка имаше по-висока култура. И двамата спорятъ. Кой е правъ? Но, да оставимъ тия нѣща, тѣ сж външната страна на въпроса. Културитъ не се различаватъ. Културата е една, тя е качество на човѣшкия духъ. Само човѣшкиятъ духъ носи култура въ себе си. Вие не можете да извадите културата вънъ отъ човѣка. Смѣшно е да се опрѣдѣли културата като нѣщо извънъ човѣка. Нима културата на единъ грънчаръ, който е направилъ 5-6,000 гърнета седи въ тия гърнета? Не, това сж произведения, това сж опити на този културенъ грънчаръ. Това е идея, която живѣе вътрѣ въ него. Никой не знае, защо той е направилъ тия гърнета, но културата не седи въ тѣхъ. Той и безъ да бѣше направилъ тия гърнета, културата бѣше въ него. Сега казватъ: еди-кой си писателъ написалъ десетки книги. Учеността му не седи въ тия книги. Културата седи много по-дълбоко: въ човѣшкото сърдце, въ човѣшкия умъ, въ човѣшката душа и въ човѣшкия духъ. Азъ употребявамъ тѣзи четири термина, та който ви прилезне - кой въ каквото върва. Нѣкой казва: въ духа не вървамъ - Е, тогава въ душата. И въ

душата не вървамъ. - Е, тогава въ ума. - И въ ума не вървамъ. - Е, вървай въ това, което ти прилезне. Двѣ нѣща има, въ които съврѣменнитѣ хора върватъ: въ сърдцето и въ ума. Турятъ си ржката на лѣвата страна, усѣщатъ пулса, сърдцето имъ бие. Питамъ нѣкого: въ сърдцето не вървашъ ли? - Вървамъ. Легна на лѣвата страна, усещамъ го. А умътъ гдѣ е? - Ето го, тукъ въ главата. Ами душата гдѣ е? - Душата я нѣма на земята. Душата има само една малка проекция тукъ на земята. Тя се явява врѣменно като нѣкоя гостенка на ума и на сърдцето. Щомъ душата посѣти нѣкой човѣкъ, тогава го наричатъ великанъ, вдъхновенъ, благороденъ; но послѣ, като си замине душата, този човѣкъ става обикновенъ. Така е и съ човѣшкитѣ мисли и чувства. Всички мисли, които текатъ въ ума; всички чувства и желания, които текатъ въ сърдцето, идватъ все отъ тозъ великъ изворъ. Този изворъ е душата. Изворотъ на душата се поятъ отъ още по-великъ изворъ - той е човѣшкиятъ духъ. Изворотъ на човѣшкия духъ се поятъ отъ още по-великъ изворъ - той е Божиятъ Духъ. Изворотъ на Бога се поятъ отъ още по-великъ изворъ - отъ Абсолютния, Незнайния Духъ на Битието. За Него никой нищо не знае. Е, сега, какво разбирате съ вашата ученостъ отъ всичко това? Вашата ученостъ е въ състояние да забърка ума на всѣкиго. Защо се забърква човѣкъ? Като имашъ два конца, не можешъ да ги забъркашъ. Но щомъ имашъ нѣколко хиляди конци, можешъ да ги забъркашъ и то така, че не можешъ да ги разплетешъ.

Христосъ казва: "Сега познахъ Бога." Той познава Бога по едно нѣщо: че Богъ е великата Любовь, ограничила себе си, забравила себе си заради онѣзи малки сжщества, които живѣятъ въ Него. Въ своитѣ велики планове, Богъ, слѣдъ като създаде всичко, обръща вниманието си отвжтрѣ навънъ. То значи: Божественото проектира своя животъ навънъ, като дава живота си и на всички души, които сжществуватъ едноврѣменно въ битието. Азъ ще употрѣбя израза: всички души сж вѣчни. Англичанитѣ употрѣбаватъ израза: душитѣ сж тѣй вѣчни, както и Богъ е вѣченъ. Тѣ не сж отдѣлни отъ Него и сжществуватъ

ватъ едноврѣминно съ Него въ вечносттата. Тѣ вървятъ заедно, живѣятъ въ единъ и сжщъ животъ, но не сж еднакви, различаватъ се. Богъ винаги се различава, и тѣ се различаватъ, а при това, между тѣхъ има тѣсна връзка. Връзката е въ това, че Богъ е Единъ, а тѣ сж много. Слѣдователно, съ множеството се означава проявения, ограничения, физическия свѣтъ. Безъ множеството свѣтътъ не може да се прояви.

Сега, азъ ще докосна другъ единъ въпросъ. Вие ще разсжждавате малко, докато дойда до мисълта си. Съврѣменнитѣ психолози и математици казватъ, че врѣмето и пространството не били реални. Не, врѣмето и пространството сж реалности, но врѣмето може да се сжстява или съкращава, а може и да се разширява; и пространството може да се сжстява и разширява. Ще ви приведа единъ психологически фактъ. Вие сънувате единъ сънъ: тръгвате отъ България за Америка, пътувате, стигате тамъ, запишете се въ нѣкое училище, учите, свършитѣ училището, връщате се отново въ България и ставате пръвъ министъръ. Това нѣщо става прѣзъ съня ви, всичко за 3-4 часа, а въ сжщностъ, за да го реализирате, изискватъ се много години. Какъ става това, та тѣй бързо свършихте изпититѣ си, тѣй бързо завършихте университета? Да, има такива сънища. Тѣй че, ако азъ дойда да разсжждавамъ за врѣмето, сжщо така то е различно за различнитѣ сжщества. Врѣмето за растенията, въ тѣхната крайна цѣль на развитие, е по-дълго отколкото нашето врѣме. Азъ бихъ спорилъ съ съврѣменнитѣ учени, съ съврѣменнитѣ математици по този въпросъ. Врѣмето на растенията е по-дълго отъ врѣмето на микробитѣ. Врѣмето на микробитѣ е по-дълго отъ врѣмето на млѣкопитающитѣ. Врѣмето на млѣкопитающитѣ е по-дълго отъ нашето врѣме. Нашето врѣме е по-дълго отъ врѣмето на ангелитѣ. Ние нѣмаме еднакво врѣме за разрѣшение на една и сжща задача. Слѣдователно, какво ще кажемъ за врѣмето и пространството, когато дойде да разрешаваме една задача? Пространството за растенията има единъ видъ, за млѣкопитающитѣ - другъ видъ, за насъ - трети видъ, за ангелитѣ - чет-

върти видъ и т. н. И всичкитѣ противоречия въ свѣта произтичатъ отъ това, че врѣмето за всинца ни не е еднакво. Събератъ се двама души: единиятъ е по-бързъ, иска всички нѣща да станатъ изведнѣжъ; другиятъ казва: е, нищо, полека-лека; или както казватъ турцитѣ: явашъ-явашъ; или както казватъ англичанитѣ: остави го на врѣмето! Питамъ кои сж причинитѣ, че единиятъ бърза, а другиятъ кара полека-лека? - Единиятъ иска да съкрати врѣмето, а другиятъ го продѣлжава. Хубаво, ако е вѣрно това, което казватъ ученитѣ, че врѣмето не може да се съкращава, защо искашъ да съкратишъ една реалностъ? Значи, врѣмето търпи съкращение, търпи и продѣлжение, т. е. разширение. И този човѣкъ, който иска да го съкрати, е правъ, само че не знае методъ и начинъ, какъ да го съкрати. Какъ съкращаватъ въ България врѣмето? Отива нѣкой въ странство, свършва математика или естественитѣ науки и се връща въ България, иска да го назначатъ или професоръ въ университета, или учителъ въ нѣкоя отъ първокласнитѣ гимназии, но никой не го познава, нѣма приятелъ и не го назначаватъ. Отива самъ при министера, казва му, че иска назначение, но министърътъ му казва: ще видимъ. Минаватъ се день, два, три, седмица, мѣсець, два три, петъ мѣсеца врѣмето се продѣлжава, нѣма никакво назначение. Казватъ му: слушай, понамажи малко колата на началника на просвѣтата най-малко съ 10-ина хиляди златни, да каже нѣколко благи думи за тебе. Щомъ се понамаже колата, врѣмето се съкращава; на другия день се издава заповѣдь, че еди-кой си, свършилъ въ странство съ отличень успѣхъ, се назначава на служба еди-къдѣ си. Значи, има единъ методъ, по който може да се съкрати врѣмето. И при всичко това ученитѣ ще кажатъ, че врѣмето не се съкращавало. Не, опитътъ показва, че се съкращава врѣмето, но трѣбва да се знае методътъ за това. Малкитѣ дѣца въ училищата, като сбъркатъ нѣщо, изтриватъ погрѣшкитѣ си съ гума. Тѣ правятъ, както нѣкой обикновенъ художникъ, който, като сбърка нѣщо на платното си, бързо взема четката, и отгорѣ върху грѣшката зацапва съ боя. Но какво излиза отъ това? - Направя по-голъма

грѣшка. Какъ постѣпва великиятъ художникъ въ такъвъ случай? - Той има специални киселини. Потопи четката въ нѣкоя отъ тѣхъ, бутне внимателно върху платното, дѣто е грѣшката и я изчисти. Той знае метода, какъ да се чисти, какъ да се трансформира грѣшката.

И тѣй, Христосъ казва: “Азъ Те познахъ.” За да познаешъ човѣка, трѣбва да си готовъ да пожертвувашъ живота си за него. Ти не можешъ да познаешъ, дали единъ човѣкъ е готовъ да се жертвува за тебе, до като и ти не си готовъ да се жертвувашъ за него, не си ли готовъ да се пожертвашъ за него ти можешъ да казвашъ, че го познавашъ, но това е само празно говорене, празни приказки, но не и дѣла. Онзи който е готовъ да се жертвува, трѣбва да се жертвува не само на думи но и на дѣла. Когато дойдемъ да говоримъ за Бога, трѣбва да се лишимъ отъ всички блага, трѣбва да пожертвуваме всичко за Него. Само тогава ще познаемъ, че въ свѣта има Едно сжщество, Една реалностъ, за която струва всичко да се пожертвува. Сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че като говорятъ за Бога, като Го познаятъ, тогава и наука, и култура за тѣхъ ще прѣстане, всичко ще се заличи. Не е така. Онзи, който познава Бога, ще започне съ една нова наука, съ една нова просвѣта и култура, каквато свѣтътъ дори не е сънувалъ. Всичкиятъ съврѣмененъ потикъ за свобода, за култура, за нова мисълъ; всички онѣзи благородни пориви, които се проявяватъ, въ каквото и да е направление, това сж потици, мисли на онова велико сжщество - Богъ - Който работи сега въ свѣта.

Нѣкой казва: какъ ще се поправи свѣта? Казвамъ: Богъ ще го поправи. Чрѣзъ кого? - Чрѣзъ насъ. Единъ день вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородникъ, който билъ отъ рождение лѣнивъ и живѣлъ съ идеята, че не трѣбва да работи, не трѣбва да се движи. Обаче, единъ день го турили на пода въ една стая, дѣто минавалъ силенъ електрически токъ. Токътъ взелъ да го припича и той веднага скочилъ правъ, започналъ да се движи изъ стаята, да стъпва отъ кракъ на кракъ, да търси изходъ отъ тази стая. Като потропалъ тѣй нѣколко

часа, казалъ си: е, че движението било много хубаво нѣщо! Тѣзи Божествени токове сж започнали да функциониратъ вече въ свѣта. Тѣ идватъ въ видъ на страдания. Тия страдания прѣдизвикватъ въ хората сжщитѣ чувства, сжщитѣ изживявания, каквито изпитватъ удавниците, които се борятъ изъ водата, за да се спасятъ. Тѣ изпитватъ голѣми страдания, мъчения, конвулсии. И днесъ Господь иска да спаси съврѣмения свѣтъ, затова имъ създава такива страдания, които прѣдизвикватъ въ тѣхъ гърчения, конвулсии. Всички питатъ: защо е това нѣщо? - За да дойде Божията Любовь въ насъ, да познаемъ Бога въ себе си и да изпълнимъ Неговата воля.

Сега, да разгледамъ второто положение отъ стиха, което е сжщо така важно. Христосъ казва: "Познахъ, че Ти си ме проводилъ, и както ми каза, тѣй свършихъ." Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: да, така е било за Христа, но не и за насъ. Не азъ питамъ всинца ви, които ме слушате, както и тѣзи хиляди и милиони хора, които сжществуваатъ по свѣта: кой ви е пратилъ на земята? Задавали ли сте си сами въпроса, защо сте дошли на земята? Защо, по каква причина дойдохте тукъ? Нѣмаше ли друго нѣкое мѣсто, освѣнъ земята? Кой ви изпрати тука? Има по-хубава земя, отколкото тази, на която живѣете. Какъ прѣминахте това мѣсто, докато стигнете до земята? Въ колко часа тръгнахте отъ вашето отечество? Съ кой трень пжтувахте? - Нищо не знаете по тѣзи въпроси. Когато нѣкой човѣкъ тръгне отъ Америка за България и го питатъ, въ колко часа, кой денъ тръгна отъ Америка, човѣкътъ знае всичко, помни, може да ви отговори. А сегашнитѣ хора, които вѣрватъ, и които не вѣрватъ, че сж дошли отъ другъ свѣтъ, нищо не знаятъ. Кога тръгнахте? - Не зная. Кога пристигнахте? - Не зная, Господь знае. Откъдѣ пристигнахте? - Господь знае. Защо дойдохте? - Господь знае. Когато дойде въпросъ за ядене и пиене, когато се касае да вземете нѣщо отъ припечеленото, казвате: това азъ зная. Има нѣщо, което съврѣменнитѣ хора знаятъ - да бъркатъ въ чуждитѣ кесии и да дѣлятъ богатствата на богатитѣ. Казватъ: е богати хора сж тѣ! Богатитѣ хора азъ

наричамъ касиери. Какво ще правитъ съ паритъ на богатитъ хора? Ядатъ ли се тѣзи пари? - Не се ядатъ. Паритъ сж една сила, която завлича. Едно врѣме Искъръ минаваше покрай околността на София, и когато водата му прииждаше, правѣше голѣми пакости. Често шопитъ се оплакваха, че Искъръ имъ завлича говедата. Обаче ученитъ хора впрегнаха неговата енергия, и днесъ тя се използва за освѣтление на София. Не оставяйте паритъ да ви завличатъ; впрегнете тѣхната енергия, използвайте ги за работа! Вие не можете да вземете паритъ отъ земята. Единъ денъ паритъ ще се върнатъ тамъ, откъдето сж извадени. Такъвъ е законътъ, азъ зная това. И вие единъ денъ ще се върнете тамъ, отъ дѣто сте дошли. Земята е едно царство. И на човѣка, при сегашнитъ условия, не му се позволява да прѣкара въ това царство повече отъ 120 години. Крайниятъ прѣдѣлъ за живѣене на земята е 120 години. Онѣзи, които управляватъ земята, не позволяватъ повече. Като дойде този прѣдѣлъ, ще те изхвърлятъ вънъ и ще ти кажатъ: хайде, сега ще си вървишъ, повече не можешъ да живѣешъ въ тази държава. Въ Англия, за примѣръ, дойде нѣкой странникъ, постои нѣколко мѣсеца и му казватъ: хайде сега ще си вървишъ! Има изключителни случаи, дѣто нѣкой може да живѣе и повече, но той, въ замѣна на това, дава нѣщо за тази държава. Въ това отношение, хората сж много голѣми майстори. Нѣкой пжтъ дойдатъ отъ небето, хванатъ нѣкого, искатъ да го задигнатъ, да го взематъ отъ земята. Той започва да се моли: оставете ме, искамъ да работя за Бога. Ако остана, ще работя само за Бога, ще направя туй-онуй. Щомъ е за името Божие, оставятъ го. Слѣдъ 5-10 години пакъ дойдатъ да го взематъ, но той нищо не свършилъ. Започва пакъ да се моли: моля ви се, моля ви се, оставете ме, азъ ще работя за Бога. Оставятъ го. Мине известно врѣме, той нищо не е направилъ. Най-послѣ дойдатъ, взематъ го, изхвърлятъ го навънъ. Той пакъ се моли да го оставятъ. - Не може повече: или праведникъ ще бждешъ, или вагабонтъ. Въ свѣта има два вида хора: еднитъ сж крайно добри, а другитъ - крайно лоши. Срѣднитъ отъ тѣхъ даже и дяволтъ

не ги иска. Азъ казвамъ: когато дяволътъ те иска, пакъ човѣкъ трѣбва да бждешъ! Дяволътъ казва: доведете този човѣкъ при мене, той ще бжде добъръ. Такъвъ човѣкъ и Господъ го иска. Той казва: “Щомъ този човѣкъ може да работи при дявола, той и при мене ще може да работи”. Ако единъ човѣкъ е отличенъ слуга при лошия господарь, той и при добрия господарь ще бжде отличенъ слуга. Това сж фигуративни изрази.

Христосъ казва: “Разбрахъ, че Ти си ме проводилъ”.

Сега вие може да кажете: кой е начинътъ, по който може да се запознаемъ съ Истината? Да се запознаете съ Истината? - Истината е нѣщо свещено. Ние още не можемъ да видимъ Истината. Тя не може да се прояви. За Истината ние сме като слѣпия човѣкъ. Той може да усѣти топлината, но не може да възприеме и свѣтлината. Туй, което, ние възприемаме, не е свѣтлина. Тогава, какво ще кажете? Има сжщества, които виждатъ на тъмно тѣй, както ние виждаме на свѣтло. Слѣдователно, когато говоримъ, че виждаме, азъ подразбирамъ, че се намираме въ свѣтлина, съ която можемъ да виждаме реалността. Питамъ ви: съ свѣтлината, която имате, виждали ли сте единъ ангелъ, виждали ли сте едно разумно сжщество, влѣзли ли сте въ съобщение съ тѣхъ? Питамъ ученитѣ хора, капацитетитѣ: какъвъ е смисълътъ на червения лжчъ въ джгата? Защо го създаде природата? Той е друга проява. Защо е зеления цвѣтъ въ джгата? - Той е друга проява. Защо е жълтиятъ цвѣтъ въ джгата? - Той е трета проява. Защо е тъмно-синиятъ, защо е ясно-синиятъ и защо виолетовиятъ цвѣтъ? - Това сж все прояви. Седемтъ лжча на джгата сж сигнали, които се пращатъ отъ седемтъ свѣта на небесния, на невидимия свѣтъ за връзка съ земята. Въ тѣхъ има една цѣла азбука, и ако вие виждате, добъръ, ще забѣлѣжите, запримѣръ, че полето на червения цвѣтъ не е едно и сжщо, каквото е полето на другитѣ лжчи. Изобщо, полето на всички лжчи не е еднакво.

Та, казвамъ: съврѣменната наука още не е дошла до положение да ни даде едно правилно обяснение на нѣщата. Съврѣменнитѣ учени казватъ, че червениятъ цвѣтъ ималъ еди-колко си

билиона трептения въ секунда; виолетовиятъ - еди-колко си билиона трептения и т. н., съ това смѣтатъ, че сж изучили цвѣтовете на джгата. Казвамъ: благодаря за такива научни изслѣдвания. И тогава питамъ: въ колко часа ще пристигне варненскиятъ трень, който е излѣзълъ отъ Варна въ еди-колко си часа? Дали е пѣтнишки, или товаренъ трень? Ученията ще почне да ми изчислява, че колелото на тази машина прави еди-колко си обръщания въ секундата, че еди-колко си вжглища изгаря, еди-колко си пара се образува и т. н. Казвамъ: хубаво, приятелю, тѣзи изчисления може да сж много добри, но не ми сж потрѣбни. Азъ искамъ да зная, какво носи този вагонъ, какво е неговото вътрѣшно съдържание, дали съ него пристигатъ тия разумнитѣ хора, или е товаренъ вагонъ съ вжглища, или съ говеда за клане. Азъ не искамъ да зная, колко трептения иматъ тия лжчи на джгата, но какво носятъ тѣ.

Тѣзи краски на джгата сж най-голѣмото благословение, което се съдържа въ нея. Джгата, цвѣтоветъ, това е Божието благословение, Божието изобилие, вратата, прѣзъ която идватъ всички блага отъ невидимия свѣтъ. Сега, нѣкои хора отъ съврѣмения свѣтъ взели единъ цвѣтъ отъ краскитѣ на джгата и съ това име се кръщаватъ, така се назоваватъ. Запримѣрь, нѣкои взели за символъ червения цвѣтъ, турили го като знаме и се наричатъ "червенитѣ." Други взели като символъ портокаления цвѣтъ и се наричатъ "оранжевисти." Трети взиматъ за символъ зеления цвѣтъ. Турятъ си хората разни цвѣтове. Хубаво, ако вие носите червения цвѣтъ, носете го, но бждете хора на живота! На кой животъ? - На онзи възвишенъ, благороденъ животъ. Да гадешъ живота на човѣка, а не да му го вземешъ - това разбирамъ азъ подъ червения цвѣтъ. Тия хора, които носятъ портокаления цвѣтъ, подразбирамъ да могатъ да гадатъ индивидуалностъ, съзнание на човѣка. Тия, които носятъ зеления цвѣтъ, значи да гадатъ отъ своето материално благо и на другитѣ. Тия, които носятъ жълтия цвѣтъ, нека гадатъ отъ своята мъдростъ, отъ своето знание и на другитѣ. Тия, които носятъ синия цвѣтъ, това означава Истината, вѣрата

въ тѣхъ. Всички цвѣтове сж Божио благословения, които даромъ си взелъ, даромъ трѣбва да дадешъ. Всички трѣбва да даваме даромъ! Срещатъ се двѣ жени, едната се облѣкла съ червена блуза, другата съ синя, спиратъ се, питатъ се една друга, защо се облѣкли въ такива свѣтли цвѣтове. И сами си отговарятъ: е нали модата е такава! Послѣ модата се измѣни, тѣ се облѣкатъ въ жълто. Защо промѣнятъ цвѣта? - Сега пѣкъ парижката мода е такава! Слѣдователно, червениятъ цвѣтъ е на мода, портокалениятъ цвѣтъ е на мода, зелениятъ е на мода - всички цвѣтове вече сж станали много обикновени. Всички съврѣменни хора, които се мислятъ толкова добри, сж дошли до положението да изопачатъ Божията Истина, и въ името Божие лъжатъ, безъ да ги е срамъ. И кои лъжатъ? - Най-ученитѣ хора лъжатъ: свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, владицитѣ, патриарситѣ, учителитѣ - всички лъжатъ. И то не такива обикновени лъжи, но едри крупни лъжи. Всичко е на мода, и лъжата е на мода. Защо трѣбва да се лъже? Ако лъжата може да ни подигне; ако тя прѣдставлява култъ въ живота и донася благо на човѣчеството, можемъ да я туримъ като законъ. Обаче, и за лъжата има законъ: който лъжесвидетелствува, се наказва. Питамъ: онзи Божественъ кармически законъ нѣма ли да подведе подъ отговорностъ всички ония, които лъжатъ? - Ще ги подведе. Земята и небето ще прииде, но една рѣзка отъ Божия законъ нѣма да се измѣни, докато не се изпълни всичко що е писано. Не мислете, че едно прѣстѣпление, въ какъвто малкъ видъ и да е, може да мине незабѣлъзано. Колкото е поиздигнатъ човѣкъ, толкова по-вече неговитѣ прѣстѣпления ще бждатъ забѣлъзани, толкова неговата отговорностъ е по-голяма. Такъвъ единъ примѣръ е даденъ за единъ отъ най-благороднитѣ еврейски царе, царъ Давидъ. По-благороденъ царъ по сърдце отъ него нѣмаше. Той направи единъ грѣхъ, който му се прости, но много мъчно се поправи. Отъ тозъ моментъ той не видѣ бѣлъ день въ дома си. Не само това, но кой какъ чете Библията, все това прѣстѣпление чете. Провидението казва: гледайте поведението на този царъ и взимайте отъ него при-

мѣръ, защото и върху васъ ще дойде сжщото.

Сега, въ съврѣмения християнски свѣтъ има единъ грѣхъ, една лъжа, която се състои въ слѣдното. Слѣдъ като те убѣдятъ нѣкои, че ти си грѣшенъ човѣкъ и послѣ успѣятъ да те обърнатъ къмъ Бога, започватъ да ти казватъ: ти нѣма да имашъ взимане-даване съ грѣшнитѣ хора, ще живѣешъ само за Бога и ще вървашъ въ туй, въ онуй. Тѣ започватъ да те ограничаватъ. Щомъ тия хора те обърнатъ къмъ Бога, и въ тозъ моментъ Богъ живѣе въ тебе, нека те оставятъ свободенъ, да бждешъ ржководенъ отъ своя умъ, отъ своето сърдце, а тѣхната помощъ да бжде само едно външно съдѣйствие. Слѣдователно, въ туй, отношение ние трѣбва да си дадемъ пълна свобода. Ние можемъ да се спогодяваме съ всички. Но какъ? - Когато азъ говоря, трѣбва да бжда искренъ; и когато другитѣ ме слушатъ, сжщо трѣбва да бждатъ искрени. Казватъ нѣкои: ама какво трѣбва да мисля за тебе? - Не трѣбва да имашъ никаква задна мисълъ, никаква задна цѣль. Ако азъ имамъ нѣкаква задна цѣль, тя ще се види. Моята цѣль трѣбва да е - да се изтѣкнатъ онѣзи отношения, онѣзи връзки, които сжществуватъ между насъ; да се прѣмахне онази умраза, онова недоверие, което сжествува между насъ; да се прѣмахне онази злоба, онази алчностъ, онази жажда за отмъщение, за одумване и изобщо всичко онова, което съсипе всичко възвишено и благородно въ насъ. Какъ ще се прѣмахне всичко това? Вие не може да намѣрите вашето спасение другадѣ, освѣнъ въ самитѣ васъ. Вие нѣма да намѣрите вашето спасение въ никакви църкви, въ никакви университети. Нѣкои казватъ: да, върно е, въ църквата не може да се намѣри какво спасение. Възъ основа на това пѣкъ други казватъ: азъ седя по-горѣ отъ учителя си. Знаете ли на какво мязатъ тия, които казватъ така? Турцитѣ иматъ единъ подходящъ примѣръ за случая. Когато помацитѣ станали турци, били заставени да си направятъ джамия. Ходили тѣ насамъ - нататѣкъ изъ гората да си търсятъ дърва, но трѣбвало помежду си да говорятъ все на турски езикъ. Тѣ изпълнявали тази заповѣдь, все турски си говорили, но когато

строили джамията си, нѣкой отъ тѣхъ се сбѣркалъ, проговорилъ на български езикъ, казалъ: тукъ на върха има нѣщо малко кривичко. Това значи, когато нѣкой каже, че сега по-високо отъ учителя си. Нима, ако азъ сега на първия етажъ, а качатъ нѣкое магаре на третия етажъ, та магарето е по-високо отъ мене? Магарето си е все магаре, то пакъ ще си реве - нѣма да напише нѣкоя хубава книга. Нима онзи орелъ, който лети 4-5,000 метра надъ мене, е по-високо отъ мене? Не мислете тѣй. Нѣкой казва: азъ хвърча нагорѣ. Да, докато си си ситъ, хвъркашъ нагорѣ, на високо, като орелъ; като огладнѣшъ, ще слѣзешъ на земята да ядешъ. Кажете тогава: гдѣ е вашата философия? Ако въ време на мъчнотии не можешъ да издържишъ най-малкото страдание, тогава гдѣ е твоята човѣщина, гдѣ е твоята култура? Ако ти, въ време на страдания не можешъ да пожертвувашъ живота си за Бога, а като нѣкой страхливецъ се отречашъ отъ Него и продавашъ Истината, гдѣ е твоята човѣщина? Защо иде смъртта въ свѣта? Азъ оправдавамъ смъртта само въ единъ случай. Кога? - Когато пожертвувашъ живота си за Бога. Всѣка друга смъртъ вънъ отъ Бога, въ моитѣ очи, не е оправдана. Слѣдователно, единственото нѣщо, за което трѣбва да пожертвуваме живота си, е Богъ. Защо? Защото, ако пожертвуваме живота си за Бога, всѣкога ще го намѣримъ; ако пожертвуваме живота си за всѣко друго нѣщо, нѣма да го намѣримъ. И казва Христосъ: "Познавамъ Те". Значи, влагамъ живота си въ Тебе, защото азъ дойдохъ на земята да изпълня Твоята воля, да изявя Твоето величие, Твоята слава прѣдъ свѣта. Христосъ бѣше единъ великъ Учитель, но Той се смири, дойде като единъ простъ слуга, даде единъ великъ примѣръ на свѣта и така свърши своята работа. А сега, у съвременнитѣ хора, у съвременнитѣ християни, липсва именно тази чѣрта - смиреннето. И колко пжти ние разваляме най-хубавитѣ нѣща, само поради това, че сме се докачили, и никога не мислимъ за Онзи, който ни е пратилъ на земята. Нѣкой пжтъ ние мислимъ, че хората могатъ да ни опетнятъ. Ще бжде смѣшно когато нѣкоя муха остави своитѣ извержения на върха Монъ-Бланъ и

мисли, че това ще опетни тази планина. Не, като дойдат воднитѣ капки, ще изчистятъ, ще измиятъ всичко и върху планината нѣма да остане никакво петно. Възвишениятъ, чистиятъ човѣкъ, който върва въ Бога, е като планина, и тия пълонки на мухитѣ ще го оцапатъ толкова, колкото сж въ състояние да оцапатъ и върха на Монъ-Бланъ. Нѣкои ми казватъ: ти не знаешъ ли, какво говорятъ хората за тебе? Казвамъ: какво говорятъ мухитѣ ли? Знамъ, но то е тѣхна работа, а моята работа е друга. Мухитѣ ще си правятъ своето, и азъ - своето, и така свѣтътъ ще си върви. Ами защо правятъ мухитѣ така? - Съ този въпросъ не се занимавамъ. Ама трѣбва ли да правятъ това? - И съ този въпросъ не се занимавамъ. То е тѣхна длъжностъ - нищо повече.

Сега ще ви дамъ единъ примѣръ за единъ отъ древнитѣ агенти, който изчислявалъ, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Той базиралъ своитѣ изчисления върху постѣпката на единъ вълкъ. Ще ви разправа накратко този разказъ. Агентътъ се наричалъ Бахру-Исава. Той се отдалечилъ да живѣе въ една планинска мѣстностъ, гдѣто имало много вълци. Всички овчари, които минавали прѣзъ тази мѣстностъ съ овцитѣ си, все ги губѣли, затова много отъ тѣхъ били принудени да бѣгатъ отъ тази мѣстностъ. Бахру-Исава се заселилъ именно въ тази планина, и единъ день, като се разхождалъ изъ планината, срещналъ единъ отъ тия вълци, погледналъ го въ очитѣ, и той веднага трѣгналъ подирѣ му. Бахру-Исава отива въ колибата си, и вълкътъ иде слѣдъ него - лѣга близо до нозѣтъ му и го гледа право въ очитѣ. Бахру-Исава му казва: "Слушай, ти трѣбва да преобразишъ живота си. Въ тази планина ще настане единъ прѣвратъ, и всички вълци ще бѣдатъ изтрѣбени. Туй да го знаете! И, ако вие, вълцитѣ, не се прѣвърнете въ овчарски кучета, очаква ви лоша сѣдба." На твое разположение съмъ. Каквото ми кажешъ, ще върша. Този вълкъ живѣлъ цѣла година мирно около своя господарь, който си задалъ една задача: да изчисли, колко хиляди години още ще трае злото въ свѣта. Единъ день единъ овчарь като минавалъ съ стадото си прѣзъ тази

мѣстностъ, една отъ неговитѣ овци съ агънцето си се отгѣлила отъ стадото и се изгубила. Вълкътъ миналъ покрай тѣхъ и задигналъ агнето съ себе си. Овцата, майката на това агне, тръгнала подиръ него, блѣе, но вълкътъ носи агнето - той напръдъ, овцата подиръ му. Вълкътъ занесълъ агнето на господаря си, сложилъ го прѣдъ него и му казалъ: "Искамъ да докажа, че стария навикъ, да давя овци, го оставихъ и сега искамъ да спечеля довѣрието ти". Послѣ отива намира майката, хваща я за врата, довежда и нея прѣдъ господаря си и казва: "Тукъ ще живѣете заедно, а азъ ще бжда овчарското куче да ви пазя." Тогава Бахру-Исава намира въ устата на вълка 10 косми, останали отъ агнето. По тия 10 косми той направилъ своитѣ изчисления, колко хиляди години ще трае злото въ свѣта. Питамъ съврѣменнитѣ математици: какъ ще изчислятъ по тия 10 косми, колко врѣме ще трае злото въ свѣта? Бахру-Исава, обаче, направилъ своитѣ изчисления и казалъ така: злото отъ свѣта ще изчезне, когато слънцето изгрѣе три пжти отъ изтокъ, три пжти отъ западъ, три пжти отъ сѣверъ и три пжти отъ югъ. Значи, имате $3 \times 4 = 12$. Тѣй че още 12 пжти трѣбва да изгрѣе слънцето отъ четиритѣ различни точки, за да изчезне злото отъ свѣта. И вие сега, като се върнете дома си, изчислете, слѣдъ колко хиляди години ще изчезне злото отъ свѣта. То е общо зло, общо условие. Но казвамъ, че това врѣме може да се съкрати, може и да се продължи. Споредъ вашитѣ изчисления, съ колко може да съкратите туй врѣме? Нали знаете отъ аритметиката, какъ става съкращението на числата? Слѣдователно, вие ще съкратитѣ врѣмето до една секунда. Значи, злото въ човѣка може да трае една секунда, една минута, единъ часъ, единъ день, една седмица, единъ мѣсець, една година - отъ васъ зависи, да се продължи ли врѣмето на злото или да се съкрати. Общото врѣме на злото е единъ периодъ, едно общо движение, което включва възможноститѣ на всички сжщества.

Казва Христось: "Познахъ Те." Въ какво? - Въ онази дълбоката, великата Мждрость, която е скрита вътрѣ въ

човѣка. Ами че вижте само, какво нѣщо е човѣшкото лице! Вие погледнете на него и казвате: е, лице е това! Я разгледайте човѣшкото лице отъ геометрическо гледище и вижте, какви проекции има въ него! Разгледайте, кои мѣста отъ човѣшкото лице означаватъ точки, кои прави и криви линии, кои повърхнини и т. н. И отъ всички тия проекции направете изчисления, да видите, колко милиони години се е строило вашето лице. Тия вдлъбнатини, които имате по лицето си, показватъ прѣзъ какви положения е миналъ човѣкътъ. Това сж все математически положения. За да се образува сегашното лице въ човѣка, това показва, че той не е миналъ прѣзъ една епоха на ангелски животъ, но е миналъ прѣзъ редица животи отъ борби, отъ прѣстѣпления, каквито той не може да си прѣдстави. И, ако вие сравните сегашното лице на човѣка съ неговото бждеще лице, сегашното ще бжде като единъ изродъ, ще бжде едно страшилище. Слѣдъ като човѣкъ се обърне къмъ Бога, той ще се плаши отъ сегашното си лице. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте красиви. Не, външно вие не сте красиви. Красотата е нѣщо вътрѣшно. Нѣкоя жена, като срещне нѣкой мжжъ, сърдцето и трепне, уплашва се, отъ него; нѣкой мжжъ, срещне нѣкоя жена, сърдцето му трепне, уплашва се отъ нея. Нѣкой срещне мечка, вълкъ, уплашва се отъ тѣхъ. Защо? - Страшни сж тия лица. Значи, туй лице не вдъхва още любовъ, не вдъхва още въ тебе онова довѣрие, онова спокойствие. Защо? - Защото не познава Любовта, не познава Бога. Когато ме срещне нѣкой и се уплаши отъ мене, коя е причината? Защото не вижда Любовта въ мене. И когато азъ срещна нѣкое лице и се уплаша отъ него, защо става това? Защото не познавамъ Бога въ него, не познавамъ Любовта. И днесъ хората казватъ: човѣкъ за човѣка е вълкъ. Вѣрно ли е това положение? - Не е вѣрно. При сегашната култура, тѣй както хората се насѣскватъ едни срѣщу други, тѣй както се възпитаватъ, това изречение е вѣрно, но то не трѣбва да бжде така. Въ основата си, човѣкъ за човѣка е братъ.

И тѣй, Христосъ казва: "Познахъ." Какво е позналъ? - Че Ти Си ме проводилъ. И всички ние трѣбва да познаемъ, че

Богъ ни е проводилъ въ този свѣтъ. И когато съзнаемъ туй учение, трѣбва да го приложимъ на опитъ въ най-малкитѣ нѣща. Азъ мисля, че спасението на свѣта нѣма да стане съ помагането на бѣднитѣ. Като наблюдавамъ хората, азъ считамъ за благороденъ, за културенъ човѣкъ този, който като види, че нѣкоя мравя се дави, е готовъ да и тури една сламка и да я извади отъ водата. Онзи, който може да извади една мравя отъ водата, той може да се обърне къмъ Бога, той има сърдце, благороденъ човѣкъ е. Глѣдамъ, нѣкой човѣкъ полива цвѣтята. Казвамъ: онзи, който може да избави една мравя, който може да полива едно цвѣте, той е благороденъ човѣкъ, той е въ правата посока. Слѣдователно, ние трѣбва да започнемъ отъ малкитѣ нѣща въ свѣта. Щомъ единъ човѣкъ е въ състояние да извършва малки работи, той ще е въ състояние да прави и велики работи. Знанието, което имаме, благороднитѣ чувства, които имаме, това сж вече богатство, условия, за да работимъ. Ние седимъ и казваме: азъ не съмъ богатъ. Това е вече алчностъ. Въ такъвъ случай, азъ бихъ прѣдложилъ на който и да е отъ васъ 10 милиона златни лева само за прѣдната частъ отъ мозъка ви. Даже азъ ви давамъ много малко. Както виждате, азъ искамъ да спечеля и то много да спечеля. Не, това нѣщо съ пари не се продава. Онзи, който има този мозъкъ, който познава Бога, нѣма нужда отъ външно злато. Знаете ли, защо нѣма нужда отъ злато? - Цѣлата земя за него е една каса. Щомъ трѣгне изъ нея, той знае вече кждѣ има пари. Тукъ, въ България, навсѣкждѣ има пари. Знаете ли колко заровено злато има въ България? Въ Балканския полуостровъ има заровено на разни мѣста около 20 милиарда злато. Нѣкой пжтъ ме запитватъ: ама ти какъ прѣживѣвашъ? - Съ тази каса отъ 20 милиарда злато. Азъ зная кждѣ се намира тази каса, разполагамъ съ нея. Нѣкой пжтъ, като осиромашея, отида, произровя си малко отъ това злато. Други ме питатъ: ама отгдѣ се хранишъ? Чудни сж хората! Азъ имамъ толкова милиарди злато въ България! Въ Русия - друго злато ме чака. Въ Германия, въ Франция сжщо имамъ много злато. Като отида въ Германия, брѣкна въ тази каса, взема си колкото

ми трѣбва. Вънѣ отъ това, виждамъ, гдѣ има златни жили въ България; виждамъ, гдѣ има скѣпоцѣнни камъни. Чудни сж хората, като ме питатъ, отъ гдѣ идватъ моитѣ срѣдства. Казватъ: значи ти си единъ отъ готованцитѣ! Че кой отъ васъ не е готованецъ? Всички сме готованци, всички живѣемъ даромъ въ свѣта. Туй е Истината! Всички ние живѣемъ даромъ, отъ Божието благословение. Хората казватъ, че се измжчватъ, за да придобиятъ прѣхраната си. Не, даромъ живѣемъ всички по благодать. Казватъ за нѣкого, че билъ богатъ. По-богатъ човѣкъ тукъ въ България отъ мене нѣма. Казватъ българитѣ: тѣй ли, тогава дай да си платимъ дълговетѣ си! Не, не давамъ. Още два пѣти да ме карате въ обществената безопасностъ - не, нѣмамъ намѣрение. Нека си сесятъ паритѣ заровени. Азъ не съмъ за паритѣ. Хубаво си сесятъ тѣ скрити. Ако излѣзатъ на явѣ, ще има много хора избити заради тѣхъ. Тѣ си иматъ своитѣ пазители тамъ. Не, други, още по велики богатства има въ свѣта! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да имашъ онзи вжтрѣшенъ миръ, да имашъ онова велико течение на Божията Любовь, да си миренъ и тихъ, да бждешъ въ връзка съ всички братя по лицето на земята, да бждешъ въ връзка съ всички онѣзи, които сж били прѣди тебе и слѣдъ тебе, да се разговаряшъ съ най-умнитѣ хора. А тѣ всички сж живи! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да живѣешъ въ единъ свѣтъ, въ който да се разбирашъ съ всички. Нѣкои ще кажатъ: ще бжде ли то? - Ами то е, сжществува това нѣщо. Чудни сте вие! Нѣкои питатъ: ами кога ще дойде това врѣме? Казватъ на мравитѣ: знаете ли, че култура има? Кога ще дойде тази култура при насъ? - Никога нѣма да дойде при васъ, вие ще отидете при нея. На васъ казватъ. Знаете ли, че има ангелска култура? Кога ще дойде тази култура при насъ? - Нѣма да чакате тя да дойде, вие ще отидете при нея, вие ще отидете при ангелитѣ. Седимъ ние, съ нашитѣ китари, като мравитѣ, чакаме. Не, мравитѣ трѣбва да се измѣнятъ, трѣбва да станатъ хора. И ние, съврѣменнитѣ хора, казваме: кога ще дойде царството Божие за насъ? - Никога! Всички ние трѣбва да се измѣнимъ; всички ние трѣбва да

познаемъ Бога, да познаемъ че Той ни е проводилъ. И когато Божията Любовь ни измѣни вътрѣшно, когато съвършено ни прѣобрази и прѣвърне отъ положението на буба въ пеперуда, и добиемъ свойството, да не се хранимъ съ сгѣвкана храна, тогава ще туримъ едно мѣрило, единъ знакъ въ свѣта. А сега питамъ: какъ ще се поправи свѣта? - Като се приложи този законъ, хората ще видятъ, какъ ще се поправи свѣта. Този законъ може да се приложи даже още сега въ България. Нѣкой апашъ открадналъ пари. Ако съмъ съдия, ето какъ ще го осъдя. Въ продължение на три мѣсеца ще го застава да се храни само съ топла водица и сухо жито, по 100 грама на день - никаква друга храна. Следъ три мѣсеца ще го пуснатъ отъ затвора, и ще видите тогава, ще краде ли този човѣкъ повече. Нѣкой мъжъ билъ жена си, изпъдилъ я. Нѣма защо да го осъдятъ. Дайте му да яде сухо жито въ продължение на единъ мѣсець само, и ще го видите, колко мекичъкъ ще стане. Питаме: какъ ще се поправи свѣтътъ? - Нѣма защо да се налагатъ хората съ тояги. Дайте имъ да ядатъ сухо жито, и ще ги видите, какъ ще омекнатъ. Като се храни човѣкъ единъ мѣсець съ сухо жито, ще каже: отлично е това жито, придобилъ една отлична идея, разбрахъ, какъ трѣбва да се живѣе. Ще се прѣобрази този човѣкъ! Учителъ си, родителъ си, имашъ едно непослушно дѣте, остави го да яде една седмица сухо жито! Хубавъ опитъ е това. Майка има нѣкое непослушно дѣте, момче, или момиче, нека го остави една седмица да дѣвче житото, и да види, какъвъ ефектъ ще произведе. Питатъ хората: кога ще се поправи свѣтътъ? Казвамъ: когато всички хора почнатъ да ядатъ сухо жито. Следъ като се поправятъ, нека почнатъ да варятъ житото, а послѣ да го пекатъ на хлѣбъ. Сега процеситъ въ свѣта сж обърнати наопаки. Не трѣбва да се прѣкарва житото прѣзъ воденичния камъкъ и тъй да се смела на брашно, а трѣбва да се дѣвче сурово. Само така то ще прѣдаде своята мощна сила и ще научи хората, какво нѣщо прѣдставлява законътъ на великото самопожертвуване. Дайте на прѣстѣжника да яде отъ това живо жито - той да дѣвче житото, и житото да го дѣвче,

и като влѣзе въ него туй жито, ще го пита: научи ли закона на жертвата? - Научихъ. Е, сега и двамата ще живѣемъ въ миръ и съгласие.

Христось казва: "Познахъ, че Ти си ме проводилъ".

"Познахъ, че Господь ме прати на земята, да изпълня Неговата воля".

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ, на 1 февруари,
1925 г. въ гр. София.

Видѣхме звѣздата!

“и казваха: Дѣ е що се е родилъ царь Юдейски? защото звѣздата му видѣхме на изтокъ, и дойдохме да му се поклонимъ¹”.

Изобщо, звѣздитѣ се отличаватъ по своята свѣтлина. Онѣзи, които проучаватъ небеснитѣ тѣла сж ги класифицирали на степени: първостепенни, второстепенни, третостепенни и многостепенни. Всѣка звѣзда се отличава по своя блѣсъкъ. Звѣздата, е символъ въ човѣшкия езикъ. Какво ни интересува, ако виждаме една звезда на грамадно разстояние отъ насъ? Тѣй отдалечена отъ насъ, ние виждаме само една малка свѣтлинка отъ нея? Или пъкъ, какво може да е интересувала тази звѣзда мъдрецитѣ на изтокъ, които сж я видѣли, та сж отишли да се научатъ изкуството, какъ да се ръководятъ отъ нея въ живота си. Какво нѣщо е свѣтлината? - Свѣтлината е носителка на великото въ Божествения свѣтъ. Проявленията на разумния животъ се отличаватъ всѣкога съ появяване на свѣтлина. И тогава ние различаваме степенята на разумния животъ по степенята на свѣтлината. Колкото свѣтлината, която прониква, е по-ярка, по-мека и освѣтлява и осмисля живота ни, толкова повече тя е носителка на една по-висша интелигентностъ. Въ туй отношение окултната наука се отличава отъ официалната наука по това, че окултната наука твърди, какво свѣтлината произтича отъ живота. Разумниятъ животъ ражда свѣтлината. Слѣдователно, отъ това гледище, всичката свѣтлина, която сжществува въ пространството показва, че въ природата сжществува разумностъ. Степеньта на културата, до която е достигнала съвременната наука, показва, че тя още не е могла съ очитѣ си да види похубави, по-свѣтли звѣзди отъ тия, които днесъ е видѣла и проучила. Тя не вижда още тия звѣзди, които могатъ да видятъ

¹ Матей 2:2

висшитъ, разумнитъ сжщества въ свѣта. Вие може да възразитъ на това нѣщо, може да откажете сжществуването на такива свѣтли, хубави звѣзди. Добрѣ, азъ ще ви попитамъ: нима мислитъ, че мравитъ ще видятъ съ очитъ си онѣзи звѣзди, които ние виждаме? - Тази свѣтлина на звѣздитъ е непонятна за тѣхнитъ очи. Тѣ не могатъ дори да си представятъ една такава висока философия, една такава висока култура, споредъ която да познаватъ и да виждатъ звѣздитъ и тѣхната свѣтлина. Даже и за насъ трѣбва да се яви нѣкакъвъ Аинцайнъ, който да ни доказва нѣкаква нова теория, а именно, че сжществуватъ особени звѣзди. Всѣки ще каже: кждѣ сж тѣ, я да ги видимъ! За да можемъ да видимъ нѣщата, трѣбва да се поставимъ въ извѣстно положение. Ако искашъ да видишъ слънцето въ неговото величествено изгрѣване, трѣбва да се качишъ на единъ високъ планински връхъ и отъ тамъ да го наблюдавашъ. Ако си въ нѣкоя долина, нѣма да го видишъ. Ако пъкъ си въ нѣкой затворъ, съвсѣмъ нѣма да го видишъ. Това доказателство ли е, че слънцето не е изгрѣло? Слѣдователно, съ явяването на тази звѣзда на изтокъ, мждрецитъ сж опрѣдѣлили, че е дошло нѣкое разумно сжщество въ свѣта, че е дошълъ нѣкой посланикъ отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ този законъ, казватъ: гдѣ е това сжщество, което се е родило? - Разумнитъ сжщества не се раждатъ тукъ на земята. Тѣ се раждатъ нѣкждѣ далечъ. Нѣкои питатъ: гдѣ се раждатъ тогава? - Тѣ се раждатъ въ другъ единъ свѣтъ, за който хората даже и понятие нѣматъ. Ние, разумнитъ хора, нѣма за какво да споримъ. Това сж научни, математически данни. Всѣки, който има туй знание, ще може да се домогне до тази истина. Само по математически начинъ, обаче не можемъ да се домогнемъ. Съврѣменнитъ хора сж въ това отношение голѣми фанатици. Не само ученитъ хора, но и религиознитъ хора не сж достигнали до истинското знание. Тѣ като кажатъ “вѣрвай въ Бога”, мислятъ, че знаятъ всцѣко. Тѣ сж толкова голѣми профани, толкова голѣми невѣжи! Нѣкои казватъ: насъ не ни трѣбва знание. Защо не ни трѣбва знание? Защото нѣкой казалъ въ Свещеното Писание, че знанието въз-

гордява, а Любовта назидава. Значи, ако знанието възгордява, не ни трѣбва знание, а ни трѣбва любов. Азъ ще ви възразя по слѣдния начинъ. Да допуснемъ, че любовта е водата, а знанието - твърдата почва. Ако нѣмаше твърдата почва, какво щѣхте да поливате съ водата? Какви градинари щѣхте да бждете? Какво щеше да полива вашата любов? Не, друго нѣщо е искалъ да каже апостолътъ; криво е прѣведенъ смисълътъ на неговитѣ думи. И сега това нѣщо се учи криво, защото хората всѣкога обичатъ да изопачаватъ Истината. Тѣ изопачаватъ Истината по простата причина, понеже очитѣ имъ, като не сж приспособени къмъ тази силна свѣтлина, каквато прѣдставлява Истината, съзнателно турятъ една или друга прѣграда, за да отслабятъ дѣйствието и върху очитѣ си, та по този начинъ да не ги гразни. Ако на хората се каже самата Истина, тѣ ще полудѣятъ. Единъ французки ученъ казалъ веднѣжъ: ако на съврѣменнитѣ парижани бихъ казалъ Истината, половината отъ тѣхъ ще полудѣятъ. Това нѣщо може да ви се вижда чудно. Като казвамъ, че ще полудѣятъ, не подразбирамъ полудяване въ абсолютната смисълъ на думата че ще си изгубятъ ума, но ще станатъ като халосани. Мислите ли, че ако вие приемете въ стомаха си онова вино, което е стояло въ бѣчвата цѣли 20 години, та ще можете да ме слушате така, както сега ме слушате? Не, ще има скачане, дигане ржцѣ нагорѣ-надолу, махане кърпи, както българитѣ правятъ. Защо? Българитѣ казватъ, че виното като влѣзе въ стомаха не седѣло тѣй спокойно, както когато е въ бѣчвата. То като влѣзе въ организма, все ще се прояви. Значи, въ виното има извѣстни динамически сили, които се проявяватъ. Тогава, какво заключение може да се извади отъ това нѣщо? - Че хората прибързаха съ правенето на виното. Тѣ започнаха да го правятъ много рано, а трѣбваше да чакатъ още дълго врѣме; трѣбваше да се мине поне още 4,000 години, докато хората дойдатъ до положение да пиятъ винения сокъ. Сега, като се напиятъ съ вино ставатъ пияници. Днесъ имаме въздържателни дружества, въ които се проповѣдва да не се пие вино. Не сж виновни хората, че се опиватъ - не сж готови още, за да

го използватъ разумно. Онѣзи скрити сили въ виното дѣйству-
ватъ по особенъ начинъ върху организма на хората и произвеж-
датъ този резултатъ. Слѣдъ 4,000 години, обаче, слѣдъ този
дълъгъ периодъ отъ време, виното ще внесе нѣщо ново въ
човѣшкия животъ.

Сега, мене ме интересува това, че всѣки човѣкъ си има
по една звѣзда. Туй, което радва човѣка е неговата звѣзда. И
когато ще се роди нѣкое дѣте, майката трѣбва да знае, дали
роденото дѣте ще бжде добро и гениално по неговата звѣзда.
Звѣздата трѣбва да прѣдсказва неговото раждане. Ако се яви
звѣздата, това е отлично явление; ако пъкъ не се яви, това дѣте
ще бжде единъ автоматъ, едно сжщество безъ душа. И тѣй,
всички добри хора се отличаватъ по това, че иматъ звѣзди.
Първото нѣщо за единъ ясновидецъ, за единъ човѣкъ, у когото е
развито шестото чувство е това; той трѣбва да вижда
звѣздитъ на всички хора, били тѣ по-малки, или по-голъми. Нѣкой
пжтъ тѣзи звѣзди седятъ надъ главитъ на хората, нѣкой пжтъ
прѣдъ челата, а нѣкога тия звѣзди сж голъми като слънца. Сега
ще кажете: ами защо ние не ги виждаме? Слѣдъ 4,000 години и
вие ще ги виждате. Нѣкои отъ васъ ще ги виждатъ слѣдъ 4,000
години; други - слѣдъ 2,000 години; трети - слѣдъ 1,000 години;
четвърти - слѣдъ 500 години, а нѣкои може да ги виждатъ и
тази година още. Това е въпросъ на времето, то нищо не значи.
За да се прояви човѣшката душа, се изисква време, за да се
създадатъ съответни органи въ човѣка. Тази материя, която
сега има човѣкътъ, трѣбва да се прѣорганизира. Само така
можемъ да разберемъ величието на Божественя свѣтъ. Сега
казвамъ: звѣздитъ сж, които внасятъ въ насъ новитъ идеи.
Когато една звѣзда блѣсне въ човѣшкия умъ, човѣкъ веднага се
изпълва съ едно въодушевление. Когато една звѣзда блѣсне въ
човѣшкото сърце, той се изпълва съ друго въодушевление.
Звѣздитъ сж едни отъ най-добритъ признаци. И тогава,
апостоль Павелъ казва: “Ще се похваля съ кръста Христовъ.”
Азъ пъкъ допълнямъ: азъ ще се похваля съ Христовата звѣзда.
Христосъ не можа да изнесе този кръстъ, съ който се хвалеше

апостолъ Павелъ. Той падна отъ тежестта на този кръстъ и трѣбваше други да Му Го носятъ. Тежъкъ е кръстътъ, а при това много голѣми почести му се даватъ! И ако нѣкой каже нѣщо противъ кръста, веднага всички ще се подигнатъ противъ него. Но кой отъ васъ не търси помощъ за кръста си? Като ви дойде нѣкоя болѣсть, веднага търсите единъ, двама, трима души лѣкари, или нѣкои ваши приятели, да ви носятъ кръста. Вие молитѣ баща си, майка си, вашитѣ братя, сестри или нѣкои ваши приятели да ви освободятъ отъ кръста ви. Слѣдователно, въ моитѣ очи, кръстътъ е една сила, която работи само съ гжстата материя, съ неорганизираната материя, затова всѣки човѣкъ, който иска да се бори съ материялния свѣтъ, трѣбва да се бори чрѣзъ кръста. Ние създадохме този кръстъ съ страданията, които сега имаме и съ това прѣдизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звѣзда, а като единъ тъменъ кръстъ. Тѣй прѣвърнахме ние свѣтлата звѣзда въ единъ тъменъ кръстъ. Когато Христосъ се роди на земята, ангелитѣ поставиха звѣздата Му на небето, яви се Неговата свѣтлина, и съ това искаха да Му кажатъ: “Така ще внесешъ свѣтлина и миръ въ сърдцата на всички хора, да се радватъ.” Еврейскитѣ учени, обаче, като видѣха тази свѣтлина, казаха на Христа: “Ние не искаме тази свѣтлина!” Затова тѣ Му дадоха въ ржцѣтѣ двѣ дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, съ това азъ не искамъ да отрека силата на кръста. Човѣкъ може да разбира кръста само чрезъ закона на търпѣнието. Който нѣма търпѣние, никога не може да разбере, какво нѣщо е кръстътъ. Кръстътъ, това е търпѣнието. Значи търпѣнието е основното качество на кръста. Човѣкъ, който иска да знае, какво нѣщо е кръстътъ, трѣбва да бжде търпѣливъ като вола. Човѣкъ, който иска да разбере свѣтлината, трѣбва да бжде мждрецъ. Свѣтлината, това е сила, вложена въ човѣшката душа. Тази звѣзда, която се яви на изтокъ, бѣше жива; не мислете, че бѣше нѣкое мъртво тѣло. Тя прѣдставлява сборъ отъ живи сжщества, слѣзли съ своитѣ факли, за да оповѣстятъ идването на Христа. Слѣдователно, всички свѣтли тѣла, които виждаме

по небето, сж живи, разумни същества, които изпращат своята светлина. И слънцето, което изпраща своята светлина отгоръ, е резултатъ на множество разумни същества, които изпращат своята разумностъ въ видъ на светлина. Не мислете, че това тръбва да се доказва. За насъ нѣма двѣ мнѣния по този въпросъ. За насъ това нѣщо е доказано, а съвременната наука може да си го доказва, колкото иска. Да се доказватъ нѣщата отново, това може. Единъ платъ който е мѣренъ единъ пжтъ, може да се мѣри и 100 пжти още. Но и 100 пжти да се мѣри, той си има вече една опрѣдѣлена дължина и широчина. Слѣдователно, онова хубавото, великото и мощното въ човѣшкия животъ, е звѣздата. И всѣки единъ отъ васъ може да знае, дали светлината на неговата звѣзда се увеличава, или потъмнява. Защото светлината на тия звѣзди по нѣкой пжтъ се увеличава, а по нѣкой пжтъ намалява. По нѣкой пжтъ тия звѣзди толкова потъмнѣватъ въ своята светлина, че ставатъ тъмни, като нашата земя. Нашата земя е паднала звѣзда. Мѣсечината сжщо е паднала звѣзда. Венера, Марсъ, Юпитеръ, всички тия едноврѣмешни богове сж все паднали звѣзди въ нашата слънчева система. Само слънцето още е запазило своя разуменъ животъ, затова указва благотворно влияние върху човѣшкия организъмъ. Това е една аналогия, но ние тръбва да вземемъ въ внимание вътрѣшния смисълъ на тази аналогия. Азъ не взимамъ нейната материялна страна. Силата на една свѣщъ не е въ материяла, не е въ лойта, отъ която е направена, но въ светлината, която излиза отъ нея. Силата на водата не е въ шишето, което я съдържа, но въ самата вода. Шишето е само единъ акумулаторъ, а водата, която е въ него, е важна. Нашата сила не е въ тѣлото ни, но въ силитѣ, които се криятъ въ него. Ако разгледате човѣшкото тѣло отъ чисто физиологическо гледище, ще видитѣ, че то не прѣдставлява нѣкаква разумностъ. Ако отворите мозъка на единъ човѣкъ, какво ще стане? - Ще видитѣ, че интелигентността му съвсемъ ще се изгуби. Като наблюдавате, ще видите, че въ този мозъкъ ставатъ извѣстни приливи и отливи. Ако отворите само едно малко отверстие

въ мозъка на нѣкой човѣкъ и му дадете да чете нѣкоя хубава книга, ще забѣлѣжатъ, че когато у човѣка започнатъ да работятъ тия скрити сили, самиятъ мозъкъ се подига нагоръ-дадолу. Щомъ дѣятелността на човѣшкия мозъкъ почне да отслабва, тия сили се изгубватъ, мозъкътъ отново спада и се скрива, като въ една коруба. Ето защо Господь е турилъ човѣшкия мозъкъ въ такава една твърда коруба, за да може да издържа този вътрѣшенъ напоръ. Слѣдователно, онѣзи хора, които изучаватъ човѣшкитъ способности, ги изучаватъ по коститъ на черепа. Това мѣсто на костъта, гдето човѣшкиятъ мозъкъ дѣйствува енергично, изтънява. Защото, не мислете, че човѣкъ приема свѣтлината само прѣзь очитъ си, той я приема и прѣзь коститъ си. Тази частъ на костъта, прѣзь която е минавало повече свѣтлина, е по-тънка. По това може да се познае, дали нѣкой човѣкъ е билъ по-интелигентенъ, или по-простъ; да ли е ималъ любовъ къмъ ближнитъ си, къмъ Бога, къмъ приятелитъ си, къмъ дома си, или е нѣмалъ. Слѣдователно, историята на единъ умрѣлъ човѣкъ може да се познае по-добрѣ, отколкото историята на единъ живъ човѣкъ. Всичко това е очертано въ човѣка. Свѣтлината на вашия животъ се обуславя отъ интензивността на вашитъ мисли. Всѣки човѣкъ въ свѣта се познава по свѣтлината на неговия животъ. Свѣтлината въ разумния Божественъ свѣтъ се различава по своята интензивность. Азъ говоря за разумнитъ хора, за разумния животъ. Всѣки единъ човѣкъ, като влѣзе въ разумния свѣтъ, по свѣтлината му се познава, откъдѣ иде и какъвъ животъ живѣе. Добриятъ животъ е изразенъ въ него; лошиятъ животъ - сжщо. Когато вие отидете въ духовния свѣтъ, тази свѣтлина ще ви посрещне. Свѣтлината, това е вашето богатство. Всичкитъ ви минали животи, и всичкитъ ви бждещи животи сж зависили и ще зависятъ отъ свѣтлината на вашата звѣзда. Тази звѣзда е съкровището на вашия животъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашия умъ; тази звѣзда е смисълътъ на вашето сърдце. Когато Христосъ дойде на земята, тази звѣзда дойде съ Него заедно. И ако сега рече да дойде втори пжтъ на земята, тази звѣзда

пакъ ще се яви заедно съ Него. Отъ изчисленията, които правятъ ученитѣ, тази звѣзда този пжтъ ще бжде 10 пжти по-ярка, отколкото е била прѣди 2,000 години. Тя ще бжде ярка, но за кого? - Само за онѣзи умове, само за онѣзи сърдца, които сж готови да видятъ Божественото. Въ живота ни има нѣща, които сж важни само за разумния човѣкъ. Този животъ, който ние сега прѣкарваме, остава ли слѣдъ насъ? - Не. Туй което не остава, не е сжщественно. Съ какво може да се похвали една воденица, която мѣли житото? Това жито остава ли въ нея? Не, камѣкътъ на тази воденица постоянно се изтѣрква, изтѣрква, докато воденичарътъ тури новъ камѣкъ. Споредъ тази философия, питамъ какво печели този камѣкъ на воденицата? - Нищо, той се изхабява само. Е, ако нашитѣ мисли, ако нашитѣ чувства, ако нашата воля се изхабяватъ, какво печелимъ ние? Ако нѣкой човѣкъ е станалъ на 100 години и въ своята старостъ той нѣма доблестъта да носи своитѣ идеи, нѣма сила да носи своитѣ убѣждения, въ какво седи придобивката на този дълъгъ животъ? И днесъ хората казватъ: да живѣятъ младитѣ! Азъ казвамъ да живѣятъ старитѣ! Хората сж изопачили тия нѣща. Младитѣ нѣма какво да живѣятъ, старитѣ да живѣятъ! Младитѣ сж излѣзли отъ старитѣ. Защо тогава да останатъ младитѣ, а старитѣ да не живѣятъ? Това е една крива философия. Значи, слѣдъ като главата е образувала моя коремъ, моятъ стомахъ, да кажа: да живѣе коремътъ, стомахътъ, тѣлото ми, бабамъ, пѣкъ главата ми да умрѣ! Не, това не е право. Когато казвате "да живѣятъ младитѣ", това не е права философия на живота. Младитѣ сж стомахътъ, коремътъ, тѣлото на човѣка, а старитѣ сж главата. Ако оставимъ свѣта на разположение на младитѣ, тѣ биха го разрушили така, както онзи младиятъ конь изпотрошилъ всички грѣнци въ колата. Единъ младъ конь гледалъ, какъ единъ старъ конь слизалъ отъ единъ наклонъ съ една каруца, пълна съ грѣнци. Гледалъ го, гледалъ го и най-послѣ му казалъ: слушай, защо така бавно слизашъ, едва вървишъ, остави на мене азъ да ги сваля! Какво ще направшишъ? - Го запиталъ стариятъ конь. - Остави на мене, ще ви-

дишъ. Впрегналъ се той въ каруцата и съ голъма бързина полетѣлъ отъ височината. Бързо свалилъ той грънциѣтѣ долу, но нито едно гърне не останало здраво. Питамъ тогава: кой се бие въ кръчмата - старитѣ хора, или младитѣ? - Младитѣ хора. Много малко стари хора, съ побѣлѣли коси и бради, ще видите да се биятъ въ кръчмитѣ. Все младитѣ се биятъ. Младитѣ казватъ да знаете, ние сме! Да, вие сте, разбира се! Азъ не засега мѣ младитѣ съ цѣль да ги обидя. Нѣкои хора казватъ: да сме млади! “Да сме млади,” азъ подразбирамъ, да сте материялисти. Материята въ нашия организъмъ трѣбва да се организира. Ние трѣбва да разбираме великитѣ закони въ живота. Онзи младиятъ човѣкъ трѣбва да дойде въ положението на разумния човѣкъ. Младиятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ, и стариятъ човѣкъ трѣбва да стане разуменъ. Стариятъ човѣкъ, който е билъ младъ и е станалъ разуменъ, това е втората стадия на живота. Онѣзи, които иматъ бѣли коси на главата си, ще кажатъ: ние сме стари. Ако бѣлитѣ косми правѣха главитѣ мждри, тогава всичкитѣ волове, които сж бѣли, трѣбваше да бждатъ мждреци. Казватъ нѣкои: ние сме побѣлѣли хора, стари сме. Лесно е възражението на тази философия. Не е бѣлината, която прави човѣка мждъръ. Подъ думата “бѣлина” азъ разбирамъ свѣтлината, която излиза отъ живота. Разумниятъ животъ е отражение на вътрѣшния човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да бжде благороденъ въ своитѣ прояви, а не да говори едно, друго да разбира. Всички вие ще се убѣдите, че въ свѣта има една разумна материя, азъ говоря на вашъ езикъ, която прониква въ всички клѣтки по цѣлото ни тѣло, за която материя ние даже и не подозираме. Тази материя сега ни чака. Около тази разумна материя има друга една разумна сила, която обгрѣща и дѣвѣтъ. Тази разумна материя и тази разумна сила обгрѣщатъ външно всички клѣтки и проникватъ прѣзъ всичкитѣ най-малки частици на нашия организъмъ. Туй нѣщо не е достъпно още за съврѣмнената наука.

По нѣкой пжтъ хората запитватъ: какъ ще се поправи свѣта? Невидимиятъ свѣтъ, самъ може да поправи свѣта, но

ако невидимитѣ сили рекатѣ да побутнатѣ, да заработятѣ, върху съврѣменнитѣ хора, отѣ тѣхѣ нищо нѣма да остане. Азъ ще ви кажа, защо именно невидимиятѣ свѣтъ не иска да тури въ дѣйствиѣ туй мощното, съ което разполага, за да поправи свѣта. Отѣ съврѣменно гледище, знаете ли на какво мяза свѣтътъ? - На пудра, съ която нѣкоя съврѣменна дама се пудри, за да стане по-бѣла, по-благородна. Вмѣсто да се пудри отвѣтрѣ, тя се пудри отвънѣ. Прѣдставете си, че изнеса тази пудра, тѣй както е въ кутийката, вънѣ на вѣтѣра, какво ще остане отѣ нея? - Само една кутия ще остане. Ако пѣкъ водата лисне по лицето на тази дама, какво ще стане съ пудрата и? - Ще се измие. Значи, съврѣменнитѣ хора, отѣ гледището на невидимия свѣтъ, мязатѣ на тази пудра. Казвамъ: тази пудра ще се тури въ малко вода, за да стане на тѣсто. Отѣ това тѣсто ще стане едно ново замѣсване, ще се извърши единѣ новѣ процесѣ въ свѣта. Въ природата сж ставали такива процеси много пжти. И сега иде единѣ такъвѣ великѣ процесѣ. Спасението на свѣта седи именно въ това, да се замѣси нѣщо ново отѣ тази пудра. Азъ взимамъ тукѣ пудрата като символѣ, понеже е бѣла. Разглеждамъ я въ по-високѣ смисълѣ, отколкото тя външно прѣдставлява. Дамитѣ не турятѣ пудрата въ стомаха си, турятѣ я на лицето си, за да прѣдставятѣ нѣщо по-хубаво. Отѣ тази пудра ще се направи едно тѣсто, отѣ което ще се сформурува новиятѣ човѣкъ. Казва се, че Господѣ, за да направи човѣка, взелѣ отѣ най-хубавата, най-фината прѣстъ, каквато могълѣ да намѣри нѣкога въ рая. Не зная, колко врѣме е работилѣ Той, но направилѣ човѣка по свой образѣ и подобие и му вдѣхналѣ животѣ. Този сжщиятѣ Господѣ, днесѣ пакѣ започва нѣщо ново. Нѣкои отѣ религиознитѣ, отѣ ученитѣ хора нѣматѣ смѣлостѣта да се изкажатѣ по въпроса, какѣ е направенѣ човѣкътъ. Нѣкои отѣ европейскитѣ пророци прѣдаватѣ думитѣ на Бога: "Ще имѣ отнема каменното, плѣтското сърдце и ще имѣ дамѣ ново". Е, хубаво, ново сърдце въ старѣ мѣхѣ може ли да се тури? Казва Христосѣ: "Ново вино въ нови мѣхове трѣбва да се тури." Азъ не казвамъ, че думитѣ на пророцитѣ не сж вѣрни, но онѣзи, които

сж правили прѣвода сж си казали: хайде за сега да кажемъ само това, че на човѣка ще се даде ново сърдце, а другото да не казваме. Защо да не кажемъ, че всичко въ човѣка ще се измѣни? Сега съврѣменнитѣ хора, възъ основа на тия думи отъ писанието, считатъ, че тѣй, както сж, съ това тѣло ще могатъ да възкрѣснатъ. Е, прѣдставете си тогава, че нѣкой човѣкъ, като умрѣ, тежи 70 клгр., другъ - 80 клгр., трети - 100 клгр., четвърти - 120 клгр. Съ кое тѣло ще възкрѣснатъ тия хора? Ако хората възкрѣсваха съ тия тѣла, съ които умираха, тѣ щѣха да бждатъ такива, каквито сж сега. Ами че онова тѣло отъ 80 клгр. нали ще иска храна? Всичкиятъ споръ въ свѣта сега не е ли все за хлѣба? Хората казватъ: хлѣбъ; хлѣбъ! Прѣдставете си пакъ, че новото тѣло ще се нуждае отъ малко храна по количество, нѣма да има никакъвъ излишѣкъ въ него, а при това ще бжде мощно, ще има голѣмо вътрѣшно изобилие!

“Защото звѣздата Негова видѣхме на изтокъ, и дойдохме да Му се поклонимъ.”

Мждрецитѣ, които дойдоха да се поклонятъ на Христа, отъ хиляди години сж чакали да дойде този великъ Учитель, за да учи разумнитѣ хора. Подъ името “разумни хора” азъ разбирамъ най-благороднитѣ хора. Такива хора могатъ да бждатъ всѣки християнинъ, всѣки протестантинъ, всѣки православенъ, всѣки мохамеданинъ. Всѣки благороденъ, всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да има една звѣзда! Нека всѣки носи каквото име иска, противъ името ние нѣмаме нищо, но като каже, че е православенъ, нека е православенъ, нека има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е евангелистъ, нека е евангелистъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е мохамеданинъ, нека е мохамеданинъ, но да има тази звѣзда! Като каже нѣкой, че е будистъ, нека е будистъ, но да има тази звѣзда! Нека всѣки си носи името, но да има тази звѣзда, да е човѣкъ, който мисли, който отговаря за своитѣ постѣпки, не прѣдъ обществото, обаче, а прѣдъ Бога. До сега, на земята не е имало общественно мнѣние, а може би и слѣдъ хиляди години нѣма да има такава. Нѣкои казватъ: какво ли ще каже общественото мнѣние? Гдѣ е вашето общественно

мнѣние? При създаването на сегашнитѣ войни имаше ли обществено мнѣние? Ако всички европейски народи, които воюваха имаха звѣзди, тѣ, като християнски народи, като носители на Божествената Любовь, биха ли направили тия войни? - Нѣмаше да има никакви войни. Обаче, тѣхнитѣ звѣзди бѣха потъмнѣли, и тѣ създадоха войнитѣ. Съвсѣмъ други нѣща ги бѣха заблудили, и тѣ мислиха, че свѣтътъ ще се оправя чрѣзъ войнитѣ. Свѣтътъ по този начинъ освѣтътъ че не се оправя, но още повече се забърка. И сега, какви ли чудноватости не направиха, какво ли не създадоха съ тия войни? Нѣкои казаха: да се рѣжатъ главитѣ на хората! Само така свѣтътъ ще се оправя. Добрѣ, да се рѣжатъ, но какъ ще се рѣжатъ? Да отидешъ на лозето да отрѣжешъ една лоза, трѣбва да си майсторъ, трѣбва да знаешъ, какъ и какво да се рѣже. Ако рѣжете на общо основание, това изкуство ли е, това лозарство ли е? Азъ не зная, защо хората мислятъ, че трѣбва да си рѣжатъ главитѣ! Въ Божествения свѣтътъ такъвъ законъ не сществува. Въ свѣта сществува единъ законъ - законътъ на Божията Любовь - който трѣбва да пазимъ свещено, защото за нарушенията му всички сме отговорни. Всѣки е отговоренъ за Божественото, което разваля. Не само сега, но и слѣдъ 10 години, и слѣдъ 100 години, и слѣдъ 1,000 години никой не може да ни освободи отъ тази отговорност. Казва Писанието: "Всѣко дърво, което Богъ е посадилъ, никой не може да изкорени."

Сега, другата погрѣшка въ васъ е, че онѣзи които сж тръгнали въ този пѣтъ, се нуждаятъ не само отъ свѣтлина, но и отъ разяснения, да разбератъ, че само разумниятъ животъ е, който дава свѣтлината. Азъ разбирамъ "разуменъ животъ" не въ обикновенъ смисълъ. Ако азъ стана ученъ човѣкъ въ обикновенъ смисълъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако азъ съмъ обикновенъ лѣкаръ, обикновенъ религиозенъ човѣкъ, обикновенъ свещеникъ, обикновенъ държавникъ, това нѣма да поправи свѣта. Ако това дѣйствително можеше да поправи свѣта, до сега ние сме имали хиляди учени хора, и въ старата, и въ сегашната култура, но свѣтътъ още не е поправенъ. За поправянето на

свѣта се изисква нѣщо друго!

Вие казвате, че вѣрвате въ Бога, но като подложатъ вѣрата ви на изпитъ, тогава ще се провѣритъ. Вѣрвате, но ако нѣкой каже, че вашата вѣра е слаба, вие бихте се докачили. Самиятъ животъ постепенно провѣрява, до колко е силна вашата вѣра. Колко пжти се усъмнявате въ Бога и казвате: дали има Господь, или азъ самъ си Го създавамъ; дали вѣрвамъ, или не вѣрвамъ. Колко пжти си задавате такива въпроси, но си прѣмълчавате. Вие трѣбва да разрѣшите ребромъ въпроса, но си казвате, като онзи циганинъ: въ този долъ, я има вода, я нѣма! Я има Господь, я нѣма! Азъ казвамъ: не е въпросътъ въ съмнѣнията. Има Господь! Нѣмането вода на едно мѣсто, показва, че водата извира на друго мѣсто. Не можемъ да отричаме нѣща, които не съществуваатъ. Не можешъ да мислишъ за нѣща, които нѣматъ никаква реалностъ. Всѣко нѣщо, въ каквато форма и да е, колкото изопачено и да е, все има нѣкаква причина за това нѣщо. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ до първичната причина на нѣщата. И тѣй, сега ще потърсимъ причината на нѣщата. Ще ви дамъ едно малко обяснение, за да видите, кждѣ седи вашето заблуждение въ свѣта. Между васъ има много благородни хора, и като ме слушате, у васъ се поражда силно желание да се подигнете. У васъ по нѣкой пжтъ се явява смѣлостъ и рѣшителностъ, да сторите това, но все отлагате. Най-послѣ рѣшите въ себе си: отъ тази година нататкъ азъ ще живѣя единъ добъръ, чистъ животъ. Колко хубаво започвате. Влѣзете въ нѣкое религиозно общество, общувате съ всички тамъ, но не се мине много врѣме, откажете се отъ този животъ. Прѣди нѣколко дни дойде при мене единъ българинъ, младъ човѣкъ и ми казва: моля ви се кажете ми, какво е вашето мнѣние за квакеритъ? - Мнѣнието ми за тѣхъ е това, че тѣ сж най-добритъ хора въ Англия. Само добро мога да кажа за тѣхъ. Защо ме питате? - Искаме да привлѣчемъ вниманието на квакеритъ, да изберемъ 7 души измежду насъ, да съставимъ едно малко общество отъ квакери, та споредъ правилата имъ, да помагатъ и на българитъ. Казвамъ: знаете ли, какво е учението

на квакеритъ? - До сега не съмъ се интересуваля, но отъ скоро време се интересувамъ; зная, че са противъ войната. Не, тѣ не сж само противъ войната, нѣщо по-основно има въ тѣхъ, тѣ иматъ една вътрѣшна опитностъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ се стреми да е въ прѣма връзка съ Бога, съ невидимия свѣтъ. Като влѣзете между тѣхъ, ще заблѣжите едно гробно мълчание: седятъ и размишляватъ. Квакерътъ никога не говори, докато не знае нѣщо. Когато нѣкой се вдѣхнови и му дойде една свѣтла идея, тогава само говори; иначе, всички мълчатъ и мълкомъ се разотиватъ. Това е външната страна на живота имъ, но въ тѣхния животъ има едно вътрѣшно, дълбоко убѣждение. Квакерътъ никога не лъже! Въ тѣхния животъ има единъ елементъ на разумностъ. Тѣ сж благородни души. Квакерътъ е готовъ да раздаде всичкото си имане, но никога нѣма да каже една лъжа. Ако у англичанитѣ има една чѣрта на честностъ, тя се дължи именно на квакеритѣ. Това е отлична чѣрта! Единъ младъ англичанинъ, квакеръ, отличенъ писателъ, билъ въ Италия, въ Римъ, и при единъ случай наблюдавалъ, какъ единъ италиянецъ искалъ да се самоубие. Изважда револвера, туря го къмъ устата си, пакъ го отстранява. Отново го туря къмъ устата си, послѣ пакъ го изважда - не се рѣшава да се самоубие. Квакерътъ влиза при него, запитва го: защо не искашъ да живѣешъ? - Заборчлѣхъ не мога да се оправя, затова и не ми се иска да живѣя. Колко дължишъ? - Еди колко си, отговаря италиянецътъ. Квакерътъ изважда единъ чекъ прѣдъ него, подписва го и му казва: заповѣдай тия 200,000 шилнга за твоя револверъ. Този револверъ е цѣненъ за мене, а за тебе животътъ е цѣненъ. При това, виждамъ, че ти си много страхливъ човѣкъ. Въ тебе нѣма убѣждения, ти не смѣешъ да се самоубиешъ. Азъ ще ти покажа другъ, по-хубавъ начинъ, по който ще можешъ да умрѣшъ, и то съ слава да умрѣшъ. Това правятъ квакеритѣ, тѣй постъпватъ тѣ съ хората. Днесъ нѣкой казва: да отидемъ на бойното поле! Нека откъснатъ краката ни, но да умрѣмъ достойно за народа си! Не, не се умира така. Азъ бихъ желалъ единъ човѣкъ да се жертвува за народа си, но какъ? - Съ словото, да подигне народа си

въ морално отношение. И този човѣкъ слѣдъ това да остане живъ, да не умира! Неговиятъ животъ да влѣзе като една потенциална сила въ цѣлия народъ. Това е жертва за народа! Кога ще стане това? - Когато дойде повече свѣтлина въ съзнанието на хората. Отъ свѣтлина се нуждаемъ ние! Всичко това е мимоходомъ казано.

Сега, да се повърна къмъ своитѣ разсуждения, като ви приведа единъ интересенъ примѣръ, който се случилъ нѣкога въ миналото. Единъ прочутъ агентъ, нареченъ Земанъ Зебу, трѣбвало да рѣши една задача, дадена му отъ неговия Учитель. Турцитѣ тълкуватъ името Земанъ Зебу, по слѣдния начинъ. Съ това име тѣ наричатъ всѣки човѣкъ, който е закжснѣлъ въ своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назадъ. Слѣдователно, Земанъ Зебу билъ поставенъ отъ учителя си на единъ изпитъ, който трѣбвало да разрѣши правилно. Изпитътъ се състоялъ въ слѣдното: Учителътъ му го свързалъ съ 10 нишки на живота, които той трѣбвало да разкжса, за това именно дошѣлъ на земята. Учителътъ му казва: ти ще видишъ, какъ сж свързани тѣзи нишки и ще ги развържешъ по най-разуменъ начинъ. Само тогава ще дойде въ тебе новата свѣтлина и ще разберешъ смисъла на живота. Единъ денъ Заманъ Зебу се въодушевява, вижда около себе си 10 свѣтли нишки и си казва: дошло му е врѣмето вече! Изважда ножицитѣ си и се готви да реже. Улавя първата нишка, натиска я съ ножицитѣ си, готви се да я отрѣже, но веднага отпрѣдъ му изкача една хубава, млада мома, която му казва: моля ти се, не ме рѣжи. Ако ме отрѣжешъ, ти си на погрѣшната страна. Майка ми ме изпрати тукъ на земята да се уча и да работя. Ти си единствениятъ човѣкъ сега, който можешъ да ми дадешъ животъ. Ако ти ме отрѣжешъ, всичко се свършва съ мене, моето развитие се спира. Погледналь я той и си казва: хубаво хайде нека отъ мене замине - оставя нишката, не я отрѣзва.

Вижда втората нишка улавя я, туря ножицитѣ да я отрѣже, но изведнѣжъ изкача единъ младъ, хубавъ момъкъ и му казва: моля, моля, недѣй ме рѣза! Тъкмо се срещнахме съ тази

мома, ще завържемъ приятелство съ нея. Отложи рѣзането за другъ пѣтъ. Помисля си той и си казва, хайде, нека отъ менъ да замине! И така нишката не отрѣзва.

Вижда той третата нишка, улавя да я рѣже и тъкмо поставя ножицитѣ, когато прѣдъ него, изкача единъ художникъ съ своитѣ четки и бои и му казва: моля ти се, негѣй ме рѣза! Азъ съмъ въ послѣдната стадия на своето развитие, довършвамъ своята картина. Отрѣжешъ ли ме, ще се спре развитието на цѣлото човѣчество. - Хайде отъ менъ да замине! И този пѣтъ не отрѣзва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я рѣже, но изведнѣжъ прѣдъ него изкача единъ генералъ, въ военна униформа, казва му: моля ти се, негѣй ме рѣза! Азъ проектирамъ отъ великитѣ планове за спасението на човѣчеството. Ако ме отрѣжешъ, ще осакатиш цѣлото човѣчество, затова остави ме да реализирамъ плана си. - Добрѣ, нека отъ менъ да замине! - И тази нишка оставя.

Улавя смѣло петата нишка - ще рѣже вече. Но, ето, явява се единъ жрецъ съ своята тояга, съ одеждата си - готовъ за служене Богу. Моля, моля, не ме отрѣзвай! Азъ извършвамъ една отъ най-важнитѣ служби въ свѣта - служба Богу. Азъ произнасямъ една отъ най-необходимитѣ молитви. Ако прѣрѣжешъ нишката на моя животъ, нѣма кой да се моли за човѣчеството. - Хайде, нека отъ менъ да замине! - Оставя и тази нишка.

Най-послѣ, туря ножицитѣ на шестата нишка. Отъ нея изкача единъ мждрецъ, който му казва: моля ти се, негѣй ме рѣза! Азъ пиша една цѣнна, книга, събралъ съмъ материалъ отъ хиляди години. Искамъ да остава тази книга за бждещето поколѣние. Ако отрѣжешъ тази нишка, какво ще стане съ моята книга? Не ме отрѣзвай, бжди тѣй добъръ! - Хайде, нека пакъ отъ менъ да замине!

Улавя седмата нишка, но веднага излиза единъ народенъ учителъ. Моля, моля, ще бждешъ тѣй добъръ да ме изслушашъ: отъ редъ сжществування азъ съмъ посвѣщавалъ живота си за възпитанието на дѣцата и днесъ тъкмо открихъ единъ великъ

планъ, единъ великъ методъ за възпитанието на дѣцата, който искамъ да внесе въ свѣта за приложение. Ако туришъ ножицитѣ и ме отрѣжешъ, отиде цѣлото възпитание, свърши се съ човѣчеството! - Е, хайде отъ менъ да замине! - Оставя и тази нишка.

Слѣдъ това, улавя осмата нишка, готовъ да рѣже. Изкача единъ слуга: моля, моля, толкова време съмъ билъ слуга, но никога не съмъ слугувалъ тѣй, както трѣбва. До сега азъ бѣхъ лъжець, крадець, но намѣрихъ единъ много добъръ господарь, добръ се отнася съ менъ, добръ ми плаща, затова искамъ да вода единъ честенъ, добъръ животъ. Ако ме отрѣжешъ, ще пропадна за винаги. - Хайде, нека отъ менъ да замине! - Оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза единъ артистъ съ своята арфа. Моля ти се, не ме рѣжи! Азъ създадохъ една пѣсень, съ която ще мога да укротявамъ, да умиротворявамъ хората. Мисля да тръгна изъ свѣта, да пѣя и да свиря, да го поправя. Ако отрѣжешъ тази нишка, ще спрешъ не само процеса на моето развитие, но развитието и на цѣлото човѣчество. - Хайде и този артистъ да мине!

Най-послѣ, туря ножицитѣ на десетата нишка, но веднага изкача една майка съ дѣтенце на ржцѣ. Моля, моля, не дѣй ме рѣза! До сега азъ помѣтахъ всичкитѣ си дѣца и едва сега родихъ първото си дѣтенце. Ако отрѣжешъ нишката ми, отиде и дѣтенцето ми, отивамъ и азъ. - Хубаво, нека и този пжтъ отъ менъ да замине! - Оставя и послѣдната нишка.

Питамъ сега: всички тия апелирания на 10-тѣ души, не бѣха ли на мѣстото си? - Бѣха. Затова именно Земанъ Зебу остави всички тия нишки и се върна назадъ при Учителя си. Да, но той разрѣши ли въпроса? - Не го разрѣши. Всичкитѣ тия нишки - момата, момъкътъ, мждрецьтъ, жрецьтъ, учительтъ и другитѣ останали, не сж били сжществени нѣща, тѣ сж били фиктивни положения, тѣ сж били той самиятъ. Трѣбваше да тури ножицитѣ и да отреже нишкитѣ - нищо повече! Но, той билъ страхливецъ. Учителтъ му казва: ще знаешъ, че слѣдъ 2,000 години ще ти дамъ другъ изпитъ, по-страшенъ отъ

сегашния.

Днесъ всички съврѣменни хора се спрѣли прѣдъ изпита на Земанъ Зебу. Който конецъ речешъ да рѣжешъ, все ще излѣзе нѣкой и ще ти каже: чакай, чакай! Турцитѣ казватъ, че като се ударятъ огнилото и кремъкътъ единъ въ другъ, и огнилото, и кремъкътъ се изтъркватъ. Тѣ си правятъ такива запалки отъ праханъ. Удрятъ съ кремъка по огнилото, докато праханъта се запали. Тѣй правятъ и българитѣ. Тѣ постоянно изваждатъ кремъка и праханъта, съ които си служатъ за огниво, и по този начинъ разрѣшаватъ въпроситѣ си. Днесъ разрѣшаватъ нѣкой въпросъ, но го оставятъ неразрѣшенъ. Утрѣ разрѣшаватъ другъ въпросъ, пакъ неразрѣшенъ го оставятъ. И най-послѣ, чувате да казватъ за нѣкой човѣкъ: Господь да го прости! Добъръ човѣкъ бѣше. Казвамъ: да много добъръ човѣкъ бѣше, но като Заманъ Зебу не можа да разрѣши задачата си.

Сега да се повърнемъ къмъ стиха.

Когато Христосъ дойде на земята, яви се тази звѣзда, и когато Христосъ възкрѣсна, явиха се още повече звѣзди. Тѣзи които описваха звѣздитѣ, не ги описаха както трѣбва. Тѣ прикриха малко нѣщо. Казаха, че върху апостолитѣ паднали огнени езици, огнени пламъци и тѣ приели вдъхновение. Не, дойдоха тия свѣтящитѣ звѣзди, които пуснаха толкова свѣтли лъчи, толкова свѣтлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свѣтъ, между апостолитѣ и небето. Когато тази жива звѣзда, тази жива свѣтлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнѣва вече. Въ душата на такъвъ човѣкъ настава единъ отъ великитѣ моменти, които той едва ли нѣкога е прѣживѣвалъ. Въ него се заражда едно велико, благородно, нѣжно чувство. Туй чувство е толкова нѣжно, толкова деликатно, че такъвъ човѣкъ въ всѣко отношение е мощенъ, силенъ. Апостолъ Павелъ на едно мѣсто казва: “Всички ние чрѣзъ силата на Словото Божие може да побѣждаваме”. За Христовото учение казватъ: тази звѣзда, туй учение е разумното слово Божие. Отъ свѣтлината излиза Словото. Законътъ е много въренъ. Тамъ, гѣто има свѣтлина въ човѣшкия умъ, разумното Слово може

да се вмѣсти. Тамъ, гѣто има свѣтлина въ човѣшкото сърдце, Любовта може да се вмѣсти. Свѣтлина трѣбва на всички хора! И всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се земе да работи за да дойде тази свѣтлина. До когато звѣздата ти грѣе отгорѣ, ти си радостенъ и весель. Но, щомъ направишъ едно прѣгрѣшение, веднага дойде тъмнина, скѣрбъ, и ти не виждашъ свѣтлината. Щомъ не виждашъ свѣтлината, ти веднага се уплашишъ, всичко пропада и трѣгвашъ назадъ. Дойде ли звѣздата, веднага пакъ се подигашъ. Тази звѣзда, която Христосъ носѣше, показваше благомото на еврейския народъ. Христосъ дойде между този народъ и той имаше Божието благословение, слѣдъ Христа, какво благословение имаше? - Еврейскитъ народъ прѣкара най-ужаснитъ страдания, каквито единъ народъ може да прѣживѣе. Тѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго, прѣкараха робство, гонения, голѣми мъчения, обири, какво ли не. И когато Титъ прѣвзе Ерусалимъ, слѣдъ Христа, той е разпналъ повече отъ 60,000 души евреи на кръсть. Тѣй че пѣтьтъ отъ Ерусалимъ до Римъ бѣше покритъ само съ кръстове. Защо? Защото тѣ създадоха единъ кръсть за своята звѣзда. Туй ожесточение отъ страна на Тита друго-яче не може да се обясни. Когато Флавий Йосифъ описва историята на еврейския народъ, той не може да си обясни, какво помрачение трѣбва да е дошло у евреитъ, за да прѣдадатъ Христа. Когато евреитъ бѣха обсадени въ единъ малкъ римски градецъ около Ерусалимъ, за да не паднатъ роби, дванадесетъ души отъ тѣхъ убиха около 12,000, а послѣ избраха помежду си единъ, който да убие останалитъ 11, и най-послѣ и той се самоуби. Геройство е това, но по обратенъ пѣть. Това наричамъ азъ "геройството на отчаянието". Много пѣти, когато нѣкой си тегли куршумъ, това не е геройство, това е умопомрачение. А ние хвалимъ такъвъ човѣкъ! Не, този човѣкъ, който иска да умрѣ, не е герой. Човѣкъ, който умира, трѣбва да умрѣ съзнателно. И като умрѣ, да бжде живъ. Онзи човѣкъ, който като умрѣ, не е живъ, той е умрѣлъ безвъзвратно. Ние похваляваме само тази смърть, която носи животъ слѣдъ себе си. И онѣзи хора, които умиратъ, а не възкрѣсватъ, сж изгубени

хора. Подъ думата “смъртъ” въ най-широкъ смисълъ ние разбираме оживѣване отново. Езикътъ на Писанието въ този случай е слѣдниятъ: отъ смъртъ трѣбва да минемъ въ животъ. Значи, новиятъ животъ се изразява въ това, че при прѣминаването отъ стария къмъ новия животъ, ще се прѣмине прѣзъ смъртъта. И сегашнитѣ страдания сж прѣдвѣстникъ на този новъ животъ, за който е нужно тази финна материя, отъ която трѣбва да се образува бждещето тѣло на човѣка. Такъвъ единъ процесъ сега става и въ мозъка, и въ сърцето на човѣка.

Сега ще ви попитамъ: по какво се познава единъ човѣкъ? Какъ ще познаете единъ вашъ приятель? Какво обичате вие въ човѣка? Въ всѣки човѣкъ ние обичаме нѣщо хубаво - една Божествена чѣрта има въ него, една особеностъ. Тогава, кого ще наречете вашъ приятель? Азъ наричамъ приятель този, който не само въ единъ животъ ми е приятель, но който ми е билъ приятель отъ момента на излизането си отъ Бога, до момента, въ който се връща при Бога - прѣзъ всичкитѣ свои сжществування, както египтянитѣ наричатъ това нѣщо пришелствуване на душата. Приятель е този, който прѣзъ всичкитѣ перипетии на живота си ти остава вѣренъ. Това азъ наричамъ приятелство; това азъ наричамъ братство; това азъ наричамъ благородни души! Това, което сега сжществува, не е приятелство, то е интересъ. Тѣй го опрѣдѣляме ние. Слѣдователно, въ всѣки човѣкъ има една чѣрта тѣй неизмѣнна, както Богъ е неизмѣняемъ. Питамъ: ако имаме такава една неизмѣняема чѣрта въ себе си, какъвъ щѣше дъ бжде нашиятъ животъ? Не че нѣмаме такава чѣрта, но ние днесъ се намираме въ положението на Земанъ Зебу. Ако той бѣше отрѣзалъ всички тия 10 нишки друго нещо щѣше да се яви. Ако не освободятъ онзи балонъ пѣленъ съ газъ отъ вжжетата, които го държатъ вързанъ за земята, какво ще стане съ него? - Не ще може да хвъркне нагоръ въ въздуха. Но, щомъ го освободятъ отъ тѣзи връзки, които го държатъ свързанъ за земята, той ще литне нагоръ въ пространството къмъ своето мѣстоназначение. Ако вие не се освободите отъ връзкитѣ на земята, съ които сте се

обвързали, накъждъ ще отидете? - Цѣль денъ ще седите прѣдъ теверитѣ си, ще пишете: еди-коя си стока колко лева струва; въ еди-кой си градъ, прѣзъ еди-коя си година, колко хора сж родени, и колко умрѣли - мъже и жени; еди-колко сж се оженили, и колко развели и т. н. За всички тия нѣща постоянно се държи статистика. Е, какъ ще се оправѣ свѣта, я ми кажете!

На съврѣменнитѣ хора е необходима тази звѣзда на разумность! Подозрѣнието, споредъ мене, не е наука; умразата, споредъ мене, не е наука; злобата, споредъ мене не е наука; убийството, споредъ мене, не е наука; злословието, споредъ мене, не е наука. Всички тия нѣща не съставляватъ наука, това правятъ и животнитѣ! Ами че ако искате да знаете, азъ виждамъ тази сжщата война, която вие водите, и между най-малкитѣ сжщества. Какви войни има между тѣхъ! Герои сж тѣ! И понисшитѣ животни, сжщо както и хората, си турятъ знаци за храбрость. Това, което вършимъ ние, вършатъ и животнитѣ. Казвате: ние се отличаваме. Че по какво се отличаваме? Нека се отличимъ по нѣщо! Ако азъ се бия, и животнитѣ се биятъ; ако азъ ямъ месо, и животнитѣ ядатъ месо; ако азъ ямъ трѣва, и животнитѣ ядатъ трѣва; ако азъ ритамъ, и коньтъ рита; ако азъ бода нѣкой човѣкъ съ рогата си, и волътъ бодѣ; ако азъ ухапя нѣкого съ зѣбитѣ си, и кучето хапѣ. Или, ще кажете, че хората иматъ картечници? Че и пчелитѣ сж направили своята картечница, даже по-рано отъ хората. Тѣхната картечница е пълна съ жидкость. Опитали ли сте, съ какво е пълно тѣхното жило? Знаете ли въ какво смѣшно положение изпада човѣкъ, или нѣкое силно животно прѣдъ жилото на пчелата? Единъ денъ, единъ праведенъ човѣкъ изпадналъ въ една гжста гора, и единъ лъвъ почналъ да го гони. Той взелъ да се моли на Господа. Господъ казалъ на двѣ пчели да отидатъ да го защитаватъ. Тѣ ужилили лъва въ носа, и този герой, бабаджанко, билъ принуденъ да се върне отъ пжтя си съ надутъ носъ и почналъ да си маха главата. Да, двѣ пчели ужилиха този лъвъ и туриха ума на мѣстото му, като му казаха: ти нѣма да гонишъ този праведенъ човѣкъ, защото, ако го гонишъ, слѣднитѣ пжтъ ще дойдемъ четири.

Тъ не го убиха, а го ужулиха.

Та, и ние, съвременните хора, мислимъ, че можемъ да направимъ всичко. Ти гонишъ нѣкого. Господъ ще каже на двѣ пчели да те жилнатъ въ носа. Нѣма да те изпрати на бойното поле да ти прѣрѣжатъ краката, но ще ти изпрати двѣ пчели - едната ще те ужули въ лѣвата страна, другата - въ дѣсната. И като те жилнатъ, ти ще се върнешъ дома си съ надутъ носъ. Жена ти ще те пита: какво стана на носа ти? Да го наложимъ съ нѣщо? - Пчела ме ожули. Ето единъ разуменъ, смисленъ животъ. Звѣздата е това!

Всички ние, които говоримъ за единъ възвишенъ, благороденъ, разуменъ животъ, трѣбва да го приложимъ, и да покажемъ на хората въ свѣта, че дѣйствително Богъ ни е пратилъ на земята. Българитъ си пишатъ своята история, казватъ, че Царъ Крумъ туй направилъ, Симеонъ Велики туй направилъ. Гдѣ е този Крумъ, гдѣ е този Симеонъ Велики? - Симеонъ Велики умрѣлъ отъ разривъ на сърцето, че не могълъ да постигне своитѣ планове. Българитъ трѣбва по друго нѣщо да се отличаватъ, а не по успѣхитѣ отъ своитѣ войни. Българскиятъ Симеонъ Велики още нищо не е направилъ. Българскиятъ Крумъ още не се е родилъ. Това, че Крумъ отрѣзалъ главата на грѣцкия императоръ и пилъ наздравца съ нея, още нищо не значи. И това днесъ се прѣдава на поколѣнията! Не, не е туй, което възпитава хората. Азъ говоря за народи, които сж християнски, а не езически. Сега трѣбва да се внесатъ между народитѣ и между обществата онѣзи принципи за доброто, които могатъ да внесатъ култура, подемъ между тѣхъ. Не е важно, какво можемъ да разстройваме. Да разстройва всѣки може. Не се изисква за това много умъ, нито голѣмо изкуство. Истинската наука седи въ възприемането и прилагането на разумния животъ. Този разуменъ животъ не може да се отдѣли отъ религиозна, не може да се отдѣли и отъ обществения. Питамъ: вие, които се грижите за народа, въ какво се проявява тази ви грижа? Народътъ самъ се грижи за себе си. Онзи българинъ, който оре, грижи се за себе си, кой не се грижи за себе си. Всѣки човѣкъ се

грижи за себе си, но ти не убивай вѣрата на този човѣкъ. Казвашъ му: защо си толкова будала, че се жертвувашъ за народа си, да орешъ? Онзи търговецъ си гледа добре работата, но ти му казвашъ: защо си толкова будала, подигни малко цѣнитѣ на стоката си, та въ малко врѣме да спечелишъ, повече пари. Учителъ си, гледашъ си добръ работата, но гоїде при тебе нѣкой, каже ти: защо си толкова будала да живѣешъ въ този прахъ съ тия гѣчурлига? Карай малко по-халтаво, прѣзъ купъ за грошъ! Какъ, нима това е учителство? Една работа, която не може да се извърши разумно, съ любовъ, това не е работа, това е наемничество.

И тѣй, питамъ ви сега: кои мислятъ доброто на българския народъ? Азъ харесвамъ тези двѣ пчели, които жилнали лѣва, безъ да го уморятъ. Жилнали го да поумнѣе. Но, да казвате, че старитѣ трѣбва да си вървятъ, а да останатъ младитѣ, това не е права философия. Младитѣ сжщото казватъ. Значи, тѣзи, които носятъ главитѣ - Мждростѣта и знанието, да си вървятъ а младитѣ - тѣлата - да останатъ. Тѣзи хора, които даватъ такава една насока при възпитанието, сж на кривъ пжтъ. Тѣ мислятъ, че между младитѣ и старитѣ нѣма никаква връзка. Тѣ мислятъ, че между стомаха и главата нѣма никаква връзка; тѣ мислятъ, че стомахътъ е много важенъ. Въ тия си расжждения отиватъ до една крива философия. И съврѣменитѣ лѣкари отдаватъ хранителността на тѣлото на зарзавата, на месото, но въпрѣки това болеститѣ се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ болеститѣ? - Най-първо хората сж изгубили правия начинъ да се хранятъ; хората сж изгубили правия начинъ да пиятъ; хората сж изгубили правия начинъ да мислятъ; хората сж изгубили правия начинъ да чувствуватъ. Сега всичко въ насъ е изопачено, и ние виждаме нѣщата тѣй, както не сж. Нека гоїде сега нѣкой, да ви покаже, какъ трѣбва да се живѣе! На, питайте нѣкой отъ съврѣменнитѣ учени, ще видите - колкото учени хора има, толкова и теории.

Ние, подъ думата “Христосъ” разбираме онзи великъ Божественъ Духъ, който е слѣзълъ отгорѣ, за да покаже разум-

ния животъ на човѣчеството. Този Духъ сега не е скритъ. Съ тази материя и сила, която съдържа въ себе си, Той е проникналъ и обгърналъ всички клѣтки на човѣшкия организъмъ. Той дѣйствиува вътрѣ въ насъ и приготвява пжтя ни. Когато ние сме въ тихо, спокойно настроение на Духа, тази звѣзда проговаря вътрѣ въ насъ. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумниятъ Божественитъ Духъ говори на нашъ езикъ и казва: “Пжтьтъ, по който вървишь, нѣма да те изведе на добъръ край”. Ама какво трѣбва да се прави? Този Духъ като срещна Савла, каза му: “Савле, пжтьтъ по който си тръгналъ, не е добъръ. Кой си Ти Господи? - Азъ съмъ Исусъ съ звѣздата, човѣкътъ, който донесохъ новото Божествено учение. Ти си тръгналъ по единъ пжть на насилие. Трѣбва да се върнешъ назадъ и да пожертвувашъ своя животъ за благо на своитѣ братя”. И той каза: “Слушамъ, Господи, какво искашь отъ мене?” - Иди сега при Ананий, и той ще те освѣдоми. Той отиде, започна живота на Христа и каза: “Ще се похваля съ кръста Христовъ”. Друго е подразбиралъ Павелъ подъ тия думи. Той искалъ да каже: ще се похваля съ разумното Слово на Христа, ще се похваля съ Духа Христовъ, който носи свѣтлина за човѣчеството, свѣтлина въ нашия животъ. Значи, свѣтлина ни трѣбва въ живота!

И тѣй, тѣзи мждреци, които дойдоха въ Ерусалимъ, произведоха цѣла суматоха. Не само тогава тѣ произведоха такава суматоха, но и днесъ хората се смущаватъ отъ сжщото нѣщо. Казватъ: ако това учение се приеме, какво ще стане съ свѣта? Ако между хората има любовъ, ако между хората дойде едно взаимно разбиране, то нѣма да дойде по единъ външенъ процесъ, по единъ външенъ пжть. Това ще дойде по единъ вътрѣшенъ пжть. Нѣкои искатъ да се организиратъ. Организирането не е нѣщо механическо. Организирането е единъ вътрѣшенъ процесъ. Трѣбва да се знаятъ законитѣ, какъ да се организира човѣкъ. При това, свѣтътъ е организиранъ! Нима мислите, че Онзи, Който е създалъ свѣта, не го е организиранъ? Всѣки човѣкъ, у когото съзнанието е пробудено, принадлежи

къмъ този организиранъ свѣтъ. Всѣки човѣкъ пѣкъ, у когото съзнанието не е пробудено, тепърва ще трѣбва да се организира. Сега външниятъ свѣтъ се организира а хората, които вѣрватъ въ Христа, сж организирани. Но, за каква вѣра, говоря азъ? Не говоря за обикновенната вѣра, а за необикновенната - за вѣрата на Любовта, вѣрата на Мждростта, вѣрата на Истината; вѣрата на Любовта, която внася вѣчния животъ, прави човѣка щастливъ; вѣрата на Мждростта, която внася свѣтлина, разкрива невидимиятъ свѣтъ въ неговата пълнота и вѣрата на Истината, която внася свобода въ човѣшкия животъ. Това сж сили, съ които трѣбва да работимъ.

Какъ ще оправите живота си за въ бждаще? Вие сте баща, майка, имате синове, дъщери, какъ ще ги възпитате? Запримѣрь, вие сте офицеръ, имате подчинени. Тия хора сж сили, въ които вие ще можите да работитѣ. Знаете ли, каква анархия би се създаде, ако тия сили се откажатъ да се подчинятъ на вашата воля? Сжщата тази анархия, аномалия би се създаде и въ човѣшкото тѣло. Вие трѣбва да влѣзете между вашитѣ подчинени, да работитѣ, за да внесете онова високо разбиране и съзнание. Влѣзете въ вашето тѣло, обаче кракътъ ви се отказва да се подчини на вашата воля. Умътъ заповѣдва, кракътъ не изпълнява. Щомъ кракътъ се отказва да работи, той е парализиранъ. Щомъ всички органи се отказватъ да работятъ да се подчинятъ на човѣшката воля, какво става съ този животъ? - Умира.

И тѣй, тази звѣзда, която се явила на изтокъ, внесла между хората разумния животъ. Тия три мждреца, които сж отишли да се поклонятъ на Христа, сж били разумни. Тѣ се разговаряли съ Христа. Всички вие мислите, че тѣ като отишли при Христа, видѣли едно малко бебенце, дали Му подаръцитѣ си и се върнали назадъ. Не е така. Нѣма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нѣщо: тѣ се разговаряли съ Христа. Той имъ прѣдаде великата Мждростъ и знание, които тѣ прѣдадоха въ Индия. И сега това знание се пази тамъ. Индийскиятъ народъ е единствениятъ народъ на земята, който може да пази

свещенитѣ работи. Нито англичанитѣ, нито американцитѣ, нито французитѣ, нито кой да е другъ народъ могатъ да пазятъ свещени тайни. Само индуситѣ могатъ да ги запазватъ, затова тамъ се занесе на съхранение великото, свещено учение. Ето защо, толкова хора отъ Европа отиватъ въ тия светилища да се учатъ. Тия светилища не сж нѣкакви видими храмове. Не, въ Индия има такива храмове, за които хората днесъ нищо не знаятъ. Значи, има нѣкаква особена свѣтлина. Вие виждали ли сте тази свѣтлина?

Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдната своя опитностъ: намирамъ се, казва той, една тъмна нощъ, усамотенъ, въ едно отчаяно положение, готовъ да се самоубия, но отправямъ ума си къмъ Бога, съ молба, да ми дойде свѣтлина, да освѣтля пжтя си. И какво виждамъ тогава? - Доста далечъ прѣдъ мене се движи едно голѣмо, свѣтло кълбо. Азъ вървя и то прѣдъ мене, но постепенно положението се все повече и повече измѣня. Най-напрѣдъ то бѣше по-далечъ, послѣ взе да се приближава, докато почувствувахъ една приятна, мека, свѣтлинка и познахъ Бога въ душата си. Отъ тозъ моментъ азъ си казахъ: разбирамъ, какво нѣщо е животътъ! Отъ това кълбо почна да излиза гласъ, който ми каза: "Готовъ ли си, какво мислишъ да правишъ". Вие ще кажете сега, това сж приказки само. Не, това не сж приказки, това сж само реалности.

Та, казвамъ: азъ бихъ желалъ всички вие да имате тази свѣтлина и да ви проговори тя. По нѣкой пжть вие интуитивно чувствувате, схващате, че нѣщо ви говори въ ума или въ сърдцето, но то е тѣй разбъркано! Единъ день обаче, тази свѣтлина ще ви проговори, ще знаете отъ кждѣ иде каква посока има. Сегашнитѣ ясновидци казватъ, че Господь имъ говорилъ. Но, отъ кждѣ ви говори Господь? Едни казватъ, че Господь имъ проговорилъ отъ главата, други - отъ ума, трети - отъ сърдцето, четвърти - отъ гърлото, отъ очитѣ, отъ гърдитѣ и т. н. Е, и вие сега, кажете, отъ гдѣ ви приговаря Господь? Казвамъ: отъ много мѣста говори Господь, но само едно мѣсто има, отъ което като проговори Господь, вие ще знаете вече

онази велика Истина, която ще ви направи човѣкъ, по образъ и подобие Божие.

И тъй, за обикновенитѣ хора Господъ говори отвсѣкждѣ, а за необикновенитѣ, за просветенитѣ има само едно мѣсто, само единъ начинъ, по който Господъ говори. Само тѣзи три велики мъдреци видѣха тази свѣтлина, тази звѣзда и отидоха да и се поклонятъ.

Азъ бихъ желалъ, и вие днесъ да видите тази звѣзда, да ви проговори тя и да разберете великия идеалъ за вашия животъ, да разберете, какъвъ е вашиятъ стремежъ и да кажете: Заслужава да се служи на Бога!

Бесѣда, държана отъ Учителитѣ, на 8 февруари,
1925 г. въ гр. София.

НАРЯДЪ И УПЪТВАНІЯ

ОТЪ

УЧИТЕЛЪТЪ

Дадени на ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло
Братство, при срѣщата имъ въ гр. Търново,
прѣзъ лѣтото на 1925 година.

HABIT N ALTBAYRN

OP

ANTHROP

Ueber die Verhältnisse der Bevölkerung
von Bayern im Jahre 1852
von Dr. J. J. J. J.

Нѣдѣля
5 ч. с.

23 августъ, 1925 г.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Богъ е Любовь.
3. Пътятъ на живота.
4. Духътъ Божий.
5. Благословенъ Господь Богъ нашъ.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: Богъ е Любовь. Богъ е Животъ.
Богъ е Свѣтлина.

Господи, дарувай ни Твоя Духъ.

Днесъ за четиво ще имате: 5 глава Ефесяномъ; 6 глава
отъ Евангелието на Иоана; 5 глава отъ Евангелието на Матей
и цѣлата 20 бесѣда: “Сега скърбъ ще имате”.

Ще се учите да размишлявате. Едно отъ качества
на ученика е да има дисциплиниранъ умъ. Всички съврѣменни хора
страдатъ отъ силата на своя умъ. Тѣхниятъ умъ мяза на единъ
неопитоменъ конь. Въ ума има много разнообразни сили, които
трѣбва да се възпитатъ, да се турятъ на работа. Това е една
отъ великитѣ задачи на всѣки ученикъ. Цѣлата съврѣменна
култура е култура за упражнение, за възпитание на човѣшкия
умъ. При туй възпитание, ако човѣкъ нѣма знания, никакъвъ
успѣхъ не може да се постигне, тѣй както, ако дърводѣлецътъ
не знае какъ да владѣе своето сѣчиво, невъзможно му е да
направи нѣкакво издѣлие - всичко ще осакати. Така е и съ човѣш-
кия умъ. Въ това отношение, всѣка дума е само единъ ударъ
върху човѣшкия умъ. Когато единъ майсторъ знае какъ да удря,
всѣки ударъ отива на мѣстото си, а когато не знае какъ да удря,
той само руши. Това не произтича отъ зла воля, но отъ незнание.

7. Гимнастически упражнения. (миналогодишнитѣ).

Понедѣльникъ
5 ч. с.

24 августъ.

Утринна молитва.

1. Отче нашъ.
2. Благославяй, душе моя, Господа!
3. Плодоветъ на Духа.
4. Молитвата на Духа - на Царството.
5. Добрата молитва

Лозинка за прѣзъ деня: Само Истината води къмъ живота.

Днесъ за четиво ще имате: 12 гл. от Матей; 14 гл. отъ Лука; 10 гл. отъ Иоана; 5 гл. отъ Посланието къ Галатяномъ и 21 бесѣда: "Моето царство".

Ще ви дамъ едно малко разяснение за Истината.

Само съ нагласена цигулка и съ нагласена китара може да се свири. Всѣки инструментъ трѣбва да е нагласенъ, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара води къмъ музиката. Това значи Истина. Тѣй както е поставена Истината, животътъ, това е най-приятната пѣсенъ, която можемъ да слушаме. Слѣдователно, при всѣко нагласяване, човѣкъ придобива Истината. Всѣко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истината се нагласяватъ нѣщата, т. е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тѣй, ще знаете: Безъ сърдце нѣма животъ. Безъ умъ нѣма мисль. Животътъ извиква сърдцето; мисльта извиква ума; Любовта събужда душата отъ дълбокия сънь, а Духътъ възкрѣсява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа. Духътъ, това е най-възвишеното, най-разумното у човѣка. То съединява нишките на живота, а тия нишки, сами по себе си, носятъ сила. По този законъ,

само еднороднитѣ нишки даватѣ сила. Силата, това е пжтьтъ въ живата природа, чрѣзъ който пжтьтъ идватѣ всичкитѣ Божи блага.

6. Гимнастически упражнения.

Вторникъ.

25 августъ

5 ч. с.

Утринна молитва.

Ще ви направя една бѣлѣжка. Когато четете “Добрата молитва”, най-първо ще поемете дълбоко въздухъ така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могатъ - поне на двѣ-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха, силата на молитвата се губи. Когато се молимъ, трѣбва да имаме присжствието на духа, да бждемъ много тихи, да владаме ума си. Ние трѣбва да бждемъ тихи и разположени, за да бжде и умътъ ни съсрѣдоточенъ: въ всѣка дума да се влага смисълъ. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращатъ навънъ, за да се привлече Божията сила, та Духътъ да работи повече. Тогава всички ще приематъ тази мекота, тази радостъ, която търсятъ. Да прочетемъ една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега, всички ще поемете дълбоко въздухъ и ще се концентрирате, като че нѣмате никакви връзки съ земния животъ. Земниятъ животъ е една раница, която не е толкова важна. Въ дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бждете като новородени. Слѣдъ молитвата може да турите по една, двѣ, три, десетъ раници на гърба си, това вече зависи отъ васъ, но въ врѣме на молитвата - никакви раници. Ще бждете тѣй будни, тѣй свободни, като че живѣете на небето. Какво ще стане утрѣ, това не е важно, то не ни интересува.

Днешниятъ денъ е Божи денъ. Този денъ именно ни интересува, за да можемъ да добиемъ едно Божие благо. Днешниятъ денъ трѣбва да се отличава съ едно благо, което Богъ ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всѣки за себе си. Като прочетете първото изречение: “Господи Боже нашъ”, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздухъ и ще продължите молитвата. Дѣто се спрете, отново ще поемете дълбоко въздухъ и пакъ ще продължите нататъкъ.

И тѣй, по новия начинъ, чрѣзъ дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Нѣма да бързате.

1. Добрата молитва.

2. Благославяй, душе моя, Господа!

3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.

4. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: “Най-послѣ, братя мои, укрѣпвайте се въ Господа, и въ силата на Неговото могущество”. (Ефесяномъ 6 гл. 10 стихъ.)

Днесъ за четиво ще имате: 14 глава отъ Матей; 9 глава отъ Марка; 15 глава отъ Лука; 14 глава отъ Иоана. Да се прочете и 22 бесѣда: “Той повелѣва на слънцето да грѣе”.

Любовта е най-високиятъ връхъ въ свѣта.

Мъдростта е най-великата сила въ живота.

Истината съдържа най-красивия животъ въ себе си.

Който не се е качилъ на най-високия връхъ, може ли да знае нѣщо за Любовта? Кой кждѣто се е качилъ, това знае.

Който не е опиталъ силата на Мъдростта, може ли да знае, какво нѣщо е тя?

Който не е възприелъ Истината въ себе си, може ли да опита красивия животъ? Задавайте си въпроса, безъ да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, трѣбва да кажете: ще се кача на върха! Туй, обаче, не е отговоръ, защото “качването” подразбира единъ вжтрѣшенъ процесъ.

Какъ ще отговорите на втория въпросъ? Ще кажете: започвамъ да изпитвамъ вече тази сила. Ще отговаряте въ положителенъ смисълъ. Отговорътъ на първия въпросъ: - “ще

се кача на върха” - нека ви бжде като моделъ. По този образецъ ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава азъ ви задавамъ въпроса: мога ли да бжда добъръ? Какъ ще отговорите? Вие ще кажете: мога. Този отговоръ не е правиленъ. Ще отговорите: коренитѣ на моя животъ сж добри, и азъ съмъ добъръ. Подъ “коренитѣ” подразбирамъ Божественото. Само отъ Божественото излиза добрината. На въпроса “мога ли да бжда богатъ”, отговорътъ е: като събера всичкитѣ пари отъ земята, мога да бжда богатъ. Или, като събера всичкото злато, ще бжда богатъ. Питамъ тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по единъ начинъ. Всичкото злато е разпръснато въ човѣшката кръвъ. Всичкото злато пѣкъ, което се намира заровено въ земята, е съединено съ човѣшката кръвъ. Тамъ то е въ разтворъ. Като обикнешъ всичкитѣ хора, ти ще имашъ всичкото злато, ти ще бждешъ богатъ.

На въпроса “мога ли азъ да бжда силенъ”, отговарямъ: всичката сила е въ Бога. Азъ и Богъ едно сме. На въпроса “мога ли да имамъ най-красивия животъ”, отговарямъ: живиятъ всѣкога има Истината въ себе си. Всички хора, които нѣматъ Истината, сж мъртви - мъртви въ грѣховетѣ си. Живи хора сж само тия, които иматъ Истината. Животътъ, значи, носи Истината въ себе си. Безъ Истината нѣма животъ.

5. Гимнастически упражнения.

Срѣда
5 ч. с.

26 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Духътъ Божий
3. Пътътъ на живота.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Молитва на Духа - на Царството.
6. Богъ е Любовь.
7. Плодоветъ на Духа.
8. Въ начало бѣ Слово.
9. Отче нашъ

Лозинка за прѣзъ деня: “Бждете съвършени и вие, както е съвършенъ Отецъ вашъ”. Съвършенството на Любовта ще бжде смисълътъ на моя животъ. Съвършената Любовь изпжжда всѣки страхъ отъ душата и внася миръ и веселие въ Духа. “Никой нѣма по-голяма Любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитъ си”. Когато Любовта прониква въ сърцето ви, скърбта се прѣвръща на радостъ. Който побѣждава, ще наслѣди всичко. Побѣда, добита чрѣзъ Истината, е придобивка велика.

Днесъ за четиво ще имате: 16 глава отъ Матей; 3 глава отъ Марка; 20 глава отъ Лука; 7 глава отъ Иоана; 12 глава отъ Послание къ Римляномъ; 5 глава отъ 1-во Послание къ Коринтяномъ; 4 глава 2-ро Послание къ Коринтяномъ; 2 глава 1-во Петрово Послание; 75 Псаломъ.

Сега ще ви дамъ едно важно правило: Като се събудите сутринъ, прѣди да се измиете, направете едно добро дѣло. Извикай най-доброто чувство отъ сърцето си и кажи му първата дума на любовта! Извикай най-красивата мисълъ отъ ума си

и покажи и най-хубавата свѣтлина!

Това като сторите, ще произнесете слѣдната свещена формула: Милостиви, Святи и Благослови Господи, изяви ми Свѣтлината на Твоето лице, да сторя Твоята воля. Едно отъ правилата при изговарянето на тази формула е да бъдете много положителни и да имате дѣтински духъ. Нѣкой може да каже “многомилостиви” вмѣсто “милостиви”. Не, нѣма по-силни думи отъ “Милостиви, Святи и Благослови Господи”. Когато произнасяте тия думи, Господъ ще ви слуша. Милостъта е качество на Бога. Всѣки, който призовава Бога въ Неговата Милостъ, Той му се изявява. И всѣки, който Го призовава въ Неговата Свѣтлина, Той пакъ му се изявява. Свѣтлината е Неговата святостъ. Святостъта Божия носи свѣтлина. Само святиятъ човѣкъ може да има знание. Чистиятъ човѣкъ може да има знание. Само чистиятъ човѣкъ може да бъде святъ. Чистота и святостъ вървятъ заедно. Чистотата - това е най-красивото чувство. Вие нѣкой пжтъ се плашите отъ чистотата и святостъта, но тѣ сж най-красивата дреха, съ която душата може да се облѣче. Като се произнесатъ думитѣ чистота и святостъ, нѣкой пжтъ ви е страхъ, вие почвате да треперите. Че кой отъ васъ би се отказалъ отъ тази хубава дреха? Кой отъ васъ може да се облѣче съ по-хубава дреха отъ тази? Чистота и святостъ - това е най-красивата дреха, съ която човѣкъ може нѣкога да се облѣче. И всѣки отъ васъ трѣбва да я желае. У нѣкои отъ васъ се е вмъкнала мисълъта, че като станатъ чисти и святи, хората ще ги избѣгватъ. Това не е вѣрно. Тогава именно ще се привличатъ хората отъ васъ. Чистотата и святостъта, това сж качества, които привличатъ тѣ сж качества, които даватъ благородство на душата. Душата се разширява и става привлѣкателна, нѣжна, блага, разумна. И онзи човѣкъ, който носи чистотата и святостъта, той е великъ човѣкъ въ всѣко отношение. Той и въ малкитѣ нѣща е великъ, и въ голѣмитѣ нѣща е великъ.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святостъ, сърдцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се

стѣснявате. Да добиете чистотата, това е най-лесното нѣщо. Най-естественото нѣщо е да бжде човѣкъ чистъ! Че това е тѣй, ще ви го прѣдставя картинно. Ако ви сложатъ ястие, не искате ли хлѣба ви да е чистъ? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дагатъ една кърпичка за носъ, не искате ли и тя да бжде чиста? Ако тръгнете вечерно врѣме на пжтъ, не искате ли най-силната свѣтлина да ви показва пжтя? Слѣдователно, колкото свѣтлината е по-ярка, толкова по-голяма радостъ ще ви допринесе.

Сега, знаете ли защо по нѣкой пжтъ вие изгубвате любовта си? Наблюдавайте цвѣтята и ще намѣрите отговоръ на това нѣщо. Когато нѣкой цвѣтъ цѣвне, случва се отгорѣ му да има нѣколко листа, които го засѣнчватъ, тѣй че слънчевата свѣтлина не може да го огрѣва. Когато цвѣвашъ, гледай да нѣма листа отгорѣ ти, за да можешъ направо да възприемашъ свѣтлината. Цѣвни надъ листата отгорѣ! Листата нека останатъ настрана. Не ви трѣбватъ никакви листа отгорѣ. Ще гледате да цѣвнете надъ листата. И тамъ, като цвѣтъ, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всѣки човѣкъ трѣбва да има. Сега, кои сж тѣзи листа? Ти цѣвнешъ, но имашъ нѣкакъвъ споръ съ нѣкой твой братъ, или съ нѣкая сестра. Тѣ сж листата, които сж се качили отгорѣ ти. Надъ тѣхъ цѣвни, за да приемешъ Любовта, която ще ти даде смисълъ въ живота. Тѣзи листа сж хубави, но отдолу да бждатъ, а не отгорѣ ти. Че имашъ споръ съ тѣхъ, това нищо не значи, но всичко да е на мѣсто. Не спирай Любовта, която трѣбва да влѣзе въ душата ти! Листата нека стоятъ отстрани, само за сѣнка, тамъ тѣ сж на мѣстото си. Какво ще кажешъ на тия двамата братъ и сестра, съ които имашъ споръ? Ще имъ се молишъ ли да ти отворятъ малко пжтъ? Какво ще имъ кажешъ? Нѣма да имъ се молишъ, нѣма да имъ казвашъ нищо, а ще продължишъ дрѣжката си нагорѣ. Ще се промъкнешъ прѣзъ нѣкая дупка, ще се издигнешъ нагорѣ и тамъ, подъ прямитѣ слънчеви лжчи, ще се разцѣвтишъ. Вие често казвате: какво ще стане съ свѣта? Всичко, което става въ свѣта, да ви не

смуцава. Дошълъ нѣкой братъ и ви казалъ нѣкоя горчива дума - и това да ви не смуцава. Вие сте чудни! Какво лошо има въ това, че нѣкой ви казалъ нѣкоя горчива дума? Когато страдате отъ треска, и лѣкарътъ дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хининъ ви дава, горчивъ хапъ. Вие му благодарите за този горчивъ хапъ, защото той ви лѣкува съ него. Сжщото нѣщо е и по отношение обидата отъ този вашъ братъ. Вие имате духовна треска, този братъ ви е далъ единъ горчивъ хапъ - хапнете го, и треската ви ще прѣмине. Пъкъ ако нѣмате треска, турете този хапъ въ джеба си и намѣрете другъ нѣкой вашъ братъ, който има треска и му го дайте. Да си давате единъ на другъ горчиви хапове, на това поне сте майстори. Азъ ви похвалявамъ, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповетъ ви сж много голѣми, та не можете лесно да ги прѣгльщате. Рациновитъ хапове, които взимате, трѣбва да сж малки, за да прѣминатъ лесно прѣзъ гърлото ви. Така също трѣбва да сж малки и горчивитъ хапове, които взаимно си размѣняте. Ако сж голѣми, не можете да ги прѣгльщате. Както и да е, но този хапъ все трѣбва да се даде. Питамъ ви: ако имате киръ, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Каль, киръ имате отгорѣ, затвърдѣла е тази киръ, трѣбва да я изтъркате. Ще сиете вода, ще изтъркате киръта, и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но то е масажирание. Умниятъ човѣкъ на всичкитъ нѣща трѣбва да гледа разумно. Има нѣща, за които нѣма защо да се тревожишъ. Разтревожишъ ли се, спри се за малко, размисли, какъ да използвашъ тази тревога. Тревоженето не е лошо нѣщо. Дѣтето ти се заплакало, ти се тревожишъ. Ами че кое е по-хубаво: да умрѣ дѣтето ти, или да плаче, а ти да се разтревожишъ малко? Ако Господъ те попита: какво искашъ - дѣтето ти да подскача малко въ кжщи, да поплаче, и ти да се разтревожишъ, или тѣй да го умиря, че никога повече да не плаче? Кое отъ двѣтъ ще изберете? Първото положение е по-хубаво, нали?

Добрѣ, ще ви дамъ другъ примѣръ. Вие пжтувате съ единъ братъ, който е много сприхавъ, говори, плещи навсѣкждѣ и за

Всичко, но като му турите на гърба нищо - носи. Имате и другъ братъ, който е сдържанъ, не плещи, привидно е като светия, но гадете ли му нищо на гърба - нищо не носи. Да, но по пжтя все ще трѣбва да се носи нищо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това сж крайности, разбира се, но крайности, които се срѣщатъ въ живота. Какво ще правишъ? Господъ ти е опрѣдѣлилъ да вървишъ съ този, който плещи, но и който може да носи. Ти ще държишъ въ ума си товара, който човѣка носи, а на другото не обръщай никакво внимание. Ще си кажешъ: този братъ е много добъръ. Той говори, но и товаръ носи на гърба си. Това е истинската философия на живота. Само по този практически начинъ вие ще можете да трансформирате енергията отъ едно състояние въ друго. Има и други, по-скжпи, начини за разглеждане на нищата, но този начинъ е най-добъръ. Вие сега ще седнете, ще се молите: "Господи, моля ти се, сними моя товаръ отъ сърцето ми". Че се молишъ на Бога, това е много добъръ, но Господъ ти казва: "Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко отъ паритъ си!" Ти казвашъ: Господи, не зная кой е бѣденъ. Проводи Ти нѣкой при мене! Господъ ти изпрати нѣкой бѣденъ, но ти го погледнешъ, казвашъ: ти не си отъ тѣхъ. Какво прави най-послъ Господъ? Изпраща ти нѣколко души разбойници, обератъ ти цѣлата каса, ти избѣгашъ и казвашъ: обраха ме! По-прѣди казваше: азъ не мога да дамъ. Не можешъ да гадешъ, но когато дойде неприятельтъ, оставяшъ касата и бѣгашъ. Питамъ: ако можешъ на неприятелитъ да гадешъ всичко, защо на приятелитъ си да не можешъ да гадешъ нищо? Туй е до разбирането на нищата. Щомъ дойде Божественото въ васъ, всички вие, които искате да имате Божието благословение, трѣбва да гадете всичко доброволно. Ще кажете: отъ дѣ да зная, дали Господъ ми казва да дамъ, или нѣкой дяволъ. Дяволтъ винаги казва: "Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за тебъ". Щомъ дойде Господъ, Той казва: "Отвори кесията си и, каквото имашъ вътрѣ, давай!" Божественото не може да се свърши. То е като нѣкой изворъ - постоянно

извира, извира и не се свършва. Ти давашъ и никога не се свършва, все тече. Ти давай, и то ще си тече. Е, ще те е страхъ ли като давашъ отъ Божиата вода, че ще се свърши? Нѣма да се страхувашъ, защото тази вода никога нѣма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиитѣ блага сж велики и неизчерпаеми. Казвате: ако давамъ тѣй много, все ще дойде день, когато водата ще се свърши. Ти не разбирашъ Божиитѣ закони. Щомъ се страхувашъ, това показва, че дяволътъ е влѣзълъ вътрѣ и е турилъ печата си. Затворилъ е крана. Дяволътъ седналъ отгорѣ на крана, а ти казвашъ: нищо не давамъ! Но недоволенъ си. Отвори сърцето си! Отвори чучура си, развърти крана, давай, давай, всѣки день давай! Пъкъ като се уморишъ, повикай единъ братъ, и той да дава. Кажу му: братко, давай сега ти. Послѣ повикай втори, трети, четвърти, пети, десети - като се наредятъ стотина души и все даватъ, другитѣ ще кажатъ: този човѣкъ е много богатъ, всѣкога дава. Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смуцавате?

(Запитватъ: когато нѣкой ти каже да пазишъ нѣщо въ тайна, Господь ли ти казва, или дяволътъ?) Кога се пази тайна? - Когато искашъ да кажешъ нѣщо лошо, пази тайна. Божиитѣ работи сж всѣкога явни. Когато Богъ направи небето, скри ли Той работитѣ си? - Не, изяви ги. Свѣтлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази въ тайна. Тъмнината е за онѣзи, които не сж готови. Когато нѣкой човѣкъ прѣслѣдва нѣкого, ти имашъ право да затворишъ свѣтлината си, за да не могатъ да го прѣслѣдватъ. Пъкъ като отива нѣкой човѣкъ да прави добро, дай му най-голѣмата свѣтлина. Това е практическо правило.

Прѣзъ тази година ще приложите и още едно правило. Щомъ станешъ сутринъ и се лѣнишъ да направишъ едно добро, ще си наложишъ глоба, ще платишъ 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземешъ тѣзи пари, ще ги туришъ въ специална за тази цѣль каса и ще си запишешъ: за неизпълнение на еди-какво си, азъ се глобявамъ. Всѣки отъ васъ ще си има една такава каса за глоба, и ще видите, колко деня прѣзъ годината ще се глобите. Може

да кажете: за какво ще се употребятъ тия пари? - Ще имъ намѣрите мѣсто. Хайде да видимъ колко лева ще донесете идущата година. Когато почнешъ да глобявашъ дявола, той става уменъ. Като станешъ сутринъ и не направишъ туй добро дѣло, веднага ще си наложишъ глобата, нѣма да седнешъ да мислишъ, колко да туришъ. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имашъ, 20 лева ще туришъ: 100 лева имашъ, 100 лева ще туришъ. И нѣма да мислишъ, отъ дѣ ще ги намѣришъ. Като се глобишъ 4-5 дена и платишъ 100-ина лева, ще почнешъ да се замисляшъ. Така правятъ и най-възвишенитѣ духове. Когато единъ възвишенъ духъ направи една погрѣшка, знаете ли какво прави? - Той рѣшава да слѣзе на земята, да се въплоти и цѣлъ животъ да прѣкара на земята, за да поправи грѣшката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрѣшка, която не е въ съгласие съ Божия законъ, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава отъ богатата, които има горѣ. Та виждате ли, какъвъ примѣръ на доброволно самопожертвуване има въ тия духове? Ако въ всинца ви има тия благородни пориви на човѣшката душа, ако всинца се стремите къмъ онзи великъ, съзнателенъ животъ, тогава животътъ ви щѣше да бжде красивъ.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате единъ законъ. Той е слѣдниятъ: прави добро най-първо на този, когото обичашъ. Сутринъ, като станешъ, направи добро на този, когото обичашъ, защото къмъ него ти имашъ естествено разположение. Направишъ ли на него доброто, ти ще можешъ да го направишъ и на този, когото не обичашъ.

Тази каса ние ще я наречемъ "каса на доброто". Всички пари, които ще се събератъ отъ глобата за добритѣ дѣла, отъ тѣхъ ще се плащатъ билетитѣ на бѣднитѣ братя, които искатъ да дойдатъ тукъ, а нѣматъ пари. Ние ще кажемъ: нека дойдатъ и тѣ, ние ще имъ платимъ билетитѣ отъ касата на добродѣтелитѣ. Щомъ не знаете, какъ да правите добро, ще внасяте глобитѣ си въ тази каса на добродѣтелитѣ. Тѣзи пари ще се използватъ за такива случаи. Азъ бихъ желалъ да правите повече погрѣшки. Тѣй, поне по две-три погрѣшки въ седмицата.

И когато направите нѣкоя погрѣшка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нѣщо въ касата на добродѣтелитѣ, а не да се тѣхкате прѣзъ цѣлия день: отидоха 20-тѣ лева!

10. Гимнастически упражнения.

Четвъртъкъ

27 августъ.

5 ч. с.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва (тайно, съ вдишване).
2. Пѣтьтъ на живота.
3. Благословенъ Господъ Богъ нашъ.
4. Молитвата на избранитѣ.
5. Молитвата на Духа - на Царството.
6. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: “Царството Божие не е въ слово, но въ сила”. (1-во Послание къ Коринтяномъ, 4 гл., 20 ст.)

Чрѣзъ Неговия Духъ да се утвърдите крѣпко въ вжтрѣшния човѣкъ.

Днесъ за четиво ще имате: 4 гл. отъ Матей; 1 гл. отъ Лука; 7 гл. отъ Марка; 2 гл. отъ Иоана. Да се прочете 23-та бесѣда: “Да се не смуцава сърдцето ви “!

Ще ви дамъ едно правило: Пази ума си чрѣзъ свѣтлината, душата си - чрѣзъ топлината, а тѣлото си - чрѣзъ чистотата!

Когато свѣтлината почне да се обръща въ тѣмнина, топлината - въ студенина и чистотата - въ нечистота, страданията идватъ. Има единъ законъ, едно съотвѣтствие между свѣтлината и топлината. Щомъ свѣтлината се намали, топлината се увеличава. Щомъ топлината се намалява, чистотата се увеличава. Въ живота изобщо, когато човѣкъ прилага на сърдцето си по-голяма топлина, отколкото му трѣбва, умътъ всѣ-

кога се спъва. Или, съ други думи, казвамъ: когато чувствата ставатъ по-горещи, отколкото трѣбва, умътъ винаги се спъва. Сърцето ти трѣбва да бжде топло, но не горещо. Законъ е, че чистотата е изразъ на съвършения животъ. Само съвършениятъ животъ може да бжде чистъ. Чистотата е външната страна въ изявленията на живота. Само съвършениятъ животъ дава чистотата. Само съвършената Любовь дава топлината. Само Духътъ носи пълната свѣтлина.

И тъй, тамъ гдето се забѣлзва извѣстна нечистота, значи животътъ не е съвършенъ. Слѣдователно, този животъ трѣбва да прогресира, да се развива. Това е диагнозата. И тамъ, гдето има повече горещина, отколкото топлина, тамъ любовта не е съвършена - нищо повече. Азъ ще ви задамъ единъ въпросъ: кого човѣкъ обича въ свѣта най-много? - Себе си. Възлюбенъ отъ себе си нѣма. Отъ тукъ произтичатъ всички спорове. Щомъ нѣкой обиди нашето "себе", всичката любовь се разваля. И право е. Не е лошо човѣкъ да обича себе си, но не разбирайте туй обикновеното "себе", което се проявява въ васъ. Въ човѣка има едно възвишено "себе". То е Божественото въ него. Защо Господъ даде на човѣка само единъ умъ? Защо не му даде два, три ума, да работи повече? - Като турятъ два ума у човѣка, тѣ развалятъ работитѣ. Законътъ е, че едното е най-силно въ свѣта.

Сега, ще ви задамъ другъ въпросъ. Когато вие искате да ви обича нѣкой, той ли трѣбва да дойде при васъ, или вие трѣбва да отидете при него? Какъ мислитѣ? Защо този, който ви обича, не може да дойде при васъ? - Този, който обича, е толкова голѣмъ, че никждѣ не може да се събере. Той е най-голѣмиятъ, затова ти ще идешъ при него. Вие не си съставяйте криви понятия за нѣщата. Човѣкъ, за да люби, трѣбва да бжде най-голѣмъ, най-силенъ отъ всички. Само голѣмиятъ може да люби. Малкиятъ може само да ходи съ шишенцето си и да взима отъ тукъ - отъ тамъ на заемъ. Ето защо, голѣмиятъ не може да дойде при тебъ. Има нѣщо, обаче, което може да излѣзе отъ голѣмия и да дойде при тебъ. То е неговата свѣтлина и топлина.

Е, сега вие можете ли да любите? Не можете, защото не сте голѣми. Когато ние казваме, че трѣбва да обичаме, подразбирамъ, че трѣбва да отидемъ при голѣмото и отъ него да си напълнимъ шишенцата. Голѣмото е, което ще даде нѣщо въ шишенцата на по-малкитѣ. Ние, по-малкитѣ, ще отидемъ съ нашитѣ шишенца при голѣмото и то ще ни сипне. Това, което сме взели въ шишенцата, ние наричаме нашата любовъ. Въ сжщностъ, то е любовта на голѣмото. Че това е така, ние го виждаме отъ слѣдния фактъ. Нѣкой казва: като бѣхъ младъ, сърдцето ми бѣше топло, но сега, като остарѣхъ, нѣмамъ вече тази топлина. Какво означава това? - Отишълъ на млади години съ шишенцето си при голѣмото, напълнилъ го, а сега на стари години го изпразнилъ. Е, какво да правя? - Ще напълнишъ отново шишенцето си. Тѣй щото, човѣкъ по този начинъ може да се подмладява, да става младъ, колкото пжти иска. Туй сж учили старитѣ алхимици - подмладяване на човѣка. Но понеже мързелътъ въ човѣка днесъ е толкова голѣмъ, нѣщо характерно за него, той казва: азъ ходихъ съ шишенцето си веднѣжъ, повече нѣма какво да ходя по този каменистъ пжтъ, не ми се върви вече. Азъ остарѣхъ, не ми се ходи повече, не е за мене този върхъ. На млади години играхъ на хорото, тропяхъ, но сега вече не ми се иска. Какво означава тропането? - Тропането е ходене, отиване къмъ извора. То е сжщиятъ законъ.

И тѣй, помнете правилото: свѣтлина за ума, топлина за душата, а чистота за тѣлото. Спазвайте ли това правило, нѣма да грѣшите. Тѣлото си грѣжете винаги чисто! Не нарушавайте топлината на душата си! Не барайте фитила на вашия умъ, тѣй както не трѣбва да бутате ключа на електрическитѣ лампи; оставете го да свѣти, не го бутайте! Почнете ли да го бутате, свѣтлината ще се изгуби. Почнете ли да пипате фитила, свѣтлината ще изчезне. Послѣ, не човъркайте постоянно душата си да става по-топла! Не, като запалишъ този огънь, не го бутай повече. Пѣкъ и тѣлото си не търкайте много, понеже ще се ожулите; оставете го да се очисти само. Сипи на тѣлото си една кана вода и не го пипай съ ржката си.

Една кофа на главата си, една кофа на тѣлото си, и всичко това е достатъчно. Това нѣщо може да се види противорѣчиво за Вашия умъ, но то е много вѣрно, тѣй е въ живота. Въ здравия човѣкъ постоянно става изтичане на електричество и магнетизъмъ, става едно трептене. Когато туй трептене е нормално, отъ поритѣ на тѣлото излизатъ струи, които изхвърлятъ всичката киръ навънъ. Такъвъ човѣкъ е праведенъ, затова на праведнитѣ хора тѣлото е чисто, у тѣхъ става постоянно изчистване, постоянно изхвърляне отвжтрѣ навънъ. Не е водата, която ги чисти. Трептението въ тѣхъ ги чисти, и по този начинъ не става никакво задрѣстване въ поритѣ на тѣлото имъ. Само така хората могатъ да бждатъ здрави. Водата, която употребяваме за миене, е само едно разхлаждане. Тя ни разхлажда тѣй, както шофьоритѣ, които каратъ автомобилитѣ, сипватъ на мотора отгорѣ по малко вода, да не става сгорещаване. Затова именно трѣбва да пазимъ тѣлото, ума и сърдцето си. Когато умътъ и сърдцето работятъ нормално, тѣлото всѣкога е чисто. Щомъ се наруши равновѣсието между ума и сърдцето, тѣлото става нечисто. Тогава идватъ въшкитѣ, бълхитѣ, дървеницитѣ и т. н. Когато човѣкъ е чистъ и здравъ, никакви дървеници не може да има. Защо? Защото като дойдатъ дървеницитѣ, тия течения ги изгонватъ. Хапятъ ли те дървеници, не си чистъ; хапятъ ли те бълхи, не си чистъ; хапятъ ли те въшки, не си чистъ. Значи, намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че не си чистъ, не си здравъ. Намѣришъ ли си въшки, ще знаешъ, че топлината ти не е такава, каквато трѣбва. Хапятъ ли те въшки, ще знаешъ, че свѣтлината ти не е такава, каквато трѣбва. Това е една вѣрна диагноза. Какво трѣбва да направишъ? Ще туришъ въ себе си мисълта да се очистишъ. Избѣгатъ ли въшкитѣ отъ тебе, ще се зарадвашъ, че имашъ чистота. Може да направишъ единъ опитъ. Отидешъ нѣкждѣ, кждѣто има много бълхи, и те нападнатъ. Не ги търси изъ дрехитѣ си, но концентрирай мисълта си къмъ тѣхъ и ги изгони. Кажу имъ: я си излѣзте навънъ! Когато тѣ излѣзатъ, вие сте чисти. Човѣкъ усилва своя умъ въ тия малки нѣща. Дър-

веницитъ, това сж форми, въ които живѣятъ нечисти, долни духове. Съ силна мисълъ, съ молитви тѣ могатъ да се изгонятъ. Нали казватъ, че дяволътъ бѣгалъ отъ тамянъ. Туй е вѣрно. Запримѣрь, когато нѣкой момъкъ залюби нѣкая мома и я прѣслѣд-ва, едно правило ще пазите: тя да започне да се моли на Бога, да стане чиста, и като стане чиста, момъкътъ ще офейка. Само така ще познае, тя, доколко е силна любовта му. Той ще си каже: тя е много набожна, нѣма да я закачамъ. Докато не е набожна, обича я; щомъ стане набожна, не я обича. Какво означава това? Той казва: тя е светица вече, не ми трѣбва. Значи, отъ това може да познаете, че тази любовъ е врѣменна. Това азъ наричамъ хранене, което може да задоволи човѣка само за извѣстно врѣме. Така се хранятъ онѣзи, които посѣщаватъ крѣчмата. Взематъ малко закуска отъ краставици, пиперецъ, глътнатъ му една ракия отгорѣ, послѣ пакъ една краставица и т. н. Не, това не е храна. Човѣкъ съ кисели краставици не се храни. Съ това животътъ не може да се подържа, това е само една залъгалка. Значи, ако вашитѣ чувства сж отъ такъвъ характеръ, да се задоволяватъ съ една чашка ракийца, съ една-две краставици, това само крѣчмаритѣ могатъ да го измислятъ. Съ такава храна животътъ не може да се подържа. За сжщинския животъ се изисква малко хлѣбецъ, хубава гостбица, че като си хапнешъ, да си доволенъ. Отъ такава храна човѣкъ придобива сила. Туй сж нормалнитѣ чувства на човѣка.

Та когато говоря за чувствата, у васъ трѣбва да изпжкватъ хубави образи. Едно чувство, което не се храни съ добра, съ чиста храна, не може и да се проявява напълно. Ти ще си кажешъ: азъ нѣма да слушамъ крѣчмаря, да се храня съ малко краставички и малко ракийка. И ние имаме сжщитѣ правила, като на крѣчмаря. Доjde ни нѣкой на гости, даваме му малко сладко, послѣ една чашка кафе, залъгваме го. Това е малко нѣщо по-благородно отъ постжпката на крѣчмаря. Доjde ли ти гостъ, сложи му богата трапеза. Азъ съмъ си турилъ за вѣбждеще слѣдното правило: който ми доjde на гости, нѣма сладко, нѣма кафе, но ще туря на една табличка малко хлѣбъ,

соль и малко чубрица. Пъкъ ако му поднеса сладко, ще му прѣдложи цѣлата купа и ще му кажа: хапни си хлѣбъ съ сладко, тури си колкото лъжици искашъ! Тѣй мисля да направя за въ бждеще. Мнозина ще кажатъ: гѣ ще му отиде краятъ? - Краятъ му ще бжде много добъръ. Краятъ му е добъръ, но ние сме дребнави, та всичко излиза съ лошъ край. Колкото повече даваме, толкова по-добъръ е краятъ. Сега всичко е въ страха. Ние се страхуваме и казваме: колкото по-малко ядемъ, толкова по-добъръ. Не, не е въ многото ядене, не е и въ малкото ядене. Нѣкои казватъ: да не ядемъ много. Защо да не ядемъ много? Други казватъ: да не ядемъ малко. Защо да не ядемъ малко? Всѣко нѣщо трѣбва да се обуславя разумно. Ще ядешъ толкова, колкото свѣтлината, топлината и чистотата позволяватъ. Това е правило. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствувашъ на ума си. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствувашъ на сърцето си. Ще ядешъ така, че да не прѣпятствувашъ на тѣлото си. Това сж правила, които можете да приложите въ ежедневиия си животъ. Нѣкой казва: че то е така и съ насъ. Да, така е, но вие прилагате все старитѣ правила. Вие отправяте все миль погледъ на очитѣ. Знаете ли кой е милиятъ погледъ? Ако азъ дамъ миль погледъ на тлъстата кокошчица, той не е много миль. Но като попирамъ малко нѣкоя кокошчица и я намѣря малко слабичка, ще и кажа: на тебе миль погледъ! Милиятъ погледъ е за слабата кокошчица, за онзи конь, на когото краката се прѣплитатъ. А защо му е миль погледъ на онзи конь, който е силенъ, който рита, който скача? Той самъ носи миль погледъ за себе си. Ами благата дума за кого е? - Сжщото нѣщо - за слабитѣ.

Тогава ще спазвате правилото: щомъ нѣкой пжтъ се спънете, ще си кажете: свѣтлина ми трѣбва! Щомъ сърцето ви не може да обича, ще си кажете: топлина ми трѣбва! Щомъ почнете да боледувате, ще си кажете: чистота ми трѣбва! Дойде ли чистотата, човѣкъ ще има всѣкога здраве. Дойде ли умътъ, човѣкъ всѣкога ще има свѣтлина. Дойде ли любовта, топлина човѣкъ всѣкога ще има. Дойде ли чистотата, здраве

човѣкъ всѣкога ще има. И тѣй, търсете свѣтлина, търсете топлина, търсете чистота, понеже тѣ сж понятни за васъ - ще вървитѣ отъ видимото къмъ невидимото. Знание безъ свѣтлина, остава неразбрано. Чувства безъ топлина, оставатъ неразбрани. И здраве безъ чистота е непостижимо. Дойде ли до тѣлото, турете чистота. Чисти, чисти трѣбва да бждете! Послѣ, искате да знаете, дали сте чисти. Повикайте единъ вашъ приятелъ и му кажете: я ме помориши, мориша ли на лошо? Щомъ моришешъ, ще отидешъ пакъ да се молишъ. Ще се молишъ, ще се молишъ на Бога и слѣдъ това пакъ ще попиташъ: сега мориша ли хубаво? Докато не моришешъ хубаво, не си чистъ. Това е правило. Тѣлата на нѣкои хора моришатъ на лошо. Чистота трѣбва! Подъ чистота азъ не разбирамъ тази физическа, външна чистота, но всѣка една клетка у васъ да бжде чиста и външно, и вътрѣшно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цѣлото тѣло. Затова, като се обърнемъ къмъ Бога, ще се помолимъ, ще пожелаемъ, щото всички тѣзи живи душички у насъ да бждатъ чисти, да се радватъ. Щомъ тѣ сж чисти и се радватъ, и ние ще се радваме. Щомъ тѣ скърбятъ, и ние ще скърбимъ. Затова, къмъ всички трѣбва да бждемъ внимателни.

Сега, като отидете въ къщи, напишете си слѣдното нѣщо: Свѣтлина за ума, топлина за сърцето и душата, чистота за тѣлото и клетките. Гледайте да прилагате тия правила. Тѣзи работи се забравятъ, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате съ обикновени работи. Обикновените работи пѣкъ ни се налагатъ всѣки день.

Най-първо хората сж идеалисти, но послѣ, като станатъ на 30-40-50 годишна възраст, започватъ да ставатъ материалисти, започватъ да събиратъ пари за стари години и казватъ: какъ ще прѣкараме старите години? Казвамъ: не се знае, колко години ще изкарате. Не се знае, като съберешъ тия пари, дали ще ги употребишъ за тия години. Въпросъ е това. Не е въпросътъ, обаче, да бждешъ немарливъ. Питамъ ви: ако вашето сърце е богато съ топлина, нѣма ли да имате срѣдства? Щомъ

имате топлина, вие сте богатъ. Щомъ имате свѣтлина, вие сте богатъ. Щомъ имате чистота, вие пакъ сте богатъ. Но какво бихте казали, ако ви кажа, че мога слѣдъ като си концентрирамъ ума къмъ нѣкое мѣсто на земята, отъ това мѣсто да изкопая златни монети? Ще кажете: възможно ли е да излѣзатъ отъ земята тия монети? Ще излѣзатъ и отпатъкъ ще мине. Това зависи отъ закона на ума. Хората слизатъ долу въ земята и отъ тамъ копаятъ пари. Нѣкой казва: дали е възможно това? - Възможно е. Нѣкой може да се съмнѣва, дали може да изкопае пари съ мисълта си, или не. Азъ мога да мисля за това, но дали ще стане, то е другъ въпросъ. Зная, че туй, за което мисля, може да стане, има възможности. Сега, за примѣръ, азъ казвамъ, че тукъ, долу въ земята, има една жилка злато. Казвате: възможно ли е? - Възможно е. Е, какъ ще проверимъ? - Ще разкопаемъ. Това сж възможности, вѣроятности въ живота. Затова, споредъ закона на вѣроятноститъ, не подпушвайте ума си. Споредъ закона на ума си ще кажете: азъ ще бжда чистъ. Чистъ мога да бжда - нищо повече. Нѣкой казва: човѣкъ не може да бжде чистъ, условията на физическия животъ не позволяватъ - и ми доказва това. Не, не ми доказвай, азъ зная, че мога да бжда чистъ. Пъкъ можемъ да бждемъ и разумни. Ама ти не можешъ да бждешъ като "еди-кой си" писателъ! Ами че този "еди-кой си" писателъ не бѣше отъ много умнитъ. Чудна работа! Този писателъ е единъ абаджия, направилъ е много хубави гащи. Че какво отъ това? Той е майсторъ само въ своя занаятъ. Подъ думата "разуменъ" човѣкъ, ние разбираме друго нѣщо, не разбираме да напише нѣкоя книга, не разбираме да изсвири нѣкое парче, друго нѣщо се изисква отъ разумния човѣкъ. Това, да напишешъ една книга, да изсвиришъ едно парче, то е изкуство.

Двама пжтници пжтуватъ. Идва първиятъ до една малка рѣчица и казва: защо на тази малка рѣка не сж направили единъ мостъ? Но, се отдалечава, затичва се и прѣскача рѣката. Казва си е, така е, като нѣма мостъ, трѣбва да прѣскоча - и си заминава. Идва вториятъ, вижда, че нѣма мостъ, но намира

наблизо една греда, туря я прѣзь рѣката и минава по нея. Кой отъ двамата е по-умень, който прѣскача рѣката, или който я минава прѣзь гредата? Добрѣ, вие дойдете при нѣкоя рѣка, т. е. при нѣкой човѣкъ. Този човѣкъ е рѣката сега - и си вървите. Какво трѣбва да направите? Може да го прѣскочите. И то е хубаво, но може да турите греда и да минете по нея. Значи, да намѣришь гредата, това вече е качество на ума. Онзи, който туря гредата вмѣсто мостъ, той не пита, защо не турятъ мостъ, ами поставя гредата и минава по нея. Той казва: азъ, който разбирамъ законитѣ, ще туря гредата и ще мина по нея. Това е разумниятъ човѣкъ.

Други двама пътници пътуватъ. По пътя срѣщатъ едного, на когото колата се счупила. Единиятъ казва: ела у дома, азъ имамъ синъ, който е свършилъ дърводѣлство, той ще ти я направи. Дава си адреса и заминава. Вториятъ, като минава, вижда счупената кола на селянина, доближава се и му я направя. Питамъ сега: кой отъ двамата е по-умень? - Вториятъ.

Трети примѣръ. Вие срѣщате единъ бѣденъ, нещастенъ човѣкъ и му казвате: въ Америка, въ една отъ библиотекитѣ на Вашингтонъ, има една много хубава книга. Като прочетете, ще научите много хубави работи. Дава му адреса на книгата и си заминава. Другъ пътникъ срѣща сѣщия човѣкъ и му казва: ти, като умрѣшь, ще отидешъ на небето, и тамъ, отъ ангелитѣ ще научишь много нѣща. Трѣтиятъ пътникъ, обаче, самъ намира този човѣкъ и не го праща въ Америка, въ Вашингтонъ, както първиятъ, нито на небето, както вториятъ, а понеже го вижда, че е гладенъ, босъ, нѣма гѣ да спи, казва му: ела съ мене! Завежда го у дома си, нахранва го, дава му здрави обуца, чисто легло и слѣдъ това го изпраща да си отиде. Питамъ: кой е най-умниятъ? - Трѣтиятъ. Постъжката на другитѣ двама не е лоша, но не е и отъ най-разумнитѣ. Въ дадения случай, като говоримъ за разумни нѣща въ приложението, ние разбираме тия, които задоволяватъ необходимитѣ нужди въ живота ни. Този е умень човѣкъ, който задоволява необходимитѣ, сжществе-

нитъ нужди на нашия животъ.

Сега, да ви прѣдставя друго противорѣчие: двама пжтници-туристи пжтуватъ. И двамата рѣшили да правятъ добро. Единиятъ минава покрай кръчмата, вижда единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: “ела вжтрѣ”. Влиза съ него заедно и казва на кръчмаря: дай половинъ килце вино! Почерпва го, запознаватъ се и си заминава. Идва вториятъ пжтникъ. Минава покрай кръчмата, вижда сжщо така единъ човѣкъ седи прѣдъ кръчмата и му казва: “приятелю, ела съ мене”. Завежда го на гостилницата и го нахранва. Питамъ: кой е по-уменъ? - Вториятъ. Защо? Защото благомо на храната трае по-дълго врѣме. Туй благо, което трае, което продължава у човѣка по-дълго врѣме, е добро. Туй благо, което е кратковрѣменно, не е добро, не носи сила за човѣка.

7. Гимнастически упражнения.

Петъкъ
5 ч. с.

28 августъ.

Утринна молитва.

1. Въ начало бѣ Слово̀то.
2. Отче нашъ.
3. 91 Псаломъ.
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Добрата молитва.

Лозинка за деня: “И проводи ги да проповѣдватъ Царството Божие и да изцѣляватъ болни”.

Днесъ ще се стремите да реализирате двѣ думи: Съгласие и Правда.

Четиво за прѣзъ деня: 17 глава отъ Евангелието на Матея; 1 глава отъ Евангелието на Марка; 11 глава отъ Евангелието на Лука; 21 глава отъ Евангелието на Иоана; 56 Псаломъ. Да се прочете и 24 бесѣда: “Въ който градъ влѣзвате”.

Запишете си слѣдния стихъ: “Мждростъта, която е от горѣ, първо е чиста, послѣ мирна, привѣтлива, благопокорна, пълна съ милостъ и добри плодове, безпристрастна и нелицемѣрна. Този стихъ може да се запише на три мѣста: на книга, въ ума и въ сърдцето. Сега всѣки отъ васъ да затвори тетрадата си и да повтори стиха. Да прѣведемъ този стихъ въ първа степенъ. Какъ ще го прѣведете къмъ себе си? Въ Божественя законъ, всѣко нѣщо, което не вземете присърдце, считате го общо и казвате: “Мждростъта, която е отгорѣ. . .” мислите, че тази Мждростъ нѣма нищо общо къмъ васъ, че тя е нѣщо далечно, че е само единъ написанъ стихъ и затова само го цитирате. Въ такъвъ случай вие се намирате въ слѣдното положение. Минавате покрай нѣкоя ваша сестра, съ която не сте запознати и не я поздравявате, а само я погледнете, да видите, какъвъ е изразътъ и, и си заминавате. Когато минете

покрай нѣкоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ръцѣ, разговаряте се, казвате: ела съ мене дома! Отъ дълго време те очаквахъ! Така е и съ братята. Когато човѣкъ изказва този стихъ и го почувствува близъкъ въ душата си, той ще го покани у дома си. Този стихъ е живъ, ще ви дойде на гости.

Често запитвате, какъ можете да бъдете чисти. Вие търсите единъ начинъ да бъдете чисти. Значи, ще намѣришъ Мъдростъта, която е отгорѣ, и Тя ще внесе чистота. Послѣ, искашъ да бъдешъ миренъ човѣкъ. Мъдростъта сжщо ще внесе това качество въ тебъ, да бъдешъ миренъ. Тя ще внесе мира. Послѣ, ти си непривѣтливъ. Нѣкоя сестра си дига ржката насам-натамъ, не е привѣтлива. Като дойде Мъдростъта, Тя ще внесе привѣтливостъ. Не си благопокоренъ. Мъдростъта ще внесе тази благопокорностъ. Милосърдието ти е слабо. Мъдростъта, като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте съ страсти. Мъдростъта ще внесе безпристрастие и нелицемѣрие. Защото въ любовта, тъй както се изразява на физическия свѣтъ, сжществува най-голъмото лицемѣрие. Онѣзи, които се обичатъ, сж много лицемѣрни. Това е качество на любовта въ първа степенъ. Любовта на земята е пълна съ нечистота и лицемѣрие. Първото нещо: ти като обичашъ, започвашъ да си прѣдставлявашъ, че обичашъ повече отъ другитѣ. Като не те обича нѣкой, той ще излѣзе прѣдъ тебе неглиже, почти разпсанъ, гологлавъ, съ разчорлена глава, неомитъ. Щомъ те обикне, той ще се спретне, ще е добръ вчесанъ, омитъ. Нали е така? Това е едно хубаво качество. И така трѣбва да бжде! Щомъ ви разлюбятъ, вие вече нито се чешете, нито се обличате, отчайвате се - ставате монаси. Защо? Право ли е това? Ами че, ако единъ човѣкъ ви е разлюбилъ, и Господь ли ви е разлюбилъ? Чудна работа! Ако въ една къща имате хиляда свѣщи и една отъ тѣхъ угасне, ще плачете ли за нея? Ако всичкитѣ изгаснатъ и остане само една, законътъ е слѣдниятъ: всичката енергия на хилядата свѣщи ще отиде въ една свѣщъ. Щомъ остане една

свѣщъ, значи имаме хилядата свѣщи събрани въ една. Хиляда души, на които любовта е равна на една свѣщъ, прѣдставляватъ голѣма свѣщъ. Нѣкой казва: азъ те обичамъ. Колко? Съ една хилядна отъ голѣмата свѣщъ ли? Не, по-добрѣ всѣки единъ отъ васъ да има хиляда свѣщи отъ Любовта.

Сега, ако нѣкой ви попита, какъ познавате кога обичате нѣкого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на любовта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта? (- Жертвата). Жертвата послѣ дохожда. Съ какво се отличава първото проявление на любовта? Като обикнешъ нѣкого, по какво познавашъ че го обичашъ? (Внимателни сме, ставаме добри, любезни). Вие отивате изведнѣжъ въ духовния свѣтъ. Какъ се проявява любовта тукъ на земята? Всичко, което казвате, е вѣрно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление съ което ние съзнаваме, че въ ума ни се събужда нѣщо? Това, че този прѣдметъ привлича нашето внимание, и то е вѣрно. Така е, но кое е първото проявление на любовта? То е толкова малко, всички го правите. Забѣлѣжете, когато едно дѣте мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, послѣ пакъ погледне нагорѣ. Дѣтето обръща внимание на прѣдмета, изслѣдва го, гледа го, наведе глава надолу и послѣ пакъ гледа нагорѣ. Сжщиятъ законъ е и когато обичашъ нѣкого. Ти го поглеждашъ, все го поглеждашъ.

Ще ви приведа единъ малъкъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е любовта, какъвъ образъ иматъ човѣшкитѣ чувства, човѣшкитѣ прояви. Вие не взимайте това обяснение въ отрицателенъ смисълъ, да мислите, че всичко онова, което човѣкъ проявява, е глупаво. Не, то е проявление на любовта. Какъ се проявява човѣкъ въ любовта? Единъ младъ момъкъ, млѣкаръ, вика изъ улицитѣ: “Млѣко, млѣко!” Върви той изъ пжтя си. Обаче, единъ день вижда, че една млада мома излиза отъ една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пакъ я поглежда, пакъ наведе глава - силно впечатление му прави. На другата сутринъ, като донася млѣкото, минава прѣзъ сжщата улица,

спира се прѣдъ вратата на момата, застоява се тамъ и извиква: “Млѣко”! - Но гласътъ му става мекичѣкъ, озърта се, дано се отвори вратата. Отваря се вратата, и тя излиза. Той е много внимателенъ и като налива млѣкото, прѣлѣе. На другитѣ оставя единъ прѣстъ празно, а като налива на нея, прѣлива. Тя казва: “Много е, много”. - А, не е, не е много. Всѣка сутринь, като наближи вратата, вика: “Млѣко, млѣко”! Приятно му става. Като отива при тая врата, вдѣхновява се. И като отmine, обръща се назадъ, усмихва се. Тѣй млѣкото лесно върви. Че туй е хубавото въ живота! Да извадимъ сега закона. Сжщото нѣщо е и когато обичашъ Бога. Като отивашъ при Господа, трѣбва да ти е радостно. Цѣль день ще викашъ. Отивашъ ли при Господа, млѣкото лесно се продава. Вие нѣкой пжтъ осакатявате най-благороднитѣ си чувства. Дошла любовта, но вие казвате: азъ съмъ човѣкъ на 40-45 години, и да се влюбвамъ! То е глупава работа! Ами кое е умното? Азъ имамъ да се занимавамъ съ философски работи. Съ тази работа не се занимавамъ. Любовта, това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можемъ да свършимъ; тя е едно чувство, което прониква дълбоко въ душата и се проявява навънъ. То струва милиони. Слѣдъ като заминешъ на другия свѣтъ, това чувство и тамъ ще те послѣдва. Тя сжществува съ хиляди години. Другитѣ работи сж врѣменни, прѣходни. Единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, колкото и да го обичашъ, нѣма да дойде въ другия свѣтъ съ тебе. Паритѣ нѣма да дойдатъ съ тебе; дрехитѣ нѣма да дойдатъ съ тебе. Но едно хубаво, едно нѣжно чувство, като го повикашъ, ще дойде съ тебе. Въ това отношение, именно, вие трѣбва да бждете като дѣцата, да се не срамувате. Нѣкой пжтъ се срамувате отъ вашитѣ чувства, криете се да не ви познаятъ хората, че Любовта е почнала да се проявява у васъ. Щомъ Любовта те напусне, ти вече мязашъ на единъ варосанъ гробъ, мъртавъ човѣкъ си. Такъвъ човѣкъ изглежда като дърво. Всички ще се стремяте да имате за Любовта най-възвишеното чувство. Когато дойде любовта, въ насъ започватъ да се проявяватъ редъ чувства отъ положителенъ и отрицателенъ

характеръ. Ние ставаме настойчиви, възискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата въ насъ. Най-първо, чувствата трѣбва да ви радватъ. Щомъ проникне това Божествено чувство въ васъ, вие съ радостъ ще го подхранвате въ себе си.

И тъй, първото нѣщо, което дѣтето проявява при любовта е, че като минава по пътя, дѣто е плодътъ, изпраща миль погледъ къмъ него. Второто нѣщо, което дѣтето проявява въ любовта си: то иска да работи - крои си единъ планъ, по кой начинъ да снесе този плодъ отгорѣ, какъ да го достигне. То може да го снесе по правилень, или неправиленъ начинъ. Прѣдставете си, че господарьтъ на това дърво всѣка сутринъ седи тамъ и пази. Дѣтето погледне къмъ плода нагорѣ, погледне къмъ господаря и си заминава. Вториятъ день, пакъ сжщото. Казва този господарь нѣма ли да се махне? Едно прѣпятствие е той. У дѣтето има едно желание: всички мъчнотии, които му прѣпятствуватъ, да се махнатъ. То гледа, какъ да се махне този господарь. Този господарь трѣбва да бжде много внимателень. Той, като види, че това дѣте гледа къмъ дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава дѣтето нѣма да иска господарьтъ да се махне, но ще каже: и плодътъ е хубавъ, и господарьтъ е добъръ. Не се стремете да достигнете вашитѣ желания изведнѣжъ. Когато едно желание е силно у васъ, дайте му мѣсто, понеже силнитѣ желания, неизпълненитѣ желания даватъ потокъ, енергия за работа. Щомъ се постигне едно желание, дѣятелността се спира. Гладень си, не бързай да се наядешъ изведнѣжъ. Защо? Защото гладътъ продължава живота. Оставай всѣкога гладень! Каквито желания и да имашъ, не ги реализирай изведнѣжъ, нека мине малко време. Тъй че, не спирайте желанията си, но нека тия желания да се разширяватъ, разширяватъ, докато се развиятъ.

Да допуснемъ, че у васъ се развива гнѣвътъ. Гнѣвътъ не е лошо нѣщо, но не го оставяйте изведнѣжъ да се прояви. И тукъ дѣйствува сжщия законъ. Нека те разширява гнѣвътъ, нека те напрѣга, но ти го дрѣжъ день, два, три. Той не трѣбва да се махне

изведнѣжъ. Пъкѣ вие, изведнѣжъ искате да го изхвърлите навънъ и нему става жалко. Дръжте го день, два, три, петъ, десетъ да работи въ васъ. Не е разумно да го изхвърлите изведнѣжъ навънъ. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: много скоро ми дадоха пжтя. И знаете ли, колко е отмъстителенъ гнѣвътъ? Ти се разгнѣвишь, набиешь нѣкого, изпратишь го навънъ, но дойде дяволтъ, даде заявление противъ тебе и веднага те турятъ въ затвора. Защо? Защото си изпратилъ гнѣва прѣждеврѣменно. Казватъ: негѣй се гнѣви! Гнѣви се, но не изпращай гнѣва си навънъ. Какъ ви се вижда тази философия?

Послѣ, дойде съмнѣнието, съмнѣвашъ се въ нѣщо. Не изпращай съмнѣнието навънъ. Дръжъ го, нека те човърка. А ти ще почнешъ да мислишь, какъ да се освободишь отъ съмнѣнието. Нека седи съмнѣнието въ тебе мѣсець, два, три, накарай го да работи.

Това сж отрицателнитѣ страни на живота. Вие, като ученици, разумно трѣбва да разглеждате всички прояви на живота. Запримѣрь, нѣкой пжтъ вие плачете. Какво трѣбва да правите тогава? Азъ бихъ желалъ всички да имате по едно малко шишенце и да събирате въ него сълзитѣ си. Вие казвате, че вашитѣ сълзи били много свещени, а ги оставяте да падатъ на земята, да се цапатъ. Колцина отъ васъ имате такива шишенца за сълзи? Ако тѣ сж най-свещенитѣ нѣща, какъ оставяте тия свещени нѣща да падатъ по земята? Имате ли поне малко памучецъ за тия сълзи? По-практично е да си служите съ памукъ, но той ще бжде особень памукъ. Ще го напоишь съ сълзитѣ си и ще го дигнешъ нѣкъждѣ. Пъкѣ когато заплаче нѣкой вашъ приятель, когото обичате, съберете сълзитѣ му въ едно шишенце! Вижте, колко е неделикатно човѣшкото сърдце! Вие говорите за любовь, но вашето сърдце не е тъй нѣжно. Вие не сте още нѣжни. Запримѣрь, азъ ви чувствувамъ, седите тукъ, но вие сте чужди единъ за другъ, не можете да видите нѣщо красиво помежду си. За да видите красивото въ човѣка, Богъ трѣбва да влѣзе въ него. Какъ ще видишь красотата? Божията свѣтлина трѣбва да освѣти душата на този

човѣкъ, та да видишъ, че и у него има хубави работи. Щомъ дойде Божественото въ него, тогава и ти ще видишъ доброто. Щомъ го обикнешъ, и Божествената свѣтлина дойде въ него, той ще стане уменъ. Не го ли обикнешъ, не е уменъ, нѣма красота въ този човѣкъ.

Сега, азъ ви давамъ единъ методъ, по който да работите тази година. Слѣдъ като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както азъ сега седя, и размишлявайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокатъ, търговецъ, докторъ, или какъвто и да е - помислете, какво може да направите този денъ. Ако бързашъ, може да спечелишъ 1,000 лева повече, но то не е толкова важно. Направишъ ли едно добро, това добро е повече отъ хиляда лева. Слѣдъ молитвата си ще се спрете да поразмишлявате малко, ще разгледате сърдцето си, ще разгледате ума си и ще видите, какво ви недостига. Много работи ви недостигатъ, но ще се обърнете къмъ Бога, къмъ Любовта. Едно отъ качества на Любовта е слѣдното: когото погледне Любовта, възкресява го. Любовта, като погледне мъртвия, оживѣва го. И тъй, първото нѣщо: Любовъ, която не възкресява, не е любовъ. Възкресението е най-силното качество на Любовта. Искате ли да знаете, какво нѣщо е Любовта, слѣдете, дали тя възкресява. Мъртавъ си, но погледне ли те Любовта, ти възкръсвашъ. Като дойде свѣтлината на Любовта, всичко се осмисля.

Допуснете сега, че вие обиквате нѣкого. Ще ви прѣдставя, отъ мое гледище, каква е тази обичъ. Прѣдставете си, че азъ живѣя въ единъ палатъ съ хиляда прозорци, прѣзъ които мога да виждамъ слънцето. Тия прозорци иматъ всевъзможни цвѣтове: бѣли, синички, червени, зелени, какви ли не цвѣтове. Нѣкой път азъ поглеждамъ слънцето прѣзъ единъ отъ тия прозорци и му се радвамъ. Ако се затвори този прозорецъ, ще ми стане мъчно, но имамъ още толкова много прозорци, прѣзъ които мога да гледамъ слънцето. Ако се затворятъ всичкитѣ прозорци, ще ми стане ли мъчно? Това нѣщо ще бжде ли нещастие заради мене? - Нещастие е. Ще ми стане малко мъчно. Ами ако излѣза

изъ палата навънъ, ще ми прѣчи ли нѣщо да гледамъ слънцето? Като излѣза вънъ, трѣбватъ ли ми прозорци? Докато сме на земята, ние имаме нужда отъ прозорци - ще гледаме Бога все прѣзъ хората. Но, като излѣземъ извънъ физическия свѣтъ, нѣмаме нужда отъ прозорци. Докато си въ този палатъ, ще пазишъ прозорцитѣ си, прахъ да не пада по тѣхъ, чисти да сж. Ако се набере много прахъ, нищо нѣма да виждашъ. Прѣдставете си сега друго-яче работата. Допуснете, че тия прозорци сж живи. По какво се познава, че сж живи? Като погледнешъ слънцето прѣзъ единъ отъ тези прозорци, ако обичашъ този прозорецъ, той става прозраченъ, ясенъ, и ти всичко можешъ да видишъ прѣзъ него. Пъкъ щомъ му се разгнѣвишъ, той става мраченъ, материята му се сгжстява, затваря се той и нищо не можешъ да виждашъ. Затуй, като гледате слънцето, трѣбва да обичате прозореца, прѣзъ който гледате, за да позволява той на свѣтлината да влиза вътрѣ.

И тѣй, качеството на Любовьта е, че тя възкресява.

6. Гимнастически упражнениа.

Събота
5 ч. с.

29 августъ.

Утринна молитва.

1. Добрата молитва.
2. Благословенъ Господь Богъ нашъ.
3. Отче нашъ.

Лозинка за прѣзъ деня: “Блаженни миротворцитѣ, защото синове Божии ще се нарекатъ.”

Днесъ ще имате за четиво: 22 глава отъ Матей; 7 глава отъ Марка; 17 глава отъ Лука; 1 глава отъ Иоана и 25 бесѣда: “Ржката съблазнява”.

Сега у всички хора има склонность да обезличаватъ смисленото въ природата. Туй обезличаване произтича отъ стремежа да съкратятъ врѣмето, защото всички бързатъ. Изобщо, всички имате желание да съкратите онзи интервалъ, който природата е опрѣдѣлила. Запримѣрь, вземете дишането, то е бавенъ процесъ, който става ритмично. Колко вдишвания прави човѣкъ въ една минута? Отъ толкова врѣме вие дишате, не знаете ли, колко вдишвания правите въ минутата? - Срѣдно около 20 вдишвания. Понѣкога могатъ да се правятъ по-малко, а понѣкога повече вдишвания. Щомъ човѣкъ започне да диша по-бързо, въ бѣлитѣ му дробове има вече нѣкаква аномалность. Бързото дишане показва аномалность. То не позволява да става правилна обмѣна на въздуха въ организма, не става пълно окисляване, и вслѣдствие на това въздухътъ не може да свърши работата си. Всички охтичави хора дишатъ бързо. Значи, дишането трѣбва да бжде ритмично. Човѣкъ може да мисли бързо, да прави много бързи заключения за нѣщата, безъ да ги изслѣдва правилно. Въ нормално развития човѣкъ мисълта е трезва, той не бърза. Всѣка мисълъ, която е права, е съгласна съ законитѣ на правилното дишане. Споредъ правилата на

разумната природа, нѣщата не могатъ дѣ бждатъ едноврѣменно прави и криви. Една линия може да бжде права, или крива. Отъ правитѣ и криви линии се образуватъ счупенитѣ линии.

Сега запримѣрь, когато се движите, какъ си махате краката? Вие не можете да вървите по една крива линия. Вие трѣбва да движите краката си право напредъ. Започнете ли да образувате съ краката си крива линия, вие сте анормални. Такъвъ човѣкъ има нѣщо анормално въ устройството на мозъка си, което нарушава равновѣсието му. Когато започнете да ставате нетърпѣливи, когато започнете да бързате въ вашитѣ заключения, когато започнете да ставате подозрителни и тъмъ подобни, на всички тия състояния съотвѣтствуватъ извѣстни външни движения. Когато човѣкъ става нетърпѣливъ, започва да се чеше, да си чопли ноктитѣ, да и рови косата, да си вдига и слага ржцѣтъ и т. н. Ако иска да си въздѣйствиува, трѣбва да си концентрира всичкитѣ удове чрѣзъ силата на волята. Ето защо е нужно самовъзпитанието. Ако човѣкъ не може да концентрира удоветѣ си, външната природа не го познава. Той не може да бжде въ съгласие съ нея. Защо? Защото всѣки твой удъ е въ връзка съ нейнитѣ удове. Щомъ твоитѣ крака не се движатъ въ хармония съ нейнитѣ, веднага ще се роди дисхармония. Сега ще кажете: Господъ ще оправя всичкитѣ работи. Но имайте предъ видъ, че на Господъ, Който е създалъ физическия свѣтъ, всичкитѣ Му дѣйствия, всичкитѣ Му движения сж хармонични. Нѣма никаква дисхармония въ каквото и да е Божие дѣйствие - нито въ Неговитѣ думи, нито въ Неговитѣ мисли, нито въ Неговитѣ чувства. Питамъ тогава: ако всички Божии движения и въ третѣ свѣта на природата сж ритмични, отъ дѣ произтича дисхармонията въ вашитѣ движения? Я ми кажете, коя е причината? Причината не е въ Бога. Причината е, че вие искате да станете божества - нищо повече. Вие сте се откъснали отъ Бога; вие искате да Го замѣстите; вие искате да управлявате цѣлия свѣтъ, той да ходи по вашата мѣрка. Това е вашето безумие, това е безумието и на всички духове. Всички имате тази мечта, да станете божества, да дѣйствиувате,

както Богъ дѣйствиува. Хубаво, щомъ искате да станете нѣкакво божество, дѣйствиувайте хармонично, както Богъ дѣйствиува, а щомъ не дѣйствиувате както Бога, Той ще ви прѣпятствува. Защо? - Природата нѣма да спре пжтя си прѣдъ тебе. Ако ти искашъ да извадишъ релситѣ и, да развалишъ пжтищата и, нѣма да успѣешъ, защото тя си има свои агенти. Сега вие ме слушате, азъ толкова пжти съмъ ви говорилъ за това, но кога дойде да изразите вашия животъ, азъ ви виждамъ, вие сте пакъ старитѣ български глави. По-упоритѣ и по-своенравенъ човѣкъ отъ българина нѣма! Затова Господъ му е далъ такава малка държава, която мяза на ограна разпъната волска кожа, безъ никаква форма. Ако вземете Гърция, тя мяза на сърдце. Земята имъ има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на българина на какво мяза? Сега вие имате голѣмо мнѣние за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една отъ чертитѣ на българина е, че той започва много добрѣ, но най-послѣ сборътъ се свършва съ бой. Туй съмъ го наблюдавалъ. Българитѣ, като се събератъ, ще се напиятъ, ще се набиятъ и ще се разпрѣснатъ. Вие ще кажете, че нѣмате нищо общо съ това. Добрѣ, нека е така, но това, което съмъ забѣлѣзалъ, то е, че въ всички духовни движения въ България все има ританици за първенство. Нѣкои хора иматъ особено духовно схващане върху нѣщата. Че въ какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но въ какво? - Въ Любовьта. Покажи, че седишъ, по-горѣ отъ другитѣ въ Любовьта, въ Мждростьта, въ Истината, въ Правдата, въ Добродѣтельта, въ милосърдието и т. н. Въ хубавитѣ, въ великитѣ работи трѣбва да се различаваме! Нѣкой казва: азъ се различавамъ отъ другитѣ. Добрѣ, азъ бихъ желалъ въ това именно да се различава. Кога се различаватъ хората? Ако хората се различаватъ по нехармоничнитѣ си прояви, това не е сжществено различие. Запримѣръ, нѣкой се гневи, казва: "Ти трѣбва да знаешъ, че азъ се гнѣвя много". Че това не е голѣмо изкуство! Животнитѣ се гнѣвятъ много повече, отколкото хората. Хвани едно куче за опашката, всѣкога можешъ да го разгнѣвишъ. Хвани една пчела, една оса, и тя се гнѣви. И най-

малките животни, и най-малките буболечки се гнѣвятъ. Навсѣ-
къждѣ има гнѣвъ. Що е гнѣвътъ? - Неурегулирана енергия. Когато
желанията у човѣка сж неурегулирани, ражда се гнѣвътъ. Отне-
мете хлѣба на нѣкое дѣте, и то ще се разгнѣви. Отнете
костъта отъ устата на едно куче, и то ще се разгнѣви. Идете
при кошера на нѣкоу пчели и се постарайте да имъ вземете меда,
и тѣ ще се разгнѣвятъ. Значи, когато искашъ да отнемешъ нѣщо
отъ нѣкого, той се гнѣви. Нѣкой казва: азъ се гнѣвя. Значи, ти
си отъ тѣзи, които защитаватъ своето право - нищо повече!
Тогава казвамъ: турете около себе си една диамантна стѣна,
та онѣзи, които искатъ да взематъ вашето благо, да не успѣ-
ятъ. Христосъ казва: "Нищо не трѣбва да имате; или, ако
имате, така трѣбва да го оградите, че никой да не може да го
вземе". Сега, не е въпросътъ да се гнѣвимъ, или да не се гнѣвимъ.
Гнѣвътъ не е нищо друго, освѣнъ неправилно употребена енергия.
Като знаете това, ще трѣбва правилно да я урегулирате. Тази
енергия нека си сжществува.

Днесъ ще ви държа послѣдната бесѣда отъ събора. Тия
нѣща ви говоря въ връзка съ вашия животъ, съ вашите вътрѣш-
ни изживѣвания. Вие трѣбва да бждете вътрѣшно хармонично
развити, ако искате да се развивате съобразно природнитѣ
правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и
физически. Тия нѣща ви сж необходими за придобиване на сила.
Ако умътъ въ човѣка не се развива правилно, ако сърдцето въ
човѣка не се развива правилно, ако неговата воля не се развива
правилно, той не ще бжде нормаленъ човѣкъ въ пълната смисълъ
на думата, той ще бжде аномаленъ човѣкъ. Тия три нѣща сж
необходими.

Сега, какво бѣше прѣдзначението на петото гимнасти-
ческо упражненение? - За придобиване на търпѣние. Ами четвър-
тото упражненение, коситбата, за какво бѣше? Тѣй както го
правите, вие изведнѣжъ отсичате. Тѣй, бързо отсича бълга-
ринътъ. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и въ
пѣснитѣ. Никога не бързайте! Съ бързане работа не става. Въ
пѣснитѣ бързате, въ упражненіята бързате, въ духовния жи-

Вотъ бързате и въ умирането бързате. Тъй както бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че въ живота не трѣбва да се бърза. Всичкитѣ нѣща трѣбва да се направятъ хубаво и на точно опредѣлено за тѣхъ време. Запримѣрь, дойдатъ ви нѣкой пжтъ страдания! Не бързайте да се освободите отъ страданията! Научете урока си отъ тѣхъ. Често вие бързате, защото имате излишъкъ отъ енергия. Направете нѣкакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия.

За какво бѣха първото и второто гимнастически упражнения? Имаше дадени бѣлѣжки по тѣхъ. Прѣгледайте тия бѣлѣжки. Сега мнозина казватъ: безъ това може, безъ онова може. Да, човѣкъ може безъ всичко, но като може безъ всичко, най-послѣ умира. Упражнения не ни трѣбватъ, ядене не ни трѣбва, дишане не ни трѣбва, чувствуване не ни трѣбва, това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва и най-послѣ, какво ще остане отъ насъ? Не, ще започнемъ съ всичко разумно: разумни движения трѣбватъ, разумна мисль трѣбва, разумни чувствувания трѣбватъ - всичкитѣ нѣща трѣбва да бждатъ такива, каквито сж въ разумната природа. Ще я слушаме! Ние не сме дошли да даваме съвѣти на Бога. Вие искате да му давате съвѣти. Не може! Нѣкой пжтъ може да си дадемъ мнѣнието, Богъ ще ни изслуша, ще ни обясни, дали сме прави, или не, но да даваме съвѣтъ на Бога, не е позволено!

Сега, моята цѣль не е да ви правя забѣлѣжки, но ви обръщамъ внимание на факта, че между насъ и живата природа всѣкога трѣбва да има съгласие. Станете ли сутринь, между васъ и живата природа трѣбва да има съгласие. Туй трѣбва да бжде за васъ единъ основенъ законъ. Запримѣрь, като станете сутринь и не ви върви въ работата, не сте разположени духомъ, какво трѣбва да направитѣ? - Първата работа, която ви прѣдстои, е да възстановите съгласието между васъ и живата природа. Да бждете свързани съ живата природа - това е идеята, която трѣбва да възкрѣсне въ ума ви.

Първо упражнение: изнесете ржцѣтъ на страни и дѣсния кракъ надѣсно. Съберете ржцѣтъ си и поставете дѣсния кракъ

при лѣвия! Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ ума си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа.

Послѣ, изнесете ржцѣтѣ на страни и лѣвия кракъ налѣво. Приберете ржцѣтѣ си, и поставете лѣвия кракъ при дѣсния. Като правите това упражнение, изговорете слѣдната формула: азъ мога и съ сърдцето си да върша моитѣ работи въ съгласие съ живата природа. Значи, азъ мога и съ сърдцето си, и съ ума си да върша разумна работа. Ще направите тия упражнения три пѣти съ лѣвия кракъ и три пѣти съ дѣсния. Ако имашъ нѣкаква дисхармония въ себе си, ще направишъ упражнението ту съ лѣвия, ту съ дѣсния си кракъ и при движението ще произнесешъ формулата: свѣтлина въ ума (съ дѣсния кракъ); топлина въ сърдцето (съ лѣвия кракъ). Когато произнесете думата “свѣтлина”, подразбирайте “хармония”, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: поставете ржцѣтѣ си напрѣдъ, съ дланитѣ нагорѣ. Започнете да концентрирате ума си и свивайте прѣститѣ на ржцѣтѣ си, като свивате и ржцѣтѣ си до рамѣнитѣ, като че дигате нѣкаква тежестъ. Послѣ бавно протягане ржцѣтѣ напрѣдъ и отваряне на прѣститѣ. Когато свивате ржцѣтѣ си, ще вдишвате дълбоко въздухъ; като протягате ржцѣтѣ си напрѣдъ, ще издишвате.

Тѣзи упражнения сж прости, но сж много ефикасни. Тѣ сж за тонирание. Азъ зная, какъ ще правите упражненията сутринъ - ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си прѣдставяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа - приемате енергия отъ природата. Ржцѣтѣ сж силови линии, по които протича живата енергия. Щомъ вървашъ, ти свързвашъ ржката си съ живата природа, и по всѣки прѣстъ протича тази жива енергия. Ако не вървашъ, нищо нѣма да дойде. Щомъ туришъ волята си въ дѣйствиe, веднага тия токове ще потекатъ, ще потече тази енергия. Като се свържешъ съ Бога, Богъ ще подѣйствува да потече тази енергия. Кажешъ ли: нѣма какво да си махамъ ржцѣтѣ - нищо нѣма да

получишъ. Какъ ще се съобщавашъ съ Бога, съ живата природа, щомъ не вървашъ? Защо ти е далъ Богъ ржцѣ на физическото поле? Какво означаватъ ржцѣтъ въ духовния свѣтъ? - Въ духовно отношение, лѣвата ржка означава страданията; дѣсната ржка - радоститѣ. Слѣдователно, ржцѣтъ - това сж скърбитѣ и радоститѣ, това сж дѣтъ ржцѣ на сърдцето. Вие казвате: безъ скърбъ не може ли? - Може както може и безъ лѣвата ржка, а само съ дѣсната. Щомъ имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: свѣтлина за ума, топлина за сърдцето и душата, и чистота за тѣлото и клѣткитѣ! Чистота се изисква отъ всинца ви! Това е цѣла наука! Трѣбва да има тукъ една дѣска, за да ви покажа, какъ се събира енергията въ човѣшката глава, но то ще остане за въ бждеще, когато бждете по-готови. Тогава ще се заемемъ съ изучаване набирането енергията въ човѣшкия мозъкъ. Човѣшкиятъ мозъкъ е единъ акумулаторъ, който постоянно е свързанъ съ живата природа. Ето защо, трѣбва да държите ума и сърдцето си въ съгласие съ живата природа, за да бжде обмѣната между васъ и нея правилна. Тогава външнитѣ ви работи, както и умственитѣ и сърдечнитѣ ви работи нѣма да се заплитатъ.

Сега, ние сме дошли на земята да изпълнимъ не волята на хората, а волята на Бога. Туй имайте като правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трѣбва да вършатъ волята Божия. Въ извършването волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате волята Божия, дотолкова азъ опрѣдѣлямъ вашата сила. Доколкото вие сте съгласни съ Божия умъ, дотолкова ще бждете просвѣтени. Доколкото сте въ съгласие съ Божието сърдце, дотолкова ще бждете благородни. Това е сжщественото вжтрѣ въ живота. Най-хубавитѣ мисли сж Божиитѣ мисли. Най-хубавитѣ чувства сж Божиитѣ чувства. Най-хубавитѣ постжпки сж Божиитѣ постжпки. Тази постжпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша, тя е Божия. Ако азъ извадя единъ наполеонъ отъ джоба си, мой ли е този наполеонъ? Не,

той е француски. Той има цѣна, понеже Франция седи задъ него. Ако азъ извадя една английска лира, моя ли е тя? - Не е моя. Тази лира има цѣна, понеже задъ нея седи Англия. Значи, тамъ е силата. Изваждате една книжна банкнота, едно малко парче хартия, което е равносилно на 25 лева. Какво прѣдставлява то? Тази хартия има сила, защото задъ нея седи Англия. Ако единъ день Англия изчезне, тя нѣма да има цѣна. Та задъ всѣка мисълъ седи Господъ. Всѣка добра мисълъ има сила до тогава, докато Богъ е задъ нея. Не е ли Богъ задъ нея, тя не струва нищо. Вие може да си кажете: туй, което Учителътъ сега ни казва, вѣрно ли е? Хубаво, слънцето азъ ли го карамъ да изгрѣва, или то само по себе си изгрѣва? Изгрѣло ли е слънцето, или не? - Изгрѣло е. Добрѣ, ако азъ въ този моментъ ви кажа, че слънцето не е изгрѣло, не е ли изгрѣло дѣйствително? Философитѣ могатъ да кажатъ, че не е изгрѣло, но това вѣрно ли е? Въздухътъ, който е растланъ по небето, и който се движи изъ цѣлото пространство, ние ли го движимъ? Ние казваме, че въздѣйствуваме на природата, но истинското положение е, че природата въздѣйствува върху насъ. Като виждашъ отгорѣ небето, да виждашъ лицето Божие. Като виждашъ, че слънцето е изгрѣло, да знаешъ, че Господъ е запалилъ своя свѣтилникъ, и той свѣти. Тогава излѣзъ, посрѣщни го, благодари, че Господъ е изнесълъ свѣтилника си. Пѣкъ като излѣзатъ звѣздитѣ вечерно врѣме, като израстнатъ тия дървета, да знаешъ, че Богъ ги е направилъ само заради тебе. Зарадвай се, че Богъ е направилъ тия работи. И ако Богъ не бѣше посадилъ тия дървета да растатъ, нѣмаше да растатъ. Въ всичко човѣкъ трѣбва да вижда проявлението на Божия прѣстъ. Говори ти нѣкой благо, разумно, считай, че Господъ ти говори. Дојде нѣкой, нахука те. Считай, че дяволътъ ти говори. Подъ “дяволъ” се разбира всѣки изопаченъ човѣкъ. Подъ “дяволъ” се разбира още и всѣки духъ, който се оплелъ въ материята и не знае, какво говори, забъркалъ работитѣ, плещи налѣво-надѣсно. Значи, всѣкога, когато се отнасятъ съ васъ добрѣ, кажете: Господъ ми говори. Когато не се отнасятъ съ васъ добрѣ, кажете: човѣкътъ ми говори - нищо повече. На човѣка

кусуръ нѣма да хващате. Човѣкъ не е като Бога. Богъ е съвършенъ, човѣкъ сега се усъвършенствува. Та, рѣзко ще отличаваме тия положения и въ васъ. Недоволенъ си, искашъ да се проявишъ, ще кажешъ: човѣкътъ говори въ менъ! Започвашъ да мислишъ, добръ си разположенъ, ще кажешъ: Господъ говори въ менъ!

Така, въ човѣка има двѣ състояния, които трѣбва да съзнаваме и да ги различаваме. Като започнешъ да се сърдишъ, ще кажешъ: човѣкътъ е дошълъ въ мене! Нѣкой казва: кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание е право? Кое е онова въ човѣка, което разпознава, че едно негово желание не е право? Значи, има нѣщо въ насъ, което опрѣдѣля нашитѣ хармонични и нехармонични постъпки. Кое е туй, което познава, кога една моя постъпка е права, или не? - То е разумниятъ Божественъ Духъ, Който живѣе въ насъ и ни учи. Божественитъ Духъ казва: "Това, което правишъ, не е право". Ти, като гѣте, упорствувашъ, но Той казва: "Не е право това, не го прави!" Когато не Го слушашъ, Той те хваща така, както майката, която нѣкой пѣтъ хваща гѣтето си за ухото и го стиска. То вика, хапе я, но тя продължава да го стиска. То чувствува болка, вика, но майката е по-силна. Тя казва: "Не хапи, ще слушашъ туй, което ти кажа!" Ако не слушашъ, ако упорствувашъ, Божиятъ Духъ нѣма да отстъпи. Той е толкова силенъ, че хиляди години ще минатъ, ще те потапя долу, ще те изважда, ще те потапя, ще те изважда и ще каже: "Ще слушашъ ли?" - Ще слушамъ. "Добръ, ще слушашъ хубаво туй, което азъ ти казвамъ. Тѣй ще бжде тази работа!"

И тѣй, щомъ се убѣдите въ този пѣтъ, ще го провървите на опитъ. Щомъ постъпите въ съгласие съ Духа, Който ви учи отвлѣктрѣ, ще дойде миръ, ще дойде свѣтлина, ще бждете свѣжи, бодри и весели, и каквато работа започнете, все на добръ ще излѣзе. Дойде ти на умъ да пишешъ, или да орешъ или да копаешъ - навсѣкждѣ ще успѣешъ.

4. Гимнастически упражнения.

З А Б Ъ Л Ъ Ж К А .

При изпълнението на наряда ще имате прѣдъ видъ, че на всѣки е дадено възможността, въ продължение на 52-тѣ недѣли прѣзъ годината да изпълни наряда така, че цѣлата работа, дадена за прѣзъ всѣки единъ день отъ седмицата да бжде изпълнена до завършване на годината. Значи, поради невъзможността въ единъ день да се изпълни цѣлия нарядъ, четивата отъ Евангелието и бесѣдата, опрѣдѣлени за този день, ще се четатъ въ различни понеделници, вторникци, сръди и т. н., когато разполагате съ врѣме и разположение по духъ. Отъ тукъ да подразбирате, че работата, прѣдвидена за единия понеделникъ, включва 52-та понеделника; единиятъ вторникъ - 52-та вторникика и т. н.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Настанало е царството Божие. 19.10.1924 гог.....	5
2. Раздай Всичко! 26.10.1924 гог.....	22
3. Рогенитѣ. 02.11.1924 гог.....	44
4. Блаженъ този рабъ! 09.11.1924 гог.....	66
5. Граговетѣ Согомски и Гоморски 16.11.1924 гог.....	87
6. Да угоди на народа. 23.11.1924 гог.....	112
7. Който се учи. 30.11.1924 гог.....	135
8. Ти си! 07.12.1924 гог.....	159
9. Да Го посрецнатѣ. 14.12.1924 гог.....	178
10. Миротворци. 21.12.1924 гог.....	201
11. Които гладуватѣ. 28.12.1924 гог.....	220
12. Моятa заповѣдъ 04.01.1925 гог.....	242

13. Тѣснѣятъ пжтъ.	
	11.01.1925 год..... 261
14. Замъждѣло свѣщѣло.	
	18.01.1925 год..... 288
15. Който иска славага.	
	25.01.1925 год..... 310
16. Азъ Те познахъ.	
	01.02.1925 год..... 328
17. Видѣхме звѣздата!	
	08.02.1925 год..... 352

НАРЯДЪ И УПЪТВАНІЯ

379

Нѣдѣля 23 августъ, 1925 г.	381
Понедѣльникъ 24 августъ.	382
Вторникъ 25 августъ	383
Срѣда 26 августъ.	386
Четвъртъкъ 27 августъ.	393
Петъкъ 28 августъ.	403
Сѣбота 29 августъ.	411

**Учительтъ Петъръ Джновъ
Настанало е Царството Божие**

Недѣлни бесѣди
Сила и Животъ – Седма серия, 1924/1925 год., Том I
Второ издание, Стара Загора 2001 год.
ISBN 954-8646-36-6